„Seriile Sabrinei Jeffries creează dependență!“
Library Journal
Pentru iubirea unui duce
SABRINA JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
PENTRU IUBIREA UNUI DUCE
Seria Şcoala pentru moştenitoare

Only a duke will do by Sabrina Jeffries

Capitolul 1

Aprilie 1821, Londra

Dragul meu văr Michael,

Îl cunoşti pe ducele de Foxmoor, care a revenit recent în Anglia? Am auzit atâtea povesti diferite despre scandalul legat de plecarea lui, încât nu ştiu ce să mai cred. Lady Draker şi Louisa, sora lui Lord Draker, cele mai afectate două lady nu spun nimic despre asta. Ducele a pomenit despre acest lucru în preajma altor domni?

Cu drag, a ta

Charlotte

Nu se schimbase nimic de şapte ani.

Şi totul era schimbat.

Simon Tremaine, duce de Foxmoor, stătea în balconul de granit de deasupra grădinilor surorii lui, Regina, şi studia atent oaspeţii. Poate el era pur şi simplu diferit. Înainte de numirea în funcţia de guvernator general al Indiei, ar fi ştiut cu precizie cum să se descurce la acea întrunire a celei mai strălucite şi mai bune părţi din înalta societate englezească.

Acum, se simţea ca un străin în propria tara.

Un scârţâit îi răsună în urechea stângă, reamintindu-i că nu era singurul străin. Se întinse să-şi scarpine pe burtică maimuţa, animalul lui de companie.

— Da, Raji, petrecerile de aici sunt foarte diferite de cele de la Casa Parlamentului din Calcutta, nu-i aşa?

Nicio orchestră indigenă care să cânte cu entuziasm mai mult decât cu talent, nicio supa cu sos bogat de curry şi ardei iute, niciun palmier tropical plin de nuci de cocos. Aici, erau doar harpişti profesionişti, sosuri franţuzeşti şi un gard viu din tisă subliniat de straturi de ciuboţica-cucului.

Şi o suita de chipuri noi de asociat unor nume, o suită de membri noi ai parlamentului de evaluat la acea

petrecere a zilei de naştere a fiului bastard al regelui.

— Regina ar fi putut să mă atenţioneze dacă voia să invite pe fiecare blestemat de parlamentar din regat la petrecerea soţului ei, îi spuse el lui Raji. Sunt surprins că Draker a permis aşa ceva. Era o vreme când şi-ar fi baricadat moşia în faţa adunăturii de aici.

Simon porni spre treptele care duceau în grădinile luminate de felinare, apoi încremeni când privirea lui lungă ateriză pe femeia cu părul negru care stătea aproape de capătul treptelor.

Louisa North, sora lui Draker. Care era tot fiica nelegitimă a regelui. Şi chiar femeia care pusese ca el să fie exilat în India.

Regina explicase foarte limpede cum cumnata ei avea să fie la petrecere, dar să se aştepte ca Louisa să participe şi să o vadă în carne şi oase erau totuşi două lucruri total diferite.

În special când ea arăta aşa.

Ca reacţie la tensiunea neaşteptată a stăpânului lui, Raji clănţăni din dinţi. Simon încuviinţă din cap.

— Da, înainte era drăguţă. Dar acum…

Cândva în anii petrecuţi în străinătate, tânăra nevinovată şi ciudată care îi bântuise visele înflorise într-o frumuseţe rafinată.

Simon gemu. De ce anii inutili petrecuţi pe piaţa de căsătorie nu-i afectaseră ochii ca nişte bijuterii sau râsul strălucitor? De ce mesele ei bogate de la curte nu-i transformaseră silueta ademenitoare într-una corpolentă? Nu era câtuşi de puţin corpolentă, la naiba cu ea!

Dar diferită, da. Trăsăturile ei de om de la ţară, proaspete, erau acum educate să arate rezervare. Chiar rochia de seară, de culoarea porţelanului albastru, era discretă, un truc feminin de o eleganţă tăcută, care doar îi sugera întreaga bogăţie a formelor. Şi buclele de fetişcană dispăruseră, înlocuite fiind de un vârtej sofisticat de bucle negre care implorau să fie desprinse şi sărutate…

La naiba! Cum de îndrăznea să-l mai afecteze aşa? Bunicul lui s-ar fi răsucit în mormânt. După purtarea lui

nesăbuită faţă de ea, bătrânul conte de Monteith fusese negru de furie. Simon nu avea să uite niciodată ce îi spusese la ultima lui vizita înainte de plecarea spre India.

„Ştiu că o să te dovedeşti la fel de lipsit de valoare ca tatăl tău, urmărind plăcerea înaintea datoriei. N-ai învăţat nimic din pregătirea mea? Eşti prea mult sclavul pasiunilor tale ca să guvernezi vreodată cu succes o ţară.

La naiba cu el şi cu „pregătirea" lui. Simon demonstrase în India că bunicul matern se înşelase, căci, cu excepţia gafei de la Poona, guvernase cu pricepere. Iar acum, avea să-i demonstreze bărbatului că se înşelase şi în privinţa Angliei – cu sau fără Louisa. Îşi dorea doar ca bunicul Monteith să nu fi murit înainte de a fi fost martor la triumful lui Simon.

Raji dansa fără odihnă pe umărul lui, şi Simon mângâie umărul maimuţei ca să o liniştească.

— Da, împielițatule. Este cel mai bine să ne alăturam mulţimii înainte să mă vadă careva, în special domnişoara North, cum mă holbez ca un indian flămând care admiră un bol de orez.

Merse cu paşi mari înspre scări.

— Excelenţă!

Simon se întoarse să vadă un slujitor care se grăbea de-a lungul galeriei.

— Milady mi-a spus să am grijă de dumneavoastră, zise bărbatul când îl ajunse din urmă pe Simon. Excelenta Sa a cerut să vă întâlniţi imediat în grădina de trandafiri.

La naiba, altcineva pe care nu voia să-l vadă. Corespondenţa lui Simon cu fostul lui prieten se limitase la afaceri guvernamentale indiene.

— Ce doreşte Excelenţa Sa?

Slujitorul clipi.

— N... nu ştiu. Am fost trimis doar să vă chem. El se uită la Raji cu prudenţă. Să vă pun mai întâi animalul în cuşca lui?

— Raji a luat parte la peste treizeci de baluri în India. O să fie bine. Simon îl lăsă pe slujitor să plece. Spune-i Excelenţei Sale că o să mă alătur numaidecât.

— Foarte bine, domnule, spuse slujitorul, părând evident neliniştit când plecă grăbit.

Lui Simon nu-i păsa. Regele n-avea decât să aştepte, aşa cum îl făcuse el pe Simon să aştepte în toţi anii aceia, ca să-şi continue cariera politică.

Coborî scările, doar pentru a-şi da seama că drumul lui era blocat de Louisa şi de doamna în vârstă cu care discuta. Dumnezeule mare, era Lady Trusbut. Era în stare să o recunoască oriunde pe baroana iubitoare de păsări. Nimeni altcineva n-ar fi purtat un evantai şi o gentuţă cu pene, fără a mai menţiona obişnuitele pene de pe rochia de seară şi din coafură, care o făceau să arate mai mult ca un vânzător de păsări decât ca soţia unui influent membru al Camerei Lorzilor.

Când harpiştii începură să interpreteze o nouă piesă şi Lady Trusbut îşi întoarse capul să asculte, el observă că purta chiar un păun artificial amplasat ingenios în…

La naiba, Raji!

Chiar când Simon se gândi la asta, se repezi spre animalul de companie, dar Raji alerga deja pe scări după singurul lucru care îl putea face să devină neastâmpărat. Păsările false.

Cu multă voioşie, Raji se urcă pe spatele lui Lady Trusbut şi se cufundă în coafura ei după ceea ce credea el că era o jucărie. Simon se repezi după el blestemând, tresărind când Lady Trusbut ţipă… şi continuă să ţipe în timp ce Raji făcu un salt în capul ei, trăgând puternic de ornamentul ataşat de părul lui Lady Trusbut.

— Raji, nu! porunci el, dar vocea lui fu complet acoperită de oaspeţii panicaţi care alegau să o ajute.

Între timp, Louisa încercă să convingă maimuţa să-i vină în braţe, în vreme ce Lady Trusbut se cufundase într-un fel de incantaţie:

— Ia-l de pe mine… Ia-l de pe mine… Ia-l de pe mine…

— Raji, vino aici! ţipă Simon în timp ce se apropia de ele.

De astă dată, atât animalul lui de companie, cât şi

Louisa îl auziră.

Totuşi, Raji îl ignoră, dar Louisa nu. Capul ei se întoarse, cu ochii plini de o uluire trecătoare. Apoi, trăsăturile i se destinseră sub o mască netulburată.

— Înţeleg că această creatură îţi aparţine.

— Mi-e teamă că da. Se uită furios la animalul lui de companie. Dă-te jos în clipa asta, neisprăvitule!

Simon se întinse după el, dar Raji se dădu mai în spate, luând cu el păunul şi scoţând un alt ţipăt de la Lady Trusbut. Pentru o maimuţă, Raji poseda un simţ bine dezvoltat al instinctului de conservare.

— Înrăutăţeşti lucrurile, Excelenţă. Se teme de tine.

— Singurul lucru de care îi este teama este să piardă pasărea aia blestemată, răbufni Simon, iritat ca ea putea să-l numească „Excelenţă”, de parcă erau străini.

— Vai de mine, vai de mine! Lady Trusbut se apucă de cap, apoi ţipă când Raji scormoni mai tare. Nu trebuie să lăsaţi creatura aia să distrugă păunul meu favorit!

— Este în regulă, spuse Louisa. Sunt sigură că putem găsi altceva ce să distrugă. Ea aruncă o privire în jur, apoi apuca o cupă de la un lacheu care trecea. După ce-şi înmuie degetul în punci, îl ţinu deasupra maimuţei. Oh, miroase asta, Raji. Nu miroase delicios?

Louisa bău din cupă şi zâmbi larg, cu degetul mai aproape de maimuţă. Mmm, este foarte dulce.

Raji se aplecă suficient de aproape pentru a-i linge degetul, întâi cu grijă, apoi cu nerăbdare. Louisa ţinu cupa mai sus, iar Raji o atinse cu o mână, în vreme ce în cealaltă ţinea pasărea.

Louisa trase cupa mai în spate.

— Oh, nu, băiete dragă, trebuie să vii aici după ea.

De îndată ce Raji se aplecă spre cupă, Simon se întinse să desfacă degetele maimuţei de pe păun. Raji arăta dărâmat, dar la sfârşit câştigă punciul şi sări pe umărul Louisei. Lady Trusbut fu uimită, dar Louisa nici măcar nu clipi. Cu un calm admirabil, luă maimuţa în braţe şi îi întinse cupa.

Câtă vreme Lady Trusbut îşi aranja cu frenezie

coafura la loc, Simon îi spuse Louisei:

— Lasă-mi-l mie.

Hoţomanul era sigur că urma să se îndrepte direct spre păunul lui Lady Trusbut de îndată ce termina punciul. Dar, când Louisa îl ţinu, maimuţa o apucă de corsaj şi se tângui.

— Se pare că nu vrea să vină la tine, spuse ea, arcuind o sprânceană neagră ca pana corbului, în timp ce îl legăna pe Raji la piept.

— Bineînţeles că nu, murmură Simon. Împieliţatul de animal de companie goli cupa, apoi îi aruncă o privire satisfăcută lui Simon. Trădător mic! Jumătate dintre bărbaţii din grădina asta ar da orice să fie unde este afurisitul ăsta chiar acum.

O roşeaţă se răspândi dinspre obrajii Louisei spre gât, până aproape de sânii care-i serveau lui Raji drept pernă, făcând ca pulsul lui Simon să se înteţească asemenea fugii unui elefant care o luase razna. Dar privirea calmă care o întâlni pe a lui era atât de distantă de parcă nu s-ar fi întâlnit niciodată.

— Dacă nu-ţi place unde stă acum animalul tău de companie, poate n-ar trebui să-l iei la petreceri.

— Dumnezeule mare! Lady Trusbut, care îşi repara coafura, ridică o mână mânjită de sânge. Bestia m-a rănit!

Apoi, leşină.

În timp ce Simon înjură, Louisa spuse pe un ton poruncitor:

— Da-mi sărurile mirositoare.

— Unde sunt? întrebă Simon.

— În gentuţa mea. Louisa încercă să jongleze cu Raji şi cu cupa goală. Oh, nu contează. Poftim, ia-ţi maimuţa.

Îl aruncă pe Raji în braţele lui Simon.

Raji scăpă cupa, dar, când se uită cu jind la Lady Trusbut – întinsă pe jos – şi la păunul ei, Simon îl prinse numaidecât de încheieturi.

— Nu, nu o să faci asta, hoţomanule.

Louisa flutura deja sărurile mirositoare pe la nasul lui Lady Trusbut, în timp ce alte femei se înghesuiră împrejurul

cărării pietruite ca să o ajute. Simon se simţi ca un intrus. Din nou.

— Iertaţi-mă, doamnelor, dar ar fi cel mai bine să-l pun pe Raji în cuşca lui.

Nimeni nu-i acordă atenţie, cu excepţia Louisei, care îl privi în treacăt.

— Da, Excelenţă, poţi să-ţi iei tălpăşiţa acum. Avem situaţia sub control.

Să-şi ia tălpăşiţa acum. O replică acidă îi stătea pe buze, dar Raji se lupta să se elibereze, aşa că Simon nu putea să stea să se certe.

— Te rog să-i prezinţi scuzele mele lui Lady Trusbut.

Se depărtă cu paşi mari prin mulţime. Ignoră şoaptele celor din jur, urcă în grabă scările, apoi, odată ajuns înăuntru, enervarea lui spori.

— Ai putea crede că eu şi femeia asta suntem doi străini, mormăi el în timp ce se îndrepta furios spre biblioteca enormă a lui Draker, unde lăsase cuşca lui Raji. Poţi să-ţi iei tălpăşiţa acum, Excelenţă… Cum îndrăzneşte să mă alunge de parcă aş fi un afurisit de servitor? Simon se uită încruntat la Raji. Şi tu trebuia să înrăutăţeşti lucrurile, nu-i aşa? Trebuia să mă faci să par un prost în faţa ei. Nenumărate baluri indiene fără niciun incident, şi tu alegi prima petrecere englezească pentru a ne face de râs pe amândoi.

Cu Raji protestând la fermitatea cu care îl ţinea stăpânul lui, Simon intră în bibliotecă.

— Data viitoare când o să cioplesc ceva pentru tine, neisprăvitule, o să fie o pereche de cătuşe.

Era o ameninţare inutilă; Simon rareori îl închidea pe Raji în cuşcă. Era probabil cauza pentru care ticălosul ţipa indignat în timp ce Simon îl căra spre închisoarea lui.

— Am uitat că ciopleşti, spuse o voce dureros de familiară din spatele lui Simon. Obişnuiai să faci aşa un dezastru în camera de oaspeţi.

Simon gemu. La naiba. Mai întâi Louisa, acum asta. Se întoarse uşor cu faţa spre rege, care tocmai intrase în bibliotecă.

— Maiestate!

În timp ce făcu o plecăciune, cu Raji în braţe, Simon se pregăti pentru confruntarea stânjenitoare.

— Vioi băiatul, nu-i aşa?

Regele făcu semn din cap spre Raji, care continua să protesteze pentru retragerea lui iminentă din înalta societate.

— De obicei, se poartă mai bine.

Simon îl împinse pe Raji în cuşcă, dar numai când îi dădu animalului de companie pasărea vesel pictată, jucăria lui favorită, Raji se calmă, strângând la piept creatura cioplită cu o afecţiune paternă.

George se strecură mai aproape ca să privească cuşca.

— Tu i-ai cioplit jucăria?

— Cioplitul mă ajută să gândesc.

— Să faci planuri şi comploturi, vrei să spui.

Simon se uită la el cu prudenţă.

— Un talent de care te-ai folosit şi tu, din câte îmi amintesc.

— Destul de adevărat. Regele îl cercetă din priviri pe Simon.

Arăţi bine.

— Şi tu la fel.

De fapt, George arăta ca o balenă umflată. O viaţă plină de desfrâu era trădată de trăsăturile pufoase şi de pielea palidă.

— Nu obişnuiai să mă minţi, canalie obraznică, aşa că nu începe acum.

Simon îşi înăbuşi un râset. Obişnuia să-l mintă pe rege cu o regularitate dureroasă… era modul în care avansase în carieră. Dar gata.

— Bine. Arăţi ca naiba. Asta voiai să auzi?

George făcu o grimasă.

— Nu, dar este adevărat, nu-i aşa?

— Adevărul depinde de cum priveşti lucrurile. Simon închise cuşca lui Raji, întrebându-se ce punea la cale regele. Aşa cum spunea aghiotantul meu: „Este mai bine să

fii orb decât să vezi lucrurile numai dintr-un punct de vedere”.

— Nu-mi livra o prostie luată de la o corcitura indiană, răbufni George. Nu eşti un nabab nerăbdător să ţină discursuri despre călătoriile lui şi să-i distreze pe neserioşi cu animalul lui de companie. Amândoi avem un destin mai măreţ.

În vreme ce degetele lui încremeniră pe încuietoarea cuştii lui Raji, Simon spuse pe un ton neutru:

— Pari cam sigur de asta.

— Nu este momentul pentru jocuri. Ştiu că ai fost la parlament ieri. Faci un bilanţ al situaţiei, nu-i aşa?

Simon nu negă. Şi nici nu dezvălui că doar într-o oră petrecută alături de camarazii lui se lămurise cât de mult i se schimbaseră ideile despre politică în timpul petrecut în India. Guvernarea cu o indulgenţă paternală funcţionase bine pentru oamenii de pe vremea bunicului lui, dar Revoluţia franceză şi dezertarea americană schimbaseră aşteptările oamenilor.

Din nefericire, vechea gardă reacţionase dur şi instituise politici draconice care stârniseră şi mai multe probleme. Trebuiau să asculte de vocile nemulţumite. Ceea ce însemna revizuirea Camerei Comunelor în aşa fel încât să-i reprezinte nu doar pe cei mai bogaţi moşieri. Simon nu avea de gând să îi lase pe vechii lui aliaţi să afle de noile lui idei. Trebuia să o ia mai uşor. Vechea gardă nu răspundea bine la propunerile de reformă… El trebuia să se reasigure că măsurile lui nu ar însemna o răsturnare a guvernului. Schimbarea moderată, lentă era singurul lucru care avea şanse să fie acceptat.

Simon se întoarse şi-l găsi pe rege privindu-l nesigur.

— Înseamnă că vrei să mergi înainte cu ambiţia ta de-o viaţă, nu-i aşa? Maiestatea Sa îi studie chipul. Toată lumea se aşteptă să mergi pe calea familiei Monteith.

Atunci, toată lumea putea să se ducă naibii. Pentru că, deşi ambiţia lui Simon era mai aprigă ca niciodată, nu avea să continue pe calea bunicului şi să trăiască o viaţă de ipocrizie şi de corupţie morală secretă.

Sau să aibă din nou de-a face cu regele şi cu intrigile lui. Maiestatea Sa era, în cel mai bun caz, imprevizibil şi, în cel mai rău caz, periculos.

— Nu m-am hotărât încă…

— Ba sigur că da. Îi aruncă lui Simon o ocheadă vicleană. Sau n-ai fi dus până la capăt mandatul de guvernator general. Te-ai fi întors în Anglia de îndată ce te săturai de căldură, şerpi şi problemele cu băştinaşii. Dar tu ai mers mai departe când un om mai slab ar fi spus: „Am avere şi rang. Cine mai are nevoie de politică?”

Simon sări ca ars.

— Am mers mai departe pentru că am promis să fac asta.

— Şi pentru că ţi-am spus că nu o să ai niciun viitor în politică dacă n-o făceai.

Cu siguranţă, Maiestatea Sa voia să insiste asupra chestiunii.

— Da. Dar am slujit mandatul cu credinţă, iar acum îmi datorezi sprijinul tău necondiţionat pentru candidatura mea la funcţia de prim-ministru. După cum ne-am înţeles.

Cu un zâmbet viclean, regele îl încercui.

— Ah, dar asta nu este exact ce am convenit, nu-i aşa? Am spus că, dacă pleci în India, nu o să mă opun reintrării tale în politică odată ce te întorci. Nu am menţionat nimic despre vreo susţinere.

Un acces puternic de furie îi arse măruntaiele lui Simon. Chiar dacă nu era surprins că Maiestatea Sa despica firul în patru, reacţia acestuia îi zădărnicea planurile pentru Anglia. Oricât de mult detesta gândul, schimbarea permanentă avea nevoie de complicitatea regelui.

Dar să fie blestemat dacă ajungea să implore.

— Atunci, sunt pe cont propriu. Mulţumesc mult că ai clarificat acest detaliu. Se întoarse spre uşă. Acum, dacă mă scuzi…

— Aşteaptă, naiba să te ia! Ideea era dacă tu chiar ai nevoie de sprijinul meu necondiţionat…

— O să fac aşa cum ai spus. Simon făcu o pauză când ajunse la uşă. Ultima oară când mi-ai fluturat „suportul

necondiţionat” prin faţă, m-am trezit alungat. Mulţumită unui sărut nesăbuit şi unui pumn de false promisiuni. Iartă-mă dacă mi-am pierdut pofta de a mai căuta favorurile tale.

— Nu fi impertinent, Foxmoor. Ştii al naibii de bine că ceea ce s-a întâmplat cu Louisa a fost greşeala ta. Ţi-am spus să n-o faci să creadă că o să te căsătoreşti cu ea. Trebuia să întorc privirea când m-ai sfidat?

În mod evident, aveau să poarte discuţia aceea, fără a se ţine cont de dorinţele lui Simon. El închise uşa şi se întoarse spre rege.

— Mi-ai dat o misiune imposibilă. S-o curtez, dar să n-o curtez. Să o conving să meargă singură cu mine ca să o poţi întâlni, dar să nu-i spun de ce. El răsuflă apăsat. N-am putut să-ţi îndeplinesc obiectivele rămânând indiferent.

— Credeam că o să te porţi ca un gentleman onorabil.

Cu Louisa, a cărei gură voluptuoasă îi bântuia visele încă de atunci?

— Până şi eu am limite.

George îl scrută din priviri pe Simon.

— Este mult schimbată faţă de tânăra pe care o ştiai atunci, nu crezi?

Schimbarea bruscă de subiect îl puse şi mai în gardă. Mergeau pe nisipuri mişcătoare.

— N-aş putea spune. Abia am avut timp să vorbim.

— Se simte mai bine în societate, mai încrezătoare. El se încruntă. Prea încrezătoare, dacă m-ai întreba pe mine.

— Probleme în paradis, Maiestate? spuse Simon sec.

George se încrunta la el.

— Presupun că sora ta ţi-a povestit despre asta.

— Eu şi Regina nu discutăm despre Louisa.

Regele se linişti.

— Fata asta încăpăţânată mă înnebuneşte. Refuză orice pretendent, spune că nu o să se mărite niciodată. La început, n-am crezut-o, dar are douăzeci şi şase de ani şi încă n-a lăsat niciun bărbat să se apropie de ea. Îi aruncă lui Simon o privire scurtă, mohorâtă. Apoi, mai sunt activităţile ei. N-am protestat când a fost la şcoala aia blestemată a văduvei Harris şi le dădea sfaturi fetelor cum

să se poarte la curte. Mă gândeam că o să o ţină ocupată, din moment ce Louisa a suferit mult la moartea fiicei mele Charlotte, ca fiecare dintre noi. Dar acum s-a amestecat cu reformatorii şi se tot duce la Newgate…

— Închisoarea? spuse el, curios fără voia lui.

— Exact. Ea şi Societatea Doamnelor din Londra se duc alături de protestanţii din Asociaţia pentru Reabilitarea Femeilor Prizoniere de la Newgate ca să ofere ajutor.

Lucrul acesta îl luă prin surprindere. Louisa nu i se păruse niciodată genul de femeie care să meargă pe calea reformei, cu atât mai puţin a genului de reformă incomodă.

— Şi fratele ei i-o permite?

— Draker este de acord, la naiba! O lasă chiar şi pe Regina să meargă cu ea. Prostul crede că este bine pentru ele să-şi ocupe timpul cu ceva „util” şi „de valoare”.

Simon ridică din umeri.

— Munca de caritate este o ocupaţie străveche pentru doamne.

— Pentru cele necăsătorite? Care n-ar trebui să aibă minţile murdărite de depravarea la care ar fi martore acolo?

Amintindu-şi de singura vizită la Newgate, cu ani în urmă, Simon se cutremură. Bărbatul avea dreptate. Deţinuţii pe care îi văzuse se comportaseră doar puţin mai bine decât animalele. Şi să şi-o imagineze pe Louisa acolo…

Dar nu era problema lui.

— Şi când Louisa nu se duce valvârtej la Newgate, ea şi Societatea Doamnelor din Londra adună fonduri pentru asociaţie.

— De asta vorbea cu Lady Trusbut.

— Oh, de la Lady Trusbut vrea mai mult decât bani. Îşi doreşte ca nătânga aia să se alăture Societăţii Doamnelor din Londra ca să…

George se opri brusc. Simon miji ochii.

— Ca să ce? Ce-i rău dacă Lady Trusbut se alătură grupului caritabil al Louisei?

Regele întoarse privirea.

— Nimic. În afara faptului că merg prin închisori, bineînţeles.

Era evident că nu detaliul acela îl îngrijora pe rege. Nu că ar fi contat.

— De ce noua ocupaţie a fiicei tale m-ar interesa pe mine?

Privirea lungă a Maiestăţii Sale se întoarse la el.

— Îţi mai pasă de Louisa? Când Simon se încordă, George adăugă în grabă: Ce ar fi dacă ţi-aş spune că ai putea să o ai?

Simon fu cutremurat de un fior, pe care îl înăbuşi cu cruzime. Era o capcană.

— Sunt sigur că Louisa ar avea o opinie foarte clară despre asta.

— Poate, dacă ar şti. Dar vreau ca aranjamentul ăsta să rămână între noi.

Simon trase adânc aer în piept.

— Dacă crezi că o să mai joc…

— Nu sugerez nimic necinstit; de astă dată, mă refer serios la căsătorie. Are nevoie de un soţ care să o apere. Şi tu eşti soluţia logică.

— Eu! Propunerea îl ului pe Simon. Doar nu vorbeşti serios. Ce s-a întâmplat cu afirmaţia aia cum că ar trebui să se mărite din dragoste? Că eu sunt incapabil de asta?

Ceea ce era şi adevărat, din nefericire.

— Am crezut că o să găsească pe cineva. Dar n-a găsit, şi mă tem că nu va găsi niciodată.

— Numai dacă nu mă însor eu cu ea?

— Exact. Însoară-te cu ea, culcă-te cu ea şi fă-i un copil. Fă tot ce este necesar ca să o ţii acasă în siguranţă.

Simon izbucni în râs. Nu era conversaţia pe care se aşteptase să o aibă cu Maiestatea Sa.

— Cu siguranţă, vezi ironia situaţiei. Eu şi Louisa… căsătoriţi…

— Ţi s-a părut destul de atrăgătoare cândva. Chipul lui se întunecă. Sau cererea ei ca să fii gonit ţi-a schimbat sentimentele tandre în duşmănie?

Încântarea lui dispăru.

— Nu am pentru ea niciun fel de sentiment, nici într-un sens, nici în altul.

Mincinosule! Încercase să o urască. Furia lui, amestecată cu o doză bună de dorinţa frustrată, îl consumase în primele zile petrecute la Calcutta. Îşi petrecuse nopţile în fantezii înflăcărate, şi-o închipuise la mila lui, ajunsă să-i implore iertarea şi să-i ofere tot felul de favoruri erotice. Dar munca grea şi provocarea de a fi guvernator general îi arseseră, în cele din urmă, furia. Crezuse că-şi potolise dorinţa – până în ziua aceea. Nu că ar fi contat. De astă dată, nu avea să-i mai permită Louisei, cu gura ei seducătoare şi cutezanţa revigorantă, să-i distragă atenţia de la ambiţia lui. Îşi învăţase lecţia, în plus, era limpede că George ascundea adevăratele motive pentru care voia ca Simon să se însoare cu ea şi făcea ca implicarea cu ea să fie cu adevărat primejdioasă.

— Nu o urăsc pe Louisa, spuse Simon, dar, în aceste condiţii, căsătoria cu ea ar fi un pas imprudent. Chiar dacă aş vrea eu, ea s-ar opune. Este clar că a pierdut orice interes pe care l-a avut vreodată pentru mine.

Exasperant, dar adevărat, judecând după reacţia ei când îl văzuse prima dată.

— Este încă necăsătorită. Şi se îmbujorează de fiecare dată când este menţionat numele tău.

El îşi ignoră tresărirea bruscă a inimii.

— Chiar aşa?

— De ce crezi că tratez cu tine propunerea asta? Pentru că eu cred că nutreşte sentimente secrete pentru tine.

— Atunci, sunt chiar foarte secrete. Afurisita se purtase de parcă el era un gentleman oarecare pe care l-ar fi întâlnit la o petrecere, nu primul bărbat care o sărutase vreodată. Mai mult ca sigur n-am văzut nici urmă de ele mai devreme.

— O să vezi. Pune-ţi la lucru farmecul. Dumnezeu ştie că eşti mai eligibil ca niciodată, după acţiunile eroice din bătălia de la Kirkee.

El trase adânc aer în piept.

— Da, nu-i aşa că a fost eroic din partea mea să închid uşa grajdului după ce au fugit caii?

Regele îl privi curios.

— Ai acţionat cu inteligenţă. Nimeni nu te acuză pentru ce s-a întâmplat la Poona.

Nimeni în afară de el însuşi. Pentru că nimeni în afară de el însuşi nu recunoştea gravitatea judecăţii greşite. Ar fi putut să prevină distrugerile de la Poona dacă ar fi… Dar nu îi făcea bine să se tot gândească. Învăţase din experienţa aceea, şi acum chiar voia să folosească aşa cum trebuia ceea ce învăţase. Şi să se revanşeze pentru greşeala lui. Era doar corect aşa.

— Problema este, începu regele, că Louisa încă ţine la tine, sunt sigur de asta. Şi, dacă ai reuşit să o faci să se îndrăgostească prima dată, poţi s-o faci să se îndrăgostească şi a doua.

Atracţia ispititoare a acelei perspective îl alarmă. Nu avea nevoie de cei ca Louisa North în viaţa lui acum.

— Ah, dar nu vreau s-o mai fac.

— Chiar dacă mă asigur că o să fii următorul prim-ministru? Liverpool trebuie să demisioneze după mizeria de la St. Peter’s Field. Chiar şi ceilalţi miniştri recunosc că populaţia s-ar linişti să-i vadă demisia.

Şi ceilalţi miniştri erau chiar mai răi ca Liverpool, dar puteau fi demişi dacă Liverpool pleca. Judecând după parlamentarii cu care vorbise Simon, sentimentul general era că întregul guvern trebuia dizolvat.

Probabil schimbarea era în aer. Probabil venise în sfârşit timpul să se renunţe la tot ce era vechi înainte ca stejarul englezesc să se prăbuşească.

Dar asta nu însemna că Simon putea să aibă încredere să-i dea lui George toporul.

— Şi ce o să faci dacă Louisa refuză să se mărite cu mine sau pretinde că i-am frânt inima a doua oară? întrebă Simon. Nu. Nu o să-mi mai risc iar cariera.

Se apropie de uşă.

— Cel puţin, fă-ţi timp ca să te gândeşti la asta, spuse regele. Dacă faci asta pentru mine, îţi jur că nu o să regreţi. Şi dacă nu faci…

George îşi lăsă cuvintele nespuse să plutească în aer.

La naiba, regele încă avea puterea să îi facă multe probleme. Dar de ce să recurgă ia ameninţări cu privire la căsătoria Louisei? Nu avea niciun sens.

Poate Simon trebuia să descopere mai multe despre acea situaţie înainte de a lua o decizie.

— O să mă gândesc la asta.

Cel puţin, până când descoperea motivele regelui.

Din moment ce era clar că nu avea să scoată adevărul de la George, rămânea o singură sursă: Louisa. Poate că ea ştia ce anume provoca îngrijorarea regelui.

Dacă avea să îi şi spună, era altă poveste. Va trebui să fie atent cu întrebările, dar avea să-şi obţină răspunsurile. Pentru că nu îndrăznea să meargă mai departe cu propriile planuri până nu ştia exact ce anume punea regele la cale.

Capitolul 2

Dragă Charlotte,

N-am auzit niciodată altceva decât zvonuri despre ce s-a întâmplat între domnişoara North şi Foxmoor. Şi care gentleman ar îndrăzni să-l întrebe pe duce despre asta, după bătălia de la Kirkee? Orice bărbat ale cărui cuvinte pot să convingă o mică armată de indieni sepoy să lupte şi să iasă învingătoare în faţa unui duşman numeros nu este cineva cu care aş vrea să mă pun rău.

Tremurând de frică,
Vărul tău

Michael

Deci ducele mare şi tare încă provoca probleme. Louisa nu era surprinsă. Totuşi, maimuţa fusese ceva surprinzător. Şi cine Dumnezeu venea cu o maimuţă la un eveniment social? Doar cineva arogant şi convins că avea

să fie bine-venit, cineva căruia îi plăcea să livreze complimente care puteau să facă orice femeie să roşească…

— Cât de rău este? întrebă o voce tânguitoare.

Louisa tresări. Trebuia să examineze capul lui Lady Trusbut, care era aşezat în poala ei.

— Încă nu mi-am dat seama.

Ea şi baroana se aflau în salonul de la Castlemaine. În mod surprinzător, după ce îşi revenise din leşin, femeia se lăsase cu tonul pe mâinile Louisei, încă stând întinsă pe canapeaua din damasc atunci când intraseră pentru ca Louisa să se uite la capul ei, în timp ce un servitor se dusese să o aducă pe Regina. Dată fiind acea ocazie neaşteptată de a-şi susţine cauza în faţa femeii, Louisa fusese nevoită să nu se mai gândească la Simon. Dumnezeule mare, nu trebuia să se gândească la el nici ca la „Simon”. Era ducele de Foxmoor pentru ea acum, nimic mai mult. Dacă ar fi avut puţină minte cu şapte ani în urmă, şi-ar fi dat seama încă de atunci, indiferent de prostiile pe care le îndrugase el despre ochii şi părul ei şi ce simţea pentru ea…

Simţea, ha! Bărbatul nu avea nici urmă de sentimente. Acelea erau rezervate pentru muritorii de rând, nu pentru măreţul duce. Fusese o proastă să creadă vreodată altceva.

Dar chiar trebuia să-i mulţumească. Din cauza lui, învăţase singură să fie mai înţeleaptă, modelându-şi comportamentul după cel al Reginei şi al doamnelor de la curte. Ducele nu mai era singurul care putea să-şi ascundă adevăratele sentimente în spatele unui zâmbet indescifrabil. Totuşi, Louisei îi luase ani de zile să înveţe cum să-şi reţină emoţiile nestatornice, dar reuşise, slavă Cerului! Şi în seara aceea triumfase, îl manevrase pe ducele cel puternic cu o atitudine rezervată demnă de o lady.

Dacă mâinile ei ar fi reuşit să nu mai tremure, interiorul să nu mai vibreze şi sângele să nu-i mai curgă dezlănţuit prin vene.

Ea se încruntă. Nu era corect. Cum putea canalia manipulatoare să o mai înflăcăreze şi acum doar cu privirea fugară şi tulburătoare a ochilor acelora albaştri mistuitori? Nu avea nevoie de asta. În sfârşit, obţinuse şansa de a vorbi în privat cu baroana sperioasă, iar acel împieliţat mincinos nu avea să îi strice acea şansă.

— Nu pot să găsesc rana, spuse Louisa.

Şi se părea că maimuţa lăsase ceva urme ciudate.

— Astea sunt grăunţe pentru păsări, se agită baroana.

— Grăunţe pentru pasări?

Femeia avea grăunţe pentru păsări în păr, pentru numele lui Dumnezeu!

— Păsările mele fac mizerie când mănâncă, spuse Lady Trusbut, de parcă astfel se explica totul. Dar măcar ele nu atacă oamenii fără motiv.

— Da, păsările sunt animale de companie drăguţe.

Când nu-şi depozitează mâncarea în părul cuiva.

— Ai păsări? întrebă Lady Trusbut înviorată.

Ea avea pisici. Lor le plăcea să mănânce păsări. Nu era momentul potrivit să menţioneze aşa ceva.

— Fratele meu are lebede, se eschivă ea.

— Nimeni nu „are” lebede, draga mea, spuse Lady Trusbut cu dispreţ. Sunt ornamentale şi, în plus, irascibile. Dar un canar drăguţ te încântă cu cântece ore în şir fără să se plângă. Sau, de exemplu, cinteza, cu ale ei…

În vreme ce Lady Trusbut ciripi poetic despre stolul ei prietenos, Louisa îşi croi drum printre seminţe şi se întrebă cum să conducă discuţia spre Societatea Doamnelor din Londra. La urma urmei, nu voia să o sperie pe baroană.

În cele din urmă, Louisa găsi sursa sângelui şi o acoperi cu batista.

— Rana nu este prea gravă. Doar o zgârietură.

— Doare ca naiba, protestă Lady Trusbut.

— Sunt sigură că doare, spuse Louisa înţelegătoare. De îndată ce vine Regina, o să pună nişte alifie pe ea. Ştii, ea face muncă voluntară la spitalul Chelsea.

— O să iau, probabil, vreo boală nesuferită de la maimuţa aia odioasă.

Louisa îşi înăbuşi dorinţa de a sublinia că Lady Trusbut putea să ia la fel de uşor o boală şi de la păsările ei.

— Ai fost atât de curajoasă, draga mea. Altfel, n-aş fi reuşit să scap din încăierare. Ce inteligent din partea ta să ispiteşti creatura cu un punci! Nu m-aş fi gândit niciodată la asta. Nu sunt atât de rapidă. Aşa spun canarii mei.

— Canarii tăi vorbesc?

— Nu fi prostuţă, sunt canari. Dar asta nu înseamnă că nu pot să înţeleg ce gândesc. Louisa încă încerca să descifreze înţelesul cuvintelor ei, când Lady Trusbut adăugă: Sunt sigură că ar fi de acord că felul în care ai prins bestia aia îndărătnică a fost magnific. Lady Trusbut înalţă capul ca să se uite la Louisa. Ai învăţat să gândeşti aşa iute de la micul tău grup?

În sfârşit, şansa pe care o aşteptase!

— Am învăţat multe lucruri de la doamnele bune şi delicate din Societatea Doamnelor din Londra.

— De cât timp eşti membră?

— De trei ani. Eu am fost cea care a format grupul.

Lady Trusbut ţâţâi.

— O tânără doamna ca tine ar trebui să se gândească la căsătorie, nu la reformă.

Louisa se încordă la auzul criticii atât de bine-cunoscute.

— Mă gândesc la ambele. Dar, din moment ce găsesc timp doar pentru una, conştiinţa îmi dictează să o aleg pe ultima.

Conştiinţa ei… şi groaza ei furioasă. Chiar dacă era adevărat că putea să facă mai mult bine din rolul celibatarei reformatoare decât din cel de soţie a vreunui lord insuportabil, era foarte adevărat că ceea ce o ţinea departe de căsătorie era gândul la ce implica aceasta.

Naşterea unui copil. Doctori. Sânge şi teroare.

După cele îndurate de iubita ei soră adoptivă, prinţesa Charlotte, ea nu ar fi putut să supravieţuiască la aşa ceva. Indiferent de câte ori îşi spunea că femeile năşteau copiii în siguranţă în fiecare zi, afurisita de naştere la care fusese

martoră în secret îi era imprimată în minte. Dacă şi o prinţesă putea să moară în asemenea agonie, înconjurată de cei mai buni doctori, oricine putea să sufere la fel, inclusiv ea.

O trecu un fior. Niciun bărbat nu merita aşa ceva, nici chiar…

Louisa se încruntă. Cu siguranţă, el nu merita, canalia intrigantă. Furioasă, îşi reînnoi eforturile pe lângă Lady Trusbut.

— Dacă ai auzi chemarea conştiinţei tale, doamnele din Londra ar fi onorate să te primească în rândul lor.

— Grupul nu este afiliat la Asociaţia Quakerilor, cea despre care am tot auzit?

— Da, cea condusa de doamna Elizabeth Fry.

Lady Trusbut clătină din cap.

— Nu sunt de acord cu quakerii. Edward spune că ei dispreţuiesc orice are pene.

„Edward” era Lord Trusbut, care, se părea, găsise modul perfect de a descuraja implicarea excentricei lui soţii.

— Ele nu fac decât să nu fie de acord cu rochiile extravagante. Mă îndoiesc că dispreţuiesc penele în mod special. Şi Societatea Doamnelor din Londra nu este compusă doar din quakeri. Doamna Harris este membră, dar şi câteva dintre absolventele ei sunt doamne din înalta societate. Se uită în gentuţă. Am aici o listă cu doamnele care…

— Doamna Charlotte Harris? Directoarea Şcolii pentru Moştenitoare?

Louisa zâmbi uşor la auzul poreclei celebre pentru şcoala în care ea dăduse mai demult o mână de ajutor.

— Ei bine, este, de fapt, Şcoala pentru Tinerele Lady.

— Doamna Harris are păsări, nu-i aşa?

Dumnezeule mare, femeia avea o singură fixaţie.

— Cred că şi-a achiziţionat de curând un peruş.

— Peruşii sunt încântători, foarte vorbăreţi. Lady Trusbut şovăi, de parcă ar fi stat pe gânduri, apoi zâmbi spre Louisa. Foarte bine. O să donez fonduri grupului tău.

Măcar atât pot să fac după ce m-ai salvat de acel drăcuşor venit direct din iad.

Bani. Louisa oftă.

— O să fim foarte recunoscătoare pentru donaţie, doamnă, dar am fi cu atât mai fericite dacă ni te-ai alătura.

— Oh, nu ştiu. Edward nu ar fi de acord.

Înainte să apuce să răspundă, o voce de bărbat vorbi din uşă:

— Prostii! Cu siguranţă, orice domn ar fi de acord cu organizaţia caritabilă a domnişoarei North.

Surprinsă, Louisa ridică iute privirea şi zări duşmanul care le urmărea. Oh, nu, de ce era el acolo? Şi de cât timp stătea acolo?

Când dădu să pună lista în gentuţă, mâinile începură să-i tremure, şi lista zbură pe podea. Simon se aplecă să o recupereze, apoi o studie în treacăt.

— Ce listă impresionantă de doamne ai aici, domnişoară North. Membre ale grupului tău?

Refuzând să răspundă, Louisa întinse mâna.

— Te rog…

— Cu siguranţă.

Un zâmbet înflori pe buzele lui, în timp ce îi întinse lista.

Probabil râdea de ea şi de stângăcia ei. Simon n-ar fi niciodată neîndemânatic, oh, nu. Nu ducele cel abil.

Când privirea lui se concentră pe ea cu instinctul infailibil al unui tigru care îşi fixa prada, ea se chinui din răsputeri să nu roşească asemenea fetişcanei care fusese odinioară, sedusă de o canalie impetuoasă. Până când descoperise că nu era nimic „impetuos” în a-ţi avea inima distrusă de ducele de Foxmoor.

— După cum vezi, spuse Louisa cu acreală, Lady Trusbut este bine acum, aşa că nu te vom retine de la petrecere.

— Nu mă deranjează, spuse el. Am venit să-mi cer iertare pentru comportamentul animalului meu de companie.

Lady Trusbut se ridică şi îşi aranjă fustele.

— Ce frumos din partea ta să te fi gândit la mine, Excelenţă.

— Măcar atât pot să fac.

Îi luă mâna şi apăsă un sărut. Gestul curtenitor aduse un zâmbet pe chipul femeii. Louisa îşi înăbuşi un geamăt. Se părea că Simon avea acel efect enervant asupra oricărei femei. Cât se rugase ca el să se întoarcă în Anglia mai şifonat… cu riduri şi sfrijit, cu pielea arsă şi tăbăcită de soarele indian nemilos. În schimb, arăta exact ca un cuceritor care se întorcea acasă ca să-şi primească elogiile. Ţinuta de seara impecabil croită îi accentua trupul musculos şi zvelt, iar zilele petrecute în soare îi coloraseră pielea în auriu, potrivindu-se perfect cu părul blond ca de aur.

— Permite-mi să-ţi explic acţiunile lui Raji, începu Simon. Vezi dumneata, el iubeşte păsările de jucărie, aşa că nu a putut să reziste la şansa de a le mângâia pe ale dumitale.

— S… să le mângâie? scânci Lady Trusbut. E… el n-a încercat să le ciopârţească?

— În niciun caz. El consideră că păsările, adevărate sau de jucărie, sunt parteneri de joacă. Simon îşi arcui o sprânceană. Preferă canarii, chiar dacă nu sunt sigur de ce.

Demon viclean! Trebuia să o fi auzit pe Lady Trusbut când vorbise extaziată despre păsările ei. Lady Trusbut încuviinţă din cap, asemenea porumbeilor.

— Canarii sunt încântători, foarte prietenoşi şi sociabili. Din pură întâmplare, eu am vreo câţiva.

— Serios? Raji s-ar bucura să-i vadă.

— Atunci, poate îl aduci cândva când o să vii într-o vizită. Dacă eşti sigur că nu o să le facă niciun rău.

Simon se înclină.

— O să se poarte exemplar. Îi aruncă Louisei o privire fugară, plină de subînţeles. Dar sper că îmi permiţi să o aduc şi pe domnişoara North. Se pare că Raji răspunde mai bine la comenzile ei decât la ale mele.

Louisa clipi. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai punea la cale acum? Înainte ca Lady Trusbut să răspundă,

el adăugă:

— Am uitat, o să fie aproape imposibil, din moment ce soţul tău nu agreează eforturile caritabile ale domnişoarei North.

— N… n-am spus asta, protestă Lady Trusbut, părând confuză.

— Cred că, dacă nu este acord cu implicarea dumitale în grupul ei, atunci nu este de acord nici cu munca lor caritabilă.

Felul în care insistă pe cuvântul „caritabilă” o luă pe Louisa prin surprindere. Şi o tulbură pe Lady Trusbut.

— Ei bine, nu… vreau să spun… soţul meu este un om bun. El crede în mila creştinească, dar asociaţia este atât de politică, vezi dumneata, şi el nu crede că politica ţine de competenţa unei femei.

Louisa o privi, şocată că femeia chiar discutase despre grup cu soţul ei. Tot timpul crezuse că Lady Trusbut ignorase pur şi simplu invitaţiile ei la susţinere. Cu ochii mijiţi, Simon o privi în treacăt pe Louisa.

— Ce vrea să spună prin „politic”?

Louisa îl fixă cu privirea.

— Noi credem că parlamentul ar trebui să instituie anumite reforme în închisori, domnule. Şi nouă nu ne este teamă să le spunem parlamentarilor părerile noastre.

Privirea lui insistentă o cercetă pe a ei.

— Înţeleg.

Ea se foi pe divan. De ce avea sentimentul că el înţelegea mai mult decât spunea ea? Ştia el despre celelalte planuri ale lor? Nu, de unde să ştie?

Simon îi zâmbi lui Lady Trusbut.

— Atunci, îţi înţeleg reticenţa, doamnă. Unii bărbaţi sunt atenţi cu politica lor, aşa că nu ai dori să rişti mânia soţului tău prin alăturarea cu un asemenea grup. Bărbaţii tiranici…

— Soţul meu nu este tiranic. Lady Trusbut pufni. El este un om blând, generos.

— Da, bineînţeles. El coborî vocea. Nu-ţi face griji, o să păstrăm secretul. Nu-l vom lăsa să ştie că te asociezi cu

domnişoara North şi cu companioanele ei periculoase. N-am vrea să fim motivul pentru care să te abuzeze…

— Îţi spun, domnule, mi-ai înţeles complet greşit soţul! Lady Trusbut se ridică şi se întoarse cu faţa spre duşmanul onoarei soţului ei. O să vii în vizită şi o s-o aduci şi pe domnişoara North. Veniţi sâmbătă, când parlamentul nu este în sesiune, şi atunci o să vedeţi cât de înţelegător poate să fie soţul meu.

Simon încuviinţă din cap, cu ochii strălucitori.

— Îţi mulţumesc, o să facem întocmai. Privirea lui insistentă ţâşni spre Louisa. Presupunând că domnişoara North o să mă onoreze cu compania ei.

Pe jumătate ameţită, Louisa se ridică. Serios, ducele tocmai o manipulase pe Lady Trusbut ca să-i acorde Louisei o întrevedere cu ea şi soţul ei? Dar de ce? La ce îi folosea? Înainte ca Louisa să apuce să-l întrebe, Regina intră în salon.

— Oh, aici erai, Lady Trusbut? Se pare că ţi-ai revenit.

Cu mândria flatată de atenţia primită din partea surorii celebre a unui duce, baroana îşi atinse coafura cu mâna.

— Domnişoara North a fost foarte atentă cu mine.

Louisa îi zâmbi cumnatei ei.

— I-am spus lui Lady Trusbut că probabil ai vreo alifie tămăduitoare pentru rana ei.

— Da, desigur. Regina făcu un semn spre uşă. Dacă vrei să vii cu mine…

Lady Trusbut se grăbi spre ea, dar, când Louisa dădu să o urmeze, Regina scutura din cap.

— Nu este nevoie să ni te alături, draga mea. Făcu un semn din cap spre fratele ei. Însoţeşte-o pe Louisa înapoi la petrecere, vrei? Ai putea la fel de bine să te faci util, acum că animalul tău de companie este închis.

— Aş fi onorat.

Cu ochi strălucitori, Simon îşi întinse braţul spre Louisa. Ea şovăi, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să ştie cât de mult o neliniştea prezenţa lui. În plus, avea nevoie să descopere ce încerca să facă vicleanul. Acela

avea să fie un excelent test al stăpânirii de sine. Dacă putea să stea netulburată lângă Simon, putea, în sfârşit, să se elibereze de el. Simplul fapt că îl lăsase să o conducă din salon trezise lucruri stranii în interiorul ei. Doamne, dar el era atât de bine făcut... putea să-i simtă muşchii încordaţi sub haina de lână. Fusese dintotdeauna un bărbat viril, dar acum...

În mod clar, nu-şi petrecuse ultimii câţiva ani în spatele unui birou. Umerii lui erau mai laţi şi trupul mult mai frumos dezvoltat. Unde odinioară fusese Adonis, acum era Zeus, şi era la fel de încrezător în puterea lui precum cel mai cutezător dintre zei.

Se dădu într-o parte ca să o lase să treacă prin uşa deschisă care ducea spre coridor, apoi îşi puse în treacăt mâna pe spatele ei, în timp ce o urmă. Fiorul unei plăceri uitate o cutremură. Vai, Doamne! Când avea să înveţe corpul ei lecţiile pe care le învăţase inima ei? Că el nu era de încredere? Când avea să fie cu un pas în groapă? Pentru că era evident că trupul ei tresărea de bucurie că îl avea aproape.

Al naibii trup fără minte! Ea trebuia să-l înveţe să se poarte frumos.

Când el îi oferi din nou braţul, ea abia dacă îl atinse. Cu siguranţă, putea să-şi controleze pulsul dacă pur şi simplu nu îl atingea.

Din nefericire, el îi observă reacţia. O apucă de mână şi i-o apăsă mai hotărât pe braţul lui.

— Te asigur, n-am adus nicio boală din India.

— Nu cred că ai adus vreuna, spuse ea, îmbujorată. Era timpul să-i arate că nu mai era fata naivă pe care o dezamăgise cu mulţi ani în urmă. Dar mă întreb în ce nouă intrigă eşti implicat, Excelenţă.

— Intrigă? spuse el ca un ecou, în vreme ce se îndreptau spre treptele care duceau spre grădini.

— Aiureala cu Lady Trusbut ca să o convingi să mă primească în casa ei. Ce faci? Şi de ce o faci?

Îi aruncă o privire furişă, întrebătoare, dar ochii lui rămaseră fixaţi drept înainte.

— M-ai ajutat cu Raji, aşa că am decis să te ajut cu baroana.

— Nici măcar nu ştii ce încerc să fac, spuse ea.

— Poate ar trebui să mă luminezi.

Cuvintele o puseră numaidecât în gardă.

— De ce aş vrea să fac asta?

Privirea lui se întoarse spre ea.

— Am fost prieteni pe vremuri.

— N-am fost niciodată prieteni.

Ochii lui îi căutară pe ai ei, visători, înflăcăraţi… ameţitori.

— Nu, bănuiesc că nu. Oprindu-şi privirea asupra buzelor ei, el coborî vocea. Prietenii nu se sărută, nu-i aşa?

Pulsul ei bătea absolut nebuneşte.

— Prietenii nu se mint şi nu se trădează unul pe altul. Am fost pioni în jocul Maiestăţii Sale. Sau, mai bine zis, *eu* am fost un pion. Tu ai fost un maestru de şah, ca el.

— Şi ţi-ai luat pur şi simplu revanşa pentru asta, spuse el încordat. Deci nu putem să lăsam tot incidentul ăsta în urmă acum, nu?

Numai Simon putea să considere un eveniment care schimbase complet viaţa ei un simplu „incident”.

— În cazul în care n-ai observat, eu l-am lăsat. Îi eliberă braţul în timp ce se apropiară de treptele grădinii. Acum, dacă mă scuzi…

Dar privirea lui se mută într-un punct aflat în spatele ei.

— Vino, spuse el pe neaşteptate şi îi întinse iar braţul. Să facem o plimbare prin grădini.

— Nu-mi închipui de ce eu…

— Uită-te acolo jos, spuse el în şoaptă. Fiecare invitat ne urmăreşte, aşteaptă să fie martor al exploziei, mai ales după ce s-a întâmplat mai devreme cu Raji.

Ea îi urmări privirea, şi inima îi tresări. Avea dreptate. Mulţimea de jos devenise misterios de liniştită, aplecându-se mai aproape ca să nu piardă „explozia”, aşa cum o numise el.

În timp ce nimeni altcineva, în afară de familiile lor,

nu ştia de antipatia totală dintre domnişoara Louisa North şi ducele de Foxmoor, ei ştiau că el fusese odinioară cât pe ce să o ceară de soţie, înainte să accepte brusc şi misterios postul de guvernator general şi plecarea în India. Bârfele circulaseră nebuneşte după aceea, câteva fragmente ajungând şi la urechile Louisei. Teoriile variaseră deconcertant: ea îl părăsise şi îi frânsese inima; el o părăsise şi îi frânsese inima; Maiestatea Sa dezaprobase inexplicabil legătură dintre ei şi le frânsese inimile amândurora.

— Ai două opţiuni, spuse Simon. Poţi să faci o plimbare prin grădini cu mine ca să arăţi că suntem în relaţii bune, ceea ce ar pune capăt speculaţiilor. Sau poţi să mă laşi baltă, asigurându-te că o să fim bârfiţi tot anul următor, cel puţin. Ce alegi?

Ea şovăi, dar chiar nu avea de ales.

— Vai, Excelenţă, spuse ea cu voce mieroasă, în timp ce îl luă de braţ. Aş fi onorată să te însoţesc.

Un zâmbet uşor apăru pe buzele lui.

— Mă gândeam eu.

În timp ce coborau treptele, oamenii îi priveau şi vorbeau în şoaptă. La naiba cu toate! Ea avusese succes cu eforturile ei de reformă graţie reputaţiei fără cusur şi evitării scandalurilor. Avusese nevoie de ani de zile la curte ca să reuşească să facă faţă zvonurilor… nu doar despre ea şi Simon, dar despre posibilul caracter nelegitim al originii sale şi scandalurile pe care mama şi fratele ei le provocaseră în tinereţea ei.

Îşi făurise pentru ea o viaţă utilă, se purtase cu decenţă şi învăţase să-şi controleze impulsurile cele mai rele pentru ca nimeni să nu poată să o compare cu mama ei desfrânată. Dar totul atârna de un fir de aţă.

Ce groaznic ar fi fost ca bârfele să fie reluate, chiar când Doamnele din Londra erau pe cale de a-i scutura pe lorzii înfumuraţi, cu ideile lor învechite…

— Eşti bine? întrebă el.

— Minunat, spuse ea scurt.

— Araţi de parcă ai fi înghiţit o broască râioasă.

Ea îl privi lung.

— O b… broască râioasă?

— Ştii, în India, se mănâncă broaşte râioase, spuse el, cu chipul lipsit de expresie.

— Glumeşti.

Colţurile buzelor lui se arcuiră.

— Deloc. Acolo se servesc cu muştar şi marmeladă. Şi un pic de vin de Madeira, ca să distrugă otrava.

— Otrava?

O conduse spre o cărare mărginită de narcise şi margarete.

— Broaştele râioase sunt otrăvitoare dacă nu pui vin de Madeira. Toată lumea ştie asta.

— Acum sunt convinsă că râzi de mine, spuse ea cu un râset nesigur.

Dar povestea lui o relaxase. În sfârşit, oamenii reveneau la discuţiile lor, privaţi de spectacolul scandalos la care se aşteptaseră.

— Aşa este mai bine, spuse el cu voce scăzută. Nu pot să-i las să creadă că te torturez.

— Nu, asta n-ar fi de niciun folos imaginii tale publice, nu-i aşa? spuse ea încet.

— Sau imaginii tale. Când ea, surprinsă, îl privi în treacăt, el adăugă: îmi închipui că şi o reformatoare trebuie să-şi facă griji pentru imaginea ei publică.

Ea oftă. Uitase că el putea să citească gândurile. Avusese întotdeauna o abilitate ciudată de a şti exact ce anume gândea ea.

Nu, era o prostie. El pur şi simplu lăsa impresia că ăsta… era punctul lui forte. Era felul în care manipula oamenii cu atâta succes.

Şi totuşi, ea nu reuşea să scape de senzaţia că o luau de la capăt tocmai de unde se opriseră. Mergea lângă de ea, de parcă ieşise direct din amintirile ei în grădinile de la Castlemaine. Chiar şi parfumul lui era ca pe vremuri – o combinaţie ameţitoare de coniac, lemn de santal şi săpun. Iar ea uitase cât de fermecător putea să fie. Dacă închidea ochii, putea să se lase repede purtată înapoi în acele nopţi

îmbătătoare, pe vremea când îşi făcea debutul şi el dansase cu ea mai des decât se cuvenea, tachinând-o şi ispitind-o?

Sigur că nu. Nopţile acelea fuseseră o iluzie. La fel era şi aceasta. „Ai grijă, Louisa. Nu poate să iasă nimic bun dacă eşti prietenă cu ducele de Foxmoor”. Dacă nu avea grijă, putea să se trezească prinsă în cea mai recentă dintre intrigile lui. Numai că, de asta dată, avea mai multe de pierdut decât inima ei. Şi refuza să-i permită ducelui să-i mai răpească vreodată ceva.

Capitolul 3

Dragul meu văr,

Ştiu foarte bine că nu ai tremura de frică în faţa nimănui. În plus, Foxmoor nu a părut atât de fioros la petrecerea lui Lady Draker; avea o maimuţă care a scos la iveală tot ce este mai bun în el. Totuşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, maimuţa a dispărut mai târziu – poate că, la urma urmei, Foxmoor a avut ultimul cuvânt.

Verişoara ta bârfitoare,

Charlotte

Simon ştiu exact când Louisa îşi ridică din nou zidurile de apărare în faţa lui. Crezuse că se mai înmuiase, dar, judecând după zâmbetul ei fals şi după felul în care dădea din cap aprobator spre oricine trecea pe lângă ei, momentul trecuse.

La naiba, se transformase într-o femeie chiar ţepoasă. Din cauza lui? Sau din cauza noilor ei activităţi? Nu putu să nu observe, în timp ce se apropiară de doi parlamentari proeminenţi, că bărbaţii îi aruncară priviri întunecate. Priviri ce se transformară în unele de îngrijorare când îl zăriră şi pe el. Îi spusese că organizaţia ei nu se temea să-şi

exprime părerile despre reforma închisorilor. Cât de puternic se exprimau? Cu siguranţă, nu suficient de puternic încât să enerveze vechea garda. Însă aşa se putea explica îngrijorarea exagerată a regelui pentru „siguranţa” ei. Era implicată în politică. Tot ce trebuia să descopere Simon era cum.

El îi zâmbi.

— Nu ţi-am mulţumit încă pentru ajutorul pe care mi l-ai dat cu Raji.

— Oricum, de ce Dumnezeu l-ai adus?

— Este o petrecere în aer liber, şi lui Raji îi mai place câte o petrecere din când în când.

— Ah, dar, de obicei, ţie nu-ţi plac eşecurile. Ducele pe care îl cunoşteam nu ar fi riscat niciodată să-şi enerveze potenţialii susţinători pentru a-i face pe plac animalului său de companie.

— Oamenii se schimba, răbufni el.

El ar fi trebuit să conducă interogatoriul acela, nu ea, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu-i aşa? Când el se zbârli, ea adăugă: Mărturisesc că am fost chiar surprinsă că ai un animal de companie, mai ales unul exotic.

— De ce?

— Pentru că animalele de companie au nevoie de îngrijire, şi un bărbat în poziţia ta are puţin timp pentru asemenea lucru.

— Din nefericire, spuse el sec, nimeni nu l-a informat pe Raji de programul meu încărcat înainte ca el să mă adopte pe mine.

Ea clipi.

— Să te adopte?

— A fost al soţiei aghiotantului meu, care a murit… tragic. Colin a fost prea înnebunit de durere ca să mai aibă grijă de el, aşa că l-a adus pe micuţ la înmormântare, vrând să-l dea pe Raji familiei ei. Dar, de îndată ce canalia m-a zărit, s-a agăţat de mine şi n-a mai vrut să-mi dea drumul. Iar vinovăţia îl constrânsese pe Simon să-l păstreze. Destul de ciudat, chiar dacă Raji era ca o amintire dureroasă a

judecăţii greşite a lui Simon în India, creatura fusese salvarea lui în acea perioadă dificilă. Este cu mine de atunci.

— Nici asta nu este genul tău.

El schiţă spre ea un zâmbet jalnic.

— Adevărat. Cu toate astea, uite-mă cu maimuţa după mine. Ce poate face un bărbat?

Trăsăturile ei se destinseră. Apoi, îşi întoarse brusc privirea şi îşi drese glasul.

— Deci care sunt planurile tale?

Nu putea să-i spună că planurile lui se bazau pe ce afla de la ea.

— Nu sunt sigur. Am venit în Anglia abia acum trei zile. De ce întrebi?

— Ai fost deja la parlament?

— Da.

— Atunci, mi-am primit răspunsul.

El nu se prefăcu a-i interpreta greşit cuvintele.

— Provin dintr-o familie de oameni de stat, din partea mamei mele.

— Şi, din partea tatălui, glumi ea, dintr-o familie de duci încrezuţi şi pierde-vară.

El chicoti.

— Observ că ai devenit mult prea prietenoasă cu sora mea.

— Oh, da, chiar dacă ea vorbeşte mai mult despre relaţiile ilustre ale mamei voastre decât despre ale tatălui vostru. Este păcat că bărbaţii nu pot moşteni titluri din partea mamei, pentru că tu ai fi fost un moştenitor perfect al bunicului tău Monteith, faimosul prim-ministru. Şi se pare că el credea la fel. Din ce spune Regina, bătrânul conte te-a pregătit cu multă atenţie pentru a-i urma paşii.

Amuzamentul lui dispăru. Avea sora lui habar ce implicase „pregătirea”? Dumnezeule, spera că nu. Prefera ca ea să nu ştie nimic despre acea perioadă umilitoare din viaţa lui. Din fericire, ea avusese mai puţin de-a face cu autoritarul bunic decât Simon.

— Da, presupun că ai putea zice asta, spuse Simon

tăios. Când nu eram la Eton, petreceam mult timp cu el, pregătindu-mi o carieră politică.

— De asta toată lumea aşteaptă să fii prim-ministru.

El se uită la ea cu atenţie.

— Şi tu? Ce aşteptări ai de la mine?

El avusese de gând să întoarcă discuţia spre grupul ei, dar spatele ei deveni rigid ca un stâlp de palanchin.

— Nimic. Cu excepţia faptului ca noi doi să ne purtăm civilizat.

— Ne purtăm civilizat acum. El îşi alese vorbele cu atenţie. Dacă vrei, as putea să te ajut cu grupul tău caritabil. Din moment ce se amestecă în politică…

— Noi nu ne amestecăm, spuse ea cu hotărâre. Suntem serioase în privinţa obiectivelor noastre. Într-un fel sau altul, avem de gând să convingem parlamentul să reformeze închisorile.

Într-un fel sau altul? Cât de politic era grupul ei?

— Este o cauză bună.

— Dacă ai şti ororile pe care acele sărmane femei le îndură. Degetele ei se înfipseră în braţul lui, iar vocea îi răsună chinuit. Este timpul să se facă ceva în legătură cu asta. Şi doar faptul că nişte parlamentari idioţi au alergat la rege ca să se plângă de mine şi să spună că le influenţez soţiile nu reprezintă un motiv pentru care să oprim promovarea cauzei noastre.

Ah, deci de aceea era regele atât de agitat. Totuşi, să încerce să o mărite era destul de exagerat.

— Poate domnii simt că o tânără femeie nemăritată n-ar trebui să fie implicată în reforma închisorilor.

— Doar pentru că celibatul meu îi împiedică să mă calomnieze public.

El o privi surprins.

— Ce vrei să spui?

— Nu se pot plânge că mi-am neglijat soţul sau copiii, aşa cum fac cu doamna Fry. Libertatea de a mă dedica total cauzei mele le îngreunează criticile. Mai ales de când ştiu în adâncul inimii lor că dreptatea este de partea mea.

— Înţeleg.

Deci regele voia ca ea să se mărite ca să anihileze atacurile ei de Ioana d'Arc. Ceea ce însemna că fiecare bărbat care era de acord cu târgul Maiestăţii Sale ar fi dobândit probabil un avantaj politic semnificativ. Dumnezeule mare, la ce se gândea el? Ar fi trebuit să fie nebun să ia în consideraţie căsătoria cu Louisa. Era mai bine să permită ca activităţile ei să îngreuneze relaţia dintre rege şi parlament. George o merita pentru dezastrul creat de păcatele şi de răzbunările lui personale. Atâta timp cât regele nu se opunea activ revenirii lui în politică, Simon putea încă să-şi atingă obiectivele. Probabil avea să dureze mai mult, dar...

Adevărat. Probabil mult mai mult. După şapte ani, jumătate din Camera Comunelor era nouă şi cealaltă jumătate îşi amintea de Simon numai ca de bărbatul care făcuse excursia în India în drumul lui spre vârful ierarhiei. Fără sprijinul regelui, el s-ar fi luptat cu morile de vânt ca să devină prim-ministru, darămite să mai instituie orice modificări în politică. Astfel că trebuia să acorde mare atenţie târgului regelui. Oricum avea nevoie de o soţie, nu-i aşa? El privi în treacăt cum Louisa mergea în dreptul lui cu un calm neobişnuit. Faptul că fusese doamna de companie a răposatei prinţese Charlotte îi dăduse rafinament, o învăţase să fie mai puţin impulsivă. Rezolvase problema cu Raji cu deplină încredere în sine. Şi interesul ei pentru reformă era admirabil, atâta timp cât stătea la distanţă de politică.

Sau îi permitea soţului ei să-i conducă activităţile. Da, dacă Simon se însura cu ea, el putea să îndrepte preocupările ei spre unele mai potrivite pentru soţia prim-ministrului. Putea chiar să deturneze entuziasmul ei nemărginit spre propriile obiective.

„Pur şi simplu, o vrei în patul tău". Era vocea perfidă a bunicului lui vrednic de dispreţ. El încremeni. În regulă, deci poate o voia pe Louisa în patul lui. Pofta de a o poseda îi rodea vintrea şi îi înflăcăra sângele prin vene. Ce om întreg la minte nu ar fi vrut să posede frumuseţea cu ochi de tăciune, să sărute gâtul alb cu miros de liliac şi să-i simtă

pulsul rapid sub limbă? Dorinţa aceea nu schimba nimic. Dacă erau căsătoriţi, el putea să-şi controleze mai bine dorinţele. Să le ţină ca să nu se amestece în politica lui, aşa cum se întâmplase ultima dată. Eşti prea mult un sclav al pasiunilor tale. El îşi înăbuşi o înjurătură. Bunicul se înşelase; el avea să o demonstreze.

Dar, înainte de a relua discuţia cu Louisa, trebuia să vadă cât de serioasă era când spunea că nu avea să se căsătorească niciodată.

O îndreptă spre o cărare pustie, în timp ce deschise un subiect care să-i distragă atenţia.

— Bănuiesc că Lord Trusbut este unul dintre domnii care se împotrivesc.

— În momentul de faţă, nu. Credem că ar putea să ne sprijine obiectivele. Dacă o să reuşim să-l facem să vadă că nu încercăm să „răsturnăm” guvernul sau alte prostii de genul…

— …Atunci, ar putea să-i permită soţiei lui să vi se alăture. Şi să se folosească de influenţa lui pentru cauza voastră.

— Da, asta este speranţa noastră.

— Este de înţeles, spuse Simon, în timp ce o ducea mai departe de mulţime, rugându-se ca ea să nu observe.

Dar Louisa era prea preocupată să-şi facă griji pentru interesul surprinzător al ducelui faţă de grupul ei ca să mai observe pe unde cutreierau. Poate că oamenii chiar se schimbau.

Şi poate că ea era o proastă să se gândească numai la aşa ceva. Simon nu făcea nimic fără vreun scop; pur şi simplu, ea nu aflase încă despre ce scop era vorba.

— Vorbeai serios când ai spus că mă iei să-i facem o vizită?

— Bineînţeles.

Ea îl cercetă îndeaproape.

— Dar de ce? Şi nu-mi veni cu prostia aia cu răsplata că te-am ajutat cu Raji.

El ridică din umeri.

— Sprijinul lui Lord Trusbut este la fel de important

pentru obiectivele mele pe cât este pentru ale tale. Nu văd niciun motiv pentru care nu ne-am uni forţele.

— Cu excepţia faptului că eu nu am încredere în tine.

În clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, ea îşi blestemă limba ascuţită. Nu era un lucru nonşalant şi relaxat de spus.

Probabil că el îşi dăduse seama, pentru că se opri sub un stejar cu o coroană amplă, ca să-i cerceteze chipul.

— Am crezut că ai spus că ai lăsat trecutul în urmă.

Ea se chinui să rămână calmă.

— Asta nu înseamnă să uit lecţiile pe care le-am învăţat.

Un felinar chinezesc atârnat de o ramură joasă a stejarului trimitea fascicule de lumină prin părul lui auriu şi licărea în ochii lui minunaţi. Dintr-odată, ea îşi dădu seama că, deşi puteau să audă zgomotele de la petrecere, erau în esenţă singuri, despărţiţi de mulţime de un şir de mesteceni.

El veni mai aproape.

— Nici eu nu am uitat trecutul. Dar se pare că amintirile mele diferă substanţial de ale tale.

Dorinţa neaşteptată, sălbatică din ochii lui vorbi direct furiei sălbatice pe care Louisa şi-o înăbuşise înăuntrul ei în toţi acei ani. I se tăie răsuflarea.

— Ce vrei să spui?

— Îmi amintesc de valsurile lungi şi de conversaţiile şi mai lungi, îmi amintesc de o vreme când aveai încredere în mine.

— Vrei să spui, înainte să descopăr cât de false erau atenţiile tale.

— Nu toate erau false, spuse el uşor. Şi tu ştii asta.

Ridică mâna ca să-i prindă bărbia într-o strângere hotărâtă.

În timp ce îşi coborî capul, un fior de nerăbdare o cuprinse.

— Ce crezi că faci? întrebă ea, cu toate că ştia foarte bine ce făcea.

— Descopăr dacă gustul tău este la fel de bun pe cât

îmi amintesc.

Apoi, îi acoperi gura cu a lui. Doamne sfinte! Cu siguranţă, el avea un gust la fel de bun pe cât şi-l amintea ea. Amintirile o catapultară înapoi, la prima dată când o sărutase, cu o tandreţe plină de magie, ce îi cucerise inima. Dar acum nu era atunci, iar sărutul acesta nu era acela.

Hotărât, înflăcărat, luxuriant… era la fel de exotic şi de tulburător precum India pe care o guvernase. Felul în care gura lui o comanda pe a ei, revendicând un răspuns…

Şi, ca o şcolăriţă netoată, ea cedă, lăsând să apară partea aceea feminină, secretă a plăcerii ei la gândul că el tot o dorea după ce îi făcuse.

Lui! Dar ce îi făcuse el ei?

Ea se retrase din sărut.

— Gata, Excelenţă, spuse ea, străduindu-se să vorbească relaxat şi să pară netulburată.

— Nu este gata pentru mine, murmură el, în timp ce-şi plecă din nou gura spre a ei.

Ea se îndepărtă.

— Am terminat acum, domnule.

Foarte agitată, se întoarse să o ia în grabă spre cărare, dornică să scape înainte să dezvăluie cât de mult o afecta el.

Vocea lui asurzitoare răsună în întunericul din spatele ei.

— Foarte înţelept din partea ta, Louisa. Nu ai vrut să descopăr că, la urma urmei, nu ai lăsat trecutul în urmă. Aş putea să profit.

Naiba să-l ia pentru că îi citise gândurile! Ea ar fi trebuit să ignore ironia şi să plece, dar aroganţa lui era atât de enervantă…

— Te înşeli. Se întoarse spre el. Te asigur că m-am lepădat de tine pe deplin.

Ridicând înnebunitor dintr-o sprânceană, el se apropie tacticos de ea.

— Atunci, de ce te grăbeşti să pleci?

— Nu vreau să ne vadă cineva împreună singuri şi să înceapă iar vreo bârfă.

— Nu este nimeni aici şi nu vine nimeni. Schiţă spre ea un zâmbet batjocoritor. Recunoaşte mai degrabă că ţi-e frică să mă laşi să te sărut.

— Cu siguranţă, nu mi-e frică, pentru că eu…

— …Abia m-ai lăsat să-ţi ating buzele cu ale mele. Asta n-a fost un sărut adevărat. El ridică din umeri. Dar te înţeleg… Nu îndrăzneşti să-mi dai un sărut adevărat, căci ai putea descoperi că încă ai sentimente pentru mine. Privirea lui se fixă pe gura ei. Asta dacă nu cumva pur şi simplu nu ştii cum arată un sărut adevărat, intim.

Un sărut intim?

Făcuse cândva prostia să lase un tip obraznic de la curte să-i dea un „sărut intim”. Era dezgustător, şi nu-i plăcuse deloc.

Un zâmbet uşor îi arcui buzele. Cum putea să se vindece mai bine de atracţia aceea persistentă faţă de Simon decât prin a-l lăsa să-i dea unul dintre acele săruturi „intime” murdare şi stânjenitoare?

— Oh, foarte bine. Făcu un pas mai aproape şi îşi înălţă chipul spre el. Bănuiesc că nu o să găseşti odihnă până nu o să ai sărutul tău „adevărat”. Deci, să-i dăm drumul, de acord?

Pentru o clipă, el o privi fix, în mod evident neştiind ce să creadă despre capitularea ei neaşteptată. Apoi, miji ochii şi îi cuprinse iar gura, şi, de astă dată, îi exploră interiorul cu limba lui îndrăzneaţă, cercetătoare. Oh, ea făcuse o eroare de calcul semnificativă. Aparent plăcerea celuilalt când venea vorba despre un sărut „intim” depindea de iscusinţa bărbatului. Şi Simon era, cu siguranţă, iscusit. Mult prea iscusit. Ea gemu. De ce nu o avertizase nimeni că sărutul intim însemna o serie de incursiuni elegante şi catifelate în gura ei, care îi trimiteau bătăile inimii într-un galop nebunesc? N-ar fi trebuit să o atenţioneze cineva că un asemenea sărut putea să o bage direct în necaz?

El pătrunse adânc, cu îndârjire, sărutul lui fiind un preludiu irezistibil al seducţiei. Delicios. Absolut tulburător, chiar dacă ea nu leşinase niciodată.

Dar se părea că el, de fapt, îi aştepta leşinul, pentru

că îşi strecură braţul în jurul taliei ca să o ajute să-ţi menţină echilibrul. Dacă nu cumva o făcea doar ca să o tragă mai aproape. Iar ea îşi dorea la nebunie să simtă mâinile lui pe ea, îmbrăţişarea lui. Îşi trecu mâinile peste pieptul lui, apoi, încurajată de bătaia sălbatică a inimii lui, şi le înfăşură în jurul gâtului lui. Cât timp trecuse de când un bărbat o făcuse să se simtă dorită? Dorită nebuneşte? Atât de mult timp. Prea mult.

Crezuse ca putea să renunţe la bărbaţi, dar Simon îşi bătuse joc de certitudinea ei doar cu un sărut. Aşa cum îşi bătuse joc de speranţele ei prosteşti cu mult timp în urma…

Şocată de cât de repede cedase, îşi depărtă gura de a lui.

— De ce faci asta? şopti ea.

— De ce mă laşi? spuse el uşor.

Săruturile delicate pe care le apăsă pe obrazul, maxilarul şi gâtul ei o făcură să ameţească de-a dreptul.

— Pentru că…

„Pentru că sunt o proastă”.

Cu toate că îi dovedise că nu lăsase trecutul în urmă, nu îndrăznea să-l lase să fie conştient de asta.

— Pentru că îmi dau seama că este cel mai bun lucru pe care-l putem face ca să trecem peste asta.

El încremeni.

— Să trecem peste ce? întrebă el pe nerăsuflate.

Chinuindu-se să stăpânească vuietul nebunesc din pieptul ei, ea se retrase.

— Insistenţa ta pentru un sărut adevărat. Acum, că s-a terminat, am terminat-o şi noi.

— Am terminat-o pe naiba! Respiraţia lui deveni rapidă şi greoaie, în timp ce ochii lui licăriră spre ea. Nu încerca să susţii că n-ai fost deloc afectată.

Ea se prefăcu a se gândi.

— Ştii, spuse ea uşor, chiar n-am fost. A fost un experiment interesant, dacă nu te superi…

— Experiment!

— …Ca să văd singură dacă am trecut peste treaba cu tine. Ce uşurare să descopăr că am reuşit. Încurajată de

succesul de a-şi fi ascuns adevăratele sentimente, se strecură din braţele lui şi adăugă cu un zâmbet: Se pare că nu mai ai nicio influenţă asupra mea, Excelenţă.

Tremurul lui la auzul adresării ei formale îi oferi un scurt moment de satisfacţie. Până când el îşi coborî privirea spre buzele ei înflăcărate.

— Ai fi putut să mă păcăleşti.

Chiar dacă zâmbetul ei păli, era hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

— Oh, îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa. Săruţi aproape la fel de bine ca foştii mei pretendenţi. Dar eu am scopuri care nu te implică, indiferent de cât de bine săruţi. Ea ridică bărbia. Şi tot nu am încredere în tine.

— Întotdeauna ai fost dornică să gândeşti cele mai rele lucruri despre mine, răbufni el.

— Eşti supărat doar pentru că ai pierdut puterea de a mă avea la degetul mic. Ei bine, societatea poate să te linguşească, dar eu măcar ştiu cine eşti.

El îi întâlni direct privirea.

— Nu ştii nimic despre mine. Niciodată n-ai ştiut.

Ceva din vocea lui o făcu să-şi dorească să-l creadă. Dar învăţase deja prea bine că limba lui ascuţită minţea cu o pricepere desăvârşită.

— Ştiu destule.

Ea se întoarse şi o luă maiestuos pe cărarea pietruită. De acum încolo, trebuia să fie mai atentă. Nici o întâlnire privată cu Simon. Nici o plimbare lungă pe unde el putea să o ademenească spre anumite lucruri. Şi gata cu săruturile. Cu siguranţă, gata cu săruturile intime! El se pricepea prea bine la asta pentru liniştea sufletească a unei femei.

Capitolul 4

Dragă Charlotte,

Dacă domnişoara North şi Foxmoor sunt atât de în

contradicţie pe cât spun zvonurile, atunci poate că ea chiar a furat maimuţa ducelui, ca să-l enerveze. Chiar dacă nu-mi pot închipui ce ar putea face cu o maimuţă. Să ştii că maimuţele sunt nişte reformişti foarte slabi.

Prietenul tău bârfitor,

Michael

Frustrarea îl rodea pe Simon în timp ce Louisa îşi luă zborul. Nesăbuita învăţase cât lipsise el să fie sofisticată în mai multe moduri, nu doar într-unul. Cineva o învăţase cum să sărute. Foarte bine. Prea bine pentru sănătatea lui mintală.

Iar ea îndrăznise să numească sărutul acela un „experiment”? Pe naiba!

Era cât pe ce să plece după ea şi să-i răvăşească gura până recunoştea că încă se gândea la el. Dar avea şi el mândria lui. Nu avea de gând să o lase să vadă cât de departe era el să fi trecut peste ceea ce avusese cu ea. Nu voia ca ea să ştie că de mult îşi dorea să o guste… şi să o guste şi să o tot guste…

Naiba să o ia! Faptul că o sărutase ar fi trebuit să-i liniştească pofta, nu să o asmută. Şi de ce trebuia să-i pese dacă Louisa îl lăsase în trecutul ei? Sau dacă îşi petrecuse ultimii ani învăţând trucuri de seducţie menite să înflăcăreze dorinţele unui bărbat? Sau că îi permisese vreunui căţeluş neobrăzat să sărute gura aceea minunată şi suplă? Nu-i păsa. Nu trebuia să-i pese. La palat, bărbaţii mai furau din când în când săruturi de la doamnele de companie, care îi mai lăsau din când în când. Dacă permitea vreunei gelozii nechibzuite să îl macine nu făcea decât să-şi intensifice pasiunea pentru ea – şi nu era lucru înţelept. Mai ales dacă avea de gând să se însoare cu ea. Nu putea să-i permită soţiei lui să-l stăpânească prin intermediul mădularului lui.

Soţie?

Îşi încleştă pumnii. Da, soţie. Nu mai putea să nege avantajele pe care le presupunea acceptarea târgului

propus de rege. Pe lângă ceea ce putea să-i ofere regele, deputaţii aveau să fie dornici să-şi arate recunoştinţa dacă Simon o domesticea pe Ioana d'Arc.

Chiar dacă se putea dovedi a nu fi deloc uşor. Tatăl ei avea dreptate: era mai hotărâtă ca niciodată. Pur şi simplu, învăţase să se ascundă în spatele acelui zâmbet de prinţesă.

Scoase un geamăt. Cum putea măcar să ia în calcul stratagema aceea nebunească, după toate lucrurile prin care îl făcuse să treacă afurisita? Dacă avea să descopere vreodată întreaga schemă, avea să-l ardă pe rug. Aşa că trebuia să se asigure pur şi simplu că nu urma să afle. La urma urmei, nu făcea decât ce era cel mai bine pentru ea. Din informaţiile pe care le adunase, ea o luase direct pe drumul pierzaniei. Dacă nu se însura cu ea, regele avea să găsească o altă cale prin care să o controleze şi nu avea să fie de bine. În plus, indiferent de ce susţinea ea, Louisa încă îl dorea. Altfel, nu ar fi sărit să îl sărute cu înflăcărarea dulce a unei dansatoare în templu, arcuindu-şi corpul spre al lui, cu sânii generoşi apăsaţi…

Doamne sfinte, o dorea chiar mai mult ca înainte. Tânjea să o dezbrace de atitudinea ei rezervată, să-i smulgă agrafele din coafura sofisticată şi să elibereze oceanul acela de valuri negre şi lucioase ca să-i curgă peste umeri, sâni şi şolduri. Apoi, să-i răvăşească în voie gura aceea seducătoare, de fiecare dată când îşi dorea, oriunde îşi dorea. Să o pună să-i mângâie cu părul gâtul, abdomenul… mădularul…

O înjurătură plină de furie îi scăpă printre buze, în vreme ce un foc incandescent îi învolbură sângele. La naiba, după tot ce îndurase din cauza atracţiei lui nedorite pentru ea, el merita să o aibă. Cel mai bun mod de a se ocupa de obsesia aceea nebunească era să se însoare cu ea şi să-şi potolească pofta. Apoi, dorinţa lui avea să se atenueze. Nu îl ajutase deloc să lupte cu ea timp de şapte ani, aşa că trebuia să o cucerească pe Louisa ca să-şi cucerească propriile pasiuni. Ceea ce avea să-i ofere şi tot ce îşi dorea.

— Ai dreptate… fiica mea chiar şi-a pierdut interesul faţă de tine, spuse o voce de lângă el.

Simon se încordă. De cât timp se afla regele acolo?

— Văd că ţi-ai păstrat talentul de spion. Iar ea nu şi-a pierdut interesul faţă de mine, te asigur.

— Cu siguranţă, aşa a părut. Desigur, am auzit numai finalul disputei voastre, dar părea foarte sigură…

— Vrei să mă însor cu ea sau nu? întrebă el tăios, uşurat că regele nu fusese martor şi la sărutul lor.

George trase brusc aer în piept.

— Ai spus că ai nevoie de timp ca să te gândeşti la asta.

— Am avut tot timpul necesar.

Regele se opri.

— Oferta rămâne în picioare, da.

Simon se întoarse cu faţa spre el.

— Atunci, ar trebui să discutăm despre condiţiile înţelegerii.

— Condiţii? George se uită urât la el. Ţi-am spus deja că te fac prim-ministru. La ce te mai aştepţi?

— La adevăr. Că fiica ta se amestecă în politica ta. Afişând un aer relaxat, Simon se sprijini de stejar. Că este o pacoste în public. Şi că orice bărbat care se însoară cu ea îşi asumă anumite riscuri în cariera lui politică.

George se făcu alb la faţă.

— Nu-mi dau seama de unde ai tras o concluzie atât de ridicolă.

— De la fiica ta. Care, spre deosebire de tine, este dornică să-şi expună noul ei interes faţă de reforma politică.

Simon îşi încrucişă braţele la piept.

— Hai, Maiestate, sigur n-ai crezut că poţi să ascunzi asta de mine. Eu sunt cel care a aflat prima dată că Liverpool a fost refuzat de Carming, sunt cel care a prezis cu mult înainte de Conspiraţia de pe Cato Street că adepţii lui Spence urmau să facă probleme. Aşa că recunoaşte: Societatea Doamnelor din Londra nu este un grup de caritate, nu-i aşa?

Regele şovăi, apoi oftă.

— Nu, la naiba, nu este.

— Fac presiuni asupra parlamentului ca să facă reforma închisorilor.

Vocea Maiestăţii Sale scăzu într-atât încât Simon fu nevoit să se concentreze la maximum ca să-l audă.

— Mai întâi, afurisitele alea au început să-şi convingă soţii să ridice problema reformei în sesiunile parlamentare. Şi, dacă vreun soţ refuza, i se refuza ce-şi doreşte bărbatul cel mai mult.

— Patul soţiei lui?

— La ce ar folosi asta? Jumătate dintre bărbaţi au amante, iar restul sunt prea bătrâni ca să li se mai ridice steagul în bernă. Nu, confortul de zi cu zi. Soţiile lor ascundeau micile lucruri care fac din casa unui bărbat un castel, lucruri precum trabucurile, coniacul şi ziarele. Unele chiar le porunceau bucătarilor să servească mese proaste sau le instruiau pe slujitoare să dea cu exagerat de mult apret cămăşile soţilor lor…

— Cred că glumeşti. Politicienii Angliei sunt reduşi la tăcere de prea mult apret în cămăşi, pentru numele Domnului?

— Tu râzi, dar un bărbat nu petrece niciodată prea mult timp la clubul lui. Regele îşi înfipse bastonul în pământul bătătorit. Totuşi, bărbaţii nu le-au lăsat să-i încurce până când Societatea Doamnelor din Londra nu a devenit o cauză celebră. Şi acum, se zvoneşte că Louisa are o nouă abordare…

— Louisa a stat în spatele… acestei tactici „confort”?

— Am auzit că ea a pus totul la cale, da.

Simon izbucni în râs.

— Nu este amuzant, la naiba! mormăi regele.

— Ba cum să nu fie?! Numai Louisa putea să găsească o cale „domestică” de a influenţa politica. Este o fată deşteaptă, trebuie să recunosc.

Şi avea să fie şi o soţie deşteaptă. Chiar dacă avea să fie nevoit să o depăşească în comploturi ca să o câştige. Provocarea îl făcea doar să o dorească şi mai mult.

— Fata asta deşteaptă se îndreaptă spre o cădere sigură dacă merge până la capăt cu noul ei plan.

— Şi care este noul ei plan? Să le facă pe doamne să pună boabe de mazăre sub saltelele soţilor? Să le amâne servirea cinei?

— Să participe la viitoarele alegeri drept candidată.

Informaţia îi atrase atenţia.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Mi-aş dori eu să nu. Doamna Fry şi-a pus deja cumnatul din Camera Comunelor să le susţină cauza, aşa că se poate. Dar există un zvon care umblă prin târg cum că Louisa se gândeşte la un candidat radical. Şi ştii prea bine că, dacă îşi adună doamnele ca să susţină vreun agitat, o să avem probleme.

Chiar că probleme. Nicio asociaţie de doamne nu avea priceperea politică pentru a gestiona un asemenea candidat. Louisa nu ar reuşi decât să facă veghea gardă să revină, ceea ce însemna că avea să-i fie lui mai greu să introducă schimbări într-un mod rezonabil. Mai ales acum, că echilibrul de putere din Camera Comunelor era atât de instabil.

— Este imprevizibilă, continuă regele. Dar publicul o place. Oamenii văd cum rafinata damă de companie a răposatei lor prinţese iubite adună dedicată donaţii pentru sărmanele prizoniere. Nu-şi dau seama că donaţiile astea pot să ajungă cât de curând la orice nemernic despre care ea crede că-i susţine cauza.

— Şi dacă o expui…

— Eşti nebun? La cum stau lucrurile acum, ar putea să mobilizeze în spatele ei jumătate din gloată. Ultima dată când un radical a început să ţină discursuri şi să tragă în oamenii de rând, unsprezece persoane au murit şi alte câteva sute au fost rănite.

Simon încremeni. Evenimentele de la St. Peter’s Field fuseseră în egală măsură greşeala guvernului şi a radicalilor, dar era un lucru care nu prea avea importanţă pentru parlament. După acel dezastru, fuseseră votate „Cele şase legi”, şi cei din vechea gardă se purtaseră la fel

ca întotdeauna – făcând pe durii. Anglia nu era pregătită pentru radicali. Louisa nu îşi dădea seama? Bineînţeles că nu. Ca Ioana d'Arc, ea avea ochi doar pentru cauza ei. Toate bune şi frumoase cu reforma închisorilor, dar aceasta nu justifica tulburări politice.

— Unii din cabinet sunt atât de indignaţi de activităţile ei, încât vorbesc despre încercarea de a-i compromite reputaţia, mormăi regele. Se gândesc că, dacă o discreditează, o să pună capăt acestei nebunii.

Dar asta ar distruge-o pe Louisa pentru totdeauna.

— Sigur nu aprobi o asemenea idioţenie.

— Nu, dar, dacă nu fac ceva cât de curând, situaţia o să-mi scape din mâini. Vocea îi tremura. Dacă îi fac rău Louisei, Draker n-o să mă ierte în veci.

— Lasă-l pe Draker, eu nu o să te iert în veci. Când regele îi aruncă o privire întrebătoare, el se încruntă. Nemernicii din parlament ar fi trebuit să reformeze închisorile.

— Ar trebui să facă multe lucruri, dar nu vor să cheltuiască bani. În plus, ministrul de interne este total împotrivă, din principiu, iar în guvern este deja destul haos.

Maiestatea Sa oftă.

— Le-am spus lui Sidmouth şi lui Castlereagh că o s-o conving să renunţe la societatea ei, dar…

— Ea a refuzat. Aşa că a devenit un pericol pentru tine.

— Şi pe bună dreptate! Nu-mi permit să-i fac să creadă că o susţin pe fiica mea nelegitimă să sprijine candidaţi radicali. Şi aşa am deja destule probleme cu parlamentul.

La fel urma să aibă şi Simon dacă mergea înainte cu toată nebunia. De ce să-şi asume un asemenea risc politic? Pentru că nu avea de ales. Nu putea să-şi atingă obiectivele dacă Louisa făcea zarvă în Camera Comunelor. Cineva trebuia să se ocupe de ea.

Iar asta putea face el. Dacă se însura cu ea. Dumnezeu să-l ajute, dar ideea de a se ocupa de Louisa îi învolbura sângele în vene.

— Aşa că o să o dai pe Louisa oricărui bărbat care o să-ţi rezolve problemele cu miniştrii şi cu parlamentul.

— Nu oricărui bărbat. George se încruntă. Dar ţie chiar ţi-a plăcut dintotdeauna de ea…

— Şi te-ai gândit că o să muşc momeala.

La tonul lui sec, regele se făcu roşu în obraji.

— Ia ascultă aici, ţi-am ascuns adevărul la început, pentru că mi-a fost teamă că nu o să accepţi dacă afli cât de gravă este situaţia.

Simon se îndepărtă de stejar şi îşi şterse de praf mâinile înmănuşate.

— Când o să înveţi că-mi place o provocare pe cinste? Mai ales când era vorba să o ducă în pat pe ispititoarea fiică a regelui. Pentru totdeauna. Bineînţeles, acum, că ştiu totul, mă aştept la o recompensă mai mare decât ce mi-ai oferit iniţial.

Regele veni mai aproape, lumina razelor lunii licărind prin părul argintiu.

— Dacă ai impresia că o să te plătesc să te însori cu fiica mea, împieliţat lacom ce eşti, mai gândeşte-te.

— Nu vreau bani.

Afirmaţia îl mai linişti pe George.

— Atunci, ce vrei?

— Ceva mai concret decât promisiunea vagă de a mă susţine. O să mă faci prim-ministru, dar ai să o faci în condiţiile mele.

Regele părea îngrijorat.

— Ce vrei să spui?

— Nu o să mai aştept niciodată îngăduinţa ta. În clipa în care o să mă însor, mă aştept să-l fi convins pe Liverpool să demisioneze din funcţia de prim-ministru. În ziua nunţii mele, mă aştept să-mi înmânezi demisia lui.

Regele păli.

— Şi dacă asta o să fie cât de curând? Nu ştiu dacă…

— Ai face bine, dacă vrei să o împiedic pe Louisa să participe la alegeri. Când regele continuă să se arate neliniştit, Simon adăuga: Nu te grăbi… o să-mi ia o vreme să o câştig. Nu este vreo proastă; ştie că umblă pe nisipuri

mişcătoare. O să îl suspecteze pe orice om de stat care vrea să se însoare cu ea – mai ales pe mine.

— Adevărat, murmură regele.

— Motiv pentru care trebuie să stai departe de mine până când noi doi ne logodim. O să fie mai uşor să o conving să se mărite cu mine dacă are impresia că tu nu eşti de acord. Tonul îi deveni mai tăios. N-ar trebui să ai nicio problemă în a te preface că nu eşti de acord cu mine – acum şapte ani, erai gata să te speli pe mâini de mine.

O îmbujorare se întinse pe obrajii dolofani ai lui George.

— Recunosc că… n-ar fi trebuit să mă grăbesc atât de tare să urmez sugestia Louisei despre cum să te… disciplinez pentru greşeala ta. Dar nu o să se mai întâmple. De data asta, sunt cu totul de partea ta.

— Bun. Pentru că, data viitoare când o să mă pui să aleg între exil şi a-mi pierde viitorul în politică, o să te dau naibii. Aşa că, dacă se întâmplă să nu reuşesc cu Louisa, nu o să existe repercusiuni asupra mea sau asupra carierei mele, ne-am înţeles?

— Ai cuvântul meu.

— Şi nicio repercusiune pentru ea. Dacă nu se mărită cu mine, atunci nu o să mai încerci să mituieşti pe nimeni altcineva ca să o curteze.

— Dacă tu nu o poţi avea, nimeni altcineva nu poate, nu-i aşa?

Furia se strânse ghem în pântecul lui Simon.

— Dacă eu nu o pot avea, atunci ar trebui să fie liberă să aleagă pe oricine îşi doreşte. Nu vreun nemernic plătit de tatăl ei clevetitor.

— Ai grijă, Foxmoor, spuse George. Sunt totuşi regele tău. Dacă ai impresia că o să te las să-mi dictezi…

— Bine. La urma urmei, se pare că nu ai nevoie de mine.

Se întoarse să plece.

— Aşteaptă, la naiba cu tine, aşteaptă! strigă regele.

Simon se opri.

— În regulă, dacă nu te însori tu cu ea, nu o să-i

impun pe nimeni altcineva.

— Şi o să-i împiedici pe miniştrii tăi idioţi să încerce să-i distrugă reputaţia, spuse Simon când se întoarse cu fata spre rege.

— O să-mi dau silinţa. Regele se opri. Dar tu nu o să dai greş cu ea, nu-i aşa?

— Nu, spuse Simon. Şi ar fi bine să le spui şi lor asta. Mă aştept să o lase pe Louisa în pace până când îi asigur poziţia. El se încruntă. Pentru că, dacă aud o singură insultă la adresa reputaţiei ei, le scot limbile cu cleştele. Ne-am înţeles?

O expresie ciudată traversă chipul Maiestăţii Sale.

— Perfect.

Simon scrâşni din dinţi. Nu ar fi trebuit să-şi spună ultima afirmaţie; dădea de înţeles că îi păsa de Louisa mai mult decât voia să recunoască. Şi evident că nu-şi dorea ca regele să ştie, altfel putea să-şi piardă poziţia de negociere.

— Nu o să-mi fie de ajutor în carieră să am o soţie cu reputaţia pătată.

— Oh. Nu m-am gândit la asta. Regele schiţă un zâmbet larg. Doamne, ce bine este că te-ai întors şi că eşti în formă de zile mari. Ai fost dintotdeauna cel mai bun consilier al meu.

— N-am terminat cu condiţiile mele, spuse Simon.

Maiestatea Sa deveni brusc serios.

Simon se întoarse lângă rege.

— Nu-l lăsa pe Draker să afle de asta. La cum stau lucrurile, probabil o să se opună partidei. Aşadar, după ce ne logodim, ar trebui să mărturiseşti că te-ai resemnat cu gândul căsătoriei şi apoi să-ţi foloseşti influenţa pe care o ai asupra lui ca să-l faci să accepte.

— Tu ai mai multă influenţă asupra soţiei lui decât am eu asupra lui, murmură regele.

— În orice chestiune legată de mine, nu mi-l doresc duşman pe Draker. În absenţa mea, a dobândit o serie de legături utile.

Dintre cele care erau mai deschise la ideea de reformă a sistemului electoral din Anglia decât foştii

camarazi ai lui Simon.

— O să fac tot ce pot cu Draker. George îl aruncă o privire posacă. Altceva? Ogarii mei preferaţi? Colecţia mea de Rembrandt?

— Doar un singur lucru. Se chinui să vorbească relaxat. Am un prieten căruia i-am promis că îl ajut să avanseze în carieră. O să mă aştept să mă susţii în eforturile mele.

Regele se sprijini cu putere în bastonul lui.

— Cine este acest prieten?

După ce auzise insulta regelui la adresa „corciturii de aghiotant”, Simon nu avea de gând să-i spună Maiestăţii Sale adevărul.

— Aş prefera să nu spun până nu termin de verificat situaţia lui.

— Crezi că o să promit să susţin vreun prieten de-al tău fără să ştiu despre cine este vorba?

Doamne, chiar aşa spera. Ar fi fost mult mai uşor să respecte jurământul pe care i-l făcuse soţiei lui Colin.

— Noi doi am fost mereu în aceeaşi tabără politică. Sigur niciun prieten de-al meu nu ar reprezenta o problemă pentru tine.

— Nu ştiu, spuse regele prudent. Se poate ca anii petrecuţi în India să-ţi fi adus ceva prieteni nepotriviţi.

— Ăsta este riscul pe care trebuie să ţi-l asumi dacă vrei să mă însor cu fiica ta. Dacă Simon avea să se arunce cu capul înainte în vârtejul care se numea Louisa North, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, avea să-l facă pe rege să-i ofere ceea ce voia.

Maiestatea Sa şovăi, apoi spuse:

— Foarte bine, ticălos intrigant. O să-l susţin pe prietenul tău dacă într-adevăr trebuie.

— Vreau toate astea şi în scris, insistă Simon. Fiecare condiţie în parte.

Regele păru uluit.

— Pentru ce naiba ţi-ai dori asta?

— Pentru că, dacă renunţi la înţelegere de data asta, vreau să am ce să arăt ziarelor.

— N-ai îndrăzni. George pufni. Asta ar fi sinucidere politică.

— Şi pentru tine. Îl fixă pe rege cu o privire rece. Un contract scris o să ne lege. Pentru că refuz să mai sufăr vreodată vreo consecinţă în numele tău.

— Bine, împielițatule, bine. Speram ca trimiterea ta în India să-şi mai fi temperat aroganţa, dar se pare că m-am înşelat.

— Dacă voiai să-mi temperezi aroganţa, nu trebuia să mă faci guvernator general peste jumătate de continent, sublinie Simon.

— Adevărat. După ce ai reuşit să conduci India, te provoc să spui că poţi să conduci Anglia cu o mână legată la spate. La urma urmei, pentru asta te-ai născut. O licărire bruscă se aprinse în ochii regelui. Dar rămâne de văzut dacă poţi să o conduci pe fiica mea. Până atunci, şansa ta de a conduce Anglia este departe.

— Nu-ţi face griji. După cum ai spus, am făcut-o o dată să se îndrăgostească de mine; pot la fel de bine să o fac din nou. Iar o femeie îndrăgostită este uşor de condus.

— Atâta timp cât nu te îndrăgosteşti şi tu de ea.

Un zâmbet arcui buzele lui Simon la imposibilitatea acestei idei.

— Nu tu susţineai că sunt incapabil să iubesc?

— Ah, dar încă eşti interesat de Louisa, după toţi anii ăştia, nu-i aşa?

Dacă regele putea să fie direct, putea şi Simon.

— Există o diferenţă între dragoste şi dorinţă. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii asta.

George se încruntă.

— Vorbeşti despre fiica mea.

— Pe care eşti dispus să o vinzi ca să te salvezi în faţa parlamentului, mormăi Simon. Grija ta părintească vine cam târziu, nu crezi?

George se aprinse.

— Suntem amândoi nişte nemernici, în felul nostru, cred. Chiar dacă încă sper că o să te porţi bine cu Louisa.

— Bineînţeles. Altfel, nu m-aş însura cu ea. Dar, din

fericire, pentru scopurile tale, sunt incapabil să iubesc.

„Pregătirea” bunicului şi o amantă trădătoare – Betsy – îl învăţaseră mult prea bine pe Simon să-şi închidă inima.

— Ceea ce este probabil un lucru bun, din moment ce dragostea este un lux pe care niciun om de stat nu şi-l poate permite.

În acel sens, bunicul Monteith avusese dreptate, chiar dacă metoda de instruire a lui era discutabilă. Regele oftă.

— Chiar ai dreptate. Dumnezeu mi-e martor că dragostea nu mi-a fost niciodată de vreun mare folos.

Şi Simon nu avea de gând să permită iubirii să-i distrugă viaţa şi cariera. Avea să-şi păstreze obsesia în frâu. Atâta timp cât nu o lăsa pe Louisa să-l joace pe degete, puteau să aibă o căsnicie confortabilă, amiabilă şi onestă, în genul celei care putea să-l ajute să-şi atingă scopul fără să se îngroape în ipocrizie, cum se întâmplase cu căsnicia bunicului său.

Pentru că Simon avea de gând să dovedească tuturor că ar fi un prim-ministru mai bun… un bărbat mai bun… decât bunicul lui. Atunci, poate avea să reuşească să reducă pentru totdeauna la tăcere în mintea lui glasul insidios al acelui bărbat.

Capitolul 5

Dragul meu văr,

Îţi dau dreptate când spui că maimuţele sunt reformişti nepotriviţi. Dar nu mai sunt sigură că Louisa şi Foxmoor se află în contradicţie, pentru că se plimbau prin grădinile de la Castlemaine cu aparentă simpatie. Aşa că poate au renunţat la ostilităţi.

Verişoara ta romantică,

Charlotte

— E necesar ca fetele să-şi încălzească vocile aici? Louisa îşi masă tâmplele şi se rugă să aibă răbdare. Abia dacă îmi mai pot auzi gândurile în zgomotul ăsta infernal.

Capul doamnei Charlotte Harris se ridică brusc, buclele roşii ca focul începură să-i tremure, iar Regina izbucni în râs. La patru zile după petrecerea Reginei, erau aşezate la o masă, în cea mai mare sală de clasă de la şcoala doamnei Harris. În general, doamna Harris o folosea pentru întâlnirile lunare la ceai, unde le prezenta „Lecţiile pentru moştenitoare" absolventelor ei care erau lansate pe piaţa căsătoriilor. Azi, văduvă oferise cu generozitate încăperea Societăţii Doamnelor din Londra pentru întâlnirea lor obişnuită de sâmbătă dimineaţa.

Dimineaţa trecuse de mult, aşa că majoritatea celorlalte membre plecaseră. Dar Louisa era hotărâtă să scoată de pe lista ei un lucru, în ciuda geniilor muzicale ale prietenei ei, Lady Venetia Campbell, şi a gălăgiei lor.

— Nu mai pot suporta asta niciun măcar minut. Louisa sări iute, gata să trimită fetele la plimbare, apoi surprinse privirea plină de subînţeles pe care Regina i-o aruncă doamnei Harris.

— Îmi datorezi un şiling, îi spuse Regina prietenei ei. Ţi-am spus că nu o să reziste până la final.

Când Louisa clipi, doamna Harris scoase o monedă din gentuţa ei cu mărgele.

— În apărarea Louisei, toate suntem obosite. A fost o zi lungă.

— Adevărat. Regina luă şilingul. Dar niciuna dintre noi nu se plânge de gălăgia infernală pe care o fac cele trei harpiste care exersează în linişte.

Louisa se îndreptă din spate.

— Spuneam pur şi simplu că…

— Este în regulă, dragă. Doamna Harris se ridică. Au cântat destul. Sunt sigură că au pus destul la încercare şi răbdarea Venetiei. Ea le spuse fetelor: Gata cu exersatul, dragelor. Puteţi să lăsaţi harpele deoparte.

Când zgomotul se opri brusc şi doamna Harris se aşeză la loc, Louisa făcu la fel.

— Mulţumesc, acum este mult mai bine.

Regina îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-i da atenţie Louisei, Charlotte. Este o gâsculiţă ţâfnoasă încă de când s-a terminat petrecerea ta.

— Oh? spuse doamna Harris. Şi ce anume a provocat purtarea asta neobişnuită?

— Judecând după reacţia ei exagerată la buchetele elaborate pe care le lasă fratele meu zilnic pentru ea la mine acasă, spuse Regina, cu un zâmbet, pare să fi dezvoltat o aversiune faţă de crini. Ceea ce este ciudat, pentru că sunt florile ei preferate.

— Este o aversiune severă? Ochii albaştri ai doamnei Harris străluciră. Doarme prost? Oftează în pernă? Scrie balade romantice?

— Foarte amuzant, murmură Louisa. Dau crinii afară cât pot de repede de îndată ce-i primim, ceea ce ar face oricine care are o aversiune faţă de ei.

Doamna Harris râse.

— Şi Foxmoor? Pe el încă nu l-a dat afară?

— Nu, spuse Regina, dar se prea poate. Îl evită cu totul.

— Asta este absurd. Louisa studie lista de nume de pe masa din faţa ei. Sunt prea ocupată cu Societatea Doamnelor din Londra ca să stau acasă să primesc vizite.

— Ocupată să te ascunzi în camera ta sau să te strecori afară din casă când vine el, vrei să spui.

— De cine se ascunde domnişoara North? întrebă domnişoara Eliza Crenshawe, una dintre harpistele care se îndreptau alături de Venetia spre masă.

— Nu mă ascund. Pur şi simplu, n-am timp să-l întreţin pe fratele Reginei.

— Te ascunzi de ducele de Foxmoor? se miră Eliza. Eşti nebună? Eu aş tremura de încântare dacă bărbatul ăsta ar veni în vizită la mine!

Când toţi ochii se întoarseră spre Louisa, majoritatea reflectând sentimentele Elizei, ea încremeni.

— Nu mă ascund de nimeni. Cu o privire aspră, lovi uşor degetul în lista ei. Am fost teribil de preocupată ca să-

mi dau seama pe cine să ne alegem drept candidat. Tocmai de aceea ne aflăm aici, dacă vă amintiţi.

Toate deveniră serioase.

— Ai dreptate, desigur, spuse Regina. Trebuie să trecem şi prin celelalte chestiuni înainte de-a investiga mai mult; n-ar trebui să încheiem şedinţa până nu rezolvam asta.

Eliza şi Venetia se îndreptară şi se opriră lângă fereastra cu privelişte spre drumul din faţă al şcolii, în timp ce restul fetelor se aşezară într-o avalanşa de muselină albă. Louisa le urmări îndeaproape pe tinere.

— Fetelor, ştiţi că această chestiune n-ar trebui discutată în afara acestei încăperi.

Încuviinţară la unison, privind cu ochi mari, dar dornice să audă mai multe.

— Dacă nu credeţi că puteţi să vă ţineţi gura, chiar şi cu familiile voastre, plecaţi acum, le avertiză doamna Harris. S-a înţeles, domnişoară Crenshawe?

Obrajii rotofei ai Elizei se colorară într-un roşu intens.

— Da, doamnă.

— Să continuăm, atunci. Louisa se uită peste lista ei. Dintre cei trei bărbaţi cu care am rămas, cred în continuare că Charles Godwin este cea mai bună alegere.

Regina se încruntă.

— Iar eu cred în continuare că este prea periculos. Una este să îl punem în funcţie pe cumnatul doamnei Fry, şi cu totul altceva să începem să susţinem radicali – parlamentarii o să ne acuze că instigăm la revoluţie. Mai ales dacă discursurile domnului Godwin sunt la fel de incendiare pe cât îi sunt editorialele.

— Sper să fie. Oricât ar fi încercat, cumnatul doamnei Fry nu a câştigat nimic pentru noi. A venit vremea să-i scuturam pe deputaţii ăştia bătrâni şi pretenţioşi.

— Dar un candidat mai moderat…

— O să fie, pur şi simplu, ignorat. Aşa cum a fost cumnatul doamnei Fry. Radicalii măcar ştiu cum se fac lucrurile. Louisa se întoarse spre doamna Harris. I-aţi menţionat ceva până acum domnului Godwin?

Doamna Harris îi cunoştea pe acel om de ani de zile, încă de când activase în acelaşi regiment cu răposatul ei soţ.

— Nu, nu vreau să vorbesc cu el până nu luăm o decizie. Dar cred că o să fie dispus să o facă. S-a arătat deja foarte entuziasmat de alte reforme.

— Prea entuziasmat, dacă mă întrebi pe mine, spuse Regina. Când celelalte două femei îşi arcuiră sprâncenele, ea oftă. Dar presupun că, dacă ai încredere în el, doamnă Harris…

— Am. Mi-a fost un bun prieten încă de la moartea soţului meu.

— La fel de bun ca vărul Michael? o tachină Regina.

Doamna Harris pufni.

— Nu prea pot să-l numesc prieten pe vărul Michael, când el insistă să-şi păstreze identitatea secretă. Nebun încăpăţânat. Nu sunt absolut sigură că este cu adevărat vărul răposatului meu soţ, aşa cum susţine.

— La naiba cu toate! Ia uitaţi-vă la trăsura asta! le întrerupse Eliza de la fereastră.

— Pleacă de acolo, Eliza, o certă doamna Harris. Iar o lady nu foloseşte cuvinte precum „la naiba”.

— Este greu să mă abţin când un faeton cu asemenea blazon nobil distruge drumul spre şcoală.

Venetia aruncă o privire pe fereastră.

— Este un blazon ducal?

Pe măsură ce fiecare ochi se întoarse spre Louisa, inima ei începu să bată nebuneşte.

— Trebuie să fie chiar Foxmoor! exclamă Eliza. Ce romantic pentru tine, domnişoară North! Este atât de îndrăgostit, că a bătut tot drumul din oraş până aici ca să te găsească!

Tinerele îşi duseră mâinile la piept şi oftară într-un paroxism perfect de încântare feciorelnică.

— Nu fiţi naive!

Mâinile Louisei fură cuprinse de un tremur nebunesc, aşa că şi le ascunse în fustele ei din muselina roz.

— Probabil este unul dintre părinţii voştri.

Doamna Harris ridică dintr-o sprânceană.

— Pe lângă faptul că niciun duce n-ar catadicsi vreodată să-şi înscrie fiica la o şcoală, mă îndoiesc că vreunul dintre părinţii noştri ar conduce un faeton. Faetoanele sunt pentru burlaci.

— Ducele nu s-ar deplasa nicăieri ca să mă găsească pe mine. Când celelalte începură să zâmbească, Louisa se înfurie. Este vărul sau pretendentul cuiva.

Nu se putea să fie Simon – îi transmisese foarte clar că nu manifesta niciun interes pentru el, nici acum, nici vreodată.

Totuşi, el continua să îi lase crinii aceia minunaţi şi, cu fiecare buchet, acelaşi mesaj: „Cu siguranţă putem să fim măcar prieteni. Al tău, Simon”. Nu „ducele” sau „Foxmoor”. Simon. De parcă nu ar fi rănit-o niciodată. De parcă ea nu-l voise niciodată exilat.

De parcă nu complota cu duşmanii ei chiar şi acum.

Acela era motivul pentru care începuse toată povestea? Parlamentarii îi ceruseră să-i distragă atenţia de la activităţile ei? Îi credea capabili de aşa ceva. Şi pe el la fel. Pentru mai mult de o clipă, crezuse că îşi dorea să fie „prietenul” ei.

— Faetonul se opreşte! Eliza se aplecă să vadă mai bine. Coboară un domn. Poartă o haină de un albastru cobalt, pantaloni de un albastru-deschis şi cizme înalte. Aşa mult îmi plac bărbaţii cu cizme înalte!

Ea se întoarse pentru a le zâmbi, cu ochi ciocolatii şi strălucitori.

— Mai ales când este chipeş.

— Şi tânăr, adăugă Venetia. Nu se poate să aibă mai mult de treizeci de ani.

— Treizeci şi trei, spuse Louisa pe nerăsuflate. Când ele râseră, ea îşi prinse între dinţi buza de jos. Dacă este fratele Reginei. Dar probabil nu este.

— Uite, are o maimuţă! exclamă Eliza.

Louisa gemu. Minunat. Afurisitul venise să o caute. Poate reuşea să se strecoare spre grajduri pe scările din spate… Dar nu, nu putea să plece fără Regina. Se întoarse

spre doamna Harris.

— Unde sunt copiile din Monitorul londonez? Când profesoara clipi nedumerită, ea adăugă: Cele cu articolele domnului Godwin. Sunt în biroul tău? Mă duc să văd…

— Să te ascunzi acolo nu o să te ajute cu nimic, spuse Regina. Îl cunosc pe fratele meu… O să te găsească.

— Atunci, este bine că asta n-are nimic de-a face cu el. Louisa se îndreptă spre uşă. Ţi-am spus, nu pot să mă ocup de vizitele lui când avem atâta treabă.

— Regina are dreptate, dragă, spuse doamna Harris. Nu poţi să-l eviţi pentru totdeauna. Spune-i pur şi simplu că nu eşti interesată şi pune punct întregii poveşti.

— Am încercat deja asta la petrecere. I-am transmis foarte limpede ce simt.

— Totuşi, el continuă să umble după tine. Regina îşi arcui o sprânceană blondă. Trebuie să fi fost foarte convingătoare.

— Nu pot să cred că evită un duce! exclamă una dintre fete.

— Nu-mi vine să cred că-l evită pe bărbatul care a guvernat până de curând India. Eliza îşi ţuguie buzele. Cui îi pasă că este duce? Vărul de-al treilea al tatii este duce şi este un nemernic.

— Domnişoară Crenshawe! o certă doamna Harris. Noi nu folosim niciodată cuvântul „nemernic”!

— Îmi pare rău, murmură Eliza.

Louisa îşi înăbuşi un zâmbet, amintindu-şi discuţii asemănătoare cu guvernanta ei. Eliza, cu limba ei ascuţită şi cu frumuseţea naturală, îi amintea de cum fusese ea la şaptesprezece ani: încăpăţânată, dar naivă, o pradă uşoară pentru intrigile lui Simon.

Dar acum, era mai în vârstă şi mai înţeleaptă. Cu siguranţă, putea să se ocupe de un duce enervant de atrăgător. Şi doamna Harris avea dreptate… nu putea să-l evite pentru totdeauna, nu când ea locuia la sora lui. Era mai bine să rezolve relaţia cu el o dată pentru totdeauna.

— Va trebui să fiu mai hotărâtă în refuzul meu.

— Pentru unii bărbaţi, este nevoie să fii de mai multe

ori, spuse doamna Harris.

— Mai ales când bărbatul ştie că minţi, spuse Regina sec.

Cu o încruntare, Louisa se întoarse spre cumnata ei.

— Nu mint.

— Nu? Atunci, de ce te-ai tot ascuns de el? Pentru că ţi-e teamă că o să cedezi în faţa insistentelor lui. Regina făcu ochii mici. Sau, şi mai rău, că o să descoperi că s-a schimbat. Ţi-e frică să-l vezi aşa cum este.

Louisa pufni.

— Pretenţia lui că s-a schimbat poate să te păcălească pe tine, dar nu pe mine.

— Ştiai că el şi Maiestatea Sa sunt în conflict încă de la întoarcerea lui? Se presupune că din cauza interesului reînnoit al lui Simon pentru tine.

Fiorul imposibil de înfrânat care puse stăpânire pe Louisa o irită, mai ales când văzu privirile pline de invidie şi de veneraţie ale tinerelor doamne.

— Nu prea cred că Maiestatea Sa ar fi în dezacord cu vechiul lui consilier.

— Azi-noapte, Simon a plecat de la White’s de îndată ce a sosit regele, continuă Regina. Marcus a fost de faţă. Asta nu dovedeşte sinceritatea lui Simon?

Cu siguranţă, detaliul acesta o tulbură. Se întrebase dacă regele îl convinsese pe Simon să-i distragă atenţia în schimbul vreunor avantaje politice. Dar dacă erau într-o relaţie conflictuală…

— Nu pricepi? continuă Regina. L-ai crezut atât vreme un ticălos, încât ai prefera să te ascunzi de propriile sentimente decât să accepţi că s-a schimbat.

— Te înşeli, îţi zic eu, spuse Louisa. Şi nu mă ascund!

— De cine? întrebă o voce masculină profundă.

Ea tresări, apoi se întoarse şi-l găsi pe Simon în pragul uşii, cu ochii strălucitori.

— De nimeni, spuse ea, cu un nod în gât. Nu mă ascund… de nimeni.

În timp ce Raji gânguri ceva şi toate doamnele din spatele ei, cu excepţia Reginei, se aplecară în reverenţe

adânci, Simon spuse:

— Mă bucur să aud asta. Pentru că numai laşii se ascund. Şi nu te-am considerat niciodată o laşă.

Louisei i se aprinseră obrajii. O merita; chiar fusese o laşă. Sărutul lui îndrăzneţ şi pasional din pădure o tulburase, dar evitarea adevărului nu rezolva niciodată nimic. Majordomul apăru în spatele lui Simon, părând înfuriat.

— Iertaţi-mă, doamnelor. Am vrut să anunţ prezenta Excelentei Sale, dar a insistat să vă surprindă.

— Bineînţeles că a insistat.

Louisa reuşi să schiţeze un zâmbet distant. Ducele este foarte insistent. La fel ca sora lui, cu care semăna uimitor de bine, amândoi blonzi, cu ochi albaştri şi îndrăzneţi. Numai că îndrăzneala Reginei era înviorătoare. A lui Simon era pur şi simplu primejdioasă. Aşa cum era în clipa aceea, când el o fixa cu o privire insolentă.

— Nu prea mi-ai dat de ales, domnişoară North. Se pare că ai uitat de întâlnirea noastră.

— Despre ce vorbeşti?

— Noi doi ar trebui să mergem în vizită lui Lady Trusbut, ai uitat? Alene, îşi mângâie maimuţa pe burtă. Raji aştepta cu nerăbdare. Dar, când am trecut pe la reşedinţa din oraş ca să te iau, mi s-a spus că eşti aici.

O tăcere adâncă se aşternu în încăpere. Până şi fetele ştiau că a câştiga sprijinul lui Lady Trusbut fusese unul dintre scopurile principale ale Louisei.

— N-am crezut că vorbeşti serios. Ea îşi ridică bărbia provocator. La urma urmei, Excelenţă, ai prostul obicei de a nu vorbi serios.

Ignorând răsuflările întretăiate din spatele ei, el îl mută pe Raji pe umăr.

— Atunci, dă-mi şansa să demonstrez că mi-am învins proastele obiceiuri.

Ca pentru a confirma cuvintele stăpânului lui, Raji continuă să sporovăiască frenetic, strângând la pieptul blănos sculptura de lemn a unei păsări. Pictată într-un galben-deschis, era evident că jucăria era foarte uzată şi

foarte iubită. Un canar. Deci Simon nu o minţise pe Lady Trusbut când îi spusese despre slăbiciunea lui Raji pentru canari.

Era un detaliu care o puse pe gânduri. Simon îşi întinse braţul.

— Mergem? Faetonul ne aşteaptă.

Chiar dacă ideea de a petrece timp singură cu Simon într-un faeton o tulbură, nu îndrăzni să rateze ocazia de a obţine sprijinul lui Lady Trusbut. În plus, el nu prea putea să-i facă avansuri la lumina zilei, cu o maimuţă şi un rândaş drept însoţitori.

Dar, mai întâi, ea şi doamnele ei trebuiau să-şi aleagă candidatul.

— Hai să facem aşa, domnule. Lasă-mă să-mi închei întâlnirea, apoi mergem. Poţi să mă aştepţi la parter.

El se încordă, dar, înainte să apuce să se împotrivească, Eliza răbufni cu un:

— Poate că ar trebui să rămână şi Excelenţa Sa. Probabil îi cunoaşte pe toţi eventualii tăi candi…

— Taci, Eliza! Louisa îi aruncă indiscretei fete o privire mustrătoare. Ţi-am spus că nu este subiect de dezbatere generală.

Eliza se încruntă.

— Oh, exact.

Louisa îşi întoarse privirea spre Simon.

— Mai ales când nu ştim de ce parte se află ducele când vine vorba despre problema noastră.

— Şi nici nu pot să-ţi spun, când nu eşti sinceră cu mine, ripostă Simon.

— Ce vrei să spui? i-o întoarse ea.

El înaintă în încăpere.

— Ai spus că vrei să-ţi susţii cauza în parlament, dar ai evitat să-mi spui cum. A trebuit să aflu din alte părţi despre tacticile tale neortodoxe.

Aflase despre tacticile ei?

Toate se uitau lung la el când Simon adăugă:

— Şi, cu siguranţă, nu mi-ai spus niciodată că vrei să-ţi propui propriul candidat în Camera Comunelor.

Capitolul 6

Dragă Charlotte,

Cu siguranţă i-ar fi de ajutor domnişoarei North să renunţe la ostilităţile ei cu Foxmoor. Toată lumea este convinsă că îi va urma lui Liverpool în funcţia de prim-ministru. Dar nu reuşesc să o văd pe domnişoara North ca ducesă a lui. L-ar atrage într-un dans vesel, şi am auzit că lui Foxmoor nu-i place să danseze.

Vărul tău cu idei,

Michael

Inima Louisei i se opri în piept. El nu ar fi trebuit să ştie despre aspiraţiile lor politice. Nimeni din parlament nu ar fi trebuit să ştie până ce Societatea Doamnelor din Londra nu-şi aranja sprijinul. Se putea gândi la un singur mod prin care să fi aflat.

Dar când se uită urât la sora lui, Regina se ridică.

— Nu te uita la mine, eu nu i-am spus.

— Nu, nu mi-a spus. Simon zâmbi. Nu degeaba am fost cândva consilierul regelui. Ştiu cum să fac rost de informaţii, mai ales dacă se referă la politică.

În timp ce îşi întinse pălăria de castor spre majordom, doamna Harris spuse:

— Atunci, sigur ştii cât de nemulţumiţi o să fie unii dintre prietenii tăi din parlament când o să audă că ne ajuţi.

— Că vă ajut?

— Luând-o pe Louisa ca să-l cunoască pe Lord Trusbut.

— Ah. Cu greu aş putea să numesc „ajutor” organizarea unei întâlniri cu familia Trusbut. Dar, dacă vreţi un ajutor adevărat, aş putea să vi-l ofer. După ce mă convingeţi că ar trebui să o fac.

Să îl convingă? Ce obrăznicie!

— Nu suntem interesate de ajutorul tău, spuse Louisa tăios.

— Suntem interesate de ajutorul oricui, interveni doamna Harris. Mai ales de ajutorul unui bărbat cu poziţia ta socială.

Ea îi aruncă lui Simon o privire scrutătoare.

— Întrebarea, Excelenţă, nu este dacă vrem ajutorul tău, ci de ce ni-l oferi.

— Nu vi-l ofer. Încă. În primul rând, ar trebui să ştiu mai multe despre cauza voastră, scopurile voastre, metodele voastre de acţiune…

— Vrei să ne spionezi, spuse Louisa.

El schiţă spre ea un zâmbet glacial.

— Mi-am adunat cu uşurinţă celelalte informaţii despre grupul vostru. Aşa că, dacă aş vrea să vă spionez, domnişoară North, nu mi-aş pierde vremea să vorbesc cu voi, care sunteţi atât de bănuitoare. M-aş împrieteni cu vreun membru mai puţin prudent. El încuviinţă din cap spre Regina. Sau mi-aş asalta sora cu întrebări.

— Ceea ce, ca să fim cinstiţi, spuse Regina, nu a făcut.

— Am venit să-mi îndeplinesc promisiunea fată de tine, continuă Simon. Discutaţi despre politică, aşa că am subliniat că pot să vă ajut. El zâmbi încordat. Dar, înainte să susţin orice organizaţie, mă aştept să-i cunosc scopurile şi metodele de acţiune. Cu siguranţă înţelegeţi asta. Când ele păstraseră prudent tăcerea, el adăugă cu o ridicare din umeri: Desigur, dacă nu vreţi ajutorul meu…

— Ce anume vrei să ştii? întrebă doamna Harris.

— Fii atentă aici, zise Louisa. Eu nu-i spun nimic până nu ştiu sigur că putem să avem încredere în el.

— Bineînţeles că nu, o surprinse Simon spunând. Dar de ce nu mă lăsaţi să observ cum funcţionează grupul vostru pentru câteva zile? Cum ar putea să fie asta o problemă? Îşi arcui o sprânceană. Dacă nu cumva ceea ce am auzit este adevărat, iar Societatea Doamnelor din Londra chiar are de gând să pună la cale o revoluţie nebunească.

Celelalte doamne râseră uşor încordat, dar Louisa simţi un gol în stomac. Cu siguranţă ştia foarte multe după doar o săptămână. Şi, dacă ştiau şi ceilalţi oameni de stat ce ştia el, nu era de bine. Dacă refuza să-i permită să observe, putea să trezească şi mai multe suspiciuni la adresa aspiraţiilor politice ale grupului ei. Şi nici asta nu era de bun augur. Dar dacă îl lăsa să „observe”, trebuia să-i îndure prezenţa. Sau trebuia? Îi veni brusc o idee.

— Ce zici, doamnă Harris? Ai vrea ca ducele să observe noul tău comitet?

— Aş fi onorată. Doamna Harris zâmbi. Dacă nu îl deranjează să vină aici de două ori pe săptămână pentru întâlnirile noastre.

— Sigur că nu, spuse Simon. As putea să-mi însoţesc sora şi pe domnişoara North.

— Oh, dar eu nu sunt membră a comitetului ei, zise Louisa şi zâmbi zeflemitor.

Faţa lui se întunecă.

— Atunci, lasă-mă să observ comitetul tău.

Ea zâmbi dulce.

— Comitetul doamnei Harris o să-ţi ofere o perspectivă mai bună asupra organizaţiei noastre.

Ce minunat era să fie, în sfârşit, cu un pas înaintea lui Simon. Dacă el avea de gând să-i evalueze scopurile politice, lucrul acela avea să îl împiedice. Şi, dacă era sincer interesat de grupul ei, îndatoririle actuale ale doamnei Harris aveau să îi ofere o imagine excelentă despre activităţile lor.

El o privea bănuitor.

— Ce anume, mai exact, face comitetul ăsta?

Louisa se îndreptă spre masă.

— Dacă mai ai la dispoziţie câteva minute, Excelenţă, o să lămurim totul.

— Desigur, spuse el, şi o urmări cu privirea.

El îi ţinu scaunul cu un zâmbet de prădător, iar ea înţelese cum trebuia să se simtă o gazelă când era încolţită. Ea se scutură de senzaţia aceea. Nu era încolţită. Găsise o cale ca să scape de el pentru o vreme, nu-i aşa?

Şi slavă Cerului că găsise! Trebuia numai să te uiţi la chipeşul afurisit... care le făcea deja pe fete să roşească şi să se bâlbâie când doamna Harris i le prezentă. Chiar şi Venetia se îmbujoră uşor, iar pe ea niciun bărbat nu o afectase vreodată.

Ce Dumnezeu avea Simon de transforma femei perfect rezonabile în nişte smintite aiurite? Era, oare, abilitatea lui de a face o femeie să se simtă de parcă o asculta numai pe ea, că îi acorda atenţie numai ei? Sau era pur şi simplu aerul lui poruncitor? El trase un scaun pentru doamna Harris, cu o graţie masculină minunat de privit, fiecare mişcare intenţionată, niciun gest în plus. Şi, de îndată ce se aşezară cu toţii şi el ocupă scaunul din fata Louisei, ea nu reuşi să nu observe cât de bine îl controla pe Raji. El lovi uşor în masă, iar maimuţa urcă exact în acel loc, strângând canarul de jucărie la pieptul lui acoperit de blană albă. Eliza, care ocupase scaunul de lângă Simon, scoase un oftat feciorelnic.

— Maimuţa ta este adorabilă, Excelenţă.

— N-ai văzut cum a scăpat creatura în coafura unei femei, spuse în glumă Louisa. Adorabilul ăsta face vărsare de sânge dacă nu eşti atent.

— Numai atunci când i se prezintă ispita adecvată, spuse Simon. Credea ca păunul lui Lady Trusbut era o jucărie.

— Ca sculptura asta mică, spuse Eliza. De unde ai luat-o?

— Probabil a cioplit-o chiar Simon, spuse Regina. Îi place să cioplească în lemn.

— Serios? întrebă doamna Harris, cercetându-l pe Simon într-o nouă lumină. Este foarte bine.

— Cioplitul îmi ţine mâinile ocupate în timp ce mintea mea caută să rezolve o problemă, spuse el.

Louisa uitase de obiceiul acela ciudat al lui. Odată, sculptase şi pentru ea un crin în miniatură splendid, doar pentru că îi spusese că îi plăceau crinii. Era singura amintire despre el pe care o păstrase.

— Ai învăţat să ciopleşti în India? întrebă Eliza.

— Nu, zise Simon cu un chicot. Tatăl meu m-a învăţat.

Louisa clipi. Rareori îl auzise vorbind despre părinţii lui. Aflase mai multe despre el de la Regina decât aflase vreodată de la el.

— Este adevărat că ai fost primul duce care a servit drept guvernator general în India? întrebă Eliza cu admiraţie.

— Domnişoară Crenshawe, încetează să-l mai baţi la cap pe duce, spuse doamna Harris.

— Este în regulă. Simon aruncă spre Eliza o privire amabilă. Şi nu, nu chiar. Wellington a servit cu mult înaintea mea, chiar dacă nu era duce la vremea aceea.

— Nici Simon nu a fost primul din familia noastră care să plece în India, spuse Regina. Şi fratele mai mic al mamei a servit acolo. Unchiul Tobias a fost locotenent acolo pentru… Cât a stat, Simon? Doi ani? Înainte să moară de malarie.

Expresia lui Simon se întunecă.

— Trei ani. Se lăsă pe spate. Dar am vorbit destul despre India… Vreau să ştiu ce face comitetul doamnei Harris.

Zâmbetul lui încordat îi atrase atenţia Louisei. Tot ce auzise de la Regina despre unchiul lor era că sărmanul plecase să-şi caute norocul şi că, în schimb, murise singur. O poveste foarte tristă. De asta îl supăra pe Simon să se gândească la ea?

Oh, dar de ce îi păsa ei? Se chinui să fie atentă la ce spunea doamna Harris.

— În prezent, evaluăm activităţile care ar putea să le aducă venituri durabile femeilor condamnate, în timp ce le învăţăm abilităţi utile, explică doamna Harris. Avem nevoie de o activitate care să implice puţină pregătire, din moment ce nu avem suficienţi voluntari pentru asta. Totuşi, trebuie să ne aducă un venit bun.

— Cât de bun? întrebă Simon.

— Suficient cât să ne susţină proiectele… şcoala din închisoare, haine şi aşternuturi suplimentare şi matroane în loc de gardieni bărbaţi.

— De ce ar trebui să le plătiţi voi pe matroane, nu este responsabilitatea sistemului penitenciar? întrebă Simon în timp ce îl scarpină pe Raji pe spate.

— Aşa ar trebui să fie. Furia dezlănţuită de o asemenea nedreptate se aprinse în pieptul Louisei. În schimb, gardienii sunt plătiţi din taxele percepute de la prizonierele sărace. Aşa că bineînţeles că sunt nişte brute care îşi folosesc poziţia ca să necăjească femeile, să le supună… Ea se opri, amintindu-şi de fetele mai tinere. Hmm… avansurilor lor.

— Iar parlamentul nu consideră că asta este o problemă, spuse Regina. În ciuda rapoartelor întocmite de comisii, deputaţii refuză să instituie reformele adecvate.

— Ministrul de interne susţine că „o să elimine frica de pedeapsă în rândul claselor criminale”.

Simpla amintire a discursului învolbură sângele Louisei în vene.

— Asta sună foarte tipic pentru Sidmouth. Vocea lui Simon era uşor încordată. Pentru el, reforma este egală cu revoluţia şi radicalii.

— Iar pentru tine nu? întrebă doamna Harris.

O expresie enigmatică îi traversă chipul.

— Depinde de reformă. Dar înţeleg de ce vreţi să vă prezentaţi cu un candidat propriu. Şi, dacă mă iertaţi că spun asta, aş putea să vă fiu mult mai de folos dacă v-aş sfătui…

— Oh, da, interveni Louisa, sunt sigură că amicii tăi politicieni ţi-au spus exact cum să ne sfătuieşti.

El o îi aruncă o privire scrutătoare.

— Mă suspectezi că sunt agent provocator?

— Nu-mi închipui de ce ar trebui să fac asta. Vocea îi era presărată de sarcasm. Ce să fie suspect la un duce cu aspiraţii politice şi care doreşte să-şi petreacă timpul alături de reformatoare, în loc să se însoţească cu tovarăşii lui de la club?

Cu un zâmbet galeş, el coborî privirea spre gura ei.

— Chiar şi un duce cu aspiraţii politice poate să aibă un motiv personal ca să-şi dorească să sfătuiască… o

prietenă.

Când cuvintele lui le făcură pe eleve să chicotească, ea îşi înălţă capul.

— Bine. Domnule, atâta timp cât îţi limitezi sfaturile la a ne ajuta să găsim o activitate care să ne aducă un venit pentru femeile condamnate, mă bucur să aud asta.

Eliza îi aruncă o privire plină de adoraţie.

— Poate că ducele ar putea să ne spună cum să le învăţăm pe condamnate să cioplească în lemn. Nu ar fi o activitate care să ne aducă venit?

— Nu este o idee prea bună să le dai cuţite prizonierelor, Eliza, răspunse Louisa, enervată de atitudinea adoratoare a fetei.

Simon se sprijini la loc de scaunul lui.

— Poate că n-ar merge prea bine cu cioplitul, dar femeile tale ar putea să picteze sculpturile altcuiva.

— Şi cine o să ne furnizeze sculpturile? Tu? îl luă Louisa peste picior.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Bineînţeles că nu. Dar aş putea să vă furnizez vopseaua.

Regina bătu din palme.

— Aproape am uitat. Una dintre investiţiile bunicului Monteith a fost o fabrică de vopsele din Leeds. I-a lăsat-o lui Simon.

— În fiecare an, producătorii de jucării din Londra sculptează mii de trăsuri de jucărie, soldăţei, chiar şi arca lui Noe cu animale.

Simon se aplecă înainte, entuziasmul colorându-i obrajii bronzaţi într-o nuanţă roşiatică.

— Mai sunt câteva luni până la Crăciun. Dacă ar fi să faceţi un parteneriat cu sculptorii în lemn alb…

— Lemn alb? ciripi Eliza.

— Pin, îi explică Louisa, surprinsă de faptul că Simon cunoştea termenul.

— Le-aţi putea pune pe doamne să vopsească jucăriile, continuă Simon. Şi, dacă le vindeţi de Crăciun, o să faceţi bani frumoşi.

Fără prea mare tragere de inimă, Louisa admise că era o idee bună. Începu să gândească strategii pentru desfăşurarea activităţii.

— O... să fie nevoie să găsim sculptorii şi pe cineva care să transporte vopseaua şi să instruiască femeile...

Un obiect ateriză pe masă în faţa ei. Speriată, ridică privirea şi descoperi că Raji traversă masa şi aşează canarul înaintea ei.

— Îmi pare rău, Raji, spuse ea, dar, dacă mergem pe proiectul ăsta, o să avem nevoie de sculpturi noi pe care să le pictăm.

Când îşi înălţă capul de parcă el chiar o asculta, toată lumea de la masă râse. Apoi, maimuţa sări în poala ei.

— Oh! exclamă ea când o apucă de corsaj. Când îşi strânse braţele în jurul drăgălaşei creaturi, aceasta se ghemui cu un oftat mulţumit. Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce este vorba aici?

— Se pare că te place, spuse Simon într-un murmur răguşit. Şi Raji este foarte special. De când a murit proprietara lui anterioară, este foarte prudent cu femeile.

— Nu-i aşa că este adorabil? spuse Eliza pe nerăsuflate. Crede că eşti ea sau ceva de genul.

Louisei i se puse un nod în gât în timp ce îi mângâia blana maimuţei.

— Nu spune prostii. Speră doar să facă rost de la mine de un pahar de punci. Dar, în secret, era înduioşată. Nu se deranja prea tare să cerceteze de ce. Şi evită şi privirea lui Simon, speriată de ce putea să vadă acolo. Unde rămăsesem?

— Comitetul doamnei Harris o să desfăşoare un proiect ca femeile să picteze jucării. Regina lovi uşor cu creionul în masă. Dar trebuie să avem grijă la copii, să nu mănânce vopseaua.

— Sunt copiii în Newgate?

O încruntare încreţi fruntea înaltă a lui Simon.

— Din păcate, da, spuse doamna Harris, cu o expresie întunecată. Politica este de a-i închide pe cei mici cu mamele lor. Numai în Newgate sunt două sute optzeci şi

şapte de femei şi o sută treisprezece copii care au sub şase ani, închişi alături de ucigaşi şi tâlhari.

Louisa îşi amintea bine de indignarea resimţită când îi văzuse pentru prima oară pe sărmanii copilaşi subnutriţi şi dezbrăcaţi, obligaţi să vadă cum mamele lor îşi vindeau trupul ca să obţină mâncare şi haine pentru bieţii lor copii. Slavă cerului că Asociaţia şi Societatea Doamnelor din Londra îmbunătăţiseră situaţia. Dar nu de ajuns; nu încă. Raji se ghemui mai aproape.

— Chiar şi-au născut copiii acolo. Îţi poţi închipui? Cu un singur doctor, trebuie să ne chinuim să le salvăm pe femei de la moartea provocată de febra naşterii sau de pierderile de sânge…

— Louisa, dragă, ţi-ai demonstrat punctul de vedere, spuse doamna Harris, aruncând o privire spre eleve, care se uitau la Louisa cu ochi mari, căci nu păreau să se fi gândit vreodată la pericolele naşterii. Şi Simon o privea, cu o întrebare tăcută în ochi. Iar ultima persoana căreia voia Louisa să-i dezvăluie cea mai întunecată frică era el.

— De aceea trebuie să avem fondurile necesare, spuse ea pe nerăsuflate. Dacă nu pentru femei, măcar pentru copii. Un zâmbet îi arcui buzele. Şi ei merită jucării. Ea aruncă o privire spre doamna Harris. Să nu uiţi că incluzi şi asta în proiect.

— Nu-mi place să întrerup, domnişoară North, dar noi doi avem de făcut o vizită la familia Trusbut. Simon aruncă o privire la ceas. Şi este deja trei şi jumătate.

Doamna Harris schiţă spre Louisa un gest prin care o invita să plece.

— Du-te, du-te. Lady Trusbut este prea importantă ca să fie ignorată. Putem să discutăm marţi despre candidaţi.

Simon se ridicase deja şi ocolise masa.

— Ce se întâmplă marţi?

Louisa se ridică şi ea.

— Atunci ne… Se opri când îi veni o idee. Atunci trebuie neapărat să vii să ne observi. Şi, dacă vrei să ajuţi, poţi să-ţi aduci trăsura şi orice alt mijloc de transport de care poţi să te dispensezi.

— Hai, Louisa, o avertiză Regina, mă îndoiesc că fratele meu ar vrea să…

— El a spus că vrea să observe, nu-i aşa? Şi cum să observe mai bine dacă nu din trăsură lui? În plus, ne-ar ajuta să avem mai multe trăsuri.

— Cu siguranţă, răspunse doamna Harris cu dispreţ în glas.

— La ce?

Simon părea îngrijorat. Louisa zâmbi.

— Este timpul să plecăm, nu crezi? Deşi conacul Trusbut nu este departe, este deja târziu. Dacă suntem nevoiţi să ne întoarcem înainte de lăsarea serii…

— Bine. Simon ridică de pe masă canarul de jucărie al lui Raji. Dar mă aştept să-mi explici pe drum de ce vrei trăsurile mele.

El făcu semn spre uşă şi ea se grăbi să iasă, cu un zâmbet care devenea tot mai larg cu fiecare pas. Dacă lucrul acela nu îl descuraja de la orice fel de intrigi în care era implicat, nimic nu avea să o facă.

Capitolul 7

Dragul meu văr,

Dragostea lui Foxmoor pentru dans trebuie să se fi ameliorat, pentru că o curtează fără ruşine pe Louisa. Chiar a fost de acord să ajute Societatea Doamnelor din Londra, lucru care mă îngrijorează. Pentru că, dacă există vreun om care ar putea să reprezinte un pericol pentru scopurile noastre politice, acela este ducele.

Prietena ta îngrijorată,

Charlotte

Simon clocotea câtă vreme el şi Raji o aşteptară pe Louisa la uşa biroului doamnei Harris. Afurisita refuzase să-l

vadă toată săptămâna, doar ca să-l facă să accepte să observe comitetul greşit, de îndată ce o încolţise, într-un final.

Se gândea să-l facă să renunţe la curtatul lui, nu-i aşa? Foarte bine, avea să o lase să-şi facă de cap, dar numai pentru o vreme. Pentru că, pentru a se ocupa de acţiunile ei politice, trebuia să ştie cât de departe mergea, ceea ce însemna să fie mai aproape de ea. În plus, curtatul unei femei era al naibii de complicat când femeia se făcea inaccesibilă.

Măcar o avea pentru acea vizită, dar şi pentru marţi. Se încruntă. Fără îndoială mai născocise vreun nou test cu toată povestea aceea despre nevoia de trăsuri.

— Eşti gata? întrebă ea, în timp ce ieşea din biroul doamnei Harris, purtând o pălărie ciudată din piele de focă şi o haină scurtă şi albă.

Lui i se tăie răsuflarea. Cum reuşea afurisita să arate atât de atrăgătoare în asemenea haine simple? În perioada petrecută în India, văzuse sute de dansatoare din temple hinduse, în sariuri ademenitoare, dar niciuna dintre ele nu arătase atât de încântător ca Louisa într-o haină încheiată până la gât. Niciuna dintre ele nu-i înflăcărase sângele în vene făcându-l să se întrebe despre formele mătăsoase şi feminine care se ascundeau sub satin…

— Simon? întrebă ea, cu obrajii îmbujorându-i-se sub privirea lui plină de dorinţă.

— Da. Sunt gata. Bine.

La naiba cu imaginaţia lui bogată! Se rugă să nu îi mai reziste mult, altfel avea să-l facă să implore.

Se îndreptară spre faetonul care îi aştepta. Cum lui îi plăcea să conducă şi Raji se bucura să stea pe acoperiş, îi întinse animalul pajului său. Câteva minute mai târziu, armăsarii lui se întorceau într-un trap lejer spre Londra.

Privind într-o parte, el observă ca Louisa stătea rigidă şi dreaptă, exact ca sora lui când aborda cea mai impunătoare atitudine. Numai că zâmbetul care încolţea pe buzele Louisei era mult prea neastâmpărat pentru Regina. Şi, de departe, mult prea ispititor.

Îşi îndreptă atenţia spre drum, înainte să apuce să-şi recunoască faţă de sine nevoia de a răvăşi gura aceea somptuoasă, chiar acolo, în văzul lumii.

— De ce vrei trăsuri marţi? întrebă el tăios, ca să-şi ia mintea de la buzele ei.

— Trebuie să transportăm câteva femei condamnate pe o distanţă scurtă, atâta tot.

Atunci, de ce zâmbea atât de arogant?

— Transportul nu este responsabilitatea închisorii?

— Da, dar, de obicei, le pun în căruţe deschise, şi nu ne dorim asta pentru că… Zâmbetul ei dispăru. Ei bine, nu este înţelept.

— Lasă-mă să ghicesc… Condamnatele încătuşate în căruţe deschise atrag atenţia publică. Ceea ce înseamnă că femeile sunt supuse batjocurii şi insultelor.

— Şi sunt maltratate de bărbaţi lipsiţi de sentimente. Vocea ei deveni înflăcărată. Şi se aruncă în ele cu roşii stricate, cu ouă şi… Ea se opri când îşi dădu seama cât de mult îi dezvăluise. Oricum, ne-am gândit că trăsurile private ar fi mai bune decât căruţele.

— Sunt convins că aşa v-aţi gândit, spuse el iritat. Mai ales trăsurile *mele.* De ce să vă supuneţi propriile trăsuri la toanele unei mulţimi zgomotoase atunci când ar fi mult mai distractiv să le supuneţi pe ale mele?

— Nu-ţi cerem să faci nimic din ceea ce nu ne facem şi noi. Îi aruncă o privire provocatoare. Ai spus că vrei să observi.

— Da, aşa am spus. Iar împieliţata nu ratase ocazia de a-l taxa. Dar, oricât mi-ar plăcea să mă strecor uneori prin legume stricate, aş prefera să ofer trăsuri mai potrivite scopurilor tale.

Ea încremeni.

— Dacă sugerezi birje, am încercat şi asta. Nu ni le închiriază cu niciun preţ. Nu pentru asta.

Totuşi, afurisita îşi dorea să-l facă să-şi expună la tot felul de abuzuri propriile trăsuri costisitoare.

— Proprietarii de birje o să-şi asume riscul dacă li se oferă stimulentul potrivit. Cum ar fi nişte asigurări din

partea unui duce că pierderile le vor fi acoperite.

Ce bine că avea o avere de cheltuit. Altfel, să-şi convingă viitoarea sceptică soţie să aibă încredere în el avea să-l ducă, în cele din urmă, la faliment.

Când ea nu spuse nimic, el adaugă:

— Ar merge aşa? Sau eşti hotărâtă să-mi vezi trăsurile devastate de mulţime?

— Asta nu este o glumă, spuse ea. Grupul nostru este serios când vine vorba despre asigurarea unui tratament uman pentru femeile astea.

— Nu suficient de serios. Era încă enervat de cum îl manipulase mai devreme. Altfel, n-ai refuza să te foloseşti de talentele mele atunci când ţi-ar conveni.

— Încetează să mă mai provoci să te implic în treburile noastre politice. Îşi îndoi mâinile în poală. Ştiu că nu să ne observi este scopul tău.

— Cu siguranţă, nu este singurul meu scop, murmură el.

— Ce vrei să spui?

El şovăi, dar era mai bine să fie cinstit atunci când putea. Dintotdeauna ajunsese mai departe cu sinceritatea decât cu minciuna.

„Toată povestea cu curtatul este o minciună”, îi răsună în minte glasul bunicului. „Şi tu mă faci pe mine ipocrit?” Simon scrâşni din dinţi. Nu era o minciună… chiar avea de gând să se însoare cu ea.

Îşi ascundea, pur şi simplu, motivele pentru că era singurul mod de a câştiga ce era cel mai bine pentru toată lumea – inclusiv pe ea.

— Sigur că este evident ce vreau. Vreau să fiu cu tine, Louisa.

Ea se uită pieziş la el.

— De ce? Ţi-a spus regele ceva? O ţine întruna cu activităţile mele…

— N-are nimic de-a face cu regele, spuse el, apoi îşi regretă minciuna sfruntată. Dar, Doamne, uneori îl determina să mintă. Eşti cea mai bănuitoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Să ferească Dumnezeu să încerce

un bărbat să te curteze…

— Să mă curteze! Râsul ei muzical îl călcă pe nervi. Îmi faci curte? Ca să vezi!

— Nu este cel mai măgulitor răspuns, murmură el.

— Nu, nu, iartă-mă, sunt măgulită, chiar sunt.

Umerii i se scuturau sub hohotele de râs, şi îşi strânse mâinile înmănuşate.

— Pot vedea cât eşti de măgulită. Mai că leşini.

Ea îi aruncă o privire maliţioasă.

— Vrei să mă vezi leşinând?

— Aş vrea să te văd că mă iei în serios. Pentru că, de data asta, am toate intenţiile să te câştig.

Ochii ei se întunecară.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

— N-aş spune asta dacă…

El se opri prea târziu.

— N-ai vorbi serios? încheie ea pentru el, cu un zâmbet pe buze. Parcă îmi amintesc că ai vorbit cât se poate de neserios cu mare uşurinţă prima dată.

El se înfurie.

— Lucrurile s-au schimbat de atunci. *Eu* m-am schimbat.

Mai mult decât îşi dădea ea seama, chiar dacă avea un motiv ascuns ca să o curteze.

— Nu eşti singurul. Părea că încerca să se convingă pe sine la fel de mult ca pe el. De aia n-are niciun rost să-mi faci curte. Nu mai sunt nebuna naivă care tresărea le fiecare cuvânt pe care îl rosteai.

— N-ai fost niciodată vreo nebună.

El se încordă, dar nu vedea nicio cale de ieşire din discuţia aceea. Era evident că nu puteau să meargă mai departe fără să discute.

La câtă gălăgie făcea Raji şi cum faetonul avea plafonul ridicat, probabil că pajul lui Simon nu putea să-i audă. Dar, doar ca să se asigure, Simon coborî vocea.

— Eu eram nebunul, Louisa. Am crezut că pot să fac ce-mi ceruse regele fără să sufere cineva. Tonul lui deveni plin de amărăciune. Din păcate, am o tendinţă enervantă

de a insista cu mult peste punctul în care alt bărbat ar bate în retragere.

— Serios? spuse ea rece. Ia spune mai multe.

— Chiar n-am vrut să spun ceea ce am zis, jur. Îşi strânse mâinile pe frâie şi se uită lung la drum. În noaptea aia, când mi-ai spus că nu trebuie să ne mai vedem până când nu ajungi la vârsta majoratului, mi-am văzut toate planurile prăbuşindu-se. Cuvintele mi-au scăpat pur şi simplu…

El se opri şi îşi dădu seama de cât de nepotrivit suna tot ce spunea. Totuşi, era adevărat. Disperat să nu piardă influenţa regelui, rostise cuvintele fatale, care îi schimbaseră viaţa pentru totdeauna: „Fugi cu mine. Te iubesc. Mărită-te cu mine”.

O secundă după aceea, le regretase. Chiar în agonia tinereţii, îşi dăduse seama că mersese prea departe. Şi totuşi, nu şi le retrăsese.

Iar când chipul ei se aprinsese şi îi spusese da, să o sărute păruse ceva firesc. Mai ales când visase la sărutul acela săptămâni de-a rândul, se gândise la ea nopţi întregi, disperat să o atingă…

— Ideea, domnule, este că, spuse Louisa, nu-mi mai pasă dacă te-ai schimbat. N-am de gând să mă mărit cu nimeni, niciodată. Nici cu tine, nici cu vreun alt bărbat.

El refuză să o creadă. Şi sora lui susţinuse acelaşi lucru până când cedase în faţa avansurilor lui Draker. Aşa că, dacă Louisa avea de gând să-l descurajeze, trebuia să se străduiască mai mult.

— Orice ai spune, nu eşti genul de femeie care să…

— Să-şi dedice viaţa unei cauze?

— Să renunţe la bărbaţi. Eşti prea pasională ca să înduri o viaţă de fată bătrână.

— Doar pentru că m-am topit toată când m-ai sărutat acum şapte ani…

— Şi acum patru nopţi, mormăi el.

— Ţi-am spus, a fost un experiment. Nu a însemnat nimic.

El o privi pieziş.

— Şi de asta mă eviţi. Sarcasmul lui deveni mai înverşunat. De asta erai gata azi să te duci să te ascunzi…

— Ba nu eram! Cu o privire furioasă peste umăr, ea îşi coborî glasul. Cauza mea este mai importantă ca mine ori ca tine sau ca tot ce s-a întâmplat vreodată între noi.

Dar o îmbujorare i se desenă în obraji şi mâinile îi tremurau, ceea ce provocă înăuntrul lui un iureş de senzaţii triumfătoare.

— Dovedeşte-mi!

— Poftim?

— Dovedeşte-mi că este mai importantă cauza decât orice altceva. Lasă-mă să vă sfătuiesc comitetul. Ştii foarte bine că pot să fiu de nepreţuit pentru voi. Şi nu veni cu aiureala aia cum că nu ai încredere în mine. Dacă voiam să-ţi aflu secretele, o făceam. Dar dă-mi o şansă, şi pot să-ţi fiu de mare folos în evoluţia ta prin lumea politicii. Vreau să-ţi fiu de folos.

Cel puţin, până când se însura cu ea. Nu avea nimic împotriva grupului ei admirabil, dar se îndreptau spre un sfârşit urât dacă aveau să o asculte în continuare pe ea. Grupurile reformiste care se plasau de partea greşită a opiniei publice reuşeau doar să-şi dea cauza înapoi.

Din moment ce ea era singura care le împingea spre politică, le-ar fi fost mult mai bine fără ea. Apoi, puteau să se întoarcă la ajutorul pe care îl ofereau femeilor din închisori până când reformele lor puteau să fie adoptate într-un ritm rezonabil de oameni rezonabili ca el.

Şi dacă scoaterea Louisei din grup le afecta şi scopurile caritabile? „Numai în Newgate sunt două sute optzeci şi şapte de femei şi o sută treisprezece copii, închişi alături de ucigaşi şi tâlhari. Copii, pentru numele lui Dumnezeu, cu vârsta sub şase ani”. Nu conta, îşi spuse el, ignorând agitaţia propriei conştiinţe. Uneori, chiar şi cauzele admirabile trebuiau să fie sacrificate pentru atingerea unui bine suprem. El avea de gând să-şi respecte pactul diavolului încheiat cu regele, indiferent de consecinţe. Cu cât îi oprea mai repede imersiunea politică, cu atât mai bine pentru toată lumea. Plesni din frâie.

— Dacă, într-adevăr, cauza ta este mai importantă decât „mine sau tine”, atunci de ce să nu mă laşi să te sfătuiesc? Aruncându-i o privire cu subînţeles, el adăugă: Bineînţeles, dacă nu poţi să rezişti să fii în preajma mea pentru că te doare prea tare trecutul nostru sau te ispitesc să renunţi la ideile tale nobile despre căsătorie…

— Nu te flata singur, răbufni ea.

— Atunci, foloseşte-mă. Cu şapte ani în urmă, eu te-am folosit pentru scopurile mele. Acum, ai şansa sa te foloseşti de atracţia mea nesăbuită în cauza ta politică.

Simţi cum îl scrutează cu privirea.

— Cum să fiu sigură că nu este încă una dintre intrigile tale?

— Poţi să mă laşi să-mi dovedesc sinceritatea. Dacă susţii că oricine se poate reforma, nu poţi să-mi oferi acelaşi tratament pe care îl oferi condamnatelor tale? Ce o să te coste să te foloseşti de relaţiile şi cunoştinţele mele în politică?

— Ar putea să ne coste totul dacă foloseşti împotriva noastră ceea ce ai aflat.

— Oricum, faptul că nu ştii ce faci ar putea să vă coste totul. Tocmai de aceea voia să se însoare cu ea şi să o convingă să iasă din politică. În plus, o să-mi risc propria carieră susţinând public un grup care îi nemulţumeşte pe parlamentari.

— Atunci, de ce o faci? întrebă ea tăios.

— Pentru că te vreau, spuse el cu voce scăzută. De soţie. Şi, dacă să-ţi sfătuiesc grupul este singura cale prin care pot să te câştig, atunci am să o fac.

Cuvintele o făcură să cadă pe gânduri. Păru că era pregătită să-i dea un răspuns, apoi clipi şi arătă spre un bulevard larg, mărginit de-o parte şi de alta cu ulmi, care se intersecta cu drumul principal chiar în faţa lor.

— Trebuie să cotim aici ca să ajungem acasă la Lady Trusbut.

La naiba, aşa era. El coti numaidecât, şi ea se izbi de el. Când se apucă de piciorul lui ca să-şi păstreze echilibrul, muşchii lui tresăriră la atingere. Ea dădu să-şi retragă

mâna, dar el o prinse şi o lipi de coapsa lui. Îi întâlni privirea şi, pentru o fracţiune de secundă, îşi zări propria dorinţă oglindită în ochii ei.

Acea strălucire de pasiune îi dădu curaj. În timp ce se apropiară de casă, îşi împleti degetele cu ale ei.

— O să mă laşi să te sfătuiesc? Sau vrei să mă condamni să mă închin ţie de la distanţă, să tânjesc după tine singur în patul meu, îndrăgostit şi…

— Câte aiureli spui. Dar un zâmbet şovăitor se iţi pe buzele ei, şi Louisa nu încercă să-şi elibereze mâna. Îţi dau cel mult o săptămână înainte să te plictiseşti să mă curtezi şi să-ţi îndrepţi atenţia spre o femeie mai potrivită.

— N-am obosit să te curtez ultima dată, nu-i aşa? Îi aruncă o privire maliţioasă. M-am oprit doar pentru că mi-ai cerut să-mi fac bagajele şi să plec în India.

— Nu trebuia să pleci. Încremenind, ea îşi trase mâna din prinsoarea lui. Puteai să-l sfidezi pe rege, să renunţi la şansa de a deveni prim-ministru şi să te fi însurat cu mine, în schimb. Dar nu ai făcut-o.

Blestemându-se că adusese în discuţie trecutul lor tulburător, el opri faetonul în faţa impresionantului conac în stil Palladin al familiei Trusbut, apoi se întoarse cu faţa spre ea.

— Ai dreptate. Am ales exilul în faţa căsătoriei. Pentru că, la fel ca tine, a fost o vreme când am crezut că existau ambiţii mai importante decât tine sau decât mine.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Sigur nu o să pretinzi că nu mai crezi asta.

— Nu mai cred că eşti întotdeauna obligat să alegi, răspunse el. Nu există niciun motiv pentru care să nu le putem avea pe amândouă – ambiţiile noastre şi… În timp ce pajul lui coborî, luându-l pe Raji cu el, Simon îşi coborî glasul şi adăugă: Şi pasiunile noastre.

La momentul potrivit.

— Într-o lume ideală, am putea să le avem pe amândouă, dar în lumea reală…

— Noi facem lumea reală, Louisa. Simon coborî din faeton. Dacă nu credeai asta, nu mai erai o reformatoare. Îl

luă pe Raji de la paj şi îl lăsă pe neastâmpărat să i se urce pe umăr. Aşa ca fă lumea să fie aşa cum vrei. Aşa cum vrem amândoi. Dă-mi o şansă. Îi întinse mâna ca să o ajute să coboare. Lasă-mă să fiu cu tine.

Ea se uita mult timp la mâna lui. Soarele se înălţa la orizont în spatele capului ei, învăluind-o într-o lumină de culoarea chihlimbarului care îi şi ascundea expresia de pe chip.

Dar, în cele din urmă, îi permise să o ajute. În timp ce ea şovăi lângă faeton, cu obrajii îmbujoraţi şi cu privirea coborâtă, el îşi înăbuşi nemilos dorinţa de a o sărută până când ea avea să cedeze cu totul. Dacă o făcea de ruşine la uşa familiei Trusbut, nu avea să-l ierte în veci.

— O să mă gândesc la propunerea ta… spuse ea, şi o să-ţi transmit răspunsul până la sfârşitul zilei, Excelenţă.

Cu o încruntare, el îi aşeză mâna pe braţul lui, apoi o conduse spre trepte.

— Până atunci, o să te conving să-mi spui Simon, îţi jur. Cum făceai pe vremuri.

— Asta se întâmpla pe vremea când erai altcineva. Ea se întoarse la aerul ei calm şi detaşat. Simon pe care-l cunoşteam eu era o plăsmuire a imaginaţiei mele. Adevăratul ducele de Foxmoor era… este un străin pentru mine. Şi, până nu ajung să-l cunosc mai bine, am să mă port cu el la fel cum mă port cu orice alt străin pe care tocmai l-am cunoscut.

„Nu pentru multă vreme, frumuseţea mea inteligentă”, îşi spuse Simon, în timp ce urcară scările. „Nu dacă am şi eu ceva de spus în povestea asta”.

Raji trecu de pe un umăr pe altul, apoi sări. Când ateriză pe umărul Louisei, el râse.

— A făcut o pasiune pentru tine. Simon îşi îndreptă privirea spre buzele ei ademenitoare. Cam la fel ca proprietarul lui.

Chiar dacă ea se înroşi, privirea îi rămase sceptică.

— Dacă n-aş şti eu mai bine, aş crede că ai pus la cale povestea asta cu Raji.

— L-am antrenat să facă anumite lucruri, dar să sară

în braţele tale nu este unul dintre ele. Pasiunea pentru tine şi pasiunea pentru păsări îi aparţin cu totul.

Uşa se deschise, şi majordomul îi pofti înăuntru, ducând cărţile lor de vizită la stăpâna sa, câtă vreme ei aşteptară.

— Ei bine, şopti Louisa, să ne rugăm că nu o să mai facă o pasiune pentru coafura lui Lady Trusbut.

— Atâta timp cât se abţine de la purtat păuni pe cap, totul o să fie bine. Şi apropo… Scoase din buzunarul de la haină canarul lui Raji şi i-l întinse maimuţei, care stătea atârnata de gâtul Louisei. Nu ar strica să-şi aibă jucăria la îndemână.

— Bine, spuse ea când Raji îşi luă jucăria. Trebuie să o impresionăm pe Lady Trusbut.

— Noi?

Simon îşi înăbuşi un zâmbet.

— Şi pe Excelenta Sa, desigur, adăugă ea.

— Tocmai de aceea sunt aici, spuse Simon.

Avea să fie complicat. Amândoi aveau nevoie de sprijinul lui Lord Trusbut, dar, dacă Simon îşi amintea bine, curtenitorul domn credea că femeile trebuiau protejate cu orice preţ de lumea rece şi crudă. Ceea ce însemna să le ţină la distanţă de închisori. Ca să nu mai vorbim despre parlament. Majordomul se întoarse şi îi invită să-l urmeze, apoi porni din loc într-un ritm susţinut, care îi dădu lui Simon prea puţin timp pentru a examina conacul atât de bine pe cât îi plăcea să o facă atunci când îşi evalua adversarii. După ce traversară în grabă un coridor fără covoare, fără portrete şi în care mirosea uşor a ulei de in fură conduşi într-un salon privat, plin cu colivii de păsări – doar câteva goale. Cu un zâmbet, Lady Trusbut făcu o reverenţă, în timp ce soţul ei cel grizonat făcu o plecăciune vagă peste bastonul de fildeş în care se sprijinea. După expresia sumbră de pe chipul baronului, el nu părea la fel de încântat ca Lady Trusbut de vizita lor.

Baroneasa se repezi înainte, cu ochii căprui strălucitori.

— Excelenţă, suntem atât de încântaţi să te primim în

vizită. Îşi întoarse capul spre Louisa. Şi pe tine, domnişoară North, bineînţeles. Cumnata ta nu a venit cu voi?

— Am venit cu faetonul meu, aşa că nu era loc şi pentru ea, îi explică Simon. Lady Trusbut se apropie mai mult de locul în care Raji era aşezat pe umărul Louisei şi se uită atent la el. Vai, chiar are un canar de jucărie?

— Preferatul lui, spuse Simon. Chiar dacă, după cum ştii, are şi o anumită slăbiciune pentru păunii în miniatură.

Lady Trusbut scoase un râset cântat.

— Are, într-adevăr. Făcu un semn spre un divan presărat cu pene galbene. Vă rog, luaţi loc o clipă.

De îndată ce el şi Louisa se aşezară împreună vizavi de soţii Trusbut, care se aşezară fiecare pe câte un fotoliu, baroneasa ceru să li se aducă ceai. Raji, neastâmpărat cum era, se aşeză imediat în curbura braţului Louisei şi îşi îngropă faţa la pieptul ei.

Louisa râse.

— Nu-mi spune că faci pe timidul acum, micuţ împieliţat ce eşti. După toate necazurile pe care le-ai provocat noaptea trecută?

Când Raji se uită adorator la ea, ea îl mângâie. Dintr-odată, Simon simţi o strângere de inimă. Era uşor să şi-o închipuie pe Louisa mângâindu-l pe copilul lui, gângurind la fiul lui cu ochi căprui şi păr castaniu sau dezmierdând cu blândeţe o fiică adorabilă, cu păr cârlionţat. Când Simon simţi un nod în gât, fu nevoit să întoarcă privirea. „Toate la timpul lor. O să ai şi asta, dacă ai răbdare”. Ce păcat că nu se simţea deloc răbdător în clipa aceea, când senzaţia mâinii ei pe coapsa lui încă îi era proaspătă în amintire.

— Măi, micuţule, spuse Lady Trusbut către Raji, în timp ce soţul ei continua să se uite fix la ei. Nu te speria de noi. Eşti printre prieteni aici. Fluturându-şi mâna, ea scoase o serie de sunete ciripitoare. Granat şi Opal, Rubin şi Safir, veniţi aici! Avem oaspeţi!

În timp ce un cârd de canari coborâră pe braţele şi umerii ei, Simon spuse în glumă:

— Cum? Nu-l avem şi pe Diamant?

— Diamant este bolnav. Lady Trusbut făcu un semn

spre o colivie din celălalt colţ al camerei. Se odihneşte, sărmanul. De unde ai ştiut de el?

— O presupunere norocoasă, spuse el, schimbând o privire cu Lord Trusbut, care continuă să rămână morocănos de tăcut, cu mâinile pe genunchi.

Lady Trusbut luă o pasăre pe degetul ei.

— Hai, Smarald, salută-l pe Raji.

Smarald făcu mai mult de atât – cântă. Raji ridică deodată capul şi, din doi timpi şi trei mişcări, îşi aruncă jucăria deoparte şi se avântă spre Lady Trusbut.

— Raji, nu! strigă Louisa şi se repezi după el.

Dar Simon o prinse de braţ.

— Este în regulă. Doar priveşte.

Maimuţa se strecură în poala lui Lady Trusbut, apoi se aşează şi ascultă, fascinat. Lady Trusbut zâmbi.

— Uită-te la tine! Un gentleman desăvârşit.

— Ştie să facă diferenţa dintre păsările adevărate şi cele de jucărie, explică Simon. Are mare grijă cu păsările adevărate. Numai pe jucării le jumuleşte.

Lady Trusbut îşi aduse pasărea mai aproape de Raji, care scoase un oftat de plăcere. Atunci când canarul se opri din ciripit, Simon îi dădu lui Raji o comandă în hindi.

Raji aplaudă şi toată lumea râse, chiar şi Lord Trusbut, înainte să se oprească brusc.

— Ce i-ai spus? întrebă Louisa.

— I-am spus să-şi arate aprecierea pentru cântec. Ascultă de unele comenzi doar dacă i le dau în hindi.

— Vorbeşti hindi? întrebă Louisa, evident surprinsă.

— Puţin.

Necunoaşterea limbii oamenilor pe care îi conduceai putea să ducă la dezastru, după cum aflase prea bine din tragediile de la Poona. Dacă ar fi putut numai să asculte bârfele de prin pieţe atunci, aşa cum învăţase să le asculte mai târziu, poate…

Nu, asemenea gânduri duceau la nebunie. Încerca să se revanşeze pentru acea greşeală. Acea reevaluare nesfârşită a punctelor în care greşise nu făcea decât să-l împiedice să-şi concentreze energia pe îndreptarea

lucrurilor. Louisei i se tăie răsuflarea şi îşi întoarse atenţia spre locul în care Raji dădea acum să se întindă spre canar.

— Să fii blând, băiete, îl avertiza Simon, apoi îşi repetă comanda în hindi.

Dar Raji era atent ca de obicei şi mângâia pasărea cu veneraţie.

— Nu-mi vine să cred, spuse Louisa pe nerăsuflate. Uită-te la micuţul împielităt. Este în extaz. Şi este şi atât de blând. Ea aruncă o privire piezişă spre Simon. Ca să nu mai vorbim că este bine dresat. Tu l-ai dresat?

— Nu, a fost al unui artist ambulant înainte să ajungă la soţia lui Colin. Se pare că obişnuia să poarte o vestuţă stupidă şi o pălărie roşie. El zâmbi spre Raji. Dar nu ne mai ocupăm cu lucruri atât de umilitoare acum, nu-i aşa, prietene?

Raji îşi turui răspunsul.

— Ce a spus? întrebă Lady Trusbut cu seriozitate.

Simon clipi.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Probabil ceva de genul: „Când o să-mi dai din nou de mâncare, bădăran mare şi plin de păreri de rău?”

— Oh, nu, sigur nu a spus ceva atât de imprudent. Lady Trusbut îşi întoarse capul spre cele trei pasări care se urmăreau pe umărul ei. Ce spuneţi, doamnelor? Da, ştiu. Ducele glumeşte. Nu şi-ar lăsa niciodată animalul de companie să moară de foame, sunt convinsă.

— Se pare că păsările lui Lady Trusbut vorbesc cu ea, murmură Louisa.

— Ah, spuse Simon. Nu-i zice lui Raji, altfel o să se aştepte să-i traduc.

Lady Trusbut se îndreptă în fotoliu.

— Canarii mei sunt foarte deştepţi, domnule. Sunt bijuteriile coroanei mele. Ea îi aruncă soţului ei o privire sfioasă. Edward îmi cumpără câte unul la fiecare Crăciun, nu-i aşa, dragă?

Urechile bătrânului se făcură roşii.

— Sunt mai ieftini decât bijuteriile adevărate, nu-i aşa, Foxmoor?

— Îmi închipui. Observând privirea înţelegătoare pe care baronul o aruncă spre soţia lui, Simon adaugă: Chiar dacă am auzit că bucuria unei soţii merită orice cheltuială.

Lordul Trusbut îi înţelese remarca, pentru că îşi băgă mâna în buzunarul de la haină.

— Soţia mea pare să considere cauza domnişoarei North una de bună-cuviinţă. Cu o încruntare, scoase din buzunar o bucată de hârtie. I-am spus că sunt dispus să fac o mică donaţie.

Baronul îi întinse hotărât lui Simon cecul. Ignorând felul în care Louisa se înfoie, Simon dădu să-l ia, dar Lord Trusbut nu îi dădu drumul.

— Bănuiesc, Foxmoor, că suma asta o să fie de ajuns pentru a pune capăt încercărilor domnişoarei North de a-mi implica soţia în povestea asta cu Societatea Doamnelor din Londra.

— Edward, te rog! exclamă Lady Trusbut.

— Vorbesc serios. Bătrânul baron scorţos întâlni plin de speranţă privirea lui Simon. Nu o să accept ca soţia mea să umble prin închisori. Şi, dacă îţi pasă de domnişoara North, o s-o ţii şi pe ea departe de închisori. Sunt convins că eşti de acord, domnule, că doamnele nu au ce să caute la Newgate.

Conversaţia tocmai devenise complicată, dar, din fericire, nu imposibilă. Simon schiţă un zâmbet larg spre Lord Trusbut.

— Sunt de acord, domnule. Newgate nu este un loc potrivit pentru o lady.

Capitolul 8

Dragă Charlotte,

Ai motive întemeiate să fii prudentă. După câte se pare, ambiţia lui Foxmoor de a deveni prim-ministru nu s-a schimbat, aşa că, dacă domnişoara North îl ia de soţ, va

ocupa locul doi după ambiţia lui.

Al tău,

Michael

Louisei aproape i se opri inima în piept. Cum îndrăznea Simon să fie de acord cu bărbatul acela? Aplecându-se în faţă, se pregăti să-i împărtăşească lui Lord Trusbut câteva dintre gândurile ei, dar Simon îşi puse mâna pe braţul ei şi o strânse în semn de avertizare.

— Newgate nu este un loc pentru doamne, repetă el. Lord Trusbut dădu drumul cecului bancar. Simon se uită la el, se încruntă, apoi îl îndoi şi îl lovi uşor de genunchi. Într-adevăr, nu este deloc un loc pentru femei. Totuşi, sunt sute de femei acolo, care sunt tratate puţin mai bine ca nişte animale. Şi cu siguranţă nu eşti de acord cu una ca asta, nu-i aşa?

Louisa scoase un oftat, apoi îl fixă pe Lord Trusbut cu o privire întrebătoare. Lord Trusbut se uită urât la amândoi.

— Sunt nişte criminale. Asta este altceva.

Eliberându-i braţul, Simon se lăsă pe spate şi îi aruncă Louisei o privire răbdătoare.

Ea înţelese.

— Nu sunt toate criminale. Aproape o treime dintre ele îşi aşteaptă procesul, ceea ce înseamnă că n-au fost condamnate. Şi sunt şi copii acolo, supuşi mizeriei şi umilinţelor unei închisori doar pentru că mamele lor au fost trimise acolo. Sigur nu crezi că locul copiilor este dintr-o închisoare, domnule.

— Sigur nu, dar…

— În ciuda celor afirmate de Lord Sidmouth, noi nu susţinem că femeile trebuie să scape de pedeapsă. Dar am constatat că, dacă li se impun reguli şi o ocupaţie adecvată în închisoare, ele devin adesea cetăţeni care respectă legea de îndată ce sunt eliberate. Ea îşi alese cu grijă cuvintele. Dar până când parlamentul nu acceptă să finanţeze supraveghetoare permanente şi învăţătoare, avem nevoie de multe femei din organizaţii de caritate care să le ofere

aceste servicii. Am detesta să vedem cum prizonierele se întorc la vechiul lor stil de viaţă pentru că doamne ca mine şi ca soţia dumitale nu sunt acolo pentru a da o mână de ajutor.

— Şi, dacă te îngrijorează siguranţa doamnelor, spuse Simon, eu am de gând să le însoţesc de acum încolo.

— Serios? spuse Lord Trusbut. O să le însoţeşti la Newgate?

Louisa fu la fel de surprinsă ca baronul.

— Ori de câte ori pot. El îl fixă pe baron cu o privire aspră. Este o cauză demnă. Iar dacă doamnele au micile lor cauze, de ce să nu le facem pe plac?

Louisei nu-i plăcea să îl audă vorbind despre reforma închisorilor ca despre un capriciu femeiesc, dar nu putea să nege efectul pe care cuvintele lui îl aveau asupra lui Lord Trusbut.

Omul se lăsă pe spate, frecându-şi mânerul din fildeş al bastonului, de parcă era un glob de cristal al unui prezicător şi credea că avea să găsească răspunsuri pe suprafaţa lui netedă.

Simon insista cu punctul lui de vedere.

— Sunt personal interesat de organizaţia domnişoarei North. Foarte personal.

Cuvintele părură să-i dea de gândit lui Lord Trusbut, căci aruncă o privire spre soţia lui.

— Ce crezi, Lillian? Asta este ceva ce ai vrea să faci?

Lady Trusbut privi lung spre locul în care Raji sporovăia cu canarul lui.

— Ei bine… vezi tu, Edward, multe dintre prietenele mele se alătură acţiunii. Şi nu pot să nu mă gândesc cât de trist este că sărmanii copii trebuie să sufere pentru fărădelegile mamelor lor. Dacă aş putea să fiu de vreun folos pentru ei…

Dintr-odată, Louisa îşi dădu seama că familia Trusbut nu avea copii, în ciuda faptului că erau căsătoriţi practic dintotdeauna. I se strânse inima în piept la vederea atenţiei cu care baroneasa se ocupa de păsările ei, la cât de blândă era cu Raji.

— Am fi încântate dacă aţi aduce la închisoare câţiva canari la un moment dat, spuse Louisa încet. Copiilor le-a plăcea la nebunie să-i audă cântând.

Lady Trusbut se lumină la faţă.

— Chiar crezi asta? Opal cântă cel mai bine, chiar dacă şi Smarald are voce bună. Îl ridică pe Smarald la nivelul ochilor. Ce crezi, dragă? Ţi-ar plăcea să distrezi nişte copii săraci?

Pasărea îşi coborî căpşorul, iar Lady Trusbut încuviinţă din cap, apoi schiţă spre Louisa un zâmbet înflăcărat.

— Ar fi fericită să meargă.

Louisa aruncă o privire spre Lord Trusbut, care se uita lung la soţia lui, cu o delicateţe copleşitoare, care o făcu pe Louisa să simtă un nod în gât. Oh, să fii iubit aşa. Ar merita să-ţi asumi riscul de a avea un copil. Şi Simon trebuia să fi remarcat, pentru că vocea îi era groasă când vorbi din nou.

— Atunci, rămâne stabilit. Lady Trusbut o să se alăture micului grup al domnişoarei North.

Domnul Trusbut îşi întoarse privirea spre Simon, dintr-odată înverşunat.

— Dar ea o să meargă la Newgate numai dacă eşti şi tu prezent.

— Bineînţeles, spuse Simon. Mă voi ocupa de siguranţa ei în orice moment.

Restul vizitei trecu într-o amorţeală fericită pentru Louisa. În timp ce explică proiectul la care se gândeau, se minună de uşurinţa cu care fu prezentat acesta de Simon, de cât de ferm îl asigură pe Lord Trusbut că urma să aibă succes. Chiar se întâmpla asta? Chiar se putea ca Simon să fie cu adevărat entuziasmat de cauza lor?

Şi se putea ca totul să fie cu adevărat pentru ea?

Nu îndrăznea să-şi permită să creadă aşa ceva. Totuşi, el o apărase în faţa lordului influent. Chiar fusese de acord să le însoţească la închisoare – şi, pe deasupra, de faţă cu martori.

Sigur nu era ceva care să dureze. El avea lucruri mai importante de făcut decât să le însoţească pe doamne la Newgate. Dacă nu cumva era sincer în privinţa curtatului…

Gândul îi strecură în pântec un iureş de căldură. Necuratul ştia, cu siguranţă, cum să o ispitească. Ştia ea mai bine decât să aibă încredere în el. Dar se putea ca Sidmouth să-l fi trimis pe Simon să provoace haos chiar în mijlocul lor. Dar, dacă era aşa, Simon greşea, declarând public că era „interesat personal" de grupul lor. Ministrului de interne nu avea să-i placă deloc.

Când dădură să se ridice şi să plece, Simon o uimi când îi returnă cecul lui Lord Trusbut.

— Desigur, acum poate vă lasă inima să fiţi mai generos.

Uluită de îndrăzneala lui, ea spuse:

— Excelenţă…

— Nu, ducele are dreptate, răspunse Lord Trusbut. Dacă soţia mea urmează să participe, sunt bucuros să mă supun.

El îl invită pe Simon să meargă cu el în birou, lăsându-le pe ea şi pe Lady Trusbut singure. Aruncând o privire spre uşa deschisă, Lady Trusbut coborî vocea.

— Excelenţa Sa pare foarte îndrăgostit de tine.

„Nu există niciun motiv pentru care nu putem să le avem pe amândouă. Ambiţiile noastre. Şi pasiunile noastre". Louisa reuşi să schiţeze un râs tremurat.

— Doar mă ajută datorită legăturii noastre de familie.

— Prostii, draga mea. Niciun bărbat nu este atât de preocupat de ruda surorii lui fără vreun motiv. Eu recunosc un pretendent serios când văd unul.

Exact ce nu îi trebuia ei. Sau ce nu voia.

Cu excepţia momentelor când el se uita la ea. Când îşi împletea degetele cu ale ei. Şi când îi răvăşea gura în întunericul ademenitor al nopţii…

— Şşşttt, se întorc, o avertiză Lady Trusbut. În timp ce cei doi bărbaţi se apropiară dinspre coridor, ea adăugă: O să le povestesc şi prietenelor mele, doamna Peel şi doamna Carming, despre grupul tău. Amândouă fac acte de filantropie.

Louisa răsuflă întretăiat la generozitatea baronesei, dar şi la alegerea abilă a prietenelor. Robert Peel şi George

Carming erau parlamentari care susţineau cauza Louisei. Dacă era ca soţiile lor să i se alăture…

Abia reuşind să-şi reţină entuziasmul, Louisa strânse mâna baronesei.

— Ar fi minunat… mulţumesc! Voi trei ar trebui să veniţi în vizită săptămâna viitoare, ca să pot să vă explic mai pe larg obiectivele grupului nostru.

Apoi, ea şi Simon îşi luară rămas-bun şi plecară spre Londra, în vreme ce amurgul cobora uşor ca mătasea peste câmpurile verzi.

Louisa răsuflă prelung.

— Nu îmi vine să cred cât de bine a decurs întâlnirea! Încerc de câteva săptămâni să o fac pe Lady Trusbut să ni se alăture. Ea îl lovi în joacă pe Simon în braţ. Dar tu l-ai pus pur şi simplu pe Raji la lucru, iar ea mi-a propus să mă prezinte prietenelor ei importante. Nu este minunat? Când Simon nu răspunse, ea aruncă o privire spre locul de unde el mânuia faetonul cu o îndemânare iscusită, părând gânditor. Ce s-a întâmplat? Starea ei vesela se domoli. Te temi că Lord Trusbut o să se răzgândească şi o să încerce să-ţi afecteze cariera?

— Cu greu. Când el îi surprinse privirea întrebătoare aţintită spre el, Simon se chinui să schiţeze un zâmbet. Trusbut este un om de caracter. Dacă spune că o să-ţi susţină grupul, atunci aşa o să facă.

— Atunci, de ce eşti supărat?

— Nu sunt supărat. Eu… îşi întoarse privirea spre drum, cu pumnii încleştaţi pe frâie. Ai văzut cum s-a uitat Trusbut la ea?

— La soţia lui? Da. Mi s-a părut foarte dulce.

Pentru un moment, el nu spuse nimic. Când vorbi din nou, vocea lui trăda o nostalgie care îi frânse inima.

— Tatăl meu nu s-a uitat niciodată aşa la mama mea, în toţi anii cât au fost căsătoriţi.

Fu surprinsă să îl audă vorbind despre ceva atât de personal.

— Regina spunea că părinţii voştri erau mai degrabă formali când erau împreună.

— Formali? El scoase un râs aspru. Reci este mai aproape de adevăr. Tatăl îşi petrecea timpul la clubul lui, iar mama – împreună cu prietenele ei. Dragostea ei pentru jocul de faraon era un subiect sensibil pentru bunicul Monteith. El credea că tata îi corupsese fiica.

— Este motivul pentru care bunicul tău te-a făcut protejatul lui? Pentru că ginerele lui era un cartofor împrăştiat?

— Ai putea spune asta. Vocea lui păstra o încordare stranie. Probabil nu este o coincidenţă că bunicul Monteith m-a luat sub aripa lui după ce i-a murit al doilea fiu. Din moment ce mama era măritată, nu mai avea pe cine să terorizeze.

— Să terorizeze? Cuvintele lui pline de venin o surprinseră. Ce a făcut bunicul tău…

— Era doar foarte hotărât, spuse el la repezeală. Schiţă spre ea un zâmbet îndurerat. Ca mine.

— Dar nu ca tatăl tău, să înţeleg.

— Nu. Tata nu avea nicio ambiţie pentru nimic altceva decât vânătoarea de gâşte şi jocul de whist. În primii ani de căsnicie, asta a deranjat-o pe mama. O resemnare obosită răsună în vocea lui Simon. În momentul în care ea a murit, nici unuia din ei nu-i mai păsa atât de mult de celălalt încât să se mai deranjeze.

— Dacă este vreo consolare, nici părinţii mei nu se mai sinchiseau.

— Care din ei?

Ea oftă.

— Bună observaţie. Dar este valabil pentru oricare dintre posibilii mei taţi. Atenţia acordată mamei de către rege era limitată la dormitor. Iar bărbatului care mi-a dat numele lui nu putea să-i pese prea mult de mama, altfel nu i-ar fi permis Maiestăţii Sale să aibă o relaţie neruşinată în public şi pe termen lung cu ea.

Compasiunea de pe chipul lui Simon nu reuşi să-i atenueze cu nimic durerea.

— Îmi pare rău, Louisa.

— Pentru ce? Ea se chinui să păstreze o voce

rezervată. Nu este vina ta că mama mea era o... femeie uşoară. Dar nu reuşi să se adune să rostească cuvintele, chiar dacă îşi auzise foarte des fratele numind-o aşa pe mama lor. Privind orbeşte spre drum, se străduia să-şi revină. Era ciudat cum trecutul putea să apară de nicăieri şi să te tulbure în cel mai nepotrivit dintre momente. Ai cunoscut-o pe mama, nu-i aşa? A rămas la familia ta după ce Marcus a alungat-o de la Castlemaine.

El se încordă.

— Eu eram la şcoală.

— Dar sigur nu tot timpul. Când el nu spuse nimic, ea adăugă: Era chiar aşa o... desfrânată cum spune Marcus?

El şovăi îndeajuns de mult încât ea să afle răspunsul.

— Nu.

— Mincinosule!

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Contează?

— Reputaţia scandaloasă a familiei mele a fost unul dintre motivele pentru care m-ai considerat nepotrivită pentru căsătorie, după cum prea bine îţi aminteşti.

— Ce te face să crezi că te-am considerat nepotrivită?

— A fost destul de evident când ai plecat fără să te însori cu mine. Şi apoi, nu ai scris şi nici nu mi-ai dat de înţeles în vreun fel că ţi-am lipsit.

— Nu credeam că o să-mi accepţi scrisorile după felul în care m-am purtat cu tine. Într-adevăr, chiar şi după ce m-am întors, nu m-am gândit că o să accepţi să-ţi fac din nou curte. Nu până nu ne-am sărutat.

— Când m-am dovedit a fi la fel de desfrânată ca mama.

— Louisa...

— Nu, vreau să ştiu. Nu despre noi doi... Bănuiesc că înţeleg de ce te-ai purtat cum te-ai purtat. Vreau să ştiu despre mama. Ea trase adânc aer în piept. Întotdeauna m-am întrebat cum era. Când eram mică, ea nu a fost aproape niciodată prezentă. Pentru că fusese teribil de mulţumită să-şi ignore copiii şi soţul pentru privilegiile de a fi amanta regelui. Apoi, după ce tata a murit când eu aveam zece ani

şi Marcus a alungat-o, nu mi s-a permis să o revăd.

Louisa înghiţi în sec. Marcus făcuse ce crezuse că era drept. Dar tot durea faptul că în cei patru ani cât mai trăise mama ei, după ce plecase de la Castlemaine, nu încercase în niciun fel să-şi revadă fiica. De aceea Louisa se apropiase atât de mult de mama ei vitregă. Pentru că şi Charlotte fusese abandonată, lăsată în grija indiferentă a regelui, în timp ce mama ei, regina Caroline, îşi găsise un iubit în străinătate. Nu era drept. Nici o femeie nu trebuia să pună pasiunea în faţa copiilor ei. Mai bine nu aveai deloc copii decât să îi tratezi cu atât de puţin respect.

Sau să mori la naşterea lor, lăsându-i la voia afecţiunii nestatornice a tatălui lor. Continuară să meargă în tăcere, câmpurile de ovăz strălucind verzi în soarele care apunea. Când intrară pe o porţiune de drum de lângă parcul Richmond, mărginită de stejari bătrâni, chiar şi tropăitul cailor începu să sune înfundat.

Ea oftă.

— Oricum, m-am gândit… că ai putea să-mi spui…

— Dincolo de asemănarea fizică pe care o ai cu mama ta, nu semeni deloc cu ea, dacă de asta îţi faci griji, spuse Simon.

Să-şi facă griji? O bântuia neîncetat suspiciunea că moştenise firea desfrânată a mamei ei. Simon nu avea habar cât de înflăcărată era noaptea, nu ştia despre locurile intime pe care şi le atingea în timp ce tânjea după ceva ce ştia că era rău pentru ea.

Totuşi, poate că ştia.

— N-ai spus tu chiar în după amiaza asta că sunt prea pasională ca să rămân fată bătrână? zise ea cu voce tare.

— O femeie poate fi pasională fără să fie desfrânată, la fel cum un bărbat se poate bucura de o masă bună fără să fie lacom. Desfrânatele – şi craii – sunt lacomi după plăcerea trupească. Nu fac discriminări şi sunt incapabili să asculte chemarea conştiinţei sau a raţiunii, ceea ce îi face adesea să se poarte nesăbuit.

— Ca mama.

Tăcerea lui fu răspunsul pe care ea îl aştepta.

Dintr-odată, ea se gândi la ceva ce o făcu să simtă un fior prin tot corpul.

— Ea a fost vreodată... adică... tu şi mama aţi fost vreodată...

— Cu siguranţă, nu. Mamei tale îi plăceau bărbaţii mult mai în vârstă. Când a stat la noi, eu aveam doar optsprezece ani. Eram prea tânăr. El se uită orbeşte la drum. Pentru ea, cel puţin.

— Ce vrei să spui?

Ce altă femeie fusese dornică să aibă un tânăr iubit? Şi de ce gândul la un tânăr Simon în braţele unei femei mai în vârstă şi mai experimentate făcea ca gelozia să se aprindă înăuntrul ei?

— Nimic. El coborî privirea spre drum, cu masca nepăsătoare a omului de stat imprimată hotărât pe chip. Deci eşti mulţumită de rezultatele vizitei noastre, nu-i aşa?

Ea voia să insiste pe lângă el, dar se temea să afle ce voise să spună.

— Sunt mai mult decât fericită. Se pare că ai avut dreptate... poţi să fii foarte util pentru grupul meu.

El pocni din frâie.

— Asta înseamnă că o să-mi permiţi să te sfătuiesc?

Era, cu siguranţă, greu să-i respingă oferta. Dacă Simon introducea reformele în parlament, putea să câştige, presupunând că reuşea să-şi recâştige influenţa avută înainte de a pleca în India – şi, judecând după reacţiile lui Lord Trusbut, nu avea să treacă prea mult timp înainte să o recâştige. Dar era ceea ce îi oferea? Sau căuta doar să-i distrugă eforturile politice?

— Încă nu mi-ai spus cum te plasezi în raport cu reforma închisorilor.

— Încă n-am văzut ce presupune.

Era exact ce o deranja... felul în care îi evita întrebările. Şi faptul că dacă îi accepta ajutorul însemna să fie în preajma lui, să discute cu el... să trezească vechi sentimente. Sentimente asupra cărora nu îndrăznea să revină.

Bătăile inimii îi vuiră în urechi. Merita să-şi asume

riscurile?

Înainte să apuce să primească un răspuns, ceva mare şi blănos i se rostogoli peste umăr şi îi ateriză în poală. Ea râse, uşurată să-şi mai amâne decizia o vreme.

— Raji, împieliţatule. Credeam că preferi să mergi pe acoperiş.

— Se pare că nu şi atunci când eşti tu prin preajmă. Simon aruncă o privire severă spre animalul lui de companie. Ar trebui să o laşi în pace pe sărmana femeie. Nu este îngrijitoarea ta.

— Nu mă deranjează, spuse ea, legănând în braţe adorabila creatură.

Simon îi spuse ceva în hindi animalului lui. Se apropiau de un copac cu ramuri joase şi, brusc, Raji se căţără pe acoperişul faetonului, apoi sări în stejar şi dispăru.

— La naiba! Simon opri brusc faetonul. Afurisitul face numai ce vrea. Trebuie să-l recuperez înainte să ajungă prea departe. Sări din faeton, apoi se întoarse spre ea. Ar trebui să vii şi tu. Cum te iubeşte, poate reuşeşti să-l convingi să se întoarcă.

— Bineînţeles.

Îl lăsă pe Simon să o ajute să coboare, apoi se îndreptă spre pădurea în care dispăruse Raji. Simon îi dădu pajului nişte ordine înainte să i se alăture.

Nu vedea nici urmă de Raji şi începu să-şi facă griji că nu aveau să-l mai găsească. Nici măcar comenzile urlate de Simon nu dădură rezultate. După mai multe clipe în care umblară şi strigară, ajunseră la capătul pădurii. Încă nici urmă de Raji.

Simon se întoarse spre ea.

— Trebuie să aşteptam până termină de explorat. Ceea ce o să se întâmple în cele din urmă.

— Dar ar putea să se rănească!

— Este o maimuţă. Poate nu-ţi dai seama, scumpo, dar maimuţele chiar îşi petrec cea mai mare parte din timp prin copaci.

— Foarte amuzant, spuse ea, dar cuvântul „scumpo”

răsună în pieptul ei în cel mai îngrijorător mod.

— Am putea la fel de bine să aşteptăm să ne găsească el. Simon făcu un semn spre un stejar prăbuşit la pământ. Hai să ne aşezăm, vrei?

Ea îi aruncă o privire scrutătoare.

— Nu ne-ar găsi mai uşor dacă rămânem în faeton?

— Nu neapărat. El se îndreptă spre buştean şi îl şterse cu mănuşile de piele, pe care mai apoi şi le scoase şi le lovi uşor de coapse. În plus, aş prefera să stau aici decât pe marginea unui drum prăfuit, nu?

Scoţându-şi haina, o puse peste buştean, apoi îi făcu semn să se aşeze. Nu păru să se gândească la faptul că rămăsese scandalos îmbrăcat doar în cămaşă şi în vesta cu dungi. Sau se gândea? O suspiciune se trezi în mintea ei.

— Ce i-ai spus lui Raji în hindi – lucrul care a părut să-l facă să sară din faeton?

— I-am spus să te lase în pace. Simon îşi aşeză pălăria pe buştean. Probabil a înţeles că trebuia să fugă.

— La naiba! Ea îşi puse mâinile în sold. Am văzut cât de bine te-ai descurcat cu el azi; ţi-a ascultat toate comenzile. Aşa că recunoaşte… de fapt, nu i-ai spus să mă lase în pace, nu-i aşa?

Un zâmbet reticent îi arcui buzele.

— Eşti mult prea deşteaptă pentru binele tău.

— Foarte deşteaptă pentru maşinaţiunile unui crai ca tine, spuse ea pe un ton dojenitor. Acum, zi-mi ce i-ai spus lui Raji.

Un licăr de neastâmpăr luci în ochii lui.

— I-am spus: „Du-te să găseşti bananele”.

— Ştii foarte bine că aici nu există bananieri!

— Exact.

El se îndreptă spre ea. Un tremur uşor o cuprinse.

— Dar o să se piardă sau…

— Nu-ţi face griji pentru el. Zâmbetul lui întunecat o făcu să simtă cum i se înmoaie genunchii. A fost instruit să caute o vreme, apoi să se întoarcă la stăpânul lui.

Ezitând între râs şi indignare, ea se retrase din calea lui.

— Vrei să spui că l-ai trimis pe micuţ să vâneze banane sălbatice? Asta este groaznic!

— Crede-mă, nu există nimic care să-i placă lui Raji mai mult decât o partidă zdravănă de sărit prin copaci. El o urmări cu graţia delicată a unui prădător. În plus, un bărbat trebuie să găsească o modalitate prin care să fie singur cu femeia pe care o curtează, nu-i aşa?

Cuvintele plutiră în aer, ademenind-o cu fructul interzis, îngrijorând-o cu realitatea. Încă o dată, făcuse o mare greşeala. Şi, judecând după privirea de prădător de pe chipul lui Simon, ar fi făcut bine să bată iute în retragere.

Capitolul 9

Dragul meu văr,

De ce nu se poate ca domnişoara North şi ducele să-şi urmărească amândoi ambiţiile? Ipoteze ca ale tale se referă la motivele pentru care femeile ca mine refuză să se mărite... pentru că, de îndată ce ne-am realizat visul vieţii, nu ne dorim să îl aruncam deoparte pentru plăcerile dubioase ale căsătoriei.

Verişoara ta înfuriată,

Charlotte

Simon nu fu surprins că Louisa se prinsese atât de repede de trucul lui... Abia dacă îi venea să creadă că îi permisese să meargă atât de departe.

Ea se grăbi să se întoarcă pe cărarea care ducea spre drumul principal.

— Se face târziu, domnule. Ar trebui să ne întoarcem în oraş.

Se gândea să fugă de el, nu-i aşa? La naiba dacă avea să şi reuşească.

Căutând în buzunarul de la vestă, el strigă:

— Nu vrei să ştii câţi bani a donat Lord Trusbut pentru Societatea Doamnelor din Londra?

Afirmaţia o făcu să se oprească. Ea şovăi, probabil gândindu-se dacă era înţelept să îşi înfrunte duşmanul în locul acela ascuns privirilor, dar reformatoarea din ea ieşi învingătoare în faţa fetei bătrâne şi prudente.

Când se întoarse cu fata spre el, Simon flutura cecul. Chipul ei se întunecă.

— Cecul îmi aparţine mie – şi tu ştii asta. Ea îşi întinse o mână. Dă-l încoace.

— „Dă-l încoace?” El chicoti. Asta poate să funcţioneze pentru sora mea când are de-a face cu acel pierde-vară de frate al tău, dar eu nu sunt atât de uşor de condus. Cu un râset, îndesă cecul la loc în buzunar. Dar, dacă îl vrei, trebuie să vii să-l iei.

Chiar dacă o îmbujorare îi coloră obrajii minunaţi, ochii ei licăriră în lumina care devenea tot mai difuză.

— Nu o să răspund la jocurile tale, îi spuse ea cu condescendenţa tipică a unei femei. Dă-mi cecul, Excelenţă.

Zâmbetul lui dispăru.

— Spune-mi Simon şi ţi-l dau.

— Excelenţă, Excelenţă, Excelenţă…

— O să te fac să-mi spui Simon chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac în viaţa mea, mârâi el, apoi se îndreptă spre ea.

Ea se răsuci pe călcâie şi fugi de el.

— Acum, n-am s-o mai spun niciodată, domnule, zise ea, în timp ce se strecură printre mesteceni şi ulmi, panglicile de le corsaj fluturând în urma ei ca o coadă de cometă. Din fericire, fustele o împiedicau să înainteze prea iute, aşa că el o ajunse din urmă în câteva clipe. Apucând-o de talie, o trase spre el atât de tare, încât îi făcu pălăria să zboare.

— Spune-mi Simon, îi şuieră el în ureche, în timp ce posteriorul ei drăguţ se lipi perfect de vintrea lui. Spune-mi Simon, altfel nu o să mai vezi niciodată cecul.

Ea încetă să se mai zbată, şi, pentru o clipă, Simon

crezu că ieşise învingător. Până când ea îşi înfipse tocul cizmuliţelor în tibia lui. Tare.

— Au!

Ducele o eliberă numaidecât. Afurisita îl lovise!

Louisa se întoarse şi-şi strecură mâna în buzunarul lui, smulgând cecul cu un strigat triumfător. Când îl citi, încremeni.

— Oh, Doamne!

Simon ridică privirea spre ea, în timp ce îşi frecă tibia rănită.

— Sper că-ţi încălzeşte inimioara mercenară.

— Două sute de lire! Ştii ce putem să facem cu două sute de lire?

— Să închiriaţi birje? murmură el în vreme ce se îndreptă de spate.

— Se adaugă frumos la fondul pentru candidatul nostru.

El încremeni. Nu şi dacă el avea ceva de spus în acea chestiune. Ea se uită lung la cec, cu o îmbujorare vinovată în obraji.

— Hmm… ce sumă oferise Lord Trusbut înainte să-l convingi să o modifice?

— Douăzeci de lire. Când privirea ei uimită se aţinti spre el, Simon adăugă: L-am încurajat cu tărie să mai adauge un zero.

După ce îi promisese în privat că avea să împiedice grupul să-şi urmeze aspiraţiile politice. Poate că Trusbut era dispus să satisfacă noul interes pentru reformă al soţiei, dar era la fel de prudent ca toţi ceilalţi lorzi când venea vorba să lase un grup caritabil să tropăie prin ţară cu un candidat politic discutabil care susţinea discursuri incendiare.

— Mulţumesc. Apreciez foarte mult.

Mulţumirile ei îi tulburară conştiinţa, însă îşi spuse că avea să se revanşeze faţă de ea de îndată ce se căsătoreau.

Cu remuşcarea licărind în ochii ei, Louisa împături cecul, apoi îl strecură în buzunarul rochiei.

— Îmi pare rău că te-am lovit. A fost urât din partea

mea. Asta este cu mult mai mult decât mă aşteptam, Excelenţă.

Dacă îi mai spunea „Excelenţă”, avea să o ia pe sus.

— Sigur merit mai mult decât o simplă mulţumire, spuse el.

Ea încremeni.

— Ia ascultă la mine! Nu sunt genul de femeie care să ofere…

— Spune-mi Simon, la naiba.

Ea făcu ochii mari.

— Oh.

Culoarea aprinsă care i se desenă în obraji îl luă prin surprindere.

— Credeai că o să-ţi cer ceva altceva, nu-i aşa?

Ea coborî privirea.

— Nu, eu nu… m-am gândit doar că…

— Că voiam să-ţi cer un sărut. Sau ceva la fel de scandalos. El veni mai aproape. Poate chiar sperai să fac asta.

— Sigur că nu! Dar nu reuşi să-i întâlnească privirea. Ţi-am spus deja că nu îmi doresc să…

Luând-o prin surprindere, o cuprinse în braţe, apoi o sărută. Dintr-odată, hotărât… scurt. Când ea ridică uimită privirea spre el, el spuse:

— Poftim, ţi-ai primit sărutul. Acum, spune-mi Simon.

Izbucni într-un râs pe care îl înăbuşi repede. Buzele i se strânseră din nou într-o linie severă, dar tresărirea lor uşoară o dădu de gol.

— Ţi-am spus că nu o să fiu atât de familiară cu tine. Se împinse în pieptul lui. Şi cu siguranţă n-am vrut să…

Simon o sărută din nou, dar, înainte ca ea să-l dea la o parte, el se retrase.

— Sunt bucuros să-ţi dau cât de multe săruturi vrei, atâta timp cât îmi spui Simon.

Ea părea prinsă între mânie şi amuzament.

— Ştii foarte bine că nu voiam să-ţi cer să…

El se aplecă pentru a o sărută din nou, dar ea îşi apăsă în grabă mâna pe buze.

— Încetează cu asta, domnule!

— Simon, o îndemnă el peste degetele înmănuşate. Spune-mi Simon şi mă opresc.

Louisa izbucni în râs.

— Eşti surd? Ţi-am spus, nu o să-ţi zic Simon până nu ajung să te cunosc cu adevărat.

Îi opri mâna cu buzele, apoi începu să-i sărute degetele înmănuşate, unul câte unul.

— Deci preferi să te sărut în continuare…

— Ştii că nu m-am referit la asta, spuse ea cu o voce şoptită şi răguşită.

Totuşi, ea nu îl dădu la o parte şi nici nu încercă să-l oprească, în timp ce el îi descheie nasturii de la mănuşă şi o deschise ca să apese un sărut pe pielea care mirosea a liliac. Când pulsul ei începu să bată nebuneşte, pulsul lui zvâcni ca reacţie. Nu era atât de imună la el pe cât pretindea, slavă Cerului!

— Ai mâini atât de frumoase. Îi scoase mănuşa şi sărută fiecare centimetru pe care îl descoperi. Degete atât de delicate.

Răsuflarea ei se revărsă într-un ritm înflăcărat, iute pe fruntea lui.

— Nu fi ridicol! Am degete scurte şi boante. De aceea cânt atât de rău la harpă. Toată lumea spune asta.

— Toată lumea se înşală. Îi îndesă mănuşa în buzunarul de la pantaloni, apoi îşi trecu buzele peste arătătorul ei ca să-i sărute palma goală. Când degetele îi cuprinseră obrazul, aproape într-o mângâiere, el tresări. Îmi amintesc cum suna harpa ta. Era minunată.

Ea râse zgomotos.

— Atunci, ori eşti nebun, ori eşti surd, ori îţi aminteşti cum suna harpa unei alte femei. Poate a Reginei.

— La Calcutta, nu visam mâinile surorii mele. Nu visam ca degetele ei să-mi mângâie obrazul. Vocea lui deveni mai profundă. Aşa cum o fac acum.

Încremenind, ea încercă să-şi retragă mâna, dar el nu o lăsă şi îi sărută palma până ce ea se înmuie.

— Nu cred că te-ai gândit la degetele mele nici măcar

un minut, spuse ea, dar dorinţa din ochii ei lăsa de înţeles că îşi dorea ca el să spună adevărul.

Destul de ciudat, el chiar zicea adevărul.

— Nu? El se opri din dezmierdatul palmei ei şi trecu la cealaltă mână, apoi îi frecă inelarul prin mănuşă. Ai o cicatrice pe a doua articulaţie, chiar aici, cu care te-ai ales când te-a muşcat un terier. Mi-ai povestit despre asta la cina aceea de la familia Iversley.

Când îi permisese pentru o fracţiune de secundă să o ţină de mâna goala, pe sub masă.

— Îţi… îţi aminteşti asta?

Ochii ei se făcură mari şi de un negru intens, care îl ispiti să se piardă cu totul în ei. Îi scoase şi cealaltă mănuşă şi o băgă în buzunar. Punând mâinile ei pe umerii lui, o trase mai aproape şi o lipi de corpul lui, de la coapsă, pană la piept.

— Eu îmi amintesc totul, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Apoi, îi captură buzele cu ale lui, cu sângele înflăcărat de nevoia de a-i răvăşi gura dulce. La naiba cu luatul uşurel, având grijă să nu o sperie. Singurul mod prin care putea să-i zdruncine scutul de Ioana d’Arc era să-i aducă aminte că era o femeie atrăgătoare, prea pasională ca să se irosească pentru totdeauna ca fată bătrână. Prea pasională şi mult prea seducătoare ca să fie descrisă în cuvinte. Avea gust de ceai şi prăjituri cu lămâie – înnebunitor de englezesc, şi totuşi, la fel de exotic pentru el ca orice amestec de lapte de migdale şi nucă de cocos. Iar când îşi deschise buzele moi ca de mătase, alăturându-i-se, întâlnindu-i limba, la fiecare dezmierdare, fu nevoit să se stăpânească pentru a nu o culca în pădurea de mesteceni şi de brazi şi să-şi satisfacă nevoile copleşitoare. Pentru o femeie care părea să fi dus în ultimul timp o viaţă de călugăriţă, cu siguranţă excela la săruturi. Numai gândul la toţi bărbaţii care îndrăzniseră să o sărute cât el fusese plecat în India îl făcu să o sărute mai apăsat, mai posesiv…

Ea îşi desparţi gura de a lui, chinuindu-se să respire, cu mâinile afundate acum în părul lui.

— Ce altceva… îţi mai aminteşti din timpul nostru

petrecut împreună?

Măcar nu îl alungă din nou.

— În mod evident, mai multe decât tine. Îşi rosti cuvintele mai aspru decât avusese de gând şi îi dezmierdă uşor gâtul. Presupun că erai prea ocupat cu toţi idioţii de la curte ca să te gândeşti la mine.

— Idioţii de la curte?

— Cei care te-au învăţat să săruţi aşa bine.

Îşi dori să-şi fi ţinut gura afurisită când ea se retrase ca să se uite la el, cu o expresie rănită.

— Deci crezi că sunt o desfrânată, ca mama mea.

La naiba, ştia cât de sensibilă era la acel capitol.

— Dacă te credeam o desfrânată, nu te mai curtam. Când ea încercă să se elibereze din îmbrăţişarea lui, el nu o lăsă. Dar este evident că ai învăţat să săruţi de la cineva.

Ea se uită lung la el.

— Şi dacă aş fi făcut asta? Tu câte zeci de femei ai sărutat cât ai fost plecat?

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Ba sunt sigură că te-aş crede. Ea îşi împinse bărbia înainte. Probabil ai avut un şir de amante indiene în stare să rivalizeze cu al unui rajah.

— Nu, spuse el încordat. Nicio amantă.

Ochii ei licăriră luminoşi în lumina ce se estompa.

— Atunci, femei uşoare.

— Nici. Am fost celibatar ca un călugăr timp de şapte ani.

Ea îl privi sceptică.

— Nu mai sunt o fată naivă, deci nu trebuie să-mi protejezi sensibilităţile delicate. Am văzut şi am auzit destule la Newgate ca să ştiu că, de obicei, bărbaţii nu-şi neagă… anumite lucruri. Îmi poţi spune adevărul.

— De ce te-aş minţi în privinţa asta?

— Ca să cred că te-ai păstrat pentru mine sau vreo prostie de genul ăsta.

El schiţă spre ea un zâmbet îndurerat.

— Motivele mele au fost mai practice. N-am vrut să risc să mă expun la boală – sau la trădare. Am avut o

mulţime de ocazii ca să observ ce pericol era să-mi iau o amantă indiană – mai ales pentru un bărbat aflat în poziţia mea.

Având în vedere alternativele, să se satisfacă singur păruse cea mai prudentă.

Totuşi, Louisa nu părea convinsă.

— Atunci, ar trebui să te duci numaidecât într-o casă de toleranţă, domnule.

— Poftim?

Sigur nu îi sugerase să…

— Am văzut cât de morocănos devine Marcus atunci când Regina este plecată mai multe zile, aşa că nu pot decât să-mi închipui cât de supărători sunt şapte ani de celibat. Ceea ce explică de ce curtezi o femeie care nu vrea să se mărite cu tine. Ai nevoie de o soluţie mai puţin permanentă – de o femeie uşoară sau de o amantă…

— Nu vreau o femeie uşoară.

Văzuse destule femei uşoare în timpul „pregătirii” bunicului cât să-i ajungă pentru o viaţă întreagă. Acela era motivul cel mai important pentru care se abţinuse în India, chiar dacă nu putea să-i spună ei aşa ceva.

— Şi cu siguranţă nu vreau o amantă. Nu după întâlnirea cu amanta lipsită de inimă a bunicului lui, Betsy. Îi cuprinse obrazul în palmă. Vreau o soţie. Te vreau pe tine.

Când îşi trecu degetul peste buza ei de jos, ea se înfioră.

— Dar eu nu te vreau, se împotrivi ea, cu o urmă de disperare în voce.

— Atunci, de ce eşti geloasă pe presupusele mele partenere din India?

O prinsese la cotitură, şi ea ştiu, căci se făcu roşie.

— Am fost meniţi să fim împreună, Louisa. El o lipi de copac şi o prinse în cursa lui. Şi amândoi o ştim. Deci nu are rost să ne tot împotrivim.

Şi, cuprins de un sentiment de victorie, îşi coborî din nou gura peste a ei.

Capitolul 10

Dragă Charlotte,

Ştii că îţi admir realizările. Dar cu siguranţă eşti singură. Da, căsnicia ta a fost dezastruoasă, dar, dacă ai putea să reiei viaţa de la capăt, nu există cineva cu care ai fi fost mai fericită? Şi nu ţi-ai fi lăsat deoparte ambiţiile pentru acest bărbat?

Mii de scuze de la vărul tău,

Michael

Louisa gemu când Simon o sărută din nou. Nu era ceea *ce* îşi dorea, acest dulce… ameţitor… Doamne sfinte, iar avea aceeaşi reacţie asupra ei – el şi corpul lui tare, înflăcărat, care o ţinea lipită de copac. Cum de reuşea să-i anihileze atât de uşor rezistenta?

Aşa ceva nu i se întâmplase niciodată cu alţi bărbaţi, numai cu Simon. Numai el părea capabil să o ispitească să-şi uite scopul, fricile…

— Simon, te rog, şopti ea, în timp ce el presără săruturi de-a lungul maxilarului ei. Poate dacă implora…

El scăpă printre buze un râset triumfător.

— Ţi-am spus că o să te fac să-mi spui Simon înainte de lăsarea serii.

Acum, nu avea să îl mai poată convinge niciodată că nu îl dorea. Şi avea să profite din plin de faptul că ştia – ca întotdeauna.

— Îmi cunoşti atât de bine firea desfrânată, spuse ea cu amărăciune.

— Nu desfrânată, pasională, zise el, cu răsuflarea întretăiată. Nimic nu este în neregulă cu asta.

Doar atât timp cât îl sărută, se gândi ea ironic.

— Dacă te credeam o desfrânată, Louisa, nu te mai curtam.

Ea încremeni. Se putea ca modul prin care să-l descurajeze să o curteze să fie atât de simplu?

Niciun bărbat care îşi petrecuse şapte ani de celibat ca să evite complicaţiile sau boala nu şi-ar fi dorit o soţie promiscuă. Şi trebuia să facă ceva înainte să se mărite cu un bărbat putea să o îndepărteze de cauza ei pentru ca ea să-i poarte copiii…

Nu, aşa ceva nu trebuia să se întâmple.

— „Desfrânată” este exact lucrul la care mă refer, murmură ea pe obrazul lui aspru. Aveai dreptate despre „idioţii de la curte”. M-au învăţat să sărut. Şi altele.

El se opri, cu gura pe gâtul ei.

— Şi altele?

Cu inima bătându-i nebuneşte, ea înfrumuseţa minciuna.

— Da. Am încercat să mă împotrivesc, am încercat să o ascund, dar m-ai descoperit.

El se retrase ca să se uite lung la ea, cu ochii ca două flăcări albastre.

— Despre ce vorbeşti?

Ea şovăi. Risca mult dacă rostea acea afirmaţie. La cât se chinuise să lase în urmă reputaţia familiei ei, îndrăznea să-şi distrugă brusc toate eforturile?

Îndrăznea să nu? Faptul că o ajutase cu Lord Trusbut nu însemna că putea să aibă încredere în el. Interesul lui insistent vizavi de candidaţii lor era îngrijorător. Şi dacă ea ceda în faţa avansurilor lui, doar ca să afle că făceau parte dintr-o altă intrigă…

Nu, nu putea să suporte acel gând. În plus, el era singurul bărbat care nu putea sau nu avea să facă vreun rău reputaţiei ei. Nu putea să rişte să provoace vreun scandal familiei surorii lui. Dacă avea să încerce, ea avea să spună pur şi simplu tuturor că el minţea ca să se răzbune pentru că îl trimisese în India.

Îi aruncă o privire necuviincioasă, în genul celor pe care îşi închipuia că le-ar fi aruncat mama ei.

— După ce tu ai plecat în India şi eu m-am dus la curte, am fost foarte supărată. Aşa că am făcut câteva

lucruri pe care am ajuns să le regret. Am permis câtorva bărbaţi să guste din afecţiunile mele.

El miji ochii.

— Să guste cum?

— Ştii tu… să mă sărute, să mă atingă intim şi… ei bine, lucrurile pe care o lady n-ar trebui să le facă.

— Cum ar fi să-i permită unui bărbat să facă dragoste cu ea? spuse el cu răceală.

Ea se chinui să nu se îmbujoreze.

— Sunt fiica mamei mele, ştii asta.

— Se pare că eşti, spuse el pe un ton la fel de indescifrabil ca expresia de pe chipul lui în lumina tot mai difuză. Deşi este ciudat că nu s-a menţionat asemenea lucru despre tine. Dimpotrivă, oamenii spun că ai fost un model de bună-cuviinţă.

— Am avut grijă şi am fost discretă.

— Înţeleg.

Dar nu îi dădu drumul – şi ea nu-şi dădea seama dacă o credea.

— S-a întâmplat la curte, aşa că regele a fost obligat să o ascundă, înţelegi.

Cuvintele acelea stârniră o reacţie din partea lui.

— Regele ştia despre aceste… flirturi?

Minciuna i se opri pe buze, dar, dacă Regina avea dreptate, regele şi Simon erau în conflict, aşa că Simon nu avea să încerce niciodată să confirme afirmaţiile ei.

— Bineînţeles. El trebuia să fie cel care să muşamalizeze totul şi să-i oblige pe gentlemeni să-şi ţină gura. Ea îşi împinse bărbia în faţă. Dacă nu mă crezi, întreabă-l.

— N-aş vrea să-ţi creez şi mai multe probleme, spuse Simon, cu o încordare ciudată în voce. Chiar dacă mă întreb de ce mi-ai destăinui micul tău secret.

Ea reuşi să ridice din umeri.

— Vrei să-mi faci curte, aşa că m-am gândit că este corect să ştii că nu mai sunt castă. Înainte ca toate lucrurile să meargă mai departe, înţelegi tu.

— Ah… chiar înţeleg. Şi sunt uşurat să aflu de trecutul

tău.

— Da, eşti?

Nu se aşteptase la o asemenea reacţie.

Nici la felul în care o ţinea acum, aplecându-se spre ea, cu mâna care îi mângâia talia cu o atingere diafană care îi făcea sângele să i se învolbureze în vene. Gura lui îi atinse în treacăt urechea.

— Oh, da, şopti el. Te-am dorit dintotdeauna. Cu siguranţă, ştii asta.

Faptul că-i spuse aşa ceva, deşi ea pretinsese că era o desfrânată, îi trimise un iureş de încântare prin tot corpul. Apoi, el îl distruse.

— Şi acum, nu mai trebuie să mă însor cu tine. De asta mi-ai spus, nu-i aşa? Ca să-mi dai de înţeles că o să-mi permiţi anumite libertăţi?

— În niciun caz!

Ticălosul, împielitatul…

— Vrei să fii amanta mea, Louisa? Cu gura lui înflăcărată care i se plimba pe lângă ureche, el îi descheie sacoul, apoi îşi strecură mâna pe dinăuntru şi îi cuprinse un sân prin rochie. Nu este ca şi cum ai avea ceva de pierdut. Iar eu pot să fiu la fel de discret ca oricare dintre ceilalţi iubiţi ai tăi.

Naiba să-l ia! Lucrurile nu mergeau conform planului. Încercă în zadar să-i îndepărteze mâna.

— Nu încercam să sugerez…

— Desigur, aş putea să mă înşel, şi se poate ca tu să fi inventat povestea despre trecutul tău sordid doar ca să mă descurajezi.

Ea încremeni, apoi se retrase şi găsi o expresie de amuzament strălucind pe chipul lui.

Ticălosul arogant râdea de ea! Oh, ar fi trebuit să ştie că nu avea să o creadă. Era mereu atât de înnebunitor de sigur de el, întotdeauna atât de sigur de ea. Avea să-i şteargă zâmbetul acela de pe buze chiar dacă asta îi aducea pieirea.

Îi forţă mâna să se apese mai hotărât pe sânul ei.

— Să mint? Nu, serios. Doar te avertizez, aşa cum se

cuvine.

Înfăşurându-şi braţele pe după gâtul lui, se lipi de el, aşa cum văzuse că făceau unele dintre femeile nelegiuite de la Newgate cu prizonierii bărbaţi.

Spre satisfacţia ei, zâmbetul lui dispăru. Numai atunci se întinse să-l sărute, implicându-şi buzele, limba şi dinţii într-un sărut cât de îndrăzneţ fu ea în stare să ofere.

Dar senzaţia de victorie fu de scurtă durată. Mâna lui se mişcă pe sânul ei, mângâind, frământând, tachinând. O simţi chiar prin rochia de muselina şi cămăşuţa de in chiar prin bumbacul subţire al corsetului. Atingerea hotărâtă trimise înăuntrul ei un iureş de senzaţii, până în degetele de la picioare, întărind sfârcul într-un nod dureros, scoţând de la ea un geamăt gutural.

Apoi, el preluă comanda asupra sărutului, şi ea se pierdu, înecându-se în gustul şi în parfumul lui. Atacurile gemene ale limbii şi ale mâinii lui o făcură să se înflăcăreze, mai ales când erau cuplate cu apăsarea tare a coapsei lui pe moliciunea dintre picioare ei, făcând-o să tânjească după ceva necunoscut. Se prăbuşea în raiul acela năvalnic în care sălăşluiau doar ei doi.

Pe jumătate uluită, îl simţi cum îi scoate eşarfa, apoi îşi strecură mâna neobrăzată pe sub rochie, cămăşuţă şi corset, ca să-i dezmierde sânul gol. Cât de scandalos!

Cât de delicios! Îşi desparţi şocată buzele de ale lui, dar el nici măcar nu se opri din mângâieri. Cu privirea aţintită ca o ploaie caldă de vara asupra ei, îi luă sfârcul între degete, furând un oftat de pe buzele ei, făcând-o să-şi dorească mai mult.

— Încă nu înţelegi? Foamea copleşitoare de pe chipul lui era o completare nebunească a foamei pe care o trezea în sânul ei. Nu-mi pasă dacă te-ai sărutat cu toată blestemata de armată, dacă ai dus un singur bărbat sau zece în patul tău. Te vreau. Te-am vrut dintotdeauna. Ai fost ca un microb în sângele meu ani de zile. Aşa că am de gând să te am. Minte-te şi minte-mă cât vrei, dar, în cele din urmă, o să fii a mea.

Ea se simţi copleşită de o emoţie puternică – pe cât

de puternică, pe atât de îngrijorătoare.

— Amanta ta, vrei să spui? întrebă ea, cu mâinile îngropate în părul lui.

— Soţia mea. Îi desfăcu uşor corsajul şi panglicile cămăşuţei. Deşi nu mă deranjează să am noaptea nunţii înainte de nuntă, crede-mă.

Când ei i se tăie răsuflarea, el continuă să-şi presare săruturile pe maxilarul ei, pe gât, până spre sânii ei, apoi trase în jos straturile de haine ca să expună un singur sân. Ea făcu ochii mari.

— Simon…

— Vreau doar să te gust. Să îmi ajungă până când o să împărţim un pat.

— Nu o să împărţim niciodată…

El îşi închise gura fierbinte peste sânul ei.

Doamne sfinte! Ce nebunie mai era şi asta? Era mult mai interesantă decât fanteziile secrete care îi tulburau neîncetat nopţile, mult mai ademenitoare chiar decât mângâierile furişe din timpul nopţii. Limba lui făcea sfârcului ei lucruri care îi smulseră un strigăt gutural. Apoi, cu mâna îi frecă mai jos prin rochia de zi, într-o manieră foarte scandaloasă. Uneori, şi ea se atingea acolo, dar nu se simţea niciodată aşa… de parcă era în flăcări, scânteind şi arzând atât de aprig…

— Ai gust de nectar, spuse el pe nerăsuflate pe sânul ei. Atât de al naibii de dulce.

Ea îşi coborî capul ca să apese un sărut în părul lui auriu.

— Te simt ca… oh… Doamne…

Acum, cealaltă mână îi mângâia celălalt sân prin straturile de haine, iar flăcările se aprinseră mai strălucitoare în pântecul ei, copleşind-o ca focul nebunesc, consumând-o. Dacă nu se oprea…

— Simon… Simon… să nu…

— Să nu tânjesc după tine? El desenă săruturi aspre de pe sânul până pe gâtul ei. Să nu am nevoie de tine? Ai măcar habar ce-mi faci?

El îşi arcui şoldurile spre locul pe care tocmai îl

frecase, iar ea simţi ceva foarte tare care se împinse în ea.

— Asta, scumpo, este ceea ce trezeşti în mine de fiecare dată când te văd. Buzele lui îi dezmierdară urechea. Vreau să fiu înăuntrul tău. Vreau să-ţi dovedesc că pasiunea dintre noi nu este niciodată o greşeală. Şi pot să fac asta dacă îmi dai şansa.

El îşi aplecă gura spre celălalt sân şi o linse cu atâta iscusinţă, o tachină atât de abil cu dinţii, încât ea se arcui spre el, ademenită de promisiunea ca el să se cufunde înăuntrul ei şi să-i satisfacă dorinţele înfierbântate, dureroase…

O minge blănoasă ateriză în capul lui Simon, sporovăind, trăgându-l de păr şi smulgându-i pe amândoi uluiţi din pâcla lor senzuală.

Simon sari înapoi, cu ochii aprinşi de frustrare, în timp ce îşi luă animalul de companie.

— La naiba, Raji, apari în cele mai nepotrivite momente!

— Sau în cele mai potrivite, în funcţie de perspectivă, şopti ea.

Tocmai se apropiase suficient de mult de iad încât să simtă cum căldura flăcărilor se strecura pana la ea. Slava cerului că Raji o trăsese înapoi. În timp ce Simon se lupta cu maimuţa lui furioasă, ea încercă înnebunită să-şi aranjeze hainele. Cum putuse să-i permită lui Simon să… Ce fel de uşuratica era ea, consumată de dorinţe, flăcări şi de un dulce şi ameţitor…

Raji sări pe umărul ei, apoi se întoarse să mârâie la Simon. Judecând după expresia surprinsă de pe chipul lui Simon, animalul lui de companie nu mai făcuse niciodată aşa.

— Ce Dumnezeu… Maimuţa sporovăi cu Simon atât de înfuriată, încât Simon se încruntă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să crezi că îi făceam vreun rău.

Când Raji îşi înfăşură braţele pe după gâtul Louisei, ea îl strânse tare.

— Cred că Raji îşi revendica drepturile asupra mea, spuse ea cu glas tremurător, temându-se că nu avea să mai

fie în stare să-şi revină după momentul acela.

— Pe naiba îşi revendică! Simon se întinse după Raji, doar ca să vadă cum animalul îi dă peste mână. Simon se uită urât la Raji. Ai grijă, împieliţatule…

— Să nu-l pedepseşti! spuse ea în timp ce liniştea maimuţa agitată. Măcar are suficientă minte ca să ştie că noi n-ar trebui să facem… lucrurile astea.

Privirea lui Simon se întoarse spre ea, cu ochii lui albaştri întunecaţi ca miezul nopţii în inima amurgului.

— Ai dreptate, bineînţeles. Scăpă o respiraţie tremurătoare. Îmi pare rău, m-am lăsat dus de val. Dar pot să mă controlez, îţi jur. Trebuie să-mi dai şansa să…

— Să mă seduci? Să mă compromiţi?

— Nu! Îşi trecu o mână prin par. Bineînţeles că nu. Să te curtez.

— Dar nu vreau să mă curtezi!

Privirea lui de cuceritor o fixa cu înflăcărare.

— Totuşi, te topeşti în braţele mele ori de câte ori ne sărutăm. Nu încerca să negi că mă doreşti, când pot să simt…

— Da, te doresc, spuse ea în grabă, înainte ca vorbele lui să o ispitească. Ea încă nu îşi revenise de pe urma afirmaţiei sale surprinzătoare…

„Ai fost ca un microb în sângele meu ani de zile”.

Doar pentru că el o dorea nu însemna că putea să îi încredinţeze… inima sau visurile ei. El nu fusese de partea reformei nici înainte… Se putea ca şederea lui în India să-l fi schimbat atât de mult? Se îndoia. Şi nu îndrăznea să rişte să afle că nu era aşa. Ultima dată când o trădase, aproape că o distrusese.

— Recunosc că mă ispiteşti. Şi ai dreptate… încă simt… o legătură cu tine.

Mângâie blana lui Raji şi coborî vocea.

— Dar asta nu schimbă nimic. Sunt hotărâtă să nu mă mărit. Motiv pentru care mi-am… mi-am luat decizia.

El încremeni.

— Despre?

— Dacă vrei cu adevărat să ne ajuţi, atunci poţi să fii

observator în comitetul doamnei Harris. Dar asta este tot. Pentru ca noi doi nu o să lucrăm niciodată împreună.

— La naiba, Louisa… începu el să spună şi se apropie, dar Raji se puse pe făcut scandal. Încleştându-şi pumnii, Simon se uită încruntat la ea. Ia-ţi puţin timp ca să te gândeşti la asta. Acum, eşti pur şi simplu îngrijorată de lucrurile pe care tocmai le-am făcut.

— N-am nevoie de timp. Ştiu ce vreau. Ştiu ce trebuie să fac ca să rămân în siguranţă. Ca să mă ţin de planul meu.

Furia de pe chipul lui o îngheţă până în măduva oaselor.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Asta este decizia mea finală, Simon.

Apucându-şi pălăria şi eşarfa, o luă la fugă prin pădure, cu Raji agăţat de corsajul ei. Trebuia să se întoarcă la drumul principal, unde era pajul, unde Simon avea să fie obligat să se poarte ca un gentleman şi ea putea să se retragă din nou în consolarea atitudinii ei rezervate de doamnă.

Evitând privirile curioase ale rândaşului, ea îl aşeză pe Raji pe banchetă, apoi aranjă la loc eşarfa, îşi încheie sacoul şi-şi puse pălăria. Când urcă în birjă, ascunsese toate dovezile purtării ei necuviincioase cu Simon. Putea numai să se roage ca rândaşul lui să fie discret.

Auzi un sunet tunător de copite venind dinspre Londra şi, dacă era cineva cunoscut, avea să coboare capul ca să-şi ascundă faţa.

Lucru care se dovedi inutil atunci când trăsura se opri la câţiva metri. Prea târziu, ea recunoscu blazonul şi uniforma argintie a personalului fratelui ei.

Marcus sări din trăsură, urmat îndeaproape de Regina.

— De ce stai aici pe marginea drumului?

— Îmi pare rău, Louisa, spuse Regina în grabă, dar ştii cum este fratele tău. Când a auzit că te-am lăsat să pleci singur cu Simon la Lady Trusbut, s-a înfuriat.

Slavă cerului că Louisa revenise la faeton înainte să

apară Marcus, altfel l-ar fi bătut pe Simon de să-l asculte cu urechea chiar în clipa aceea.

— La naiba! exclamă Simon din pădure. De ce n-ai…

Louisa se încordă. Numai el putea să aleagă momentul nepotrivit în care să-şi facă apariţia. Inima îi ajunse în gât. Îl privi în treacăt şi scoase un oftat de uşurare când îl zări complet îmbrăcat. Fratele ei se întoarse spre duce cu o încruntare feroce.

— Ce naiba se întâmplă aici, Foxmoor?

— Animalul de companie al Excelenţei Sale a fugit în pădure, spuse Louisa înainte ca Simon să apuce să răspundă, iar ducele s-a dus să-l caute.

Afirmaţia întoarse furia fratelui ei spre ea.

— Oh? Atunci de ce maimuţa stă în poala ta?

Ea îşi împinse bărbia înainte, mult prea obişnuită să îi facă faţă fratelui ei morocănos.

— Pentru că şi-a găsit drumul înapoi, câtă vreme l-a căutat ducele. Ea îi aruncă lui Simon o privire în timp ce îl luă pe Raji în braţe. Vezi, Excelenţă? Raji este în siguranţă.

„Te rog, nu-mi face probleme”, îl imploră ea în tăcere.

Simon trase aer în piept şi, pentru o clipă, ea se temu că avea să o facă mincinoasă. Nu avea să rateze momentul… probabil să o compromită era cel mai bun mod prin care să o ducă la altar. Dar urma să aibă o surpriză dacă încerca, pentru că nu avea să-l lase pe Marcus să o forţeze să se mărite cu cineva. Simon scoase un oftat, apoi se apropie de ei cu o expresie la fel de negrăitoare pe chip pe cât spera să fie a ei.

— Comportamentul tipic al lui Raji, mă tem. Împieliţatul şi-a făcut un obicei din a sări prin copaci, şi m-am temut că nu-l mai găsesc. El zâmbi distant spre fratele ei. Dar a făcut o pasiune pentru sora ta. Trebuia să-mi dau seama că o să se întoarcă la ea.

— Da, şi acum este bine, spuse ea.

Chiar dacă fratele ei păru suspicios, atitudinea lui se îmbună.

— Ei bine, niciunul din voi n-ar trebui să fie aici după lăsarea întunericului. Drumurile pot fi periculoase.

— Da. Simon îşi îndreptă privirea spre Louisa, o multitudine de emoţii licărind în adâncimea de oţel a ochilor lui. Chiar vorbeam mai devreme despre primejdiile unui drum singuratic, nu-i aşa, domnişoară North?

Ticălos insolent... el şi „primejdiile unui drum singuratic”. Ce ştia el despre asta? El nu fusese niciodată nevoit să aducă pe lume un copil în sânge şi groază, nu fusese niciodată nevoit să rişte să aibă încredere în cineva care se putea transforma cu uşurinţă într-un tiran după ce se mărita cu ea. Bărbaţii aveau toată puterea în Anglia. Şi, dacă nu erai sigură că poţi să ai încredere într-un bărbat...

Ea zâmbi mieros.

— Apropo de drumuri primejdioase, aş putea să mă întorc cu Marcus pentru restul drumului. O să ajungi acasă mai repede dacă nu trebuie să mă mai duci şi pe mine, Excelenţă.

— Nu mă deranjează, spuse tăios Simon, strângând din dinţi de furie.

— Ştiu. Ea îl aşează pe Raji pe banchetă, apoi sări din faeton înainte ca el să apuce să oprească. Dar aşa o să fie mai uşor. Într-adevăr, acum, că nu se mai temea că avea să fie prinsă într-o îmbrăţişare pasională cu Simon, îşi dori să-l pupe pe fratele ei prea protector pentru că venise după ea. În timp ce se îndreptă spre trăsura lui Marcus, îi spuse lui Simon: Chiar sper să-ţi placă să fii observator în comitetul doamnei Harris, domnule. Şi mulţumesc că m-ai ajutat cu familia Trusbut. A fost foarte frumos din partea ta.

— Ne vedem marţi, nu-i aşa, Simon? ciripi Regina din spatele ei. Louisa îşi înăbuşi un geamăt. Uitase că îl rugase să li se alăture. Cu greu putea să mai bată în retragere acum. Ticălosul afurisit o ştia prea bine, pentru că un zâmbet brusc îi lumină faţa.

— Oh, o să fiu acolo. De abia aştept.

Întorcându-şi privirea de la expresia lui triumfătoare, Louisa urcă în trăsura fratelui ei, dar, înainte ca Marcus să o ajute, Simon adăugă:

— Nu uiţi ceva, domnişoara North?

Ea se întoarse spre el, inima aproape oprindu-i-se în

piept când văzu ce ridică spre ea. Mănuşile ei. Cele pe care şi le băgase în buzunare.

Ignorând încruntarea fratelui ei, se duse să le ia de la Simon. Ce-şi mai dorea să le fi putut folosi ca să-i şteargă zâmbetul zeflemitor de pe chip!

— Mulţumesc. În grabă, şi le trase pe mâini. Am uitat că mi le-am scos ca să-l hrănesc pe Raji la Lady Trusbut. Mă bucur atât de mult că ţi-ai amintit că ţi le-am dat ţie.

Era o poveste stranie, în cel mai bun caz, motiv pentru care râsul lui scăzut o făcu să-şi dorească să-l plesnească. Dar măcar nu încercă să-i saboteze spusele.

— Cu plăcere, domnişoară North. Sunt întotdeauna fericit să-ţi fiu de folos.

Ochii lui coborâră spre eşarfa ei strâmbă, şi ea mulţumi cerurilor că Marcus nu-i putu vedea privirea insinuantă.

Glasul lui Simon răsună ca un mormăit răguşit care îi tăie răsuflarea.

— Data viitoare când o să fim singuri, o să mă asigur că-mi las maimuţica enervantă acasă.

Nu avea cum să înţeleagă greşit ce voia să-i transmită sau hotărârea concentrată care îi întunecă faţa frumoasă.

— Nu o să mai existe o dată viitoare, murmură ea. Îţi promit asta.

În timp ce se îndreptă spre trăsura lui Marcus, simţi cum privirea înflăcărată a lui Simon o urmărea. Dacă o mai prindea vreodată singură, fierbinţeala din sângele lui era în stare să o înflăcăreze şi pe ea, şi aveau să se aprindă împreună, arzând totul în calea lor – tot ce plănuise, toate lucrurile pentru care se luptase. În timp ce ea, Marcus şi Regina o porniră la drum, ea nu se uită pe fereastră ca să vadă dacă Simon rămase să-i urmărească plecând. De faţă cu Regina şi Marcus, nu îndrăzni. Când îl surprinse pe fratele ei încruntându-se, ea îi întâlni privirea cu un calm rece.

— Ai ceva de spus, Marcus?

— Să ai grijă, îngerul meu. Foxmoor este un om periculos.

— Marcus! strigă Regina. Fratele meu nu este căpcăunul despre care vorbeşti tu.

— Nu? Ai uitat cum te-a manipulat chiar şi pe tine…

— Asta a fost acum câţiva ani, spuse Regina. Nu mai este omul care era atunci.

— Nu sunt atât de sigur de asta, spuse Marcus. Încă se joacă cu inima surorii mele.

— Aiurea! Louisa se chinui să vorbească pe un ton relaxat. Inima mea este baricadată împotriva ducelui de ani de zile. Nu trebuie să-ţi faci griji în această privinţă.

Marcus ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, de ce mănuşile tale erau la el? Nu sunt prost, Louisa. Ştiu cum acţionează un bărbat ca el.

— Probabil aşa cum ai acţionat şi tu în nenumăratele ocazii când tu şi Regina aţi intrat în belele înainte să te însori cu ea.

Râsul înăbuşit al Reginei îi provocă lui Marcus o încruntare adâncă.

— Acolo, a fost altă poveste. Eu şi Regina eram îndrăgostiţi.

Louisa oftă. Cu siguranţă, nu putea să susţină un asemenea lucru pentru ea şi Simon. Doar pentru că se părea că nu reuşeau să-şi ţină mâinile unul departe de celălalt nu însemna că erau îndrăgostiţi. Nesăbuiţi, poate. Nebuni, cu siguranţă. Dar nu îndrăgostiţi.

— Eu şi Simon nu ne mai încurcăm unul cu altul de data asta. El a acceptat să ajute Societatea Doamnelor din Londra, dar asta este tot.

Ea schiţă spre fratele ei un zâmbet vesel. Marcus pufni.

— Am văzut cum se uita la tine, de parcă erai o potârniche rotofeie în care abia aştepta să-şi înfigă colţii. Te-ai gândit că interesul lui neaşteptat ar putea face parte dintr-o intrigă, ca să se răzbune pe tine pentru ceea ce i-ai făcut?

Fiorul care o străbătu îi alungă zâmbetul. Acest lucru nu i-ar fi trecut niciodată prin minte; era prea ocupată să caute un motiv politic pentru comportamentul lui. Niciodată

nu crezuse că motivaţia lui ar putea fi la fel de simplă ca răzbunarea.

Pentru că spusese că lăsase trecutul în urmă. Pentru că recunoscuse că ceea ce îi făcuse fusese greşit.

Pentru că o sărutase ca un bărbat care chiar avea intenţii serioase.

Dar săruturile lui puteau să mintă – o minţiseră şi înainte. Oh, era aşa o proastă să nu ia în calcul motivul cel mai evident pentru care să nu aibă încredere în el.

— Nu-l baga în seamă pe Marcus, spuse Regina. Simon n-ar putea să fie niciodată atât de diabolic…

— Asta ai susţinut şi acum şapte ani, spuse Marcus tăios.

— Era un tânăr idiot şi nesăbuit pe atunci. A făcut multe lucruri bune pentru ţara lui de atunci. A învăţat din greşeli. Sunt sigură de asta. Ea se uită urât la soţul ei. Chiar tu ai recunoscut la un moment dat că mandatul lui de guvernator general a fost ireproşabil.

Un muşchi se încordă în maxilarul lui Marcus.

— Asta a fost înainte să se apuce să o curteze din nou pe sora mea. Şi înainte să aud…

Când el se opri, Louisa simţi un gol în stomac.

— Ce?

— Este doar un zvon şi nici nu pot să fiu sigur că este adevărat, dar… Marcus oftă. Se presupune că Sidmouth şi prietenii lui se gândeau să încerce să-ţi compromită iremediabil reputaţia… punând vreun idiot să te compromită.

Golul din stomac se făcu tot mai mare.

— Şi tu crezi că Simon…

— Nu ştiu, îngerul meu. Spun doar că este posibil.

— N-ar face niciodată ceva atât de îngrozitor! protestă Regina.

— Ar putea.

Louisa se cutremură când îşi aminti cum o întrebase dacă voia să fie amanta lui. Nu vorbise serios. Sau vorbise serios?

— Nu contează care sunt motivele lui, spuse ea

încordată. N-am de gând să mai rămân vreodată singură cu el, aşa că n-ar putea să-mi compromită reputaţia.

— Hai, Louisa… începu Regina.

— Vorbesc serios, Regina. Ştiu că speri ca eu şi Simon să ne căsătorim într-o bună zi, dar asta nu o să se întâmple. Aşa este cel mai bine pentru toată lumea, te asigur.

Acum, dacă reuşea să-şi convingă şi inima stupidă!

Capitolul 11

Dragul meu văr,

Nu este nevoie să-ţi ceri scuze. În ceea ce îi priveşte pe Foxmoor şi Louisa, dacă ducele are impresia că însurându-se cu ea o să reuşească să o ţină sub papuc, va avea o mare surpriză. Nu am mai întâlnit niciodată o femeie atât de hotărâtă să-şi urmeze calea cum este Louisa.

Prietena ta pentru totdeauna,

Charlotte

Luni seara, după ce o sărutase ultima dată pe Louisa, Simon intră neliniştit într-unul dintre saloanele de la Travellers. Dintre toate cluburile lui, Travellers era singurul cu suficientă diversitate de ziare ca să se potrivească scopurilor lui. Dar, după ce parcurse problemele din presa radicală timp de două ore, îşi pierdu răbdarea.

Parţial pentru că ceea ce citise îl supără mai mult decât se aşteptase. Dar mai ales pentru că aceeaşi femeie afurisită care îi bântuia nopţile îi tulbura acum şi zilele. Putea să simtă încă gustul pielii cu parfum de liliac, să îi mai audă încă delicioasele gemete de plăcere, să o simtă cum se abandona sub atingerea lui.

La naiba! Se plimbă printre coloanele cu caneluri, recunoscător că cei prezenţi în club se aflau în camera de jocuri sau în sala de mese, lăsându-i lui salonul. Dacă l-ar fi

văzut atât de agitat, l-ar fi chinuit fără milă cu întrebări.

Fusese chinuit suficient. Şi ce naiba trebuia să mai facă după ce o alungase?

„Aşa se întâmplă atunci când îţi laşi mădularul să-ţi stăpânească raţiunea”.

— Taci din gură, bătrâne, murmură el spre vocea bunicului. Amintirea remarcilor cinice ale bunicului nu îl chinuiseră aşa în India. Cu excepţia perioadei scurte de după eroarea de judecată de la Poona, vocile se stinseseră de îndată ce Simon primise vestea despre moartea bunicului, la scurt timp după ce sosise în India. Dar acum reveniseră, iar Louisa îl făcea să-şi piardă capul…

Gemu. Criticile bunicului erau binemeritate de data asta; chiar că mădularului lui ajunsese să-i stăpânească raţiunea. El o speriase. Şi nu reuşea să-şi dea nicicum seama cum să recâştige teritoriul pierdut.

După ce îşi luase cu răceală rămas-bun, se aşteptase ca ea să evite vizita lui din dimineaţa aceea. În schimb, ea o acceptase ca orice altă lady din înalta societate… cu o curtoazie rigidă şi o siguranţă impenetrabilă. Numai prezenţa Reginei îl împiedicase să o apuce pe Louisa de braţele ei frumoase şi să o scuture până îi băga minţile în cap. De ce era nevoie ca să o convingă să aibă încredere în el?

Săruturile şi mângâierile nu funcţionau, şi ea îi întorsese oferta de ajutor într-o scuză prin care să-l evite.

„Femeie încăpăţânată. Afurisita de ea”.

— Foxmoor, spuse o voce slabă din spatele lui, şi Simon se întoarse, pregătit să ia capul celui care îndrăznea să-l deranjeze.

Dar îşi înghiţi cuvintele furioase de îndată ce văzu cine era; însuşi ministrul de interne. Şi bunul lui prieten, Castlereagh, ministrul de externe.

— Sidmouth, spuse el.

Sidmouth se apropie de Simon, cu prudenţa unui ogar care adulmeca un arici. Şi bine făcea. În clipa aceea, Simon ar fi fost stare încântat să rănească nasul arogantului cu câţiva dintre ţepii lui. Privirea lui Sidmouth se aţinti spre

ziarul pe care Simon îl lăsase deschis pe o masă, ceva care se numea *London Monitor,* publicat de un ţâfnos pe nume Godwin. Ministrul de interne se încruntă, apoi îşi îndreptă privirea spre Simon.

— Am auzit că ţi-ai petrecut ceva timp cu ceata de găini care se perindă pe lângă domnişoara North.

— Sora mea face parte din ceata asta, aşa că ai grijă ce spui.

— Regele mi-a zis că ai de gând să le zădărniceşti activităţile. Totuşi, am auzit că ai stors două sute de lire de la Trusbut pentru cauza lor. Obrajii uscăţivi ai lui Sidmouth se înroşiră. Ştii că o să folosească banii ca să-şi susţină candidatul.

— Dacă au şansă, da. Dar n-am de gând să le las.

Buzele subţiri ale lui Sidmouth se arcuiră într-un zâmbet batjocoritor.

— Cum ai de gând să le opreşti? Însurându-te cu domnişoara North? Când ea respinge orice pretendent?

— Pe mine nu o să mă respingă, spuse Simon. Cu timp…

— Timp! Nu avem timp. În fiecare zi, grupul său atrage tot mai multe femei de partea cauzei ei. Înainte să te dezmeticeşti, o să susţină mai mulţi candidaţi la alegeri, Camera Comunelor o să fie plină de radicali şi o să mai avem încă o Societate a Uniunii Patriotice din Manchester…

— Şi atunci, o să vă asiguraţi că o să fie arestate sau ucise la St. Peter’s Field, aşa cum aţi făcut cu membrii Societăţii din Manchester, răbufni Simon.

Sidmouth pali şi lui Castlereagh i se tăie răsuflarea. Dar, înainte ca oricare din ei să apuce să spună ceva, Simon adăugă:

— Nu, nu puteţi să faceţi asta, nu-i aşa? Pentru că una este să arestezi fermierii care cer reprezentare în guvern şi cu totul alta e să arestezi doamne din înalta societate care încearcă să îmbrace copiii de prin închisori şi să prevină ca femeile sărace să fie violate de gărzile lor.

Sidmouth se îndreptă de spate cu condescendenţa arogantă pentru care era cunoscut.

— Tu de ce parte eşti, Foxmoor?

Numai cu un efort reuşi Simon să-şi recapete sângele-rece. Ce nebunie îl determinase să vorbească atât de sincer? Probabil tot ce citise despre „Masacrul Peterloo”, aşa cum îl numeau radicalii. În India citise doar versiunea *Times,* care, chiar dacă înţelegătoare cu mulţimea, nu fusese nici pe departe atât de înfiorătoare precum cea a presei radicale.

El se încurajă ca să-şi rostească minciuna.

— A voastră, bineînţeles.

— Încep să-mi pun întrebări, spuse Sidmouth tăios. Mă gândeam că vrei să calci pe urmele bunicului tău. Dar el mi-ar fi elogiat răspunsul la afacerea de la St. Peter’s Field. Monteith ştia că oamenii aveau nevoie de o mână hotărâtă.

— Dar eu nu sunt Monteith, spuse el încordat. Totuşi, noi doi împărtăşim anumite griji comune. Sunt de acord că domnişoara North şi prietenele ei sunt implicate până peste cap. Şi, dacă vrem să împiedicăm încă o „afacere” St. Peter’s Field, am face mai bine să le pescuim din iaz înainte să ne înece pe toţi. Sidmouth îl fixă cu o privire rece. Dar trebuie să-mi daţi timp ca să mă ocup.

Pentru ca, atunci când totul se termina, să se asigure că lorzi ca Sidmouth nu aveau să mai guverneze Anglia cu un pumn de fier. Cu siguranţă, Simon nu avea să tolereze niciodată un asemenea om în cabinetul lui. Sidmouth schiţă spre el o încuviinţare reticentă.

— Foarte bine. Dar numai puţin timp, altfel o să luăm situaţia în mâinile noastre.

Pe naiba aveau să ia! Stăpânindu-şi mânia, el încuviinţă din cap.

— Acum, dacă mă scuzaţi, domnilor, am întârziat la o întâlnire.

Dacă mai rămânea încă o secundă în prezenta lui Sidmouth, risca să spună ceva ce avea să regrete. Dar, la naiba, omul ăsta îl scotea din minţi. Nu îşi dădeau seama că, dacă nu se ocupau de cei care voiau să fie reprezentaţi, aveau să continue să fie la mila mulţimilor înfuriate? Nu, Sidmouth era dintr-o alta epocă, trăind în continuare cu

frica unei versiuni englezeşti a Domniei Terorii. Simon ieşi în grabă din club, oprindu-se doar ca să-şi recupereze pălăria şi haina de la portar, şi ceru să i se aducă faetonul. Citise cât suportase în seara aceea. Descoperise mai mult decât îşi dorise. Sperase să-şi dea seama care dintre prietenii Societăţii Doamnelor din Londra erau susceptibili să devină candidaţi pentru Camera Comunelor. În schimb, citise nenumărate articole care lăudau activitatea lor, elogiau binele pe care îl făceau, în ciuda nebunilor ca Sidmouth. Dar acelea fuseseră ziarele radicale. În presa mai tradiţională, apăreau veşnicele nemulţumiri legate de faptul că femeile se ocupau de chestiuni care depăşeau sfera lor de competenţă. Era îngrijorat gândindu-se cât de pe muchie se aflau, mai ales acum, că aveau de gând să intre în politică. În timp ce se îndreptă spre casă, îşi lăsă deoparte neliniştea. În ziua ce urma, avea să mai aibă o şansă ca să schimbe decizia Louisei cu privire la căsătorie. Până atunci, nu putea face nimic. În plus, avea şi altceva de făcut. Cu toate zilele petrecute în parlament sau făcându-i curte Louisei şi nopţile pline de întâlniri sociale pe care nu putea să le ignore dacă avea de gând să reintre în politică, avusese puţin timp la dispoziţie ca să cerceteze situaţia lui Colin. Dar nu putea să mai amâne. La urma urmei, avea o promisiune pe care trebuia să o respecte. De îndată ce ajunse acasă, îşi chemă majordomul în birou.

— Mai adu-mi una dintre cutiile cu scrisori ale bunicului Monteith. Simon îşi scoase haina. Şi spune-i unuia dintre lachei să-mi aducă o cina rece. N-am mâncat la club.

— Foarte bine, domnule.

După ce majordomul lui plecă, Simon îl căută pe Raji, pe care îl zări moţăind în locul lui preferat de lângă foc. Biroul era cuşca temporară a maimuţei când nu era plecată cu Simon. Slujitorii erau atenţi să nu-i dea drumul dacă uşa era închisă.

Simon aprinse mai multe lumânări şi se pregăti pentru o seară lungă petrecută căutând prin scrisorile bunicului Monteith, dar avea puţine speranţe să găsească ceva. Omul acela fusese prea viclean ca să lase în urmă documente

incriminatoare. Probabil arsese scrisorile periculoase de îndată ce le primise.

Totuşi, poate ratase vreuna. Sau poate găsea vreo scrisoare, altfel inofensivă, care putea să se refere la cineva care să confirme afirmaţia lui Colin. Simon trebuia să încerce.

După ce majordomul se întoarse cu cutia, Simon se aşeză la birou. Dar, după numai o oră, începu să vadă în ceaţă. La naiba cu bunicul lui, pentru că păstrase fiecare scrisoare de la fiecare lacheu. Chiar dacă Simon putea să ignore câteva doar după semnătură, fusese nevoit să parcurgă multe altele. Nu se ştia niciodată când vreun bileţel de la administrator putea să conţină vreo referinţă importantă. Simon tocmai se apucase să-şi mănânce sandvişul, când majordomul lui intră în cameră.

— Lord Draker este aici că se va vadă, domnule. Sunteţi acasă pentru el?

Simon se cam aştepta la vizita aceea încă de sâmbătă noaptea, dar acum nu prea avea chef de prelegerile cumnatului său.

Totuşi, nu şi-l dorea pe Draker drept duşman.

— Da, trimite-l aici.

Abia dacă mai avu timp să verifice că Raji încă dormea înainte ca ruda lui cât un munte să-şi facă intrarea.

— Seara bună, Foxmoor, spuse tăios vicontele.

— Seară bună, Draker. Simon surprinse privirea majordomului şi spuse: Lasă-ne singuri.

Apoi, se ridică şi se duse până la masa laterală ca să-şi toarne un pahar de coniac.

După ce Draker închise uşa în urma majordomului, Simon ridică decantorul spre el, cu o sprânceană arcuită. Când vicontele încuviinţă din cap, Simon îi turnă şi lui un pahar, apoi se apropie de el şi i-l întinse.

— Nu este cam târziu pentru vizite de complezenţă?

— Ştii prea bine că nu este o vizită de complezenţă.

Dacă cumnatul lui putea să fie scurt şi la obiect, atunci şi Simon putea.

— Ai fost vizibil nemulţumit când ai văzut-o pe Louisa

cu mine sâmbătă seara.

Simon se întoarse şi se aşeză în spatele biroului.

— Nemulţumit nu este cuvântul potrivit. Draker se prăbuşi într-un fotoliu din faţa biroului. Dar i-am promis Reginei că nu mă bag. Cu o încruntare, bău nişte coniac. Desigur, asta a fost înainte să aflu că ai venit azi în vizită la sora mea. Cu flori. După ce ea m-a asigurat că n-ai niciun interes romantic faţă de ea.

— Ţi-a spus ea asta? Simon îşi trânti atât de tare paharul de coniac, încât vărsă puţin pe birou. Cu o încruntare, şterse băutura cu şerveţelul de pe tava pe care îi fusese adusă cina. Afurisită şi încăpăţânată femeie…

— Ai grijă, Foxmoor! Cea despre care vorbeşti este sora mea.

Simon îl privi cu răceală.

— Nu-mi spune că n-ai gândit niciodată asta.

Draker se uită lung la el, apoi schiţă cea mai scurtă încuviinţare din cap.

— Uneori, poate să fie puţin dificilă.

— Dificilă? Aşa numeşti tu o femeie atunci când pretinde că nu este deloc interesată de tine, când ştii prea bine că… Fără să uite cu cine vorbea, Simon îşi temperă tonul. Îi fac curte surorii tale. Şi dacă o să recunoască şi dacă nu de faţă cu tine, este un fapt pe care i l-am prezentat foarte clar.

Cu ochi mijiţi, Draker se lăsă pe spate în fotoliu.

— Poate că îi este greu să te creadă.

— La naiba cu toate! Mai întâi mi-o spune ea, şi acum tu. Simon se întinse după pumnalul lui şi bucata de lemn de deasupra biroului, apoi începu să cioplească lemnul, cu lovituri iuţi şi furioase. Voi doi sunteţi o pereche pe cinste… suspicioşi ca naiba, mereu siguri că lumea stă să vă trădeze.

— Nu lumea, spuse Draker sec. Doar tu.

Simon se opri şi îl fixă pe Draker cu o privire încruntată.

— Vreau să mă însor cu ea, şi de data asta n-am nevoie de consimţământul tău. Louisa este perfect capabilă

să ia propriile decizii. Aşa că poţi, pur şi simplu, să te împaci cu ideea.

— Nu mă împac cu nimic până nu sunt sigur de motivele tale.

— Sunt aceleaşi ca ale oricărui alt bărbat care vrea să se însoare cu o femeie, îl asigură el. Cred că o să fie o soţie bună şi-mi place compania ei…

— Şi eşti îndrăgostit de ea?

Evitând privirea lui Draker, Simon se întoarse la cioplitul lui. Trebuia să mintă, dar să o mintă pe ea şi familia ei îl băgase în probleme ultima dată – şi voia să facă lucrurile mai bine lucrurile de astă dată.

— La un moment dat, regele a susţinut că sunt incapabil de iubire, şi mă tem că se poate să fi avut dreptate. Dar chiar simt o mare afecţiune pentru ea.

— Asta nu prea mă linişteşte, spuse Draker.

— Ştiu. Dar încerc să fiu sincer. Privirea lui se aţinti spre Draker. Îmi dau seama că meritaţi asta.

Draker îl privi arogant, cu răceală, scrutător.

— Poate că asta o să te mai liniştească.

Lăsând deoparte piesa pe care o cioplea, Simon scoase dintr-un sertar ceva şi îl puse pe birou.

În timp ce Draker studie teancul gros de hârtii, o expresie neîncrezătoare îi traversă chipul plin de cicatrici.

— Ăsta este o un contract de căsătorie.

— Da. L-am făcut săptămâna trecută. Din câte îţi dai seama, o să aibă o alocaţie generoasă, o parte de moştenire pentru copiii noştri…

— Ma îndoiesc că o să-i pese prea mult de asta. Ei bine, cu excepţia copiilor… Spre surprinderea lui Simon, Draker zâmbi. Chiar dacă existenţa unui contract de căsătorie reuşeşte să liniştească una dintre bănuielile mele.

— Oh?

— Nu contează. El citi contractul, apoi se lăsă pe spate, cu o expresie arogantă pe chip. Cam sigur de şansele tale, nu-i aşa?

— Eram, până în dimineaţa asta, mormăi el, simţindu-se mai bine, acum că Draker primise decent toată

povestea. Sora ta poate să fie rece ca o iarnă arctică atunci când vrea.

— Dă vina pe Regina pentru asta. Louisa a adoptat la perfecţie vechiul stil al surorii tale. Draker îşi privi lung coniacul. Ar trebui să te avertizez: Louisa pretinde că nu este interesată să se mărite cu nimeni.

— Regina a spus acelaşi lucru pană în noaptea în care a acceptat să se mărite cu tine.

— După ce am compromis-o. Privirea lui Draker se îndreptă iute spre el. Sper că nu plănuieşti nimic asemănător.

— Să plănuiesc? Nu. Simon se gândi o clipă, înainte să adauge, mânat de onestitate: Dar nu pot să promit că nu o să se întâmple. Când vine vorba despre Louisa, se pare că am probleme... El se opri, în timp ce chipul lui Draker începu să se întunece. Tot ce pot să promit este că o să fac tot posibilul ca să evit un asemenea lucru.

Chiar dacă expresia lui Draker era încă întunecată, el nu spuse nimic. Rămase pur şi simplu cu spatele lipit de fotoliu şi îşi bău coniacul.

După o clipă, Simon se aventură să spună:

— Nu pari atât de supărat pe cât m-aş fi aşteptat de ideea că vreau să mă însor cu Louisa.

Draker îşi învârti coniacul în pahar.

— Nu pot să fiu supărat pe ceva ce ar putea să nu se întâmple. Iar adevărul este că... Oftă. Îmi fac griji pentru obsesia ei cu Societatea Doamnelor din Londra. Cauza lor este bună, recunosc. Dar nu pot să nu mă gândesc că...

— Că ea merită mai mult.

Draker îşi îndreptă privirea spre el.

— Exact. A fost o vreme când am crezut că nu aveam nicio şansă să mă însor vreodată. A fost o perioadă lungă şi singuratică din viaţa mea, pe care nu o doresc nimănui, cu atât mai puţin surorii mele.

— Nici eu nu i-aş dori-o. Simon lovi uşor bucata de lemn, apoi oftă. Uite, Draker, ştiu că am avut neînţelegerile noastre şi nu te condamn dacă mă dispreţuieşti după tot ce i-am făcut Louisei acum şapte ani. Dar nu sunt acelaşi

bărbat care eram atunci. Întâlni privirea cumnatului său. Cred că pot să fiu un soţ bun pentru ea. Şi o s-o tratez cu bunătatea şi respectul pe care le merită.

Ridicându-se din fotoliu, Draker îşi puse jos paharul gol.

— Să ai grija să faci asta. Se aplecă peste birou, cu umerii lui masivi încordaţi. Pentru că, dacă o răneşti pe sora mea, jur că te ucid, chit că-mi eşti cumnat.

Simon îi întâlni privirea fără să clipească.

— Înţeleg.

Cu un efort, se abţinu să nu sublinieze că Draker ar fi reuşit să îl omoare numai dacă se luptau cu mâinile goale, pentru că Simon putea să-l înfrângă într-un duel cu săbii sau pistoale, cu o mână legată la spate.

Draker se îndreptă spre uşă, apoi se opri.

— Voiam să te mai întreb ceva. Încă de când Regina a auzit că numele aghiotantului tău este Colin Hunt, a fost curioasă să ştie dacă este doar o coincidenţă faptul că numele lui este acelaşi cu al răposatului unchi care a slujit în India. Regina chiar spunea că te-a întrebat şi într-o scrisoare, dar nu i-ai răspuns.

Degetele lui Simon se strânseră pe bucata de lemn de pe birou.

— Este un nume foarte comun.

— Nu asta am întrebat eu. El se îndreptă de spate. Şi cred că Regina are dreptul să ştie dacă are vreun văr pe undeva, chiar şi unul nelegitim.

— Sunt de acord. Un oftat scapă printre buzele lui Simon. Dar nu sunt sigur de răspuns.

Draker ridică dintr-o sprânceană.

— Nu eşti sigur? Sau nu vrei să spui?

— Nu sunt sigur… El arătă spre scrisori. De fapt, mă ocup de asta chiar acum.

— El pretinde că este fiul nelegitim al unchiului tău? întrebă Draker.

— Nu.

Era purul adevăr, chiar dacă lucrurile omise erau atât de importante încât riscau să fie zguduitoare.

— Totuşi, verifici asta.

— Da. Îţi promit că tu şi Regina o să fiţi primii care o să afle când găsesc un răspuns.

Nu avea de gând să spună mai multe fără să fie absolut sigur că putea să-şi dovedească afirmaţiile. După ce plecă Draker, el se întoarse la birou şi mai luă o scrisoare. În ciuda epuizării şi a faptului că trebuia să se trezească dimineaţa devreme ca să fie la Newgate şi să o ajute pe Louisa, avea nevoie să ştie adevărul. Doar astfel putea să îndrepte teribila greşeală făcuta la Poona.

Capitolul 12

Dragă Charlotte,

Am aflat recent că Foxmoor a vorbit luni între patru ochi cu Lord Sidmouth. Se poate să nu fi fost nimic, dar, dată fiind ura ministrului de interne faţă de Societatea Doamnelor din Londra, sunt tentat să vă avertizez, pe tine şi pe prietenele tale, să fiţi în gardă.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Soarele abia dacă se ivise la orizont marţi dimineaţă, când Louisa dădu piept cu Brutus Tiranul înăuntrul porţilor închisorii Newgate.

Louisa îl poreclise aşa în secret pe domnul Treacle pentru că gardianul nu fusese decât o mare pacoste de când Societatea Doamnelor din Londra angajase o supraveghetoare care să-l înlocuiască, ceea ce dusese la redistribuirea lui în secţia de bărbaţi. Lui Brutus nu-i plăcea acel lucru, oh, nu. Prizonierii bărbaţi nu erau la fel de folositori pentru gusturile lui lascive. Dacă ar fi putut să facă aşa cum îşi dorea ea, l-ar fi dat afară din închisoare de mult timp, dar vărul lui era domnul Brown, guvernatorul

închisorii, aşa că lucrurile rămăseseră aşa.

Azi, îi punea serios la încercare răbdarea.

— Mi-ai spus săptămâna trecută că opt birje sunt de ajuns, spuse ea.

— Ca să transportaţi femeile, domnişoară North. Brutus îşi băgă degetele în buzunarele vestei lui soioase. Dar şi gardienii trebuie să meargă cu ceva.

— Gardienii ne însoţesc mereu călare.

— Da. Când femeile sunt în căruţe. Dar azi nu o să meargă în căruţe, nu-i aşa? Şi nu putem să riscăm să le lăsăm să scape.

— Sunt cu cătuşe! Cât de departe să ajungă până când să le prindă un paznic?

Brutus îşi încrucişă braţele groase peste piept.

— O trăsură ar putea să scape şi să dispară înainte ca vreun gardian să o mai prindă.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mai avea puţin şi îl lovea pe ticălos; era greu să reziste atunci când avea de-a face cu rânjetul lui slinos.

„Stai cuminte, Louisa. Nu rezolvi niciodată nimic dacă-ţi ieşi din fire”. În schimb, se hotărî să îi arunce o privire glacială.

— De câte trăsuri avem nevoie?

— Nu cunosc. Spun doar că, dacă avem doi gardieni la o trăsură – unul în faţa şi unul înăuntru –, nu o să reuşim niciodată să-i băgam pe ei şi pe cele şaizeci de femei în opt birje.

— I-am spus lui Simon să închirieze mai multe, interveni Regina, dar tot nu o să fie de ajuns.

— La urma urmei, cred că trebuie să ducem restul deţinutelor tot în căruţe.

Brutus nici măcar nu se deranjă să-şi ascundă bucuria.

— Nu folosim căruţe, răbufni Louisa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Fry, atrasă de agitaţia de la porţi. Ea şi ceilalţi membri quaker împărţiseră pachete cu andrele, fire şi resturi de ţesături pentru ca deţinutele să coasă paturi, care să fie vândute în Australia,

iar Louisa detesta să o distragă de la sarcina ei. Totuşi, fiica de bancher, frumos îmbrăcată, o femeie de patruzeci de ani, ale cărei trăsături prietenoase îi ascundeau voinţa de fier, avea adesea succes când venea vorba să-l determine pe Brutus să se poarte cuviincios.

După ce Louisa îi explică situaţia, doamna Fry îl fixă cu cea mai severă dintre priviri.

— O să discut asta cu guvernatorul, domnule.

Brutus ridică din umeri.

— Pe mine nu mă afectează cu nimic dacă o faci. Şi situaţia nu se schimbă cu nimic – tot puţine birje sunt.

— Putem să folosim şi trăsura mea, interveni doamna Harris. Cum numai eu şi Venetia am venit azi, putem să mai primim trei femei.

Discuţia despre cine mai era dispus să-şi ofere trăsura era încă în desfăşurare când sosi Simon.

— De ce sunt trăsurile aliniate în faţă? întrebă el când li se alătură.

Louisa îi aruncă lui Brutus o privire de pur dispreţ.

— Pentru că domnul Treacle, aici de faţă, abia aşteaptă să facă un spectacol public din femeile astea.

— Nu e vina mea că nu v-aţi gândit la gardieni, spuse el tăios.

— Nu mi-ai spus că trebuie să mă gândesc. Louisa îşi împinse bărbia atât de în faţă, încât gulerul din dantelă al mantalei îmblănite îi zgârie gâtul. Aşa că ajută-mă, dacă…

Simon păşi între ea şi gardian.

— Care este problema?

Într-un gheroc şi pantaloni de un cenuşiu-închis, Simon era prea puţin evident îmbrăcat ca un lord, aşa că Brutus abia dacă îi aruncă o privire.

— Prea multe femei pentru birje.

— Atunci, o să închiriem mai multe, spuse Simon. Sau facem două drumuri.

— Nu se poate. Nu este timp. Cormoranul pleacă peste două ore. Aşa că trebuie să foloseşti căruţele, şefu’. N-ai de ales.

Erau cuvinte neinspirate pe care să i le spui lui Simon.

Îndreptându-se de spate, el spuse cu voce rece:

— Aş vrea să vorbesc cu guvernatorul închisorii.

— Guvernatorul n-are timp de niciun quaker, spuse Brutus.

— Eu nu sunt quaker. Sunt Foxmoor. Şi vreau să vorbesc cu guvernatorul. Acum, spuse el, imaginea perfectă a unui aristocrat arogant.

Fu nevoie de o secundă pentru ca pronunţarea numelui să îşi facă efectul, dar, când se întâmpla, rânjetul de pe faţa lui Brutus se şterse într-o clipită.

— F… Foxmoor? Ducele?

— În persoană. Fără să-şi ia privirea de la Brutus, Simon îi făcu semn Reginei. Femeia aceasta este sora mea. Domnişoara North este cumnata ei şi o foarte buna prietenă de-a mea. S-ar putea să vrei să menţionezi asta când îl aduci pe guvernator.

— Da, Excelenţă, mormăi bărbatul, apoi plecă în grabă.

De îndată ce plecă, Simon se întoarse spre doamne.

— Spuneţi-mi cum de s-a întâmplat asta.

Până când se întoarse Brutus, Louisa îl pusese deja la curent pe Simon cu tactica pe care o avea acel bărbat şi cu dispreţul lui faţă de reformatoare.

Domnul Brown veni iute în urma lui Brutus, cu răsuflarea întretăiată, ca un spaniel care se chinuia să-i facă pe plac stăpânului.

— Excelenţă, se pare că a apărut o neînţelegere…

— Da, aşa se pare, spuse Simon îl stilul lui imperios, pe care ea nu reuşea nicicum să şi-l desăvârşească. El aruncă o privire spre Brutus de parcă s-ar fi uitat la un gândac. Omul dumneavoastră ne-a spus să aducem opt birje. Acum, spune că nu sunt suficiente.

Brutus se uita la Simon cu ochi ucigători, dar domnul Brown scutura furios din cap.

— O greşeală nevinovată. Rezolvăm imediat situaţia.

— O idee excelentă, din moment ce eu şi aceste doamne trebuie să ne folosim acum propriile trăsuri. Doar dacă nu aveţi vreo altă sugestie? Când domnul Brown dădu

să deschidă gura, Simon adăugă: Una care să nu implice folosirea căruţelor deschise?

Domnul Brown închise gura.

— Înţeleg. Şi dumneavoastră aveţi o trăsură proprie, domnule? întrebă Simon.

— Da, strigă unul dintre gardieni, înainte ca guvernatorul să apuce să răspundă. Louisa îl recunoscu pe bărbatul care era mereu amabil cu femeile. Îşi ţine trăsura în spate, cum să nu?!

— Bine. Simon zâmbi distant către guvernator. Sunt sigur că o să fiţi bucuros să vă adăugaţi trăsura la transport, nu-i aşa, domnule?

Numai cu mare dificultate Louisa reuşi să-şi înăbuşe zâmbetul.

Domnul Brown păli.

— Aaa… da… Excelenţă, bineînţeles.

— Pentru că altfel ar trebui să-i menţionez „greşeala nevinovată" bunului meu prieten, Lord Mayor, iar el nu ar fi deloc mulţumit.

— Eu… o să fiu bucuros să-mi ofer trăsura, Excelenţă.

Cu o încuviinţare din cap, Simon se întoarse spre femeile care se strângeau grăbite.

— De câte birje mai avem nevoie, doamnelor?

— De două, spuse doamna Harris, dacă ţinem copiii în poală.

— Pe următoarea stradă stau staţionate câteva birje, spuse gardianul care îi ajutase. Dacă garantaţi pentru plata lor, Excelenţă, o să văd cât de multe pot să aduc.

Simon îi întinse mai multe coroane.

— Plăteşte-le şi păstrează restul.

Louisa ştia că era mai mult decât făcea gardianul într-o lună. Chipul i se îmbujoră şi îi mulţumi recunoscător lui Simon înainte să plece valvârtej.

Cu o privire arogantă, Simon se întoarse spre Brutus.

— Se pare, domnule, că problema noastră s-a rezolvat. Vocea îi era plină de sarcasm. Aşadar, poate că ar trebui să trecem la treabă, din moment ce navele ne aşteaptă cu atâta nerăbdare.

Louisa avu timp doar să schiţeze spre Simon un zâmbet recunoscător, înainte ca gardienii să înceapă procesul obositor de încărcare a femeilor şi a copiilor în birje.

Oh, cum avea să îi reziste când făcea lucruri minunate, cum ar fi să-l înfrunte pe Brutus? Sau să-l informeze pe Marcus că voia cu adevărat să se mărite cu ea? Încă nu îi venea să creadă ceea ce îi spusese fratelui ei cu o noapte înainte – că Simon îi arătase lui Marcus contractul de căsătorie. Presupunerea lui ar fi trebuit să o înfurie. În schimb, îi făcuse inima să-i crească în piept – şi totul numai pentru că atenţia lui se dovedise a nu fi un complot.

Trebuia să fie nebună. Ea aruncă o privire spre el chiar când termină de vorbit cu vizitiul unei birje. Îi surprinse privirea, şi privirea trecătoare pe care i-o trimise o cuprinse într-un iureş de nerăbdare, mai ales când o însoţi cu un zâmbet atât de strălucitor, încât practic îi luase ochii. Simţind că i se taie răsuflarea, ea îşi întoarse iute privirea. Aceea era problema cu Simon – el lua ochii tuturor, aşa cum trebuia să fi făcut Lucifer când se prăbuşise din rai ca un înger de lumină.

Chiar şi Marcus se transformase în trădător ca urmare a strălucirii lui Simon. După discuţia cu Simon, Marcus nu insistase să-i mai atragă atenţia. Chiar recunoscuse că probabil se înşelase când spusese că Simon îi făcea curte ca să o compromită.

Din nefericire, doamna Harris îi dăduse ceva veşti tulburătoare în dimineaţa aceea: Simon fusese văzut vorbind în privat cu Lord Sidmouth chiar înainte ca Marcus să-l fi vizitat. Simţea un gol în stomac de fiecare dată când se gândea. Dar asta putea să însemne orice. Oricât de mult o enerva, Simon era membru al partidului lui Sidmouth.

Nu însemna neapărat că era de acord cu ideile lui; erau o mulţime de membri în partidul lui Sidmouth care nu erau de acord.

Dar Simon era unul dintre ei? Sau totul – chiar şi contractul de căsătorie – era doar o minciună elaborată pe

care o pusese la cale ca să-i distrugă reputaţia?

Sigur nu. Sigur ştia că Marcus nu avea să permită niciodată aşa ceva. Desigur, faptul că Marcus nu încuviinţase nu îl oprise cu şapte ani în urmă…

La naiba cu Simon! După toţi anii aceia, încă reuşea să provoace haos în viaţa ei. Şi, aparent, nu era mai bine pregătită decât înainte ca să-şi dea seama care îi erau motivele. Unii bărbaţi trebuiau să vină şi cu instrucţiuni de folosire, pentru numele lui Dumnezeu.

Totuşi, el îl înfruntase pe Brutus pentru ea.

— Domnişoară North? spuse un gardian, smulgând-o din gândurile ei obsesive. V-am pus într-o trăsură cu femeile pe care ni le-aţi menţionat, dacă este în regulă.

— Este minunat, mulţumesc.

Îl urmă pe gardian până la o birjă. Aruncă o privire rapidă prin curtea închisorii. Fiecare trăsură era plină, mai puţin faetonul lui Simon. Din fericire, mai rămăsese doar o femeie, trăgând după ea un copil care nu avea mai mult de trei ani.

Când Louisa se întrebă dacă să renunţe în favoarea femeii la locul ei din trăsură, Simon se apropie de prizoniera cu un zâmbet amabil pe buze.

— Se pare, doamnă, că veţi merge cu mine.

Louisa se uită uimită la Simon. Putea să accepte o condamnată în trăsura lui preferată? Serios? Ochii femeii se făcură mari atunci când privi faetonul, cu panourile lui aurite, cu tapiţerie din damasc şi cu cei doi armăsari mândri. Femeia încă nu îşi dăduse seama cine era Simon, dar nu avea cum să nu observe că trăsura şi proprietarul acesteia erau de calitate. Ea scutură din cap.

— Nu, domnule, e… e prea frumoasă pentru cineva ca mine.

Simon se aplecă spre ea.

— Adevărul este că este prea frumoasă chiar şi pentru mine, dar m-am supus pentru că o preferă caii. Îi face să se simtă importanţi, vă daţi seama. Şi trebuie să-mi păstrez caii fericiţi, altfel mă fac să-mi irosesc timpul.

Brutus interveni:

— Nu puteţi să o luaţi acolo, Excelenţă. Trebuie să meargă un gardian cu ea.

Privirea plină de o furie dispreţuitoare a lui Simon era, într-adevăr, demnă de admiraţie. Dar spuse cu fermitate, pe un ton glacial:

— Gardianul poate să se înghesuie în faţă cu pajul meu. Simţiţi-vă liber să vă alăturaţi dacă sunteţi cu adevărat îngrijorat că o femeie cu un copil poate încerca să scape.

Brutus se făcu roşu ca racul când îşi dădu seama că ducele tocmai îi spusese că era un mincinos. Dar, înainte să răspundă, deţinuta spuse:

— Vă rog, domnule, e în regulă. Flăcăul meu a fost bolnav, şi e foarte posibil să-şi… verse micul dejun în trăsura dumneavoastră minunată. Mergem într-o căruţă. Nu e aşa rău. Înghiţind în sec, îşi puse mâna pe capul băiatului. Oamenii adunaţi nu o să arunce nimic într-o mamă şi fiul lui, mă gândesc.

— Cu siguranţă nu o să arunce. Ochii lui Simon licăriră într-o nuanţă sclipitoare de albastru. Pentru că o să fie nevoie să mă lovească pe mine mai întâi. Şi o ridică, cu cătuşe şi toate cele, în faeton. Apoi, Simon îngenunche lângă băiat. Dacă începe să te doară burtica, mă anunţi şi ne oprim, bine?

Băiatul se uita cu ochi mari la el, cu degetul mare în gură, apoi încuviinţă din cap.

Simon ridică băiatul cu o asemenea grijă, încât Louisa simţi cum i se strânge inima în piept. Şi de ce băiatul trebuia să fie un îngeraş adorabil, ale cărui bucle blonde se legănau dulce când se ghemui în poala mamei lui? Era prea uşor să ţi-l închipui ca fiu al lui Simon, plecând la o plimbare cu tatăl lui. Să se închipuie mamă a copilului, lipindu-i capul la piept, îndreptându-i căciuliţă şi murmurând în urechile lui prostioare care să îl liniştească.

Nu reuşi să-şi întoarcă privirea de la Simon, în timp ce se urcă în faeton şi un gardian li se alătură pe bancheta din faţă. Nu se gândise niciodată la el în postura de tată. Condus de ambiţiile lui, da. Maestru al seducţiei, cu

siguranţă. Dar în stare să aibă grijă de un fiu sau de o fiică? Nu. Până acum.

Oh, la ce se gândea ea? Nu îşi dorea nicio parte din durerea şi chinurile naşterii, cu doctori cruzi care aveau lipitori şi bisturie.

Îşi întări hotărârea. Nicio căsătorie pentru ea, oricât de mult o ispitea Simon. Louisa se aşeză la locul ei cu un oftat de uşurare. Iată ceva cu care putea să se descurce: femeile condamnate. Le învăţase să citească cât timp îşi aşteptaseră procesele. În ciuda diferenţelor de poziţii sociale, se simţea bine cu ele, pentru că nu le păsa cu ce era îmbrăcată sau dacă spunea ceea ce gândea. Într-adevăr, o implicară în bârfa lor când trăsurile o porniră din loc.

Amy, asistenta unui postăvar, condamnată pentru furt, se aplecă în faţă.

— Bărbatul care i-a pus pe Lizbeth şi pe băiatul ei în trăsura lui chiar este duce, domnişoară North?

Martha, femeia de lângă ea, pufni.

— Gâsculiţo, ce să caute un duce aici?

Când celelalte începură să o tachineze pe Amy, Louisa le spuse în grabă:

— Da, este duce.

— V-am spus eu că este! Amy aruncă o privire plină de bucurie spre Martha. Nu că este ceva? Pun pariu că Lizbeth nu se aştepta în veci să stea lângă un duce.

— Nu ştiu de ce să nu, spuse Martha. Probabil că a stat destul de des în poala unui duce pe la tavernă. Ea o înghionti pe Amy. Şi nu doar în poala lui, mă aştept.

Celelalte femei se strâmbară şi Louisa se încruntă.

— Doamnelor, ce spuneam despre evitarea discuţiilor neplăcute?

Ele deveniră imediat serioase.

— Da, domnişoară, răspunseră la unison.

Dar nu putea să le condamne că reveneau la vechile obiceiuri; aveau emoţii în privinţa viitorului lor. Iar cu perdelele birjei trase, prin care se strecura ciudat lumina zorilor, spaţiul devenise un mesager sumbru al călătoriei

care le aştepta, când aveau să fie înghesuite sub punte în celule mici.

Amy îi aruncă o privire gânditoare.

— Vrem să fim bune, chiar vrem. Dar am auzit lucruri despre ceea ce se întâmplă cu femeile care pleacă pe nave…

— Ştiu. Şi Louisa auzise poveştile. Cu trei ani în urmă, o navă de condamnaţi fusese capturată de piraţi. Dar, dacă aveţi grijă de voi, bărbaţii buni o să vă trateze cu respect.

— Şi ceilalţi? răbufni Martha. Ei sunt cei care ne îngrijorează.

— Trebuie măcar să încercaţi să rămâneţi hotărâte în principiile voastre. Pentru că asta este şansa voastră la o viaţă nouă, numai să aveţi puterea să profitaţi de ea.

— Totuşi, spuse Martha, mă bucur că prietena mea a reuşit să-mi cumpere nişte bureţei.

Louisa se uită la ea întrebătoare.

— Bureţei?

— Nu vorbiţi despre asta de faţă cu domnişoara North, neghioabelor, le mustră Amy.

— De ce nu? întrebă Martha. Poate să fie util şi pentru ea. Iar Dumnezeu ştie că nimeni dintre domnii sau doamnele din lumea buna nu o să-i spună despre aşa ceva. Martha se uită cu răceală la Louisa. Bureţeii se folosesc ca să nu ai copii. Îi înmoi în oţet şi îi bagi în…

— Martha! spuse Amy tăios. Nu fi aşa necuviincioasă.

— Este în regulă, răspunse Louisa, tulburată. De ce nu aflase de asta până acum? Cu siguranţă, auzise destule despre actul în sine, de la deţinute. Chiar auzise despre prezervative pentru bărbaţi, dar ce putea să folosească o femeie dacă voia să-şi păstreze scopul secret? Nu prea putea să strecoare o asemenea măsură de contracepţie pe… chestia soţului ei. Bureţeii ăştia. Chiar funcţionează?

— În mare parte, spuse Amy. Să eviţi o sarcină nu este niciodată un lucru sigur. Oricum, nu trebuie să-i folosiţi… nu cu bărbatul minunat şi bogat cu care trebuie să vă măritaţi. El o să aibă destui bani ca să se descurce.

— Poate domnişoara North nu se gândeşte la niciun

soţ, spuse Martha cu viclenie. Poate vrea să-şi ia un iubit…

— Sigur că nu. O îmbujorare coloră obrajii Louisei. Sunt doar curioasă, pentru că tinerele mă întreabă despre asemenea lucruri.

Celelalte doamne părură să-i accepte minciuna flagrantă, dar Martha ridică dintr-o sprânceană, în timp ce se lăsă în spate şi îşi încrucişă braţele la piept.

Louisa inspiră profund ca să se liniştească.

— Bărbatul nu poate… ei bine… să simtă bureţelul?

Amy râse de stânjeneala ei.

— Oh, domnişoară, ar trebui să lăsaţi femeile măritate să le instruiască pe tinere despre asemenea lucruri. Nu mă deranjează să le explic eu asta. Martha îi aruncă Louisei o privire scrutătoare. Un bărbat nu observă mai nimic când îşi face treaba. Atâta vreme cât femeia stă acolo şi îl lasă să facă ce vrea, el nu o să simtă niciodată diferenţa.

— Este şi mai rapid, spuse o altă femeie, şi toate râseră.

Louisa clipi. Suna extraordinar de… pragmatic, mai degrabă ca împerecherile la care participase din greşeală prin închisori înainte ca ea şi reformatoarele ei să facă ordine. Sigur nu suna deloc asemănător cu furtuna sălbatică de senzaţii pe care săruturile lui Simon o trezeau înăuntrul ei. Susţinu privirea Marthei cu o privire ce se voia perfect nevinovată.

— Şi de unde poate… o tânără să ia bureţeii ăştia?

Martha ridică din umeri.

— Doamna Baker de pe Petticoat Lane îi are.

— Chiar vinde şi o soluţie specială în care să-i înmoi, nu-i aşa, Amy? spuse altă femeie. Dar Amy părea să îşi fi pierdut interesul, pentru că trăsese perdeluţa la o parte şi se uita lung pe stradă.

— Uită-te la ei, vulturii, abia aşteaptă să-şi zărească prada.

Louisa dădu perdeluţa de lângă ea deoparte şi făcu o grimasă când văzu străzile pline cu gură-cască, unii dintre ei având coşuri pline cu gunoaie.

— De ce nu azvârl cu nimic? întrebă Amy. Sigur ştiu

cine suntem. Plecările navei apar mereu prin ziare, şi pot intui ce se întâmplă după gardieni.

— Faptul că sunteţi transportate în trăsuri nu mai reprezintă nici o distracţie, speculă Louisa.

Totuşi, vederea unei mulţimi care murmura şi arunca priviri întunecate la întreaga procesiune o cutremură.

— Ducele ăla din faţă îi împiedică, spuse Martha. Oamenii nu ştiu cum să reacţioneze cu trăsurile elegante.

Louisa încuviinţă din cap. Totuşi, nu reuşi să se scuture de senzaţia de rău augur care o cuprinse, mai ales când îşi dădu seama cât drum mai aveau de parcurs. Putea doar să se roage ca prezenţa marcantă a lui Simon să ţină la depărtare mulţimile, pentru ca trăsurile să ajungă la docuri.

Capitolul 13

Dragul meu văr,

Mulţumesc pentru sfat, dar eu sunt întotdeauna în gardă în jurul celibatarilor. Ei au această tendinţă deplorabilă de a surprinde pe cineva, iar o femeie matură ca mine este foarte greu de surprins.

Prietena şi verişoara ta,

Charlotte

Simon privi încruntat în timp ce îşi conducea faetonul pe străzile blocate de măturători care cărau gunoaie, zarzavagii, ajutoare de brutari… oricine avea timp şi înclinaţie să-şi verse frustrarea pe decizia guvernului prin urmărirea condamnatelor. Avea sentimentul că, dacă se uita direct la ei, vraja ciudată de a-i ţine în ordine s-ar fi distrus, şi s-ar fi instalat haosul.

La cum stăteau lucrurile, murmurul vocilor escaladase. Cât de mult putea să stea sub control o

mulţime furioasă? Nu îşi dorea să afle.

Simon îşi încleştă maxilarul. Acela nu era un loc pentru Louisa, Regina sau celelalte doamne. Să-i lase pe membrii quaker să continue reforma închisorilor – ei ştiau cum să facă faţă oamenilor simpli. Însă doar gândindu-se că Louisa se confruntase mai devreme cu gardianul, şi îşi simţi inima străpunsă de teamă.

Ea putea, al naibii de bine, să nu mai facă aşa ceva vreodată. Dacă nu îl lăsa pe Simon să o îndrume, atunci el avea să se asigure ca Draker să primească o relatare detaliată a evenimentelor din acea zi, ca s-o îndrume el. În orice caz, Simon avea de gând să pună capăt activităţilor ei.

— Asta este corabia? gângăvi băieţelul de lângă el, arătând spre cele câteva catarge care se ridicau deasupra râului.

— Este una dintre ele, spuse Simon.

— O să-l văd pe tata acolo? întrebă el cu speranţa dată de vârsta fragedă.

— Taci, Jimmy, murmură mama lui înainte ca Simon să poată răspunde. Surprinzând privirea lui Simon, ea îi zise: I-am spus că tatăl lui este marinar.

Dacă acela era adevărul, putea oricine să creadă ce voia, dar, judecând după expresia ei bântuită, tatăl îi abandonase probabil cu mult timp înainte de naşterea lui Jimmy.

Un asemenea lucru era obişnuit, dar tristeţea faptului în sine îl afecta pe Simon. În regulă, poate el înţelegea de ce Louisa simţea că nu putea să stea deoparte şi să lase asemenea mici tragedii să-şi urmeze cursul obişnuit. Dar trebuia să meargă atât de departe? Să predea cursuri la închisoare era un lucru; să se pună la dispoziţia acestor femei era altceva. Sau la mila gardianului aceluia nenorocit care mergea călare înaintea faetonului. Treacle îi amintea dureros de tare lui Simon de bătăuşii Maratha care jefuiseră şi incendiaseră Poona, până când englezii ajunseseră să-i oprească. Sau să culeagă bucăţile rămase, în funcţie de cum priveai situaţia. Mirosul înţepător de fum şi sânge încă

bântuia nopţile lui Simon.

Acum, procesiunea sumbră se apropia de o intersecţie aglomerată de lângă docuri, şi Treacle făcu un semn să se oprească până trecea lumea. În timp ce aşteptau, neliniştea lui Simon spori, în special când îl văzu pe Treacle vorbind cu un gură-cască.

Ticălosul se uită în spate la Simon, şi tânărul cu care vorbea o luă la fugă să împrăştie nişte veşti prin mulţime. În câteva clipe, strigăte înăbuşite izbucniră de peste tot din mulţime, asemenea scânteilor unui fulger peste Marele Desert Indian.

Simon gemu când auzi câteva frânturi: „ducele şi amanta lui”, „bastardul lui Foxmoor” şi „privilegiile nobilimii”. Nu dură mult până să descifreze restul povestit ce se răspândea prin mulţime. Anume, că el îşi transporta personal amanta – probabil femeia de lângă el – la docuri. Că lui îi fusese permis să ocolească metodele obişnuite în virtutea faptului că era duce. Că urma să-şi ia fiul bastard cu el, după ce amanta îi era expediată.

Era un mod de a măsura cât de încordaţi erau oamenii, faptul că acceptau minciuna lui Treacle în loc să ia în consideraţie absurditatea ei. Dacă un duce voia să împiedice ca amanta lui condamnată să sufere pentru infracţiunile ei, şi-ar fi folosit influenţa cu mult înainte ca ea să ajungă la proces. Dar mulţimile erau rareori logice. Nu fu de prea mare ajutor nici faptul că fiul pasagerei lui avea aceeaşi culoare de ten cu a lui Simon. Intersecţia se eliberă, şi Simon dădu bice cailor înainte ca Treacle să dea ordinul, dar răul fusese făcut. Mormăielile mulţimii crescură pană ce ajunseră un vuiet continuu, apoi un vacarm în toată regula. În câteva minute, începură să zboare obiecte prin aer.

El auzi cum gunoiul lovea trăsurile din spatele lor, izbindu-se în panouri, speriind caii. În timp ce gărzile calare se străduiau să restabilească ordinea, Simon îşi îndemnă armăsarii să meargă mai repede, şi birjele îl urmară la scurt timp. Ei goniră pe ultimul kilometru spre docuri printre legume putrezite şi lături. Din moment ce puţini oameni din

mulţime îndrăzniră să arunce ceva în Simon, pasagera şi fiul ei erau în mare parte salvaţi – totuşi, el îşi aruncă haina peste ei. Din fericire, de îndată ce ajunseră la docuri, îi aşteptară mai multe gărzi. Ei şi oamenii călare reuşiră să ţină piept mulţimii pentru ca pasagerii să poată coborî fără să fie răniţi.

Dar femeile nu reuşiră să scape de batjocuri şi, în timp ce prima dintre trăsuri fu golită, o femeie din grupul Louisei reacţionă, urlând blesteme spre mulţime.

Simon tocmai îi ajuta pe pasageră şi pe fiul ei să coboare atunci când aruncă o privire spre Louisa, care o mustra pe femeia supărată. El văzu un bărbat din mulţime înaintând printre gardieni şi ridicând mâna, şi, înainte ca oricine să poată reacţiona, bărbatul îşi aruncă proiectilul.

Dar nu erau roşii putrezite, ci o piatră mare.

Simon se repezi spre Louisa, dar totul se întâmplă prea repede – tot ce reuşi să facă era să privească îngrozit cum piatra lovi din plin. Louisa se clătină, apoi se prăbuşi la pământ.

— Louisa!

Simon, cuprins de panică, reuşi să traverseze în grabă distanţa rămasă.

În clipa în care bărbatul care aruncase piatra îşi dădu seama că lovise femeia nepotrivită, o luă la fugă, dar Simon era prea disperat să-i mai pese.

Când Simon ajunse la Louisa, pe femeia care îl batjocorise pe bărbat o apucară isteriile.

— Linişte! porunci el, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

El îngenunche lângă Louisa, ca să-i ia pulsul. Măcar pulsul bătea regulat şi puternic, chiar dacă ochii ei rămâneau închişi şi braţul îi era moale în strânsoarea lui.

— Oh, Dumnezeule, este moartă, nu-i aşa? Femeia condamnată îşi frângea mâinile, refuzând să plece de lângă Louisa. Au omorât-o, şi este numai vina mea! Mi-a spus să-i ignor, dar a trebuit să le spun ce gândesc…

— Nu este moartă, gemu el. Acum, du-te de aici şi lasă-ne să ne ocupăm de ea.

Un gardian o împinse pe femeie deoparte pentru că Regina îşi croi drum până la ei.

— Cum se simte?

— Nu ştiu. Simon abia dacă mai putea să respire din cauza apăsării din piept. Fie a leşinat, fie este inconştientă. Ai la tine sărurile?

— Nu mergem cu gentuţele la închisoare.

El putea să-şi imagineze foarte bine de ce.

— Atunci, trebuie să o scot din toată nebunia asta.

— Ia birja. Regina arătă spre uşa rămasă încă deschisă a unei trăsuri din apropiere. O să mă ocup eu ca faetonul să-ţi fie returnat.

— Ar trebui să veniţi cu mine, tu şi prietenele tale. Aici nu este un loc sigur.

— Prostii, spuse Regina, gardienii au deja mulţimea sub control. Şi noi trebuie să înmânăm pachetele femeilor care au venit din alte închisori. Pleacă. O să revin acasă cât pot de repede.

Faţa palidă a Louisei îl neliniştea mai mult în clipa aceea. După ce-i transportă trupul moale în trăsură, Simon aşeză capul Louisei în poala lui. Din fericire, dezmeticită de vederea unei reformatoare lovite, mulţimea se dădu la o parte ca să permită trecerea trăsurii, şi ei se grăbiră spre reşedinţa Draker din Mayfair. Cutremurat de teamă, Simon îi scoase boneta. Cât de uşor putu, îşi trecu mâinile prin părul ei, ca să îi verifice rănile. Umflătura de la cap îi înteţi panica. Era mult prea mare.

Louisa răsufla constant, dar el nu se simţi mai liniştit. Cum să fie când ochii ei rămâneau închişi, iar capul îi cădea la fiecare zdruncinătură a trăsurii? Înjurând, el îndepărtă agrafele din păr în zona umflăturii şi desfăcu nasturii de sus ai mantiei îmblănite. Cum ea tot nu se trezi, el îi scoase mănuşile şi începu să-i frece mâinile umede şi reci, neştiind ce altceva să facă. Dacă scăpa teafără din asta, el intenţiona să se asigure că nu urma să mai aibă în veci o asemenea experienţă. Avea să o ia de soţie şi să o închidă pe una dintre proprietăţile lui. Avea să le mituiască pe membrele Societăţii Doamnelor din Londra să stea departe

de ea. Avea să recurgă la orice ca să o ţină în siguranţă.

Fu cea mai lungă călătorie din viaţa lui Simon.

Ajuns la reşedinţa din oraş a lui Draker, Simon coborî din trăsură cu ea în braţe şi se grăbi spre scări. Cum intră, majordomul lui Draker se apropie.

— Excelenţă! Ce s-a întâmplat?

— Domnişoara North a suferit un accident, răbufni Simon. Cheamă-l imediat pe fratele ei.

— E... el nu este aici, domnule, spuse majordomul. Este plecat la familia Tattersall pentru o zi.

— Atunci, trimite-i de veste, pentru numele lui Dumnezeu. Şi cheamă un doctor. El se îndreptă spre ampla scară centrală. Care este dormitorul domnişoarei North?

— Ultimul de pe coridor, pe partea dreaptă.

— Trimite un lacheu cu săruri.

Simon urcă scările cu preţioasa lui povară. Dormitorul ei era spartan, cu un covor simplu de Bruxelles şi mobilier modest. Perfect pentru Ioana d'Arc. El putea numai să se roage ca ea să nu sfârşească precum faimoasa sfântă: ucisă de mâinile judecătorilor ei.

Ea nu mişcă nici atunci când el o întinse pe pat, ceea ce spori strângerea ca de menghină a groazei pe care Simon o simţea în piept. Aghiotantul lui simţise, probabil, acelaşi lucru când se întorseseră de la Poona şi o găsiseră pe soţia lui Colin pe moarte, din cauza unei lovituri de sabie primite în abdomen.

Vechea vină bine se culcuşi înăuntrul lui Simon, dar el nu-i dădu importanţă. Louisa nu avea să moară! Nu! El nu avea să îngăduie aşa ceva.

Se grăbi spre biroul ei ca să ia un scaun şi încremeni când zări ce se afla lângă călimară: crinul pe care i-l sculptase el cu ani în urmă. Ea îl păstrase, în ciuda minciunilor şi înşelăciunilor lui. Luă scaunul, îl puse lângă marginea patului, apoi se aşeză şi îi scoase ghetuţele. Picioarele ei păreau atât de mici şi de fragile în şosetele albe. Simon îşi întoarse privirea spre faţa ei vlăguită. Louisa trebuia să trăiască. Trebuia. Viaţa fără ea...

Nu, nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Îi apucă

mâinile în ale lui şi se rugă. Nu fusese niciodată o persoană religioasă, dar se rugă pentru tot ce preţuia.

Se mai ruga încă atunci când Louisa gemu şi întredeschise pleoapele. Ea privi în jur, confuză.

— De ce sunt acasă? Şi de ce eşti aici, Simon?

Menghinea din pieptul lui se relaxă. Ea ştia unde era! Aşadar, nu putea să fie lovită atât de rău, slavă Domnului. El îşi înghiţi emoţia din gât şi îi strânse mâinile.

— Şşttt, iubito. Nu încerca să vorbeşti acum.

— De ce nu? Ea se încruntă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că ieşeam din trăsură…

— Cineva a aruncat o piatră, care te-a lovit, şi ai căzut.

Confuzia îi încreţi fruntea frumoasă.

— Aşa se explică de ce mă doare capul. Ea îşi frecă scalpul, apoi făcu o grimasă. Dar de ce ar azvârli cineva cu piatra în mine?

— Era destinată unei femei condamnate.

— Condamnată… Oh, nu, trebuie să mă întorc la docuri!

Se ridică brusc, apoi scoase un suspin plin de năduf. Cu o înjurătură, Simon o apăsă înapoi pe pat.

— Trebuie să te odihneşti. Cel puţin, până o să fiu sigur că eşti în regulă.

— Dar trebuie să ajut să dăm pachetele, spuse ea cu amărăciune, chiar dacă închise ochii.

— Nu te duci nicăieri acum. Regina şi celelalte doamne au lucrurile sub control. Pe lângă asta, nu eşti în stare să le ajuţi. Ai un cucui urât, şi nu o să ştim cât de rău este până nu vine un doctor să-l vadă.

— Un doctor!

Ochii ei se deschiseră, şi panica îngrozită din ei îl cutremură.

— În niciun caz. Serios, sunt bine.

Ea se împinse şi, înainte ca el să o poată opri, îşi duse picioarele la marginea patului şi se ridică. El însuşi în picioare, o prinse exact în momentul în care ea se aplecă în faţă.

— La naiba! Se aşează înapoi pe scaun, cu ea în braţe. Opreşte-te, fir-ar să fie, înainte să cazi şi să-ţi mai faci un cucui.

Slavă Domnului că ea nu se împotrivi, ci doar se aşeză în poala lui.

— Eu… eu chiar sunt bine, să ştii. Am nevoie numai de o clipă să… să-mi treacă ameţeala.

Simon îi puse capul pe pieptul lui, înjurând.

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie din lume, ştii asta?

— Cu siguranţă, nu. Deschise ochii şi îi zâmbi uşor. Trebuie să fie cineva mai încăpăţânat pe undeva.

— Nici nu vreau să mă gândesc, spuse el răguşit.

Ea se cuibări în braţele lui şi îşi frecă obrazul de haina lui aspră. Dintr-odată, ea se îndepărtă şi se uită lung la pieptul lui.

— Unde este haina ta?

— Numai Dumnezeu ştie. Am pus-o peste însoţitorii mei atunci când mulţimea a început să arunce cu gunoaie. Zace probabil călcată în picioare pe docuri.

O expresie plină de remuşcare traversă chipul ei.

— Oamenii aceia îngrozitori ţi-au stricat frumosul faeton?

Lui Simon nu-i venea să creadă că ea îşi făcea probleme pentru asemenea lucru.

— Nu-mi pasă dacă l-au stricat.

Iritarea din glasul lui o făcu să tresară.

— Dacă nu-ţi pasă de faetonul tău, atunci de ce eşti atât de supărat?

— Dumnezeule mare, femeie, tu de ce crezi? Am pierdut aproape zece ani din viaţa mea când ai căzut la pământ. Îşi frecă nasul de părul ei, adăugând cu voce scăzută: Nu-mi pasă de faetonul meu sau de haina mea, nici chiar de faptul că oamenii cred acum că eu am o amantă şi un bastard care au plecat în Australia. Îmi pasă doar de tine.

Chipul ei se îmblânzi şi începu să zâmbească. Până când asimilă ultima parte a vorbelor lui.

— Amantă? Despre ce tot vorbeşti?

El îi spuse ce credea că provocase agitaţia mulţimii. Ea se încruntă.

— Pare să fie exact ce ar face Brutus.

— Brutus?

— Domnul Treacle. Eu îi spun Brutus Tiranul, după felul în care se comportă cu femeile.

Ducele îşi strânse tare braţele în jurul ei.

— Şi este genul de persoană vulgară cu care ai de-a face…

— Mai bine mă confrunt eu cu el decât femeile acelea. Cel puţin, el ştie că nu poate ameninţa o femeie de rangul meu.

— Oh? spuse Simon cu înflăcărare. Numai să incite o revoltă împotriva ta…

Ea se retrase încruntată.

— Ai spus că piatra nu era pentru mine.

— Contează prea puţin. Tu eşti cea pe care a lovit-o.

O bătaie la uşă anunţă intrarea lacheului, care se opri când o zări pe Louisa în braţele lui Simon.

— Î… îmi pare rău, Excelenţă. Am adus sărurile.

Louisa sări roşind de pe genunchii lui Simon. De astă dată, se ţinu bine pe picioare.

— Mulţumesc, îi spuse ea lacheului, îndepărtând mâna lui Simon când el se ridică şi încercă să o aşeze iar pe pat. Dar după cum vezi, nu mai e nevoie. Sunt bine acum.

Lacheul se uită de la Louisa la Simon.

— Excelenţă, doctorul nu era acasă. Există alt doctor pe care doriţi să-l chem?

— Nu, spuse ea în acelaşi timp în care Simon zise:

— Bineînţeles.

— Simon! strigă ea. Ţi-am spus, nu o să accept niciun doctor.

Ignorând protestul ei, Simon se îndreptă spre birou şi notă numele şi adresa propriului doctor. Apoi, se întoarse şi îi dădu bileţelul lacheului.

— Dacă nu este la adresa asta, atunci sigur o să fie la Sfântul Bartolomeu.

Când lacheul încuviinţă din cap şi plecă în grabă, Louisa se repezi spre uşă.

— Întoarce-te în clipa asta! N-am spus că poţi…

Simon o prinse de mijloc, apoi închise uşa, o încuie şi puse cheia în buzunar.

— Gata cu toate astea, Ioana d'Arc. O trase spre pat. Nu o să mai pleci nicăieri pană când doctorul nu spune că poţi să faci asta.

Ea se retrase cu o putere neaşteptată şi se eliberă din strânsoare.

— Fără doctori!

— Pentru numele lui Dumnezeu. Ai putea avea o fractură sau…

— N-am nicio fractură. Sunt convinsă că aş şti dacă aş avea.

— O să-l lăsăm pe doctor să stabilească asta.

— Nu-mi plac doctorii! Frica îi invadă chipul. Ei fac femeile să sângereze cu cel mai mic pretext. Pe lângă asta, mă simt mai bine în clipa asta. Se răsuci încet fără să se împiedice. Vezi? O să fiu bine. Nu este nevoie de niciun doctor.

— Să vedem ce spune fratele tău.

Furia o făcu să se îmbujoreze.

— Nu poţi să-i spui lui Marcus despre asta.

— Pe naiba nu pot. Trebuie să ştie în ce pericole intraţi tu şi Regina când el se întoarce cu spatele.

— Ştie deja.

— Am serioase îndoieli – altfel n-ar lasă-o pe soţia lui să participe. Cu ochii mijiţi, veni spre ea. Şi tu nu o să mă implori să nu-i spun. Aşa că înapoi în pat. Acum.

Ea renunţă să-l contrazică.

— Simon, nu trebuie să-i spui nimic lui Marcus. Te ştiu… O să faci să sune şi mai rău.

— Mai rău, ţipă el. Cum ar putea suna mai rău? Aproape că ai fost omorâtă.

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Şi tu aproape ai fost omorât la bătălia de la Kirkee, când nu erai nici măcar soldat. Nu s-a gândit nimeni de

două ori că-ţi rişti viaţa, dar eu trebuie să stau acasă şi să nu fac nimic, ca o fată cuminte, nu-i aşa?

— La naiba, Louisa…

— Nu poţi să-i spui. Te rog.

Bolborosind o înjurătură, el îşi trecu degetele prin părul deja ciufulit.

— O să afle oricum mâine din ziare.

— N-a apărut nimic în ziare nici înainte, spuse ea ridicând din umeri. Nu ştiu de ce ar apărea ceva despre asta acum.

— Înainte! Simon făcu un pas spre ea. Vrei să spui că ai mai fost rănită…

— Nu! Când se îndepărtă suficient de el, se grăbi să-i explice. Am mai văzut mulţimea aruncând cu diverse, atâta tot. Nu ni s-a permis niciodată să însoţim căruţele, dar am întâlnit la docuri femei condamnate, aşa că am putut să le dăm pachetele. Şi apoi, am văzut că ele îndurau… Ea se încruntă. Este de neconceput. Şi ziarele n-au publicat nimic, te asigur. Ei tolerează comportamentul ăsta. Aşa ne-am decis că n-ar trebui să se mai întâmple vreodată aşa ceva. Aruncându-i o privire rugătoare, ea adăugă: Şi, dacă tu îi spui lui Marcus, el o să refuze să ne mai lase pe mine şi pe Regina să ne ducem acolo, şi apoi şi alţi soţi o să urmeze exemplul ăsta, iar Societatea Doamnelor din Londra o să piardă jumătate din susţinere – şi totul din cauza unei pietre stupide.

„Foarte bine”, se gândi el.

— Data viitoare, ar putea azvârli în tine cu o cărămidă.

— Data viitoare, o să port o pălărie de oţel.

El se încruntă.

— Chiar dacă nu-i spun eu lui Draker, o să-i spună Regina.

— Prostii! Ea este la fel de implicată ca mine şi ştie cum ar reacţiona el. De îndată ce o să vadă că sunt bine, n-o să scoată o vorbă.

Probabil că nu. Regina era la fel de încăpăţânată ca Louisa.

— Haide, Simon, nu prea cred că ai vrea să fii la cuţite cu noi două, nu-i aşa? Zâmbetul brusc al Louisei făcu să i se oprească inima în piept. Şi sigur nu vrei să fii la cuţite cu mine.

Avea de gând să-l seducă pentru a uita de îngrijorarea lui? Pe naiba dacă reuşea.

— Noi suntem deja la cuţite, îţi aminteşti? După ziua de azi, vrei să mă alungi din preajma ta. Aşa că, oricât de mult te-ar enerva, o să am grijă de tine.

— Poate am fost puţin cam grăbită cu tine ieri. Ea ridică bărbia. Dacă aş spune că o să te las până la urmă să observi comitetul meu?

El o privi îndelung, apoi spuse uşor:

— Nu-i suficient.

— Atunci, dacă aş spune că ai putea să-mi faci curte? Ea îl urmări pe sub genele coborâte seducător. Asta este ceea ce vrei, nu-i aşa?

Oh, Doamne, da. Asta şi mai mult. Şi, dacă o curta, putea să se asigure că ea nu-şi mai risca din nou viaţa.

El se încruntă. Slabe şanse. Louisa putea să se implice în multe probleme, în timp ce el îi făcea curte, în special dacă îl lăsa să se chinuiască săptămâni întregi. Cel puţin cu Draker, Simon avea ceva şanse să pună capăt activităţilor ei – presupunând că acesta nu le-ar lăsa pe afurisitele de femei să-l convingă de contrariu.

— Nu o să risc să te văd moarta. Făcu un pas spre ea. Acum, înapoi în pat, scumpo, ca să mă duc să văd dacă fratele tău s-a înto…

Ea îi opri cuvintele cu un sărut. Un sărut foarte dulce, foarte tandru, iar inima lui bătu mai repede. Când se desprinse, ochii ei străluceau la fel de negri şi de înflăcăraţi precum ai dansatoarelor profesioniste indiene care îi ispiteau pe soldaţi.

Spre disperarea lui, trupul i se trezi la viaţă precum corpul acelor soldaţi nesăbuiţi.

— Ce crezi că faci? se enervă el, strângând pumnii ca să n-o ia pe sus şi să o care în pat.

— Îţi arăt ce bine poate să fie între noi.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, apoi se ridică iar pe vârfuri ca să-l sărute, de astă dată trecându-şi limba peste buzele lui. Atât de inocent… atât de seducător. Şi el era doar un bărbat. Aproape o pierduse, iar acum…

Cu un geamăt, el o trase aproape şi o sărută adânc, pasional, plimbându-şi limba între buzele ei calde, primitoare, iar şi iar.

Când, în sfârşit, el se retrase, respiraţia ei era întretăiată, iar ochii ademenitori străluceau spre el.

— Vezi cum ar putea să fie? şopti ea. Iar dacă o să păstrezi secret ce s-a întâmplat azi, eu o să… o să… Ea se chinui să zâmbească. O să te las să ai câte sărutări vrei.

El dădu să o elibereze, şocat de faptul că ea negocia cu el folosindu-şi sărutările, dar şi îngrijorat pentru rana ei. Însă nu părea rănită. Dimpotrivă, arăta… bine. Foarte bine. Suficient de bine cât să fie devorată dintr-o singură înghiţitură, cu părul ei negru ca noaptea care se revărsa în dezordine peste umeri şi buzele roşii de la sărutul lui apăsat.

Sângele îi vuia în urechi.

— Acum? Aici? spuse el cu glas răguşit.

Ea se juca cu o şuviţă din părul lui.

— Dacă de asta este nevoie ca să păstrezi tăcerea…

— Fratele tău poate să apară în orice moment, iar când o să ne găsească împreună…

— Nu o să se întoarcă decât peste câteva ore. A plecat la Tattersall azi-dimineaţă şi nu se întoarce niciodată până după-amiaza târziu.

Dar Draker fusese chemat…

Oh, bine, ea nu auzise asta. Ceea ce însemna că ea nu ştia că puteau fi surprinşi. Mintea lui începu să lucreze frenetic. Putea fi exact ocazia de care avea nevoie pentru a o proteja. Să pună capăt suferinţei lui. Să se însoare cu ea.

O cuprinse de mijloc de parcă totul era aranjat. Într-adevăr, îi promisese lui Draker să nu o compromită, dar asta fusese înainte de a o vedea cum aproape îşi dăduse duhul.

— Şi Regina o să fie la Newgate pentru câteva ore

bune, continuă ea, dorind să spună orice ca să-l supună pe Simon voinţei ei. În plus, i-am auzi intrând în casă şi am avea timp suficient ca să ne oprim din sărutat.

El se cam îndoia. Nici nu era la fel de sigur ca ea că Draker ar opri activităţile ei reformatoare dacă Simon îi spunea ce se întâmplase. Dar, atâta timp cât Louisa credea asta, Simon putea obţine ceea ce voia – şansa de a o compromite.

El trebuia să o convingă să meargă suficient de departe încât să-l facă pe Draker să îi oblige să se căsătorească, iar el putea să se supună. Dumnezeule, dacă asta însemna să o cucerească, el putea să îndure şi bătaia pe care fratele ei avea să i-o dea, cu siguranţă.

— Aşadar? întrebă ea cu voioşie. Ne-am înţeles?

— Nu încă. Vreau mai mult pentru tăcerea mea decât câteva sărutări.

Intenţionat, el se uită lung la locul în care gulerul descheiat al mantiei îmblănite lăsă să se vadă o bucăţica ademenitoare din trupul ei. Chiar un pic mai mult.

O roşeaţă îi coloră obrajii într-un stacojiu-închis, dar ea nu dădu înapoi.

— Ce vrei să spui?

El puse mâna peste pieptul ei şi îşi apropie gura de urechea ei.

— Mângâieri interzise. Mângâieri intime interzise. Vreau să te ating. Vreau să te gust şi să dezmierd trupul tău gol…

— Nu se poate aşa ceva.

Ea se îndepărtă de el, deşi ochii ei păstrau o căldură sclipitoare care se potrivea cu focul din interiorul lui.

— Atunci, eu şi fratele tău o să purtam o lungă şi foarte detaliată discuţie despre activităţile tale.

Se detesta din tot sufletul că o presa cu atâta răutate, dar era posibil să nu mai aibă vreodată o asemenea şansă. Cum altfel putea să o facă să se mărite cu el dacă nu stârnindu-i dorinţele? Dacă o făcea să înţeleagă ce dulce putea să fie căsnicia…

— Nu o să îţi iau virtutea, spuse el ca să o liniştească.

Doar să ne simţim amândoi bine. Destul cât să o compromită. După ce terminăm, poţi fi din nou cât de înţepată vrei.

Însă el s-ar asigura că ea nu avea să mai vrea. Niciodată. Şi, bineînţeles, el putea să se controleze suficient cât să îi ofere plăcere fără să o posede. Aşteptase şapte ani; mai putea aştepta o vreme până în noaptea nunţii lor.

Ea îl privi absentă, pe chipul ei furia războindu-se cu dorinţa. Dar nu era proastă. Ştia ce voia el să spună. Probabil era cu adevărat îngrijorată că Draker putea să-i limiteze activităţile – şi în egală măsură hotărâtă să nu-l lase – altfel, nici măcar nu ar fi luat în calcul un asemenea târg neruşinat.

În cele din urmă, privirea ei o întâlni pe a lui.

— Trebuie să juri pe onoarea ta că nu o să mă compromiţi.

— Jur.

Trebuia pur şi simplu să o facă să se simtă atât de înflăcărată şi de tulburată, încât să piardă noţiunea timpului.

— Şi trebuie să juri că acum o să fie singura dată când mă faci să-ţi cumpăr tăcerea cu… mângâieri scandaloase. Pentru că, dacă te întorci mâine şi ameninţi că îi spui lui Marcus…

— Pe onoarea mea, o să fie doar o singură dată. De o dată era nevoie. Doar dacă nu… Dar trebuie să-mi promiţi că mă laşi să fac aşa cum vreau. Fără împotriviri la mângâierile pe care le crezi prea intime. Am fost de acord să nu te compromit. El coborî uşor privirea. Şi ăsta e singurul lucru cu care am fost de acord.

Chipul ei fu străbătut de panică.

— Dar nu poţi să stai aici o jumătate de zi…

— O să mă opresc când vine doctorul, în regulă?

El se rugă ca Draker să ajungă înainte.

— Bine. De îndată ce îl goneşti pe doctor după ce apare. Când Simon se încruntă, ea adăugă: Niciun doctor şi nicio vorbă către Marcus. Asta ne este înţelegerea.

Ea se credea atât de isteaţă.

— Nu eşti în situaţia să negociezi, scumpo, îi reaminti el.

— Dacă nu vrei oferta… spuse ea înţepată şi dădu să se întoarcă.

— O s-o accept.

Nu-i mai dădu nicio şansă să se răzgândească şi o luă în braţe.

Capitolul 14

Dragă Charlotte,

Cu greu aş putea numi o femeie de treizeci şi doi de ani „bătrână”. Nici nu-mi imaginez că toate surprizele nu sunt bine-venite pentru tine. Tu nu eşti atât de neaventuroasă pe cât pretinzi.

Verişorul tău „bătrân”,

Michael

Nebunie, curată nebunie. Louisa se clătină sub atacul violent al sărutărilor lui Simon. Ce o apucase de propusese aşa ceva? În mod cert, piatra îi ştersese raţiunea. Însă nu putea să-l lase pe Simon să-i povestească lui Marcus despre acea zi. Dacă fratele ei afla că ea fusese răpită… Nu, nu avea curajul să rişte. Dacă şi ea, şi Regina erau nevoite să îşi înceteze activitatea, grupul nu avea să supravieţuiască. „Prostii”, spuse conştiinţa ei. „Vrei doar să vezi ce înţelege Simon prin «mângâieri intime»”…

Precum cele de acum; mâna lui îi frământă un sân, în timp ce gura lui o invadă pe a ei cu o dorinţă care o oglindea perfect pe a ei. Dumnezeule, cele mai ciudate părţi ale trupului îi erau încordate, tânjeau după gura lui, degetele lui…

Apoi, el îi desfăcu mantia şi o îndepărtă.

— Simon! strigă ea în timp ce rochia ei de lână i se

făcu ghem la picioare.

— Piele goală, îţi aminteşti?

El veni în spatele ei pentru a-i desface corsetul.

— Dar dacă intră cineva…

— Nu te îngrijora, scumpo. Cu sărutări fierbinţi, el îi tachină urechea delicată, obrazul în flăcări, zona de pe gâtul ei unde pulsul zvâcnea furios. Uşa este încuiată.

Ea se împotrivi, chinuindu-se să-şi recapete raţiunea.

— Cum rămâne cu servitorii? Ei au chei.

— Da, dar nu le-ar folosi fără permisiune. Lacheul îl aduce pe doctorul meu. Când bate să ne anunţe de sosirea acestuia, o să merg pe coridor, şi acolo o să mă găsească familia ta.

— D… doctorul n-o să spună… ceva… cuiva?

— Îl plătesc bine ca să fie discret. El îi desfăcu corsetul, apoi îl aruncă. O să plătesc şi servitorii ca să tacă, dacă trebuie.

Suna extrem de înţelept… mult prea înţelept pentru cum o făcea să se simtă. Mana lui îi cuprinse un sân ca să-l tachineze, să-l dezmierde şi să o scoată din minţi. Şi cealaltă mână… Oh, Doamne sfinte, ce făcea?

O freca între picioare aşa cum făcuse în pădure, de astă dată mult mai intim, mult mai… erotic. Din moment ce nu purta pantalonaşi, doar cămăşuţa fină de olandă se interpunea între degetele lui şi cea mai ascunsă parte a trupului ei.

— Eşti atât de umedă şi de fierbinte, scumpo, spuse el cu voce guturală. Ştii ce înseamnă asta pentru mine?

El ştia despre umezeală, căldură? Bineînţeles. Indiferent de ce susţinuse despre celibatul său, avusese probabil multe femei la viaţa lui. Altfel n-ar şti cum să facă aşa… foarte… oh, Doamne sfinte. Ce atingea de o făcea să simtă…

Un suspin scăpă printre buzele ei. Ea se arcui nebuneşte în mâinile lui, dorind mai mult. El o sărută cu foc pe gât în jos, iar ea îşi întoarse capul ca să-i întâlnească buzele.

Când se privi o clipă în oglindă, având mâinile lui

poruncitoare peste ea şi gura lui posedându-i gâtul, imaginea lor împreună o excită şi mai mult – până când îşi dădu seama cum ar fi reacţionat cineva care i-ar fi văzut.

— Simon, dacă servitorii… descuie… uşa…

— O să te găsească întinsă, îmbrăcată sumar, în pat, aşteptând doctorul. Luând-o prin surprindere, o ridică în braţe. Pentru că exact acolo o să fii.

Cu un suspin, ea îşi puse braţele în jurul gâtului lui. Era o greşeală în logica lui, dar nu putea să o descifreze când privirea lui îi cercetă trupul cu o intenţie ispititoare. Cu cămăşuţa pe ea, cu greu putea fi numită dezbrăcată, dar era mai puţin decât purtase vreodată în prezenţa unui bărbat. Şi Simon părea să vadă prin ea când o întinse pe pat şi se lasă deasupra ei, cu ochii întunecându-se în acel albastru asemenea cerului care îi trimitea întotdeauna un fior năvalnic de-a lungul coloanei. Când îi dezlegă cămăşuţa cu o mişcare rapidă, apoi o coborî expunându-i sânii, chipul ei se aprinse, dar sfârcurile ei neobrăzate, scandalos de rebele, se transformară în pietricele sub privirea lui.

— Ştii de câte ori mi te-am imaginat aşa? spuse el în timp ce se strecură în pat lângă ea. Câte nopţi sufocante la Calcutta am îndurat invocând imagini cu tine goală sub mine? Mă întrebam dacă sânii tăi sunt la fel de plini pe cât păreau. El îi mângâie, îi dezmierdă. Mă întrebam dacă sfârcurile tale sunt precum cireşele, mici şi cărnoase, sau ca prunele negre care se încreţeau de dulceaţă când le atingeam. El se aplecă peste sânii ei. Sau le gustam aşa…

Limba lui îi linse sfârcurile, şi ea îşi înăbuşi un geamăt. Cuvintele lui o seduceau la fel ca mângâierile lui diavoleşti. Se cutremură doar la simpla vedere a capului lui blond pe sânul ei. Târgul ăsta fusese o greşeală. Mai mult de atât, şi ea avea să îl implore să o ia, măcar pentru a uşura dorinţa din sânii şi din vintrea ei. Fără a mai menţiona locul dintre picioare pe care el îl dezvăluia, trăgând în sus cămăşuţa, centimetru cu centimetru. El chiar o mângâie acolo, degetul lui tachinând locul care tânjea după…

Dumnezeule mare, nu putea să-l lase să facă aşa ceva, căci avea să fie pierdută. Nu era sigură că Simon nu

ar fi compromis-o dacă era destul de nebună încât, în culmea extazului dorinţei ei neobrăzate, să spună că îl dorea. Dar acceptase deja să-l lase să o atingă şi să o guste, iar, dacă ea nu se stăpânea, el avea să distrugă tot ceea ce construise până în clipa aceea.

„Atâta vreme cât femeia stă pe spate şi lasă bărbatul să facă ce vrea, el nu o să ştie niciodată diferenţa”. Da! Aşa trebuia să facă… să stea pe spate şi să-l lase să facă orice dorea. Să nu permită sentimentelor ei neruşinate să o ispitească să răspundă, cum făcea în acea clipă, când îi mângâia părul şi îşi arcuia şoldurile spre ale lui…

Ea se chinui să revină pe pat. Doar să-l lase „să-şi facă treaba”. „Apoi, totul o să se termine şi virtutea ta o să fie intactă”.

El se mută ca să-i sugă celălalt sân şi ea fu nevoită să se străduiască din răsputeri să nu-i ţină capul strâns la piept. În schimb, apucă în pumni aşternuturile şi le strânse tare. „Gândeşte-te la altceva decât la gura lui blestemată. Gândeşte-te la Newgate”. Ea îşi pironi privirea deasupra ei, spre baldachinul alb din muselina al patului. Alb. „Da, gândeşte-te la proiectul cu cioplitul de statuete. Ce o să faci cu banii? Simon şi doamna Harris s-au întâlnit din nou? Trebuie să-l întreb mai târziu. Poate…”

— Ce faci? răbufni Simon.

Ea îşi mută privirea de la baldachin spre locul în care el plana deasupra ei, încruntat. Un sentiment de vinovăţie îi înfierbântă obrajii.

— N… nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba da, ştii. Acum câteva clipe erai excitată, iar acum… Privirea lui se mută cu subînţeles spre locul în care ea strângea aşternutul patului ca să rămână în viaţă. Te împotriveşti.

— Poate nu sunt atât de pasională cum ai crezut. Zâmbi forţat. Sau poate nu găsesc asta la fel de captivant ca tine.

Furia ardea pe chipul lui.

— Sau poate încerci să pui rapid capăt înţelegerii noastre cum ştii tu mai bine.

La naiba cu omul acesta şi abilitatea lui rară de a-i citi gândurile.

— Ăsta-i mai degrabă un mod arogant de a privi lucrurile. Presupui că eu…

— Nu presupun nimic. Te cunosc… Preferi să mori decât să-mi permiţi să câştig. Deci te sustragi de la înţelegerea noastră.

Cu o obrăznicie voită, Simon se aplecă şi îşi plimba limba în jurul sfârcului ei, şi un tremur delicios o traversă din cap până în picioare.

Disperată, ea ripostă.

— Ai spus că vrei să mă atingi şi să mă guşti; n-ai zis nimic despre reacţia mea. Sau să-ţi fac şi eu aceleaşi lucruri.

— Ah, dar sunt destul de arogant să vreau totul. Aşa că dă-i drumul, opune-mi rezistenţă. Întinde-te înapoi, gândeşte-te la Anglia şi ţine mâinile aproape de tine. El îi luă un sfârc între dinţi, făcându-l să se întărească pe dată cu atingerea senzuală a limbii lui. Apoi, îi dădu drumul şi afişă un zâmbet maliţios. Dar asta o să mă facă mai determinat să te am zvârcolindu-te sub mine, atingându-mă, gustându-mă şi implorându-mă să-ţi ofer plăcere.

Oh, câtă îngâmfare! Cum îşi permitea?

— Păstrează-ţi discursurile pentru parlament, Excelenţă. Aici este o luptă pe care n-o poţi câştiga folosindu-le.

Ea îşi regretă imediat vorbele batjocoritoare. Aşa el nu avea să-şi găsească liniştea până când nu o cucerea complet.

— Atunci, este un lucru bun că nu intenţionez să-mi folosesc discursurile, spuse el răguşit. Şi bătălia continuă.

Ea abia îşi trase răsuflarea când el prinse marginea cămăşuţei şi ridică, apoi o strânse deasupra sânilor ei. Aşa rămase complet expusă în faţa ochilor lui, de la piept până la jartierele de sub genunchi.

Simon îi cerceta trupul gol cu o privire devoratoare. Apoi, precum Wellington la Waterloo, el se năpusti asupra ei cu o viclenie necruţătoare, pârjolindu-i sânii goi şi

sfârcurile cu sărutări, scăldându-le cu urmele fierbinţi ale limbii lui, chiar când mâna lui se cufundă fără teamă între picioarele ei. Numai că, de astă dată, el nu se opri la o dezmierdare – oh, nu. El îşi strecură degetul afurisit înăuntrul feminităţii ei alunecoase într-o mişcare tot atât de curajoasă pe cât de şocantă. Ea suspină la îndrăzneala invaziei lui, când el începu să o mângâie, înăuntru şi în afară, mai întâi cu un deget, apoi cu două. Oh, Dumnezeu să o păzească de mâna lui abilă, care părea să ştie cum să o excite. Ea îşi înăbuşi strigătul ce i se urca în gât şi strânse iar aşternuturile încercând să nu se agite. Închise ochii, dar aşa fu şi mai atentă la gura lui, care îşi croi un drum din sărutări cu gura deschisă spre abdomenul ei, limba lui repezindu-se la buricul ei pentru o dezmierdare de-o clipă, înainte să continue în jos spre…

Ochii ei se deschiseră.

— Simon, ce faci…

— Pot să te gust oriunde vreau, îţi aminteşti?

Degetele lui se retraseră din interiorul ei, dar numai ca să despartă cârlionţii încâlciţi şi să dezvăluie părţile fragede privirii lui lacome. Când ea îşi ţinu răsuflarea, pe jumătate neliniştită, pe jumătate întrebătoare, el îi acoperi feminitatea cu gura.

Dumnezeule! Ce Dumnezeu… ce voia… oh, nu era corect.

Acum, gura lui pătrunse în interiorul ei, ispitind-o, dar nu-i dădu suficient. Dacă Simon guvernase India la fel de competent cum guverna trupul ei, nu era de mirare că toată lumea îi lăuda acţiunile. Limba lui îi apăsa petalele ce zvâcneau, şi ea se auzi gemând ca într-un vis. Simţi cum coapsele i se arcuiesc pentru a-i întâlni gura. Dar nu se mai putea opri, cum nu putea să oprească imaginile care îi inundau mintea… cu Simon care o purta în braţe, care îşi făcea griji pentru ea, care o cucerea când limba lui se afunda mai adânc şi mai adânc.

Ea nici nu îşi mai dădu seama că îi cuprinse capul şi că îşi strânse mâinile în părul lui – până când el întrebă răguşit:

— Mă doreşti?

Sunetul vocii lui o sperie, şi-şi coborî privirea spre chipul lui. Chiar dacă ea se aştepta să vadă răutate acolo, ochii lui străluceau totuşi de o dorinţă brută atât de incandescentă, încât se simţi traversată de un fior atât de puternic, încât nu se mai simţi în stare să-l ignore. Ea încuviinţă din cap.

— Spune-o, Louisa, îi porunci el. Spune „Simon, te vreau”.

— Te vreau… Simon, zise ea chiar în timp ce îşi arcui şoldurile, încercând în zadar să-i întâlnească gura. Cu ochii strălucind de o satisfacţie întunecată, el reveni la mângâierile lui păcătoase. Curând, o făcu să tremure şi să se zvârcolească, implorând până când vocea el fu răguşită de strigăte, până ce crezu că avea să moară dacă nu atingea apogeul pe care îl oferea gura lui…

Când atinse punctul culminant, o străbătu un flux de energie din cap până în picioare, şi un strigat i se opri în gât; se prinse de el şi îl ţinu fără ruşine, fără să-i pese că pierduse bătălia. Pentru că ea părea câştigătoare. Şi Simon simţi că ea câştigase. O ademenise ca să-l lase să o satisfacă, dar ea încă nu îl atinsese, şi tânjea să simtă mâinile ei pe el.

Cu o ultimă privire aruncată spre delicatesa preţioasă din care tocmai se adăpase, se ridică peste trupul ei.

— Atinge-mă, scumpo, te rog… gemu el, abia conştient de cuvinte. Atinge-mă şi tu… te implor…

— Unde? Cum?

Dintr-odată dornică să-i facă pe plac, începu să-i sărute umerii. Sărutările ei delicate îl înnebuniră.

El îşi smulse cămaşa din pantaloni, rupse nasturii de la pantaloni şi izmene, apoi îi apucă o mână şi i-o introduse nerăbdător înăuntru. Mădularul lui tare era atât de dornic de ea, încât zvâcni la prima atingere a degetelor ei. Suspinând, ea îi dădu drumul, iar el gemu.

— Este în regulă. Îi strânse mâna pe el. Slavă Domnului că ea îl lăsă, pentru că altfel ar fi putut muri. Trebuia să se mişte. El îi arătă cum trebuie să-l mângâie.

Freacă. Tare. Când ea o făcu, un geamăt gutural îi scăpă printre buze. Da, aşa. Dumnezeule, n-ai idee... cât de bine mă simt.

— Am o vagă idee, îl tachină ea, cu un zâmbet înflăcărat, apoi apăsă tare, făcându-l să scoată un geamăt de plăcere.

— Ştiam că eşti cu adevărat... Cleopatra... nu Ioana d'Arc. Se împinse în pumnul ei mic. Seducând bărbaţii ca să se predea.

— Seducând? Îl sărută de-a lungul gâtului. M-ai implorat, îţi aminteşti?

El abia îşi mai aducea aminte cum îl chema, dar îşi aminti că o implorase. Şi ea îl implorase pe el.

— Recunoaşte, scumpo, că te-ai predat prima.

— Ţi-ai închipuit doar, spuse ea, zâmbind viclean, mişcările ei devenind mai ferme şi mai repezi.

Dumnezeule, era născută pentru pasiune.

— La naiba, aşa am făcut. Se aplecă şi o sărută fugar. Şi o s-o fac iar.

Apoi, în timp ce el se îndrepta inevitabil spre eliberare, o sărută, îi mângâie sânii de mătase, până când ea se cutremură şi se zvârcoli din nou sub el.

Undeva în mintea lui, auzi o bătaie la uşă, dar fu conştient de ea abia când urmă un alt zgomot, de cheie răsucită în broască.

El nu avu timp să se depărteze înainte ca vocea lui Draker să răsune în mintea lui înfierbântată:

— La naiba cu tine, Foxmoor, dă-te jos de pe sora mea!

Simon gemu. Nu dorise să se întâmple aşa, nu voise ca ea să fie văzută astfel. Luptându-se cu nevoia arzătoare de a se elibera, se rostogoli de pe ea şi se ridică, trăgând aşternuturile peste ea. Cu spatele la Draker, el îşi ridică pantalonii. Privind chipul ei îmbujorat şi şocat, el murmură:

— Îmi pare rău, scumpo. Iartă-mă.

Înainte de a se întoarce, el auzi alte voci în spatele lui, cea a surorii ei spunând:

— Marcus, cum se simte?

Apoi, urmă o pauză dureroasă.

— Oh, Dumnezeule mare!

Fu de ajuns ca erecţia lui să dispară pe dată. Înjurând, se întoarse cu faţa spre ei, observând privirea îngrozită nu numai a Reginei, ci şi a cel puţin trei membre din Societatea Doamnelor din Londra, toate înghesuite la intrarea în cameră. Apoi, privirea lui se opri la Draker, iar Simon trase adânc aer în piept. Estimase greşit reacţia cumnatului lui. La urma urmei, nu avea să primească doar o mamă de bătaie de la Draker.

Draker avea, pur şi simplu, să-l ucidă.

Capitolul 15

Dragul meu văr,

O să fii surprins să afli că ducele şi prietena mea Louisa se vor căsători în curând? Am fost de faţă când şi-au anunţat logodna. Dar nu crede tot ce auzi despre asta... Foxmoor nu a fost găsit dezbrăcat în dormitorul ei. Deşi ar putea la fel de bine să fi fost, pentru că ea aproape era.

Prietena ta neobrăzat de bârfitoare,

Charlotte

— Găseşte-ţi martorii, Foxmoor, spuse Marcus cu o voce periculoasă care o înfiora pe Louisa.

— Nu! ţipă ea în acelaşi timp cu Regina. Trăgând aşternutul în jurul ei, Louisa sări din pat. Fără duel, Marcus. Este vina mea, nu a lui.

Marcus se uită urât la ea.

— A profitat de tine în timp ce erai rănită, pentru numele lui Dumnezeu!

Ei i se tăie răsuflarea.

— Cum ai aflat despre... Şi de ce nu eşti la Tattersall? Niciodată nu te întorci atât de devreme.

— Un lacheu m-a adus, replică Marcus.

— Din ordinul cui? Nu am trimis după...

— Eu am făcut-o, spuse Simon scurt. În timp ce erai inconştientă.

Ea încă încerca să pună lucrurile cap la cap atunci când Marcus răcni:

— Inconştientă! Marcus îl urmări pe Simon. Vai, derbedeu mizerabil, o să-ţi rup picioarele unul câte unul!

— Opreşte-te! Louisa se aşeză între fratele ei şi Simon. Şi nu m-a atins. Şi, de îndată ce m-am trezit, a trimis după doctor.

După ce el îl chemase deja pe Marcus. Semnificaţia acelui lucru o lovi în plex. Doamne sfinte, el aranjase acel îngrozitor…

— Ştiai că Marcus o să vină. Ea abia putea respira de durere, şi îi aruncă lui Simon o privire scurtă ce-l acuza de trădare. Când ai acceptat înţelegerea mea, ştiai că el o să ne găsească împreună cu mult înainte de sosirea doctorului.

— Ce înţelegere? răbufni Marcus.

— Taci din gură, Marcus! Îl fixă cu privirea pe Simon. Ştiai, nu-i aşa?

El şovăi, apoi încuviinţă din cap.

— Dar de ce? Ea fu străbătută de un fior. Nu, nu răspunde. Ştiu de ce.

Să ducă la bun sfârşit ce voise Sidmouth. Îşi mută privirea spre femeile care trăgeau cu ochiul în cameră, apoi gemu. Oh, şi făcuse totul atât de eficient. Ea putea să se bazeze pe Regina şi pe doamna Harris să păstreze tăcerea, dar celelalte două…

O cuprinse disperarea. Una era o bârfitoare recunoscută, şi cealaltă era o membră nouă. Nu avea să treacă mult până când povestea să se răspândească prin grup şi femeile să înceapă să plece din Societatea Doamnelor din Londra.

— Presupun că ştiai foarte bine că vin şi ele, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

— Sigur că nu, răbufni el. Regina mi-a spus că rămâne la docuri să împartă pachetele.

— Aveam de gând să mergem toate, spuse Regina

repede, dar doamna Fry a spus că membrele quaker se puteau descurca şi m-au trimis acasă. Doamna Harris şi celelalte au venit fiindcă erau îngrijorate de rana ta.

— Cu siguranţă, nu pentru asta ar fi trebuit să fie îngrijorate, mârâi Marcus. Şi o să am capul lui pe o tipsie…

— Taci, Marcus! spuseră la unison Louisa şi Regina. Louisa se întoarse spre Simon. Deci a fost doar o fericită coincidenţă pentru tine că au venit şi ele.

— Dacă vrei să vezi lucrurile aşa, spuse el cu precauţie.

Şi acum, ea era compromisă. Dacă Simon nu se căsătorea cu ea, era sfârşitul. Şi de ce ar face-o? Îşi atinsese scopul – să o discrediteze în faţa colegelor ei reformiste. Îl lăsase să o facă, intrase în capcană exact ca un iepure care ţopăise în vizuina tigrului.

Suferinţa explodă în mânie.

— Împieliţatule!

Remuşcarea traversă chipul lui înainte să se transforme în hotărâre pură.

— Ţi-am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine. Aşadar, am văzut ocazia şi nu am ratat-o.

Louisa clipi, luată pe moment prin surprindere.

— Tu… tu n-ai făcut asta la solicitarea lui Sidmouth?

— Nu! Şocul i se citi pe chip. Cum ţi-a trecut prin cap aşa ceva? Nu ţi-aş face niciodată asta.

Simon nu lucra pentru Sidmouth. El chiar voia să se însoare cu ea – atât de mult, încât o compromisese intenţionat. Sfâşiată între eliberare şi mânie, ea nu rezistă când el o cuprinse de mijloc şi o trase lângă el.

— Asta este ocazia potrivită să anunţăm că o să ne căsătorim, nu crezi, scumpo?

Îşi întoarse privirea spre ea, provocând-o să o contrazică. Regina scoase un oftat, asemenea celorlalte doamne, dar Marcus se încruntă doar şi dădu să se îndrepte spre Simon.

— Aş prefera să te strâng de gât.

Regina îl apucă de braţ pe Marcus.

— Nu o să-l strângi de gât. Asta ar compromite-o pe

Louisa. Ea trebuie să se mărite cu el, iar tu ştii asta.

Louisa se uită de la Simon la Regina, cu sufletul la gură. Regina avea dreptate. Dar, Dumnezeule mare, ce alegere! Dacă nu se mărită cu Simon, pierdea tot ce realizase. Şi dacă se mărită cu el…

— Louisa? o îndemnă Simon. Cum ea rămase nemişcată, el le aruncă celorlalţi o privire întunecată. Mi-aş dori câteva clipe singur cu logodnica mea, aşa că dacă puteţi să ne acordaţi puţină intimitate…

— Intimitate? întrebă tăios Marcus. Ai avut deja prea multă intimitate.

— Marcus, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Regina cu asprime.

Cu maxilarul încordat, Marcus o privi lung pe Louisa.

— Tu ce zici, îngeraşule? Vrei să stai singură cu derbedeul ăsta?

Ea zâmbi forţat.

— Da, te rog.

Avea nevoie de intimitate ca să-i sucească gâtul.

— Zece minute, spuse tăios Marcus. După zece minute, dacă nu sunteţi amândoi jos şi îmbrăcaţi, o să urc şi o să-i smulg inima lui Foxmoor cu mâinile mele. Îşi întoarse brusc privirea spre Simon. Ai înţeles?

— Am înţeles, murmură Simon, chiar dacă degetele lui se încordară pe talia ei.

Ceilalţi erau la jumătatea drumului spre uşă, când Marcus se opri.

— Eşti… în stare să cobori? o întrebă el pe Louisa. Lacheul nu mi-a spus cât de grav ai fost rănită sau măcar cum s-a întâmplat…

— M-am împiedicat, spuse ea înainte ca Simon să poată răspunde. Ieşind din trăsură, la docuri. M-am împiedicat şi m-am lovit la cap. Am leşinat pentru o vreme, dar acum mă simt cu adevărat bine.

Ea o privi lung pe Regina, implorând-o din ochi să nu o dea de gol. Regina încuviinţă vag din cap. Din fericire, celelalte doamne erau deja pe coridor şi nu auziseră. Louisa se baza pe Regina să le facă şi pe ele să tacă.

Mai ales că Marcus privea sceptic. El îl privi pe Simon.

— Aşa s-a întâmplat, Foxmoor? S-a împiedicat?

Louisa îşi ţinu răsuflarea. Doamne, dacă el o trăda acum…

— Da.

Degetele lui Simon se afundară dureros în talia ei.

Marcus şovăi. Apoi, un zâmbet slab, aproape dispreţuitor, îi înflori pe buze.

— Bănuiesc că nu prea mai contează. De acum înainte, sora mea şi activităţile ei o să fie în grija ta, nu a mea. Iar eu o să mă distrez de minune privind cum îţi dă bătăi de cap.

De îndată ce fratele ei plecă, Louisa se duse să facă întocmai. Se apropie de Simon, cu vocea tremurând de manie.

— Cum ai îndrăznit? Ai plănuit să fii singur cu mine, iar apoi…

— Tu ai fost cea care a propus înţelegerea. N-am plănuit să fim singuri, pentru numele lui Dumnezeu.

Să-l ia naiba că avea dreptate. Clocotind, ea azvârli cuverturile şi îşi aranjă cămăşuţa, apoi se îndreptă spre dulap ca să ia o rochie de seară. Nu avea să reuşească să-şi îmbrace corsetul şi rochia în timpul scurt pe care li-l dăduse fratele ei blestemat.

— Foarte bine, dar ai plănuit să fim găsiţi împreună. Ea îşi trase rochia de seară. Ar fi trebuit să-mi spui că Marcus era în drum spre casă. N-ar fi trebuit să mă laşi să fac înţelegerea aia.

— Am susţinut că nu era un lucru înţelept. Ai ales să mă ignori.

Era adevărat… fusese neglijentă, iar el contase pe asta. Pentru că Simon, mai mult decât oricine, ştia că firea ei impulsivă era pitită dincolo de aparente, aşteptând să răbufnească într-o asemenea situaţie.

— Haide, Louisa, o să fie căsătoria cu mine atât de groaznică?

Nota de mândrie rănită din vocea lui o nelinişti şi mai mult.

— Nu am cum să spun, nu-i aşa? Din moment ce abia te cunosc.

Asta era problema. Să se mărite cu acel Simon care urcase copiii bolnavi în faetonul lui ar fi fost mult mai groaznic.

Dar şi Simon care o manipulase intenţionat pentru a o compromite… acel Simon o făcea să se îngrijoreze, chiar dacă el avea remuşcări pentru stratagemele lui.

— Îmi pare rău, scumpo. Iartă-mă. Apropiindu-se din spate de ea, diavolul împieliţat îi cuprinse mijlocul cu braţul. Mă cunoşteai destul de bine cât să-ţi doreşti să te căsătoreşti cu mine înainte… Ce s-a schimbat?

— Totul, şopti ea. Tu, eu, planurile mele.

Ea nu voia ca Simon să se implice în afacerile ei. Iar dacă el fusese încăpăţânat de protector înainte, nu voia să-şi imagineze cum urma să fie de îndată ce se căsătoreau.

— Singura schimbare importantă este că acum suntem chiar mai potriviţi. O trase înapoi şi o lipi de trupul lui. Aparţinem unul altuia. Ştii asta.

Vocea lui dureros de tandră o luă prin surprindere. Însă îndrăznea ea să creadă aşa ceva?

— Mă iubeşti, Simon?

El încremeni, apoi ripostă cu:

— Tu mă iubeşti?

Ea făcu o grimasă.

— Bineînţeles că nu.

Era adevărat. Trebuia să fie adevărat. Pentru că, dacă ea îndrăznea vreodată să-l iubească, el avea să folosească fără scrupule acel detaliu împotriva ei.

— Atunci, nu văd nicio problemă, spuse el glacial.

— Deci o să fie o căsătorie de convenienţă, nu-i aşa? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

— Categoric nu. Trase greoi aer în piept. Vreau o căsătorie adevărată, Louisa. Cu siguranţă este destulă afecţiune între noi pentru asta. Îmi placi. Iar dacă ai putea să-ţi înăbuşi mândria suficient de mult, ai recunoaşte că şi tu mă placi.

— Te doresc, murmură ea. Nu este acelaşi lucru.

— Este aproape suficient pentru mine. O mângâie pe obraz. Dacă nu eşti tentată de perspectiva unei căsătorii amiabile cu un bărbat care te doreşte şi care o să se poarte frumos cu tine, atunci ia în consideraţie acest lucru. Împreună, am putea face multe lucruri bune pentru lume.

— Vrei să spui că tu ai putea face multe lucruri bune pentru lume. Eliberându-se, ea se întoarse cu faţa spre el. Iar eu aş putea să fiu soţia perfectă de ochii lumii, care nu face niciodată probleme, care nu se implică în cauze controversate, deci poţi deveni prim-ministru.

El se încruntă.

— Nu te-am minţit niciodată privind ambiţiile mele. Dar ele nu trebuie să te reţină de la a te implica în diferite organizaţii caritabile. Când nu te ocupi de copiii noştri.

— C… copii?

La naiba cu el! Ea uitase de copii. El s-ar fi aşteptat la copii din partea ei – copiii lui. Cu sânge şi doctori…

— Da, copii. O privi atent. Am nevoie de un moştenitor. Sigur ştii asta.

Dându-şi seama de cât de aproape fusese să-şi dezvăluie fricile, spuse repede:

— Bineînţeles. Apoi, se încruntă. Şi o să te aştepţi să las totul deoparte ca să îi cresc, bănuiesc.

— Nu totul. El părea îngrijorat. Regina are copii şi face opere de caritate. Într-adevăr, este de aşteptat ca o soţie de prim-ministru să facă asemenea lucruri.

— Atâta timp cât ea alege cauzele la modă, corect? Societatea Doamnelor din Londra ar fi una dintre aceste organizaţii caritabile pe care mi s-ar permite să o susţin, la fel cum face sora ta?

Când el murmură o înjurătură şi întoarse privirea, ea încuviinţă din cap.

— Mă gândeam eu.

Pentru o clipă, ea se gândi că însăşi căsătoria putea să fie o parte din planul adversarilor ei. Că Simon o compromisese tocmai ca să se însoare cu ea şi să-i controleze activităţile. Dar nu avea niciun sens; cu siguranţă, Sidmouth nu l-ar fi rugat pe Simon să facă ceva

ieşit din comun. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, sigur Simon n-ar fi fost de acord. Nu atunci când se putea însura cu o femeie mai puţin problematică şi mai utilă pentru cariera lui.

Din nefericire, acel lucru nu o făcea să se simtă mai bine. El încă o ţinea prizonieră. Sau? Ea îşi puse mâinile în şold.

— Ei bine, atunci, astea sunt condiţiile mele pentru căsătoria noastră. Trebuie să mi se permită să continui cu Societatea Doamnelor din Londra şi toate activităţile caritabile – sau politice – pe care le presupune această activitate.

El îşi îndreptă brusc privirea spre ea.

— La naiba, nu eşti în poziţia să negociezi!

— Şi mă placi în poziţia asta, nu-i aşa? Prinsă între ciocan şi nicovală. Numai că, de astă dată, ai cam sărit calul. Pentru că, dacă trebuie să renunţ oricum la Societatea Doamnelor din Londra, prefer să îmi asum riscul de a fi ruinată, nu căsătorită. Când încruntarea lui deveni fioroasă, ea şovăi, dar nu vedea o altă cale prin care să salveze situaţia. Dacă nu eşti de acord să continui cu grupul meu, atunci îţi mulţumesc pentru ofertă, dar nu mă pot mărita cu tine.

— Pe naiba nu poţi. Furia săpă linii adânci în fruntea lui. Dacă îi spun lui Draker ce s-a întâmplat azi, el o să-ţi interzică oricum să mai faci parte din grupul ăla.

— Şi eu o să ştiu că eşti un mincinos şi un pungaş. Pentru că ai jurat pe onoarea ta că, dacă te las să faci ce vrei cu trupul meu, o să-ţi ţii gura.

Cu o înjurătură, el îşi trecu degetele prin păr, şi o mică parte din ea jubilă. Îl prinsese acum în capcană. O fi fost Simon un intrigant, dar, când îşi dădea cuvântul, nu şi-l încălca.

— Fratele tău o să te facă să te măriţi cu mine. Dacă nu o face el, o va face sora mea.

— Nimeni nu mă obligă să fac nimic, niciodată. Nici tu, nici sora ta, nici fratele meu. Cu siguranţă ţi-ai dat seama de asta.

— Deci ar trebui să te las să faci cum vrei, să

cochetezi cu Newgate riscându-ţi viaţa, riscând viaţa oricărui copil pe care îl porţi…

— Nu aş face niciodată asta, spuse ea. Nu le permitem noilor noastre membre să meargă la închisoare dacă sunt însărcinate şi cu siguranţă nu aş ignora regula.

Asta îl surprinse.

— Te-ai abţine de la activităţile tale dacă ai fi însărcinată?

— Bineînţeles.

Din fericire, ea nu intenţiona să aibă copiii prea curând. Acum, că ştia cum să prevină acest lucru, urma să se asigure că-i năştea moştenitorul când decidea ea, nu el. Desigur, după câţiva ani de căsătorie, după ce Societatea Doamnelor din Londra reuşea să-şi impună cererile pentru reforma închisorilor, ea avea să se simtă în siguranţă cât să aibă copiii. Trebuia să-i dea lui Simon un moştenitor; nu ar fi corect faţă de el să facă altfel.

Dar numai după ce obţinea totul. Şi după ce îşi învingea frica. Ea aruncă o privire fugară spre ceasul de bronz de pe poliţă.

— Timpul aproape s-a scurs. Ce-o să fie? Căsătoria cu mine în condiţiile mele? Sau compromiterea mea?

— Ştii al naibii de bine că nu o să las să fii compromisă, spuse el tăios.

Ea schiţă spre el un zâmbet glacial.

— Atunci, ne-am înţeles.

El şovăi, dar ştia că fusese înfrânt. Aruncându-i o ocheadă, replică:

— Da, ne-am înţeles.

Legându-şi panglica de la mantie, ea păşi spre uşă, dar el o prinse de braţ şi o trase aproape, să o avertizeze:

— Să nu crezi că o să mă convingi atât de uşor, Ioana d’Arc. Coborî vocea la un murmur seducător. Acum, ştiu exact cum să te ispitesc, cum să te fac să implori. Iar dacă singura cale de-a te ţine în frâu în căsnicie este să te stăpânesc în dormitor, o să fiu fericit să accept această sarcină.

Cu toate că simţi un fior de încântare la gândul de a fi

stăpânită de el, ea îi întâlni privirea cu hotărâre.

— Uiţi, domnule, că şi eu ştiu să te fac să implori. Îşi trecu repede mâna în jos, peste pantalonii lui, încântată că simpla atingere a degetelor ei îl făcu să se întărească. Cu un zâmbet, îl mângâie peste ţesătura aspră. Aşadar, o să vedem cine se predă primul. Pariez că nu eu.

Lăsându-l să înjure şi încercând să-şi controleze excitaţia, ea ieşi iute din cameră. Direcţiile de luptă erau stabilite. Şi, în ciuda fricilor ei pentru viitor şi a neliniştii legate de cum avea să decurgă căsnicia lor, Louisa aştepta cu nerăbdare lupta.

Capitolul 16

Dragă Charlotte,

Nu dau crezare zvonurilor despre nuditatea lui Foxmoor, fiindcă el nu mi se pare un tip neglijent. Domnişoara North este altă poveste. După atâţia ani de fapte bune, care femeie ar putea rezista la promisiunea de pasiune din partea unui bărbat atât de desăvârşit ca ducele?

Vărul tău,

Michael

Patru zile mai târziu, Simon privea cum noua lui soţie socializa cu invitaţii la masa de la nunta lor. Nu-i venea să creadă… Louisa era în sfârşit a lui. Călătorise până în iad şi înapoi ca să o aibă, dar reuşise, pentru numele lui Dumnezeu, şi cu siguranţă totul avea să fie o treabă uşoară de acum înainte.

De parcă ar fi simţit privirea lui insistentă, ea se uită în direcţia lui şi zâmbi, iar acel zâmbet vibră prin el

asemenea unei coarde de sitar abia ciupite. Ea strălucea în rochia de seară din satin, purtând diamantele familiei Foxmoor la gât şi flori de portocal răspândite în părul ei negru. Abia aştepta să o vadă întinsă în dormitorul lui purtând doar acele diamante şi zâmbetul ei de Cleopatra.

Ceea ce simţea se citea probabil în privirea lui, pentru că zâmbetul ei deveni înflăcărat, şi ea ridică dintr-o sprânceană. Când el înălţă paharul de şampanie pentru un toast mut, ea se întoarse spre doamna Harris râzând melodios. Fiecare centimetru din el jubilă.

Meritaseră toate… amendamentele draconice ale lui Draker la contractul de căsătorie şi graba de a lua o licenţă specială. Chiar şi condiţiile pe care i le pusese Louisa în ziua în care o compromisese. Zâmbi gândindu-se la episodul acela. Orice altă femeie ar fi sărit să se mărite cu un duce bogat după ce el o compromisese aşa cum o făcuse el. Dar nu şi Louisa. Oh, nu. Ea obţinuse partea ei de plăceri trupeşti cu indignarea vădită a unei femei tratate nedrept.

O lăsase să se bucure de condiţiile ei, pentru că avea prea puţine şanse să-şi savureze triumful. Fiind de acord să renunţe la Societatea Doamnelor din Londra când rămânea însărcinată, îşi pecetluise soarta. El urma să-i pună un copil în pântec în timp record.

Şi avea să se şi bucure teribil în timp ce o făcea.

Sora lui se apropie tacticos de el.

— Pari destul de mulţumit.

— La fel ca tine. Bău mult din şampania lui. Dumnezeu ştie că tu ai încercat de ani de zile să mă faci să mă însor cu ea.

— O să te porţi frumos cu ea, nu-i aşa?

— Soţul tău s-a asigurat de asta – ea are acum destui bani cât să-şi construiască propria ţară. Iar partea de moştenire dacă rămâne văduvă…

— Nu vorbesc despre bani, după cum prea bine ştii.

El se uită fix spre Louisa, care îşi umplea farfuria cu friptură de vită şi murături.

— Nu te nelinişti, Regina. Mai degrabă, mi-aş tăia un braţ decât să o rănesc de bunăvoie.

El făcu o grimasă când îşi dădu seama de ceea ce spusese. Era adevărat, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ca sora lui – sau noua lui soţie – să ştie asta. Profitaseră suficient de pe urma obsesiei lui. Se chinui să zâmbească.

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru eforturile depuse. Grădinile mele n-au arătat niciodată atât de încântător.

Sora lui planificase o ceremonie simplă la biserică şi un prânz modest deosebit de gustos. Cei câţiva invitaţi ai lor se ospătau cu supă de ţestoasă şi ghiveci de homar sub un baldachin ridicat în grabă, format din pânze dungate. Un violonist şi un harpist cântau ceva potrivit pentru o nuntă.

Doar o singură ciudăţenie la aranjamentele de nuntă îi atrase atenţia.

— Care e treaba cu figurinele indiene de pe masă? întrebă el. Au fost ideea ta?

— Nu, ideea Louisei. S-a gândit că ţi-ar plăcea.

— Înţeleg.

Se întrebă dacă soţia lui ştia că sculpturile din lemn reprezentau dansatoare indiene din temple, denumite devadaşi, care aveau un caracter senzual evident. Trebuia să îi spună mai târziu, chiar şi numai ca să o vadă roşind. Îi plăcea să o facă să roşească.

— Louisa a mers până la Petticote Lane ca să le găsească, adăuga Regina.

El se încruntă.

— Sper că nu s-a dus singură.

Partea aceea de oraş era periculoasă.

— A mers cu un lacheu. Regina îi aruncă o privire. Dar chiar sper că eşti conştient de faptul că Louisa este obişnuită să umble prin Londra după bunul ei plac.

— Ştiu prea bine asta, spuse el scurt.

— Trebuie să înţelegi… a trecut printr-o perioadă foarte grea în aceşti ultimi şapte ani. Şi aşa este destul de rău că a trebuit să îndure zvonurile despre Marcus şi mama ei de îndată ce şi-a făcut debutul în societate, dar atunci tu şi ea… ei bine, bârfele au chinuit-o după ce tu ai plecat în India. Am crezut pentru o vreme că prietenia ei cu prinţesa

Charlotte ar fi de ajutor, apoi Charlotte a murit la naştere, şi asta a devastat-o.

— Ea a fost acolo?

— Sigur că nu. Ei nu permit doamnelor singure să aibă grijă de prinţesă. Ea oftă. Totuşi, asta a afectat-o pe Louisa foarte mult. Cred că din acest motiv se implică în activităţile Societăţii Doamnelor din Londra. Îi oferă un scop în viaţă.

El îşi strânse degetele pe pahar.

— Ei bine, nu mai are nevoie să facă asta. Mă are pe mine. Viaţa noastră împreună. Şi, în curând, sper, copiii noştri.

— Da, dar nu o grăbi. Este o şansă uriaşă pentru ea, aşa că te rog să înţelegi. Toate s-au întâmplat prea repede.

— Desigur.

Măcar atât putea să facă pentru ea după felul în care o manipulase ca să o facă să se mărite cu el. Chiar dacă nu regreta absolut deloc.

— Dar chiar mi-aş fi dorit să fi aşteptat puţin mai mult ca să vă căsătoriţi.

— Ştii că nu puteam risca să apară bârfe. Iar Louisa nu a vrut să-şi rupă din timpul acordat activităţilor ei ca să organizeze o nuntă mai elaborată.

Dar nici el nu îşi dorise să-i ofere şansa de a se răzgândi. Cu cât devenea mai curând soţia lui, cu atât era mai bine.

— Dar de ce nu plecaţi în luna de miere? Ar fi mai bine pentru amândoi.

— O să plecăm când parlamentul nu va mai fi în sesiune. El zâmbi uşor. Asta dacă pot să o smulg pe Louisa de la Societatea Doamnelor din Londra. N-ar fi trebuit să-i propun acel proiect de Crăciun. O să fiu norocos să o iau două zile, deci nici gând de două săptămâni.

— Ar trebui să o duci la Brighton. Ştii, ea iubeşte marea.

— Chiar?

El nu ştiuse. Într-adevăr, erau multe lucruri pe care nu le ştia despre soţia lui.

— Îi plăcea să meargă acolo cu regele şi prinţesa Charlotte. Regina se încruntă. Şi, că tot a venit vorba despre Maiestatea Sa, sunt chiar uimită de el. Nu pot să cred că nu a participat la nuntă sau măcar la masa de după. Louisa este foarte afectată de absenţa lui, iar eu nu o pot condamna.

Nici Simon nu putea. Dar el avea o mică bănuială în privinţa motivelor pentru care nu venise regele. Una care punea o umbră asupra acestei zile.

Ea oftă.

— Cred că din cauza neînţelegerilor dintre voi, dar sincer nu înţeleg asta. Dacă eu, Louisa şi Draker suntem mulţumiţi cu nunta, nu văd de ce el continuă să nu îţi dea binecuvântarea.

— Maiestatea Sa este capricios, după cum bine ştii, răspunse el ambiguu, şovăind dacă să o mintă pe sora lui.

Louisa nu fusese singura persoană faţă de care greşise cu şapte ani în urmă. Sora lui îl iertase, dar iertarea aproape făcuse lucrurile să fie şi mai crunte, pentru că subliniase faptul că se purtase ca un măgar cu ea.

— Totuşi… Ea îşi întoarse privirea spre Simon. Nu ai nimic de-a face cu faptul că el nu este prezent aici, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

Dacă ar fi fost după el, regele ar fi aşteptat chiar acum în biroul lui, ca să-i înmâneze demisia lui Liverpool. Simon încercase să-l vadă pe George de când Louisa acceptase căsătoria, dar lacheii Maiestăţii Sale găsiseră mereu scuze cum că acesta nu era disponibil.

Era singura pată neagră din toată afacerea. Simon se încruntă. Nu ar fi fost surprins dacă regele încerca să renege înţelegerea lor.

Şi dacă o făcea?

Atunci, Simon avea să meargă pe căi ocolite. În ciuda ameninţării lui de a apela la presă, Simon nu avea niciodată să o facă aşa de ruşine pe Louisa. Dar cu siguranţă existau alte căi de a-l determina pe rege să-şi respecte promisiunea, iar Simon avea să le folosească dacă era

nevoit.

Mai târziu.

— Spune-mi ceva, surioară. Cât trebuie să mai suport această masă înainte să-i pot evacua forţat pe oaspeţii noştri fără să par grosolan?

Ea rase.

— Răbdare, frăţioare. N-am servit încă prăjitura.

— Atunci, serveşte-o, pentru numele lui Dumnezeu!

— După ce ai aşteptat atâţia ani pentru noaptea nunţii, îl tachină ea, cred că încă o oră n-o să te omoare.

— Încă o oră? mormăi el şi o trimise la plimbare, râzând.

Ea habar n-avea.

Din nefericire, trecură mai mult de două ore înainte ca ei să-şi ia rămas-bun de la ultimul invitat şi chiar mai mult până ce reuşiră să îi convingă pe Draker şi pe Regina să plece. În momentul plecării lor, soarele care apunea strălucea deja peste păşunile înverzite de la Green Park, vizavi de reşedinţa Foxmoor. După ce închise uşa în spatele lor, Simon se întoarse spre Louisa, privind încruntat.

— Chiar cred că fratele tău avea de gând să petreacă noaptea aici.

Ea râse.

— A vrut doar să te tachineze.

— Bine că s-a potolit, spuse Simon, în timp ce o trase în braţele lui. Pentru că, dacă ar fi trebuit să aştept încă o clipă ca să te am doar pentru mine, scumpo, l-aş fi azvârlit personal afară.

Ducele o sărută – un sărut lung hotărât care să îi stârnească doar pofta. Nu avuseseră nicio şansă să fie singuri în ultimele patru zile, şi numai gustul ei îl înnebuni.

— A venit timpul să ne retragem, soţia mea, murmură el pe buzele ei.

Cu un zâmbet viclean, ea se îndepărtă de el.

— Încă nu, Excelenţă. Trebuie să-mi dai şansa să mă pregătesc.

— Arăţi perfect pregătită pentru mine…

— Vreau să mă schimb în cămaşa de noapte pe care

am cumpărat-o. Ochii ei străluciră, în timp ce se retrase spre scări. O să-ţi placă. Este dintr-un material diafan…

— Dacă nu este transparent, nu mă interesează.

El o urmări fără milă.

— Zece minute. Doar de atât am nevoie. Zâmbetul ei provocator şovăi. Te rog?

„Nu o grăbi”, spusese Regina.

El oftă.

— Bine. O să merg să mă asigur că nimeni nu i-a dat drumul lui Raji din biroul meu.

— Mulţumesc, spuse ea, iar zâmbetul ei străluci încă o dată.

Lui îi sări inima în piept, în timp ce ea urcă scările, unduindu-şi şoldurile. „Prostule îndrăgostit”, interveni vocea bunicului lui pentru prima dată după zile întregi. Bătrânul avea dreptate. Tot ce trebuia să facă ea era să surâdă şi să-şi legene şoldurile, iar el sărea să-i dea ei orice îşi dorea. Ei bine, îşi putea permite să fie indulgent, nu-i aşa? El o convinsese să se mărite cu el. Acum, ea era ducesa lui şi nimic nu putea să schimbe acest lucru.

Ducesa lui. Îi plăcea cum suna.

Zâmbind, el se îndrepta spre biroul lui şi găsi uşa întredeschisă. Se uită înăuntru, dar animalul lui de companie nu era acolo, bineînţeles. Scrâşnind din dinţi, chemă un lacheu.

— Găseşte-l pe Raji şi închide-l în biroul meu, da?

În timp ce lacheul fugi să-i îndeplinească dorinţa, Simon îşi scoase din gând animalul de companie şi se îndreptă spre aripa de est. Câteva clipe mai târziu, intră în dormitorul soţiei sale, după ce ea răspunse la ciocănitul lui cu un gutural:

— Intră.

Priveliştea care i se dezvălui îi tăie răsuflarea. Cu părul ei negru, mătăsos coborând peste umeri, Louisa stătea lângă patul masiv cu baldachin, înveşmântată în cele mai fine ţesături. Ca un văl splendid peste pielea ei de porţelan, ţesăturile dezvăluiau la fel de multe pe cât ascundeau, subliniind mugurii purpurii ai sfârcurilor şi

strălucind peste pata întunecată a feminităţii ei.

Când mădularul lui se trezi numaidecât, el închise uşa în urma lui. Un zâmbet tremura pe buzele ei pline.

— Îţi place?

— Ai putea spune şi asta, scumpo. Scoţându-şi haina, el se îndreptă hotărât spre ea. Am de gând să le sfâşii cu dinţii de pe tine.

Ea zâmbi larg.

— Am cumpărat trei la fel.

— Bine. În timp ce se apropia, îşi descheie vesta, îşi scoase lavaliera, apoi le lăsă să aterizeze pe podea. O să le rup şi pe acelea.

— Au costat foarte mult, îl tachină ea. Şi le-am trecut în contul tău.

El o prinse de mijloc şi o lipi de el.

— Un motiv în plus ca să fac ce vreau cu ele.

Când ea chicoti, el prinse între dinţi panglicile ca să le dezlege. Dar, înainte să continue, o masă de blană urlătoare ateriză pe spatele lui.

El înjură când Raji îl trase de păr de parcă era posedat de un demon.

— Drăcia dracului, nu iar! mârâi el în timp ce dădea să-şi apuce animalul de companie, apoi îl îndepărtă de el.

Cu Raji protestând, Simon îl ţinu la un braţ depărtare.

— Scuze, neastâmpăratule, dar asta este o bătălie pe care o s-o pierzi. Ea s-a măritat cu mine, nu cu tine, şi trebuie să accepţi asta. Rasul Louisei îi învălui pe amândoi, iar el se uită încruntat la ea. Nu este deloc amuzant.

— Bineînţeles că este, rosti ea printre hohote de râs. Îmi apără virtutea, micuţul de el.

De parcă ar fi încuviinţat, Raji scoase nişte sunete şi se zvârcoli în prinsoarea lui Simon.

— N-are decât să o apere cât vrea... în altă parte a casei.

El se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Unde mergi? strigă ea după el.

— Să-l las în birou, îi răspunse el. L-aş arunca în vestiar, dar vaietele lui ne-ar înnebuni.

Când el deschise uşa, ea strigă:

— Aşteaptă!

Apoi, se repezi să-l sărute pe Raji pe creştet. Micul împieliţat se opri din protestele lui atât cât să ridice privirea spre ea, cu ochi plini de veneraţie.

— Este în regulă, scumpule, şopti ea.

Simon îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l încuraja.

Sunetul râsului ei îl urmări pe coridor. El coborî iute scara cu animalul lui de companie chirăind. Trecu pe lângă un lacheu, care strigă:

— Excelenţă, trebuie să vă spun…

— Mai târziu, mârâi el. Mâine. Săptămâna viitoare.

Intrând grăbit în birou, îi dădu drumul lui Raji, apoi încremeni, însuşi regele stătea aplecat peste biroul lui, deschizând sertarele şi uitându-se înăuntrul lor.

— Ce naiba…

— Foxmoor! Regele avu bunul-simţ de a părea vinovat. Eu… am întârziat la nuntă, aşa că m-am gândit să trec pe aici şi să…

— Şi să-mi scotoceşti prin birou? Apoi, observă plicul care era acolo. Este demisia lui Liverpool?

George păli.

— Nu… chiar.

Capitolul 17

Dragul meu văr,

Toate bune şi frumoase cu pasiunea, dar este mai bine ca un bărbat să-i ofere unei femei dragoste. Am avut pasiune – nu durează. Spre binele Louisei, sper că pasiunea ducelui să vină din ceva mai profund decât nevoile trupului său.

Verişoara ta,

Charlotte

Louisa încă chicotea în dormitorul ei când zări canarul de lemn al lui Raji sub masa de scris. Aparent, el se ascunsese acolo ca să-i spioneze. Sărmanul Raji. Ea ar fi trebui să-i găsească o maimuţică, pentru că afecţiunea evidentă a lui Simon pentru neastâmpărat nu era de ajuns.

Cu un oftat, recuperă jucăria, apoi se întrebă ce să facă cu ea. Nu voia ca Raji să stea de unul singur. Era destul de rău că fusese alungat în birou peste noapte. După ce îşi puse un halat, ea se grăbi să iasă pe uşa dormitorului. Simon trebuia să fi coborât scările în fugă, căci nu era de văzut pe nicăieri. Dar ea fusese la reşedinţa Foxmoor de multe ori cu Regina, în timp ce Simon fusese plecat, aşa că ştia exact unde se afla biroul. Fredona o melodie, în timp ce coborî scările. Ce gâsculiţă prostuţă era! În ciuda îndoielilor iniţiale despre căsătoria cu Simon, nu fusese în stare să nu zâmbească în ultimele patru zile. Reacţia lui la vederea ei în cămaşa de noapte cu siguranţă fusese de ajutor. Poate nu era chiar o greşeală. Simon îi acceptase condiţiile, aşa că ea nu trebuia să se teamă pentru Societatea Doamnelor din Londra. Şi îşi avea bureţeii ei – purta unul chiar în acel moment. Proprietarul magazinului din Spitalfields spusese că nu dădeau întotdeauna rezultate, dar era mai bine decât nimic, nu-i aşa?

Iar adevărul era că ea chiar voia să împartă patul cu Simon. Cum putea să nu, când el nici măcar nu se obosea să ascundă cât de mult o dorea? Felul în care o privise cu câteva minute în urmă… Dumnezeule, era de-ajuns să transforme o puritană într-o depravată, iar ea nu era vreo puritană. Nici măcar cu el. Grăbi paşii, nerăbdătoare să-l aibă pe soţul ei înapoi în dormitor. Dar, în timp ce se apropia de biroul lui Simon, auzi voci. Simon şi un servitor? Simon nu avea cum să primească musafiri tocmai în noaptea aceea, dintre toate nopţile.

Apoi, recunoscu cealaltă voce. Regele. Tatăl ei.

— Jur, o să vorbesc cu el la momentul potrivit, spunea regele. Promit că o să respect partea mea de înţelegere.

„Înţelegere? Ce înţelegere?”

— Şi de asta te furişezi în biroul meu în noaptea nunţii mele? răbufni Simon. Sigur că nu. Ştiai că o să fiu ocupat în altă parte, aşa că te-ai strecurat aici ca să furi înţelegerea noastră. Atunci, n-aş putea să o folosesc împotriva ta când te-ai gândi mâine să anunţi că ai anulat târgul nostru.

Sângele vui în urechile Louisei. Ce târg? Şi ce înţelegere?

— Nu l-am anulat, protestă regele. Doar că această căsătorie s-a întâmplat atât de repede, încât eu nu am avut timp să aranjez…

— Ai spus deja asta, remarcă Simon. Ascultă aici, nu vreau să discut despre asta acum. Soţia mea mă aşteaptă. Dar, ca să terminăm cu aiureala asta, ar trebui să precizez că nu sunt atât de prost încât să ţin hârtiile alea blestemate aici. Ele se află în siguranţă la avocatul meu. Aşa ca mica ta căutare este zadarnică.

— Nu o să le foloseşti, nu-i aşa?

Regele părea panicat.

— Ar trebui.

— Dar trebuie să-mi acorzi mai mult timp ca să obţin demisia lui Liverpool, spuse regele alarmat. Dacă mergi la ziar…

— Nu merg la ziar, spuse Simon plictisit. Nu sunt pregătit să comit un suicid politic. Şi ultimul lucru pe care îl vreau este ca soţia mea să ştie că tatăl ei mi-a oferit anumite stimulente ca să mă căsătoresc cu ea.

Brusc, cerul se prăbuşi peste ea.

„Anumite stimulente”.

Oh, desigur.

Simţind un gol în stomac, Louisa se rugă să poată ajunge înapoi în dormitor fără să vomite. Cum ar fi putut lua în consideraţie orice posibil scenariu care să explice interesul lui Simon faţă de ea, exceptându-l pe cel mai evident – tatăl ei şi maşinaţiunile lui? Ea ar fi putut să se lase impresionată de „cearta” dintre Simon şi tatăl ei, dar era atât de evident o altă schemă de-a lor.

I se făcu rău, şi făcu o pauză ca să se sprijine cu mâna

de o măsuţă lipită de perete. Oh, nu, ce avea să facă acum? Era prinsă într-o căsătorie cu el. Pentru totdeauna.

Ce proastă fusese! Cum fusese posibil să creadă că Simon se schimbase, că el ar ţine cu adevărat la ea? Acesta era Simon cel real. Aşa lucra el întotdeauna.

Se împletici înainte ca Raji să iasă din birou şi să-şi strângă braţele în jurul piciorului ei. Probabil îi simţise mirosul.

Ea încercă disperată să scape de el, nevrând ca Simon să ştie că ea era acolo, dar el nu voia să-i dea drumul.

— Încetează, şopti ea. Du-te înapoi!

— Raji! Simon intră pe coridor după animalul lui de companie, apoi se opri brusc. Oh, Dumnezeule, nu!

Uşor Louisa se întoarse spre el, abia conştientă de lacrimile care îi înţepau ochii. Simţindu-se ca o actriţă într-o farsă îngrozitoare, ea înălţă canarul de jucărie a lui Raji.

— M-am gândit că poate Raji vrea…

Ea urmări cum îi căzu jucăria dintre degete şi se rostogoli pe podea. În timp ce Raji se repezi după ea, Simon dădu să se apropie.

— Nu este ceea ce crezi. Părea tulburat, chiar plin de remuşcări. Eu şi tatăl tău…

— Nu face asta, şopti ea. Nu inventa o grămadă de prostii pe care ştim amândoi că nu o să le cred acum.

— Ce este, Foxmoor? Regele ieşi greoi în coridor, apoi păli când o văzu pe fiica lui. Ah… bună seara, draga mea.

Cu ochii în ochii lui Simon, ea vorbi cu răsuflarea întretăiată:

— Ţi-am simţit lipsa la nuntă, Maiestate. Durerea îi ascuţi vocea. N-ai vrut să te asiguri că ai obţinut ce-ai plătit? Ea flutură inelul în aer, fâşia de aur părând ca o cătuşă. Ei bine, ai reuşit. Sunt măritată cu prietenul tău, şi ai scăpat de mine în sfârşit. Eşti bucuros acum?

Obrajii durdulii ai regelui se înroşiră în timp ce el păru să devină conştient de ceea ce auzise ea.

— Louisa, am făcut doar ce am crezut că era cel mai bine pentru tine…

— Cel mai bine pentru mine! Lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obraji. Mi-ai cumpărat un soţ despre care ştiai că m-a dispreţuit… dintotdeauna.

Lacrimile curgeau nestăpânite acum, şi ea şi le şterse, disperată să-şi păstreze demnitatea.

— Nu te-am dispreţuit niciodată, spuse Simon mânios.

— Hai, scumpo, vezi? Nu este aşa. Tatăl ei veni spre ea. Ştiam că Foxmoor voia să se însoare cu tine. El avea nevoie de puţină încurajare…

— Taci puţin, vrei? îi spuse Simon printre dinţi tatălui ei. Ai făcut destul rău pentru o singură noapte.

— Dar vreau să explic, la naiba, răspunse Maiestatea Sa.

— Nu în seara asta, spuse Simon tăios.

— Oh, nu, spuse Louisa aprig, cuvântul „încurajare” răsunând în mintea ei. Vreau să aud explicaţia Maiestăţii Sale. Vreau să aud ce lucru îngrozitor am făcut şi care să-l determine să mă mărite chiar cu bărbatul care m-a trădat odinioară.

Tatăl ei miji ochii.

— Fii atentă aici, nerecunoscătoare mică! Te-am avertizat să nu te amesteci cu acei quakeri. Te-am implorat să te gândeşti la ce faci. Dar ai fost atât de încăpăţânată, mai rău chiar decât fratele tău. Şi apoi, parlamentarii au început să vină la mine, plângându-se de politica ta…

— Şi ţi-ai închipuit că Simon, dintre toţi oamenii, o să ştie să se ocupe de mine?

Durerea ameninţă să distrugă orice rămăşiţe ale mândriei.

— La naiba, fetiţo, spuse regele tăios, vorbeai despre susţinerea unor candidaţii pentru cabinete. Şi, pe deasupra, radicali.

Ea clipi, luată brusc prin surprindere.

— Ştiai despre Godwin?

— Godwin! interveni Simon. Charles Godwin? Proprietarul de la *London Monitor*? El este candidatul tău?

Ea îi adresă lui Simon aceeaşi privire rece.

— Şi ce dacă este el?

— Vezi? Regele îi aruncă lui Simon o privire triumfătoare. Ţi-am spus că este o cauză pierdută. Nesăbuită şi necugetată, aşa este ea. Se lasă manipulată de radicali…

— Destul! Simon mârâi, în timp ce Louisa rămase amuţită de groază la auzul cuvintelor tatălui ei. Pleacă, naiba să te ia!

Regele se îndreptă cu regală indignare.

— Nu poţi să-mi vorbeşti aşa, Foxmoor, chiar dacă te-ai însurat cu fiica mea.

Simon făcu un pas spre el.

— Dacă nu pleci imediat…

— Bine, o să plec. Regele pufni. Dar aminteşte-ţi că ai promis…

— Ieşi! zbieră Simon, cu atât de furios, încât o sperie şi pe Louisa. Înainte să te dau eu afară.

— Bine, bine. Tatăl ei trecu în grabă pe lângă ea. O să-ţi fac o vizită peste o zi sau două.

— Minunat, murmură Simon în timp ce regele se depărta. Acum, că mi-ai distrus noaptea nunţii, întoarce-te şi vezi dacă poţi să-mi strici şi căsnicia.

Ea coborî în grabă scările, având nevoie să fie singură, ca să-şi aline durerea. Dar ar fi trebuit să ştie că Simon n-ar fi îngăduit aşa ceva.

El se grăbi să o ajungă din urmă.

— Deci asta este? spuse el apăsat, în timp ce se ţinea la un pas în urma ei. Nu o să mă laşi nici să-ţi explic? O să te duci sus şi să te încui în camera ta, ca să faci o listă cu nenumăratele mele ofense împotriva ta.

— Cam aşa ceva.

O apucă de mână şi o întoarse spre el.

— Pe naiba!

— A fost măcar ceva adevărat? Îngrijorarea aparentă de pe chipul lui o răni cu atât mai mult. Presupusul interes faţă de grupul meu, afirmaţiile tale cum că simţi afecţiune pentru mine… prostia aia despre cum am fost un microb în sângele tău…

— Fiecare cuvânt a fost adevărat, spuse el răguşit.

Am încercat din răsputeri să nu te mint.

— Cu excepţia promisiunii că o să mă laşi să-mi continui activităţile după ce ne căsătorim.

— Şi asta. Am jurat pe onoarea mea, şi o să mă ţin de cuvânt.

— Până când rămân însărcinată. Ea avu o revelaţie care o îngrozi. Din cauza asta ai fost de acord cu condiţiile mele, nu-i aşa? Pentru că te-ai gândit că o să rămân însărcinata la scurt timp şi apoi o să mă opresc oricum.

Valul de vină care îi traversă chipul fu răspunsul pe care îl aştepta.

— Oh, ar fi trebuit să ştiu… şopti ea.

— Nu totul a fost atât de calculat, o întrerupse el. Nu vorbi de parcă tot ce este între noi a fost doar…

— Parte a înţelegerii tale cu tatăl meu. Ei bine, a fost, nu-i aşa? Evident, i-ai promis că o să te însori cu mine şi o să pui capăt muncii mele dacă el te face prim-ministru. Atunci îşi dădu seama. Pentru asta ai luptat… o scrisoare de demisie pe care nu ţi-a adus-o de la Lord Liverpool.

— Bine, bine, da. Tatăl tău a fost de acord să mă facă prim-ministru dacă mă însor cu tine, dar…

— Aşadar, tot ce ai spus a fost o minciună… fiecare cuvânt sau sărut dulce.

— La naiba, nu! O prinse de braţe şi o trase mai aproape. Nu poţi să crezi asta. Ştii că te doresc. Din clipa în care te-am văzut din nou în acea noapte la sora mea, am ştiut că trebuia să te am. Aşa că, atunci când tatăl tău a venit la mine, preocupat de activităţile tale, dispus să-mi ofere câteva avantaje ca să mă însor cu tine, recunosc, nu mi s-a părut nimic greşit cu…

— A câştiga tot ce-ţi doreai – pe mine în patul tău şi poziţia de prim-ministru.

— A fost mai mult decât atât, la naiba, spuse el cu ochi scăpărători. De îndată ce tatăl tău mi-a spus ce făceai, am fost la fel de îngrijorat ca el. Şi pe bună dreptate, având în vedere ce s-a întâmplat la docuri.

— Nu pretinde că ai făcut asta pentru că-ţi pasă de mine, şopti ea. Te-ai folosit de incidentul de la docuri ca să

mă compromiţi, să mă obligi să mă mărit cu tine.

— Nu asta aveam de gând să fac, şi tu ştii asta. Am chemat un doctor, pentru numele lui Dumnezeu.

„Nu o să risc să te văd murind”.

Goni din minte amintirea. Simon se pricepea de minune să pretindă că-i păsa.

— Ai întors totul în avantajul tău, aşa cum faci de fiecare dată. Ai vrut să-i dai tatălui meu ceea ce cerea… să mă scoţi din politică. Fu cuprinsă de disperare. Ceea ce făceam era atât de groaznic încât să complotezi pe la spatele meu…

— Bărbaţii vorbeau despre compromiterea reputaţiei tale, ca să te împiedice să te mai amesteci, Louisa, spuse el tăios, aşa că sigur cineva considera că erai nesăbuită.

— Şi tu? Ea se uită lung la el. Ai văzut închisoarea, femeile, copiii. Activităţile mele ţi s-au părut nesăbuite?

— Când vorbeşti despre susţinerea candidaţilor radicali, da. Când ea dădu să răspundă, el adăugă repede: Nu o să discutăm despre politică acum, când eşti prea supărată ca să gândeşti raţional.

Bunăvoinţa lui o înfurie.

— Sunt perfect raţională, domnule. Destul încât să ştiu când am fost învinsă de un maestru. Se ridică demnă. Ţi-ai propus să obţii prea multe. Şi ai fi reuşit dacă nu aş fi… Un suspin i se ridică în gât, iar ea îl suprimă fără milă. Din nefericire, în cazul ăsta, se întâmplă chiar să am o opinie despre problema asta. Îşi eliberă braţul şi se dădu înapoi. Nu pot să fac nimic să mă smulg din mâna ta. Chiar dacă ar fi fost posibil, un divorţ nu intră în discuţie. Un scandal ar distruge eforturile mele de reformă la fel de sigur cum o să facă şi căsătoria cu tine. Îşi trase halatul mai aproape de trup. Dar blestemată să fiu dacă o să îţi dau satisfacţie.

Se întoarse şi o porni spre scări.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă el în timp ce se grăbea să ţină pasul cu ea.

— O să fiu soţia ta în public, pentru că nu am de ales. Dar să nu îţi treacă prin cap că o să împart patul cu tine

vreodată.

El scoase o înjurătură.

— Spui asta doar să te răzbuni pe mine. Când te calmezi, o să-ţi dai seama…

— Că am făcut o greşeală. Nu o să mai fac alta. Nu mă poţi opri din activităţile mele dacă nu sunt însărcinata – aşa că o să mă asigur că nu voi fi.

— Poftim? El păşi în faţa ei pe scări, să-i blocheze trecerea. Nu poţi să faci asta, naiba să te ia! Sunt soţul tău!

— Da, pentru că am fost destul de proastă încât să cred că te-ai schimbat. Dar eşti acelaşi Simon, şi eu n-am fost de acord să mă mărit cu acel Simon.

Furia şi lumina lumânării îi imprimară pe chip o expresie stranie.

— Din nefericire, un singur Simon a semnat certificatul de căsătorie şi a făcut jurămintele, aşa că eşti căsătorită cu acel Simon fie că îţi place, fie că nu. O urmă cu paşi hotărâţi. Iar dacă refuzi să onorezi căsătoria în orice fel, atunci legătura ta cu Societatea Doamnelor din Londra o să se termine exact acum.

Fu străbătută de un fior rece.

— Dar ai promis…

— Tu a jurat în biserica să fii soţia mea, să mă onorezi, să mă slujeşti şi să mi te supui. Dacă-ţi încalci promisiunea, sunt sigur că diavolul se poate întoarce în mine.

Cum îndrăznea? Avea dreptul să fie supărată după ce făcuse el. Totuşi, să o pedepsească pentru ceva ce făcuse el?

Nu avea să-l lase să creadă că putea să o îmbrobodească.

— Nu poţi să mă opreşti să fac ce vreau.

— Nu crezi, nu-i aşa? El trecu inevitabil mai departe, obligând-o să coboare scările. Dacă nu erau ambiţiile mele, noi doi eram deja în luna de miere. Totuşi, oricât de mult mi-aş dori să stau în Londra chiar acum, dacă aud că ai încercat să participi la reuniunile Societăţii Doamnelor din Londra, în închisoare sau la cineva acasă, jur că o să te duc

în braţe în Italia sau în Spania sau în orice alt loc pe continent. Şi o să stăm acolo un an, dacă doar aşa poţi să-ţi revii în fire.

Ea îşi împinse bărbia înainte.

— N-ai face asta... Plecarea din Anglia ar strica planurile tale de a deveni prim-ministru.

— Nu ar strica mai mult decât faptul că am o soţie care susţine radicalii. Aşadar, cum rămâne, Louisa? O căsătorie adevărată, aşa cum ne-am înţeles?

Ea îl privi cu furie.

— Du-te dracului!

El primi comentariul de parcă l-ar fi plesnit. Apoi, miji ochii.

— Fără tine, nu.

Şi, înainte ca ea să îl poată împiedica, el o trase în braţele lui şi o sărută apăsat. Cu temperamentul ei incandescent, ea deja ridicase mâinile să-l îndepărteze, dar el o trase înapoi, ţintuind-o cu privirea.

— Aş putea să te fac să împarţi patul cu mine dacă vreau. Este dreptul meu.

— Dă-mi drumul, răspunse ea. Dar, după aceea, ai face mai bine să dormi cu un pumnal lângă tine, pentru că jur că o să te omor pentru asta.

Eliberându-se din prinsoarea lui, ea trecu pe lângă el şi urcă scările. Din fericire, el nu veni după ea, pentru că îi era oarecum teamă că ea l-ar fi împins în jos pe scări.

Cum îndrăznea să o ameninţe?! El greşise. El era cel care îi promisese tatălui ei, în secret, că avea să-i limiteze activităţile.

El mai spusese şi că avea să se ţină de promisiunea de a-i permite să continue cu Societatea Doamnelor din Londra, până când îşi obţinea susţinerea de care avea nevoie.

Oh, era doar scuza lui. În cele din urmă, ar fi inventat alte motive ca să o limiteze. Nu servea scopurilor lui să o lase să facă parte din Societatea Doamnelor din Londra, şi Simon făcea întotdeauna ce servea scopurilor lui.

Cum ochii o usturau din nou din cauza lacrimilor, intră

în dormitor şi trânti uşa. Nu avea de gând să mai irosească lacrimi pe acel mizerabil. Nu!

Ştergându-şi lacrimile, ea începu să măsoare podeaua cu paşi hotărâţi. Nici nu avea să îl lase să facă aşa cum voia el. Nu degeaba îşi petrecuse ultimii câţiva ani învăţând femeile cum să-şi îmbrobodească soţii. Să-i impună activităţile ei? Fără satisfacţie pentru nimeni, ah? Ei bine, avea să se ocupe ea de asta. În clipa în care avea să termine cu ducele de Foxmoor, el avea să blesteme ziua în care complotase să se însoare cu ea.

Capitolul 18

Dragă Charlotte,

Cu siguranţă, Foxmoor nu s-ar fi însurat fără să simtă ceva mai profund pentru ea; nu când există nenumărate femei eligibile la îndemână. Totuşi, trebuie să recunoşti că pasiunea îşi are locul ei. Nu-i de ajuns pentru tot, poate, dar cu siguranţă este o chestiune grozavă.

Vărul tău,

Michael

La două seri după zădărnicita noapte a nunţii, Simon intră în sufragerie, apoi înjură când văzu scaunul gol de la capătul mesei. Încă îmbufnată, nu-i aşa?

— Unde este soţia mea? îl întrebă el pe lacheu.

— A cerut să i se ducă o tavă în camera ei. Am dus-o deja.

Aşadar, el nu putea nici măcar să ducă personal tava, în încercarea de a o vedea.

Dumnezeule mare, gândea iar ca un idiot zăpăcit. La asta îl redusese propria soţie, naiba să o ia!

Şi naiba să-l ia şi pe rege cu toată familia lui afurisită. Probabil era nebun de se amestecase iar cu ei. Louisa era

instabilă, tatăl ei era un prost şi fratele ei era cel mult o pacoste. Trebuia să se spele pe mâini de tot.

Dar nu putea. Era însurat cu ea acum, să-l ajute Dumnezeu.

Cu un geamăt, se aşeză pe locul lui obişnuit de la masă. Ultima lui strategie nu funcţionase. După ce îi trecuseră toanele, se gândise că avea să-i dea soţiei lui timp să se liniştească, iar apoi poate reuşeau să poarte o conversaţie rezonabilă.

Femeie afurisită şi încăpăţânată! Cuvântul „rezonabil” nu era în vocabularul ei.

Bineînţeles, ultimatumul lui nu fusese de ajutor. Dar să fie al naibii dacă anula ordinul. Ea nu avea să-l învârtă pe degete. Era capul familiei, pentru numele lui Dumnezeu, iar ea avea să înveţe să accepte asta chiar dacă îi lua o veşnicie.

Scoase un oftat. Bine. De parcă el avea să poată rezista o veşnicie în acel purgatoriu. Nu putea să mănânce, nu putea să doarmă. În timpul zilei, era doar pe jumătate atent la ce se spunea în Camera Lorzilor, şi noaptea, când căuta prin scrisorile bunicului, trebuia să le citească pe majoritatea de două ori.

Şi, oricum, ce naiba făcea Louisa toată ziua? Nu se ducea să se plimbe... El angajase un lacheu care să o însoţească dacă ar fi vrut. De fiecare dată când era acasă, auzea prin camera alăturată şi vedea tăvile lăsate la uşă. Aparent, ea mânca în sala de mese când el participa la sesiunile parlamentare. Lacheul puse în faţa lui un bol cu ceva alb, iar el se încordă la această dovada mai tangibilă a prezentei ei.

— Ce-i asta? mârâi el.

— Supă de peste afumat, domnule.

Făcută cu lapte, fără îndoială. Supele pe bază de lapte şi sosurile îi întorceau stomacul pe dos, dintotdeauna. Bucătăreasa lui nu ştia asta, pentru că fusese angajată după întoarcerea lui Simon, odată cu ceilalţi slujitori. Astfel că toţi acceptau orice le spunea Louisa despre ce-i plăcea sau îi displăcea lui. Şi de unde aflase ea toate aceste

lucruri?

Ducele avea o idee.

— Sora mea a venit în vizita azi, nu?

— Da, Excelenţă. Cum de ştiţi?

— Am ghicit.

Se îndoia că Louisa îi spusese surorii lui despre cearta lor, altfel Draker ar fi bătut la uşa lui ca să-l strângă de gât pentru că îi rănise sentimentele. Afurisita lui soţie ceruse, fără îndoială, informaţii despre preferinţele lui, susţinând că voia să fie o soţie bună. Ar fi trebuit să-şi închipuie ce punea la cale când coniacul lui începuse să aibă un gust atenuat, iar focul din camera lui era adesea lăsat să se stingă. Dar noaptea trecută, când slujitorul îi spusese că fusese ideea soţiei lui să i se arunce trabucurile pentru ca ea să cumpere unele mai bune, Simon îşi dădu, în sfârşit, seama de ceea ce se petrecea.

Ea îşi folosea tacticile de „război domestic” împotriva lui. Şi ele chiar funcţionau. Nu se simţise niciodată mai incomod în propria casă. Afurisită femeie clevetitoare! „Femeile sunt precum caii”, răsună în mintea lui vocea bunicului. „Lasă-le să gândească şi o să te calce în picioare. Trebuie să fie ţinute de căpăstru dacă vrei să-ţi ofere o călătorie ca la carte”.

— Da şi ce bine te-ai priceput la asta bătrâne, spuse tăios Simon. Din cauza asta bunica strângea din dinţii de fiecare dată când intrai în încăpere.

— Excelenţă? spuse lacheul.

— A... nimic. Mă gândeam la un discurs. Doamne, acum vorbea singur. Iată ce-i făcuse Louisa. Simon dădu supa deoparte. Ia asta de aici!

Lacheul se supuse fără comentarii, dar, când aduse următorul fel – o friptură de vită stricată de o cantitate zdravănă de sos cu smântână –, Simon îşi pierdu cumpătul.

Destul cu prostia asta! Nu avea să o lase să scape de astă dată. Avusese destul timp să-i treacă supărarea provocată de complotul lui cu tatăl ei. Totul avea să se termine chiar în clipa aceea. Ridicându-se, plecă din sala de mese şi urcă scările. Era la jumătatea drumului, când o

văzu pe camerista Louisei strecurându-se din camera ei cu hainele de care se schimbase. Bine. Louisa tocmai se schimbase ca să se culce, aşa că el urma să o surprindă singură, cu uşa descuiată. Mai era un lucru căruia trebuia să îi pună punct: să o facă să înceteze a-i încuia uşa în nas.

El deschise uşa, cu câteva mustrări de soţ pe buze, dar toate i se şterseră din minte când o zări.

Ea stătea lângă vatră, dar nu îl văzu, căci capul îi era plecat, şi îşi peria părul cu mişcări lungi şi line. Lui i se tăie răsuflarea la vederea ei, cu şuviţele ca noaptea care pluteau spre podea şi lumina flăcărilor care străluceau prin cămaşa ei de noapte străvezie şi care îi sublinia fiecare formă seducătoare. Parcă în transă, el intră în cameră şi se îndreptă spre ea, dorindu-şi doar să o cuprindă în braţe şi să o sărute până nu mai rămânea nici urmă de încăpăţânare înăuntrul ei.

Apoi, un sunet îl opri brusc. Plângea. Plângea în timp ce se pieptăna, suspinele cutremurându-i silueta subţiratică. El se simţi deodată ca şi cum îi implântase cineva lama unui pumnal în inimă. Încremeni, supărat pe el pentru că permitea ca lacrimile ei să-l afecteze şi pentru că îşi dorea cu disperare să o aline. Exact ce îşi dorea ea, nu-i aşa? Să-l îngenuncheze. Să îl sensibilizeze până când o lăsa să facă tot ce voia… să susţină radicalii, să îi distrugă şansa de a deveni prim-ministru. La naiba, nu avea să-i permită aşa ceva.

Rămase pe loc încă o clipă, nesigur. Dar, în cele din urmă, mândria ieşi triumfătoare, şi el se întoarse în birou, disperat să-şi scoată din minte suspinele ei amărâte. Dar, ajungând în birou, nu făcu decât să-şi aducă aminte cum arătase când îşi dăduse seama că el conspirase cu tatăl ei. O rănise groaznic. Nu doar o dată, ci de două ori. Chiar putea să o condamne pentru că voia să se răzbune pe el?

După o oră de asemenea gânduri tulburătoare, se duse să se culce, doar ca să fie chinuit în continuare. Dar somnul era mai rău, pentru că o vedea în vise, purtându-şi cămăşuţa străvezie din noaptea nunţii lor, cu un zâmbet plin de speranţă tremurând pe buzele ei. Când se trezi în

zorii zilei, tare ca piatra şi neliniştit, ea încă dormea. Şi, la fel ca în ultimele două dimineţi, chiar dacă pierdea vremea, el sfârşea prin a fi nevoit să plece la palatul Westminster fără să audă vreun zgomot din camera alăturată.

„Încă vreo câteva zile”, îşi spuse el. „Dă-i timp”.

Dar la câte zile de acest fel mai putea să facă faţă, orele scurgându-se una după alta, o tortură lungă şi monotonă?

Nici să fie la Westminster nu-i era de ajutor. Fără vreo chestiune importantă pe agendă, lorzii erau foarte puţin interesaţi de treburile parlamentare, şi discursurile erau plictisitoare. Pe la jumătatea dimineţii, se gândea să plece acasă, când o voce sâsâi spre el de undeva din apropiere:

— Ce naiba faci aici?

Se întoarse şi-l văzu pe Lord Trusbut uitându-se alarmat la el.

— De ce n-aş fi aici?

— Ai spus că te duci cu doamnele la Newgate. Am contat pe asta când am trimis-o pe soţia mea cu a ta.

Simon se uită lung la el. Cu siguranţă, Trusbut se înşela. Louisa nu l-ar fi sfidat atât de făţiş. Nici după ce o ameninţase.

— Ele… au… au plecat în dimineaţa asta?

— Da, exact cum şi-au planificat, şopti Trusbut. Soţia ta ne-a spus în ziua de dinaintea nunţii că vizita de azi la Newgate nu o să fie afectată de căsătoria voastră, aşa că am dus-o pe Lillian la tine acasă acum o oră.

Doi bărbaţi din apropiere se încruntară spre ei, aşa că Simon îl îndemnă pe Trusbut să meargă împreună cu el în hol. Ajunşi acolo, el răbufni:

— Eşti sigur că au plecat la închisoare?

Simon îi poruncise vizitiului ca ea să nu plece nicăieri fără permisiunea lui. Trusbut îl privi de parcă îşi pierduse minţile.

— Bineînţeles. Soţia mea m-a întrebat dacă voiam să vin cu ele, dar i-am spus că merg la club. Când am zis că vreau să te văd pe tine, ea mi-a spus că tu urma să li te alături la Newgate, mergând direct de aici. De asta a cerut

să le duc pe ea şi pe Lillian acasă la Lady Draker – ca tu să nu laşi două trăsuri lângă închisoare. Am fost bucuros să mă supun – era în drumul meu spre club. Şi, în loc de asta, te găsesc aici.

— Da, spuse Simon ursuz. Aici, la parlament. În timp ce soţia lui plecase valvârtej să facă exact cum o tăia capul. Războiul domestic era una, dar sfidarea pe faţă era inacceptabilă. Nu era atât de nesăbuit încât să recunoască de faţă cu Trusbut că nu putea să-şi controleze soţia. Îmi pare rău, bătrâne, spuse el încordat, am uitat complet de Newgate. Şi, cum am plecat înainte ca ducesa să se trezească, n-a avut ocazia să-mi reamintească. El se îndreptă spre uşă. Plec acum într-acolo.

„Şi îmi iau soţia în primire, la naiba”.

— Vin cu tine, spuse Trusbut. Văd că oricum Peel nu este aici.

Câteva momente mai târziu, se aflau în trăsura lui Simon şi se îndreptau tăcuţi spre Newgate. Slavă cerului că Trusbut nu era genul vorbăreţ, pentru că Simon se îndoia că putea acum să poarte o conversaţie civilizată. Când ajunseră la închisoare, un gardian îi conduse prin mai multe coridoare umede, mohorâte. Înaintară foarte încet, pentru a-i permite lui Lord Trusbut să ţină pasul, aşa că, în momentul în care ajunseră la pavilionul femeilor, furia lui Simon atinsese cote maxime.

Dar se domoli la priveliştea care îi întâmpină când gardianul îi conduse înăuntru. Mai mult de două sute de femei stăteau pe podeaua de piatră în grupuri mici şi ordonate şi pictau sârguincioase sculpturi din lemn. Doamna Fry, doamna Harris şi Regina se mişcau printre ele, să le ajute. Cu toate că femeile purtau haine modeste, acestea erau curate şi îngrijite, în cea mai mare parte adecvate.

Un hohot de râs din colţ le făcu pe femeile care munceau să ridice privirea, apoi zâmbiră cu îngăduinţă spre colţul în care mai mulţi copii aplaudând la un spectacol pe care el şi Trusbut nu îl puteau vedea. Spectacol care era, bineînţeles, oferit de soţia lui Simon, împreună cu doamna

Trusbut. Simon îi făcu un semn lui Trusbut, şi înaintară încet în jurul mulţimii. În timp ce se apropiau de soţiile lor, Simon putu să audă trilul unei păsări care acoperea discuţia femeilor. Apoi, zări canarul doamnei Trusbut cocoţat pe un scaun şi, lângă el, pe Raji dansând cu veselia lui obişnuită. Lui Simon i se taie răsuflarea. Ar fi trebuit să fie supărat că Louisa adusese animalul lui de companie acolo fără ca el să ştie, dar cum putea fi supărat când copiii priveau fermecaţi, chipurile lor mici fiind animate de încântare? Lady Trusbut fu prima care îl observă. Când îl văzu pe soţul ei, zâmbi atât de larg, încât anii se şterseră de pe faţa ei îmbătrânită. Simon nu trebui să se uite la Trusbut ca să ştie că şi el zâmbea – un zâmbet normal pentru un soţ grijuliu.

El făcu o grimasă.

Louisa nu-i văzuse încă, dar şi ea zâmbea, în timp ce privea cum se bucurau copiii de poznele lui Raji şi de canarul lui Lady Trusbut. Într-adevăr, pe chipul ei era întipărită o expresie de plăcere pură, care îl făcu să simtă un nod în gât.

Şi, dintr-odată, sfidarea ei nu mai contă atât de mult. Singurul lucru care conta era să descopere cum să păstreze acea expresie pe chipul ei.

Aşadar, când ea aruncă o privire spre ei şi zâmbetul i se stinse, se blestemă pentru complotul cu tatăl ei. Dacă ar fi curtat-o pur şi simplu ca un gentleman adevărat înainte de a se însura cu ea, ar mai fi fost acum înstrăinaţi? Era prea târziu să îndrepte lucrurile?

Spera că nu. Pentru că, în clipa aceea, ar fi mers pe cioburi de sticlă dacă astfel ar fi făcut-o să zâmbească din nou.

Capitolul 19

Dragul meu văr,

După ce l-am văzut pe Foxmoor cum o privea pe Louisa azi la închisoare, am speranţa că mariajul lor s-ar putea dovedi într-o bună zi o dragoste potrivită – dacă se pot abţine de la discuţiile politice. Louisa îmi spune că soţul ei nu este deloc mulţumit de faptul că Charles Godwin este alegerea noastră drept candidat.

Verişoara ta încăpăţânată,

Charlotte

Louisa îşi întoarse privirea, panicată. Dumnezeule mare, Simon era acolo. Cum de aflase? Lord Trusbut, desigur. Ar fi trebuit să ştie că avea să fie prinsă. Ce crezuse? Soţul ei nu avea să o ierte niciodată pentru asta. Avea să o ducă pe sus pană în Italia, şi acela avea să fie sfârşitul speranţelor ei pentru Societatea Doamnelor din Londra.

Dar ce altceva să fi făcut atunci când Lady Trusbut apăruse cu canarul, nerăbdătoare să meargă la Newgate? Să-i fi spus că Simon îi interzisese? Nu putea distruge interesul crescând al acelei femei pentru Societatea Doamnelor din Londra înainte chiar de a-i da şansa să se dezvolte.

Louisa oftă. Ce avea să facă el acum? Să o scoată afară? Să-i facă morală în faţa prietenelor ei? Să-i ordone lui Raji să danseze pe capul ei?

— Raji, spuse Simon, apoi adăugă o comandă în hindi.

Maimuţa făcu o plecăciune drăguţă în faţa copiilor, apoi începu să mărşăluiască precum un soldat, salutând cu laba. Când copiii izbucniră în hohote de râs, ea îşi întoarse privirea spre Simon. El o urmărea, dar nu părea supărat. Părea ca un copilaş care se uita la o vitrină cu jucării, la ceva ce nu putea avea. Fu una dintre cele mai tulburătoare priviri, care o bântui, distrugându-i furia – care oricum se destrămase în câteva zile, de fiecare dată când îl auzise umblând prin dormitorul lui sau îl văzuse cercetând hârtiile în biroul lui, cu lavaliera strâmbă şi chipul obosit.

Nici că vreuna dintre acelea se compara cu ce-i făcuse el, desigur. Şi totuşi…

Trebuia să admită că trădarea de acum a lui Simon era foarte diferită de cea din urmă cu şapte ani. El chiar o luase de soţie. Având în vedere că deja o compromisese şi îi distrusese reputaţia, nu fusese nevoit să meargă aşa departe doar pentru a o îndepărta de politică. Iar el spusese că se însurase cu ea pentru că o dorea. Trebuia să fie adevărat, altfel nu şi-ar fi ieşit din minţi când ea refuzase să-l primească în patul ei. El s-ar fi dus valvârtej să-şi găsească o amantă. Ea înghiţi în sec. De unde ştia că nu căutase?

Oh, n-ar fi trebuit să spună asta. În ciuda a ceea ce făcuse, gândul că Simon împărţea patul cu o altă femeie o tulbura profund.

Şi era doar începutul a ceea ce ar fi putut să facă el dacă ar fi vrut. Un alt soţ ar fi încuiat-o sau ar fi bătut-o – asemenea lucruri se întâmplau, chiar şi în casele cele mai distinse. Chiar ar fi putut să-şi ceară drepturile conjugale prin forţă. Avertizarea ei prăpădită că avea să-l omoare nu l-ar fi îngrijorat pe un adevărat tiran. Simon nu era un tiran. Undeva în sufletul lui viclean şi intrigant, era un bărbat rezonabil – ea era sigură de asta.

Un bărbat de care putea să aibă grijă. Problema era: cum să ajungă la acel bărbat? Să renunţe pur şi simplu? Să-l ierte pentru comportamentul lui impardonabil?

Trebuia să facă ceva. El era soţul ei, fie că-i plăcea, fie că nu. Îşi dorea cu adevărat un mariaj distant, cum avuseseră părinţii ei?

Ea mai aruncă o privire spre el, iar inima îi bătu puternic văzând dorinţa de pe chipul lui, în timp ce se uita lung la ea. Când privirile lor se întâlniră, Simon spuse răguşit:

— Raji, încetează.

După ce maimuţa se opri, el adăugă ceva în hindi, şi Raji se întoarse la ea. Ea coborî privirea şi văzu micuţa creatură întinzând lăbuţa spre ea. Neştiind ce să facă, ea o luă, apoi i se tăie răsuflarea când Raji îi sărută mâna. În

timp ce copiii ţipau de încântare, ea îşi întoarse privirea spre Simon. Ochii lui erau plini de o dorinţă clocotitoare, iar inima ei începu să bată nebuneşte.

— Excelenţă! răsună o voce din spatele lui Simon, şi Lord Trusbut şi Simon se întoarseră în direcţia ei.

Un gardian cu un ochi bandajat se apropie de ei, iar Simon zâmbi larg.

— Căpitane Quinn!

Căpitanul Quinn strânse cu putere mâna întinsă spre el.

— Am auzit că sunteţi aici, domnule. M-am gândit să vin să vă mulţumesc. Domnul Brown mi-a spus că aţi fost cel care m-a recomandat pentru acest post, în ciuda ochiului meu bolnav.

Simon zâmbi.

— De ce să nu? Ochiul tău bun este, poate, de două ori mai ager decât al unui bărbat cu doi ochi.

— Presupun că este mai ager decât al acelui om pe care l-am înlocuit, spuse căpitanul Quinn morocănos. Se pare că ticălosul făcuse un obicei din a-şi feri privirea, în timp ce prizonierii agresau femeile. Lua bani de la bărbaţii condamnaţi pentru asta, desigur. Probabil din acest motiv a fost dat afară.

— Te asigur că n-a fost singurul motiv pentru care domnul Treacle a fost concediat, spuse Simon scurt.

Louisei i se tăie răsuflarea. Brutus Tiranul fusese dat afară? Probabil fusese iniţiativa lui Simon… Altfel, cum ar fi aflat de înlocuire?

Căpitanul Quinn avea, cu siguranţă, conştiinţă. Aşadar, în timp ce ea se pregătise pentru nunta lor, Simon îmbunătăţise situaţia din acea închisoare.

Ea simţi cum îi creşte inima în piept. Probabil o făcuse pentru ea. Dumnezeu ştia că nu avea vreun alt motiv.

— De unde îl cunoşti pe duce, căpitane Quinn? întrebă Lord Trusbut.

— Eu şi Excelenţa Sa am fost împreună în bătălia de la Kirkee, domnule. N-am văzut un bărbat care să lupte cu aşa îndârjire, fără pic de pregătire militară. Excelenţa Sa

poate să mânuiască o sabie cu o precizie letală. Dar nu sabia lui a câştigat în ziua aceea, ci discursul lui înălţător.

Simon părea mai stânjenit decât îl văzuse ea vreodată.

— Prostii, spuse el. Voi, băieţii, aţi fost cei care au schimbat totul luptându-vă din greu.

— Indienii ar fi fugit dacă nu i-aţi fi ţinut – şi apoi v-aţi alăturat lor în luptă. Singurul guvernator general care a luptat lângă ei a fost Wellington, iar el era soldat de profesie. Căpitanul Quinn îi cuprinse pe toţi cu privirea. Ducele a fost un erou, parând nebuneşte loviturile…

— Scuză-mă, nu mi-ai cunoscut încă prietenii, nu-i aşa, domnule? îl întrerupse Simon, cu voce hotărâtă, încordată.

În timp ce el îi prezenta pe soţii Trusbut, Louisa îl privi gânditoare. De ce discuţia despre India îi făcea să se simtă incomod? Documentele lăudau faptele lui de la Kirkee. Era doar prea modest să o recunoască?

Simon se întoarse spre Louisa.

— Iar aceasta, căpitane Quinn, este soţia mea.

— Excelenţă, murmură căpitanul Quinn, în timp ce îşi făcu plecăciunea.

Ea fu nevoită să reziste tentaţiei de a râde. Fusese atât de mult timp domnişoara North, încât avea să-i ia ceva timp până se obişnuia că era ducesa de Foxmoor.

— Sunt fericită să cunosc prieteni de-ai soţului meu, domnule, spuse ea, în timp ce îi întinse mâna.

Chipul căpitanului Quinn se lumină în faţa acelei manifestări de simpatie.

— Plăcerea este de partea mea, milady. Prinzându-i mâna, el o scutură mai puternic decât făcuse cu Simon. Am spus întotdeauna că Excelenţa Sa trebuia să aibă o femeie extraordinară care îl aştepta în Anglia, având în vedere cum s-a păstrat în India.

În timp ce obrajii ei se colorară, Simon spuse cu voce răguşită:

— Într-adevăr, căpitane. Ce om ar putea privi altă femeie cu o doamnă ca soţia mea în minte?

Cu o zi în urmă, complimentul nu ar fi însemnat nimic. Dar azi…

Azi, ea speră cu disperare că el vorbea serios.

Când căpitanul Quinn se întoarse la îndatoririle lui, Louisa aproape se aştepta ca soţul ei să se scuze pentru că o îndepărtase. Louisa îi spuse că putea să-i distreze pe copiii mai mici, din moment ce Lady Trusbut era nerăbdătoare să-i arate soţului ei pavilionul şi ce încercau doamnele să realizeze. Louisa le chemă pe cele mai în vârstă pentru o lecţie de lectură, în timp ce Simon le ciopli celor mici maimuţe şi pasări, cu Raji aşezat pe umărul lui. Din când în când, ea se uita ca să-l vadă cum asculta cu interes sporovăială vreunui puşti de trei ani.

Era o apariţie atât de ciudată acolo în închisoare, îmbrăcat în haina fină, verde-închis, şi pantaloni de culoarea pielii, cu lavaliera legată impecabil şi colţurile gulerului scrobit lăsându-se din cauza umezelii. Soţul ei, ducele, să ajute la Newgate. Era greu de înţeles.

Plecară două ore mai târziu. Regina fu de acord să-i lase pe soţii Trusbut la Westminster, ca să-şi recupereze trăsură. Astfel, Louisa şi Simon fură nevoiţi să urce singuri în trăsura lui, din moment ce Raji se instală lângă vizitiu.

O tăcere stânjenitoare se lăsă de îndată ce plecară. Era şansa lui să îi ţină o predică, dar stătea acolo, în faţa ei, privind în noapte, adâncit în gânduri. Ar fi trebuit să îl întrebe ce avea de gând să-i facă?

Nu dacă nu voia să-i aducă aminte că ea făcuse ceea ce el îi interzisese. Aşa că, în schimb, încercă să discute banalităţi:

— Căpitanul Quinn pare de treabă. O îmbunătăţire categorică faţă de domnul Treacle.

— Da.

Ea îşi împreună mâinile în poală.

— Presupun că tu ai fost cel care a făcut ca Brutus să fie concediat.

— L-am încurajat pe domnul Brown în sensul ăsta.

— Mulţumesc, spuse ea.

El o privi solemn, intens.

— Cu plăcere.

— Căpitanul Quinn o să fie o îmbunătăţire semnificativă.

El schiţă un zâmbet.

— Ai spus asta deja.

Ea îşi linse buzele nervos.

— Pare să te admire mult. O să-mi spui ce s-a întâmplat la Kirkee… Pare o poveste palpitantă.

Chipul lui se întunecă, şi el îşi întoarse capul pentru a privi afară pe fereastră, o încruntare brăzdându-i fruntea. Ea spusese ceva nepotrivit. Nu voia să-l supere. Nu voia să mai fie în conflict cu el. Acel Simon care îi distrase pe copii la închisoare era un bărbat cu care ea putea să trăiască – atâta timp cât el înceta să mai fie un tiran când venea vorba despre activităţile ei.

— Simon, ştiu ca probabil eşti foarte supărat pe mine pentru că…

— Mă sfidezi? Îşi întoarse privirea spre ea. Să te duci la închisoare fără ştirea mea? Să-l iei pe Raji într-un loc unde el n-a mai fost niciodată fără mine?

Inima i se opri în piept la auzul încordării din vocea lui.

— Raji era bine, şi tu ştii asta. În plus, tu ai început asta când ai conspirat cu regele. Cu siguranţă, îţi dai seama că a fost un lucru deplorabil. Când el îşi încleştă maxilarul, ea gemu. Dar nu asta voiam să spun.

— Nu, sunt sigur că nu asta, zise el cu amărăciune. Cred că voiai să subliniezi încă o dată cât de îngrozitor am fost căsătorindu-mă cu tine şi împărţind cu tine numele meu, averea mea, legăturile mele…

— Vreau satisfacţie, răbufni ea. Când el clipi, ea adaugă cu voce dulce: Asta am vrut să spun. Vreau satisfacţie. Pentru amândoi.

Capitolul 20

Dragă Charlotte,

Un bărbat se poate uita afectuos la soţia lui, dar asta nu înseamnă că, atunci când se va confrunta cu decizii importante, el îi va permite să-l influenţeze. Nu mi-aş pune prea multă speranţă într-o privire tandră, draga mea.

Varul tău cel direct,

Michael

Pentru o secundă, Louisa nu fu absolut sigură că Simon înţelesese la ce se referea. Apoi, o privire marcată de o dorinţă aprigă şi sălbatică îi traversă trăsăturile, iar ea rămase fără suflare. Înainte să apuce chiar să se gândească, el se întinse în trăsură şi o trase în poala lui.

— Ce faci? izbucni ea, aruncând o privire spre fereastră.

— Îmi asigur satisfacţia, murmură el.

Apoi, îşi apăsă gura peste a ei.

Ea uită de străzile aglomerate din afara trăsurii. Uită de furia ei şi de maşinaţiunile lui şi ale tatălui ei. Nu mai exista decât Simon, răvăşindu-i gura ca un prădător, cu mâinile trecând posesive peste corpul ei, cu răsuflarea fierbinte şi grea pe chipul ei. El se opri ca să tragă perdelele, dar, când îşi aplecă din nou gura peste a ei, Louisa îşi apăsă un deget pe buzele lui. Când o încruntare îi încreţi fruntea, ea spuse în grabă:

— Vreau să mă asigur că suntem de acord. Amândoi vom fi satisfăcuţi. Ceea ce înseamnă că o să mă laşi să particip la activităţile Societăţii Doamnelor din Londra.

Ochii lui licăriră de un albastru înflăcărat.

— O să împarţi patul cu mine? Şi nu o să le mai spui slujitorilor să îmi pregătească de mâncare chestii pe care le detest? Şi o să-mi dai înapoi trabucurile mele?

Ea scoase un râset ezitant.

— Nu credeam că ai observat.

— Bineînţeles că am observat. La fel cum am observat tăvile din afara camerei tale, absenţa ta de la cină şi locul rece şi gol din patul meu…

Cuvintele spuse pe nerăsuflate o seduseră la fel de eficient precum săruturile pe care i le împrăştia acum pe obraji, nas şi frunte.

— Societatea Doamnelor din Londra, spuse ea printre picături, cât mai avea puterea de a vorbi. O să mă laşi să…

— O să mă mai sfidezi? ripostă el.

— S-ar putea. Ea se uită încruntată la el. Dacă faci declaraţii neloiale.

— Răspuns greşit, mormăi el.

Ea deschise deja gura ca să îi dea replica în clipa când simţi cum mâinile lui îi descheiau nasturii de la spate.

— Nu putem face asta aici, pentru numele lui Dumnezeu!

— Pe naiba nu putem! Era tulburător de priceput la a o dezbrăca. De data asta, nu mai risc cu tine, scumpo. Vreau să te fac a mea înainte să apuci să te răzgândeşti. Nu pot să mai rezist încă o noapte singur în patul meu, gândindu-mă că tu eşti singură în al tău.

Chiar dacă vorbele lui o încântară, nu erau cele pe care voia să le audă.

— Dar n-ai fost încă de acord să…

— Dacă vrei să negociezi condiţiile, dă-mi un imbold.

După ce îi scoase mănuşile, îi trase în jos rochia şi corsetul dintr-o singură mişcare, ca să-i dezvăluie sânii, apoi o scrută cu ochii lui lacomi, făcându-i sângele să i se învolbureze în vene.

În timp ce ea se înflăcăra sub admiraţia lui evidentă, el îşi coborî capul şi îi cuprinse sânul în gură, sugând atât de senzual, încât o făcu să i se zvârcolească în poală.

Îl devoră pe primul, apoi pe celălalt, în timp ce ea îşi îngropă mâinile în părul lui des ca să-l tragă mai aproape.

— Asta da, iubito, spuse el, oprindu-se pentru o secundă ca să-şi treacă limba peste sfârcul ei, numesc eu satisfacţie.

Satisfacţie, da. Ticălosul seducător o făcuse să uite de satisfacţie.

— Societatea Doamnelor din Londra, Simon, şopti ea, deşi îi fu mai greu să vorbească atunci când el îşi strecură

mâinile pe sub fustele ei.

— O să mă laşi să particip?

— Promiţi să nu mă mai sfidezi niciodată? i-o întoarse el.

— Depinde…

— Răspuns greşit din nou.

Îi găsi locul îndurerat dintre coapse şi îl dezmierdă până când ei i se tăie răsuflarea.

— Tu eşti soţia mea. Nu o să accept să faci lucruri pe la spatele meu. Este clar?

— Da, dar…

— Niciodată nu vreau să mai aud vreun lord că mă acuză că nu m-am ţinut de cuvânt pentru că soţia mea l-a minţit.

Ea tresări. Probabil nu trebuia să-i fi spus lui Lord Trusbut că soţul ei venea la închisoare. Dar de unde să ştie că el avea să se întâlnească mai apoi cu Simon?

— Ne-am înţeles, Louisa?

Îşi trecu uşor gura peste urechea ei, în timp ce arătătorul lui se afundă brusc înăuntrul ei.

Ea se zbătu să se elibereze, dar mişcările doar înrăutăţiră situaţia atunci când degetul alunecă peste sexul ei într-o mângâie mătăsoasă, atât de erotică, încât ea rămase fără suflare. Apoi, se frecă de el în încercarea de a simţi mai mult. Răsuflarea lui Simon se înteţi, în timp ce o îndepărtă din poală, ca să poată ajunge mai bine la sânii ei.

— Ne-am înţeles, Louisa? repetă el, trăgând uşor cu dinţii de sfârcul ei. Nu mai faci nimic pe la spatele meu.

Când el îşi sublinie cererea cu o mângâiere înnebunitoare peste feminitatea ei, Louisa şopti:

— Da… oh, Doamne sfinte, da…

Apoi, devenind conştientă de ceea ce o făcuse să spună, încremeni. Încerca să o seducă să fie de acord cu el. Şi funcţiona.

Foarte bine, seducţia era un joc de cuplu, nu-i aşa? În timp ce îi tachină sfârcul cu limba lui diabolică, ea îi scoase lavaliera şi o aruncă deoparte, apoi îi descheie vesta şi cămaşa. El se retrase ca să se dezbrace de ambele.

Ea clipi. Doamne, ce piept, cu muşchi sculpturali, aşa cum trebuia să fie pieptul unui bărbat. Se delectă cu priveliştea aceea, din moment ce era prima dată când se uita la trupul gol al soţului ei. Păr blond-închis se întindea de la gât până în locul în care se extindea, ca să i se deseneze pe tot pieptul, învârtindu-se în jurul sfârcurilor, apoi subţiindu-se într-o linie subţire peste un abdomen plat şi încordat, înainte să dispară sub pantaloni. Care se umflau vizibil.

Şi se umflau tot mai mult sub privirea ei.

— Nu sta doar să te uiţi, scumpo, spuse el răguşit. Atinge-mă!

Cu o îmbujorare, ea îşi întoarse privirea spre chipul lui.

— Po… poftim?

— Pune-ţi mâinile minunate pe mine. Îşi rupse nasturii de la pantaloni şi izmene. Oriunde. Peste tot. Aici.

El îi apucă mâna şi încercă să o bage în izmenele lui, dar, amintindu-şi de scopul ei, Louisa se opuse.

— Şi unde este satisfacţia mea, soţule?

Cu ochii scăpărători, îşi mai strecură mâna sub fustele ei, dar ea îl opri cu mâna ei.

— Nu genul ăsta de satisfacţie, te rog. Cum eu am acceptat să nu plec nicăieri fără să te anunţ, ar trebui să accepţi să nu-mi limitezi activităţile pe care le am cu Societatea Doamnelor din Londra.

Când o încruntare îi încreţi fruntea, ea îşi strecură mâna pe sub izmenele lui ca să-i mângâie coapsa. Coapsa goală şi musculoasă. El trase adânc aer în piept.

Încântată să aibă un asemenea efect asupra lui, îşi apropie mai tare mâna de testiculele lui, ocolindu-le, atingându-le în treacăt… tachinându-le.

— Chiar mi-ai promis asta atunci când am decis să ne căsătorim.

Cu un geamăt, el închise ochii.

— Da, dar… asta a fost înainte să aflu că încercai să-ţi atragi simpatia… radicalilor.

— După cele spuse de tatăl meu, zise ea în vreme ce

îl mângâia peste tot, mai puţin pe mădularul tare, ştiai că încerc. Ai spus că de asta te însori cu mine. Ca să mă opreşti.

El se zvârcoli sub mâna ei. Ea îşi trecu un deget peste excitaţia lui, dar, când el îi împinse palma, ea o retrase.

El deschise ochii şi o privi scrutător.

— Ce vrei de la mine?

— Înţelegerea noastră iniţială… că nu o să-mi limitezi activităţile pe care le am cu Societatea Doamnelor din Londra.

Ea îi mângâie mădularul, şi el gemu.

— Bine, la naiba cu tine! Trecând-o de pe el pe banchetă, el îngenunche pe podea între picioarele ei, apoi o trase mai aproape. Poţi să ai înţelegerea noastră iniţială.

Ea zâmbi încântată spre el.

— Mulţumesc. Asta este tot ce voiam.

— Dar cu o singură condiţie.

Cu ochii scăpărători, îi ridică fustele ca să o dezgolească de la talie în jos. Ea îl apucă de umeri.

— Oh?

— De vreme ce, dacă îţi permit să te însoţeşti cu radicalii, se poate să-mi fie afectat viitorul în politică, trebuie să mă laşi să vă sfătuiesc grupul în alegerea candidatului. Îmi eşti datoare măcar cu asta.

— Să sfătuieşti. Nu să intimidezi.

— Să sfătuiesc, repetă el, apoi îşi coborî capul ca să-i prindă un sân în gură. Hai, nevastă, eu sunt înţelegător, şi tu ştii asta.

— Bine, chiar dacă, fără îndoială, o să regret asta.

— O să mă asigur să nu.

Atunci, un zâmbet maliţios îi traversă chipul, şi el îşi coborî izmenele şi pantalonii.

— Oh, Doamne, spuse ea, în timp ce i se dezvălui un mădular de dimensiuni uimitoare.

Deci… ea dezmierdase acea fiară? Nu se simţise atât de mare. Cum Dumnezeu putea o femeie cu mintea la cap „să stea şi să lase bărbatul să-şi facă de cap” când o asalta cu aşa ceva?

— Hmm… ar mai fi un lucru…

— Negocierile s-au încheiat, spuse el tăios, în timp ce-şi poziţionă mădularul gros între picioarele ei. Singurele cuvinte pe care vreau să le aud de la tine în următoarea oră sunt: „Da, Simon… mai mult, Simon… te rog, Simon…”

— Te rog, Simon, şopti ea, în timp ce vârful bărbăţiei lui îi atinse uşor feminitatea. Încearcă să nu mă ucizi cu fiara aia a ta.

— Fiara? Simon se opri ca să se uite lung la ea, apoi izbucni în râs. Doamne, eşti virgină.

— Bineînţeles! Ea se ridică. Sigur n-ai crezut toate balivernele mele din pădure despre cum am fost eu cu alţi bărbaţi.

— Bineînţeles că nu, se grăbi el să spună. Doar că, atunci când sunt cu tine, uit că… Adică, eşti atât de înnebunitor de…

— Desfrânată?

— De minunată. Îi mângâie uşor cu nasul obrazul. M-am lăsat dus de val şi am uitat.

Îşi poziţionă membrul între coapsele ei, o amintire fierbinte şi grea a ceea ce erau pe cale să facă. Când o mângâie între picioare cu el, trecându-l în sus şi în jos peste buclele ei umede, ei i se tăie răsuflarea, sfâşiată între plăcerea pe care i-o oferea şi durerea pe care o promitea.

— În ultimii şapte ani, continuă el, noi doi am făcut de atât ori dragoste în visele mele… Trebuie să-mi amintesc că, de fapt, tu nu ai făcut-o cu adevărat.

— Chiar m-ai visat? Acum, o deschidea cu degetele lui calde, împrăştiind propria ei licoare. Nu spui asta doar ca să las garda jos?

— Doamne, nici n-ai idee, spuse el răguşit când alunecă înăuntrul ei.

Ca să-şi ia mintea de la intruziunea ciudată şi destul de incomodă, ea întrebă:

— Ce anume… făceam în visele tale?

— Mă ispiteai cu părul, sânii şi pântecul tău. Îţi frecai sfârcurile de pieptul meu…

— Aşa? şopti ea şi făcu exact cum îi spusese.

El scoase un râset aspru.

— Da, Cleopatra, exact aşa. Ochii lui străluciră. Şi îţi puneai mâinile pe… fesele mele. Încearcă şi asta.

Chiar dacă ea se îmbujoră, se supuse, dar, când merse un pas mai departe şi strânse uşor carnea fermă, el o pătrunse. Din instinct, ea se încordă când îl simţi atât de gros.

— Este în regulă, te descurci de minune, spuse el răguşit. Mâna lui alunecă între ei şi găsi locul acela care părea să tânjească după atingerea lui. Când o mângâie, ea se relaxă, permiţându-i să alunece şi mai adânc. Un geamăt scăpă printre buzele lui. Aşa, scumpo, lasă-mă să intru. Este chiar mai bine decât în visele mele.

— Nu este deloc cum am visat, spuse ea sec.

— Cum ai visat?

El continua să o dezmierde acolo unde se împreunau, ceea ce o făcu să-l accepte mai uşor înăuntrul ei.

— Eu… nu ştiu. Îşi aminti ceea ce îi descrisese Regina cândva. Îngeri… harpe… ca atunci când… îmi făceai toate lucrurile alea cu gura ta în dormitorul meu. Numai că mai bine.

— Da-mi o şansă, şi o să simţi asta din nou. Dar, mai întâi… Se retrase ca să se uite îndurerat la ea. Mi s-a spus că, pentru fecioare, purgatoriul vine înaintea raiului.

Ea îl privi sceptică.

— Purgatoriul? Auzise diferite povesti despre durerea unei fecioare. Aceleaşi diferite poveşti pe care le auzise despre naştere. Şi Dumnezeu ştia cât de serioase erau unele dintre ele. Sau iadul?

— Tu să-mi spui. Fără să-i mai dea timp să se încordeze, el se apăsă adânc înăuntrul ei. Durerea fu bruscă, intensă… şi de scurta durată. Trecu în doar câteva momente. Apoi, ea se arcui în jurul lui, uşurată că nu fusese mai rău.

El îi depuse un sărut pe frunte.

— Deci?

Ea se zvârcoli uşor, dar nu mai simţea decât o durere surdă.

— Sigur purgatoriu, spuse ea.

— Slavă Domnului! El o lipi tare de corpul lui. Pentru că, după şapte ani, să mă fi oprit acum ar fi fost un iad pentru mine.

El începu să se mişte, şi ei i se tăie răsuflarea. Era… intrigant. Destul de… înviorător. Apoi, el o penetră mai adânc, iar pulsul ei se înteţi. Doamne sfinte! Nu semăna cu nimic din ce mai simţise, nici măcar cu ce experimentase noaptea în dormitor. Era ceva atât de… uimitor să fie împreunată cu el aşa.

Acum, el o sărută, limba îi era caldă şi puternică, năvălind în gura ei, aşa cum năvălea în corpul ei, şi ea fu traversată de nenumărate senzaţii. Penetrările lui erau în contrapunct cu legănarea trăsurii, cu sunetul copitelor… cu bătăile inimii ei. Cât de curând, ritmul sălbatic se înteţi, crescu, o luă la fugă odată cu ea…

— Mă vrei, Louisa?

Îşi despărţi el buzele de ale ei ca să geamă, amintindu-i de ziua aceea din dormitorul ei când o făcuse să implore.

— Da… Te vreau, Simon.

Cu un geamăt, el înteţi ritmul. Ea îl prinse de fese ca să se ţină şi să îi unească într-un mod chiar mai intim. El continuă să o penetreze până când capul începu să i se învârtă, corpul i se înălţă şi nu mai reuşi să rămână ancorată pe pământ…

— Da, scumpo, da, strigă el când o pătrunse până la capăt. Da!

Şi, în clipa aceea, cerurile se deschiseră, iar îngerii şi harpele îi învăluiră cu muzica lor, amestecându-se cu strigătele ei.

Cu un strigăt gutural, Simon o inundă cu esenţa lui şi o strânse atât de tare, încât Louisa nu mai ştiu unde începea el şi unde se termina ea.

Pentru o clipă, se simţi suspendată în aer, unită cu Simon inextricabil pentru veşnicie, în timp ce sămânţa lui continua să se reverse înăuntrul ei şi inima îi bătea nebuneşte. Apoi, inima ei începu să se liniştească şi

răsuflarea să se stabilizeze. Scârţâitul trăsurii îi străpunse gândurile, odată cu conştientizarea faptului că erau la câţiva metri distanţă de un oraş care forfotea de oameni care nu aveau habar ce făceau ei doi.

Un pic stânjenită, ea îşi relaxă îmbrăţişarea.

Dar el nu terminase.

— Eşti soţia mea, îi şopti el înfiorător, continuând să o ţină în braţe. Eşti a mea, Louisa. Soţia mea. Spune-o!

— Soţia ta, răspunse ea, cuvintele părând mai importante decât orice jurământ rostit la nuntă. Sunt a ta.

Expresia lui se îmbună, şi el îşi îngropă faţa în gâtul ei, cu braţele atât de strânse în jurul ei, încât Louisa abia dacă mai putea respira.

— Să nu-mi mai refuzi niciodată accesul în patul tău. Nu cred că aş mai putea îndura aşa ceva.

Ea îi mângâie părul, şi durerea aspră din vocea lui îi topi inima, împreunarea lor era mai mult decât un simplu act senzual pentru el, fapt ce o făcu să regrete că fusese atât de dură până atunci.

— Nu o să fie nevoie, şopti ea.

În plus, ziua aceea o făcuse să înţeleagă ce risc îşi asumase. Dacă unui bărbat i se refuza o modalitate de a-şi satisface nevoile, era obligat să îşi găsească eliberarea în altă parte. Mai ales un bărbat ca ducele de Foxmoor, care putea să aibă orice femeie îşi dorea. Gândul ca el să facă aşa ceva cu altă femeie o înnebuni pur şi simplu.

— O să fii cu adevărat soţia mea de acum încolo, spuse el.

— Da. Ea şovăi, dar trebuia să fie sigură. Atâta timp cât tu eşti cu adevărat soţul meu.

El se retrase şi o privi precaut.

— Ce vrei să spui?

— Nu o să tolerez o amantă, Simon. Nu sunt sigură nici că aş putea să tolerez să te duci într-o casă de toleranţă.

Pe chipul lui se citi uşurare, urmată de amuzament.

— Nu mi-ai sugerat acum câteva zile să fac exact asta?

Ea se uită urât la el.

— Ia vezi…

— Te tachinam doar, spuse el, şi apăsă un sărut uşor pe nasul ei. Crede-mă, ultimul loc în care o să mă găseşti vreodată este o casă de toleranţă.

El o spuse cu o asemenea convingere, că ea îl crezu.

— Şi amantă? Nu o să-ţi iei o amantă?

Amuzamentul lui se transformă în seriozitate.

— Nici măcar dacă m-ai alunga din patul tău pentru totdeauna.

Ea înghiţi în sec, nefiind convinsă că îl credea.

— De ce nu?

Ochii lui începură să se înflăcăreze, în timp ce îşi ridică mâna ca să-i cuprindă sânul.

— Pentru că se întâmplă să-mi placă doar un singur fel de satisfacţie, scumpo. Îi sărută gâtul. Oferită de tine.

În timp ce îi cuprinse un sfârc între degete, căldura spori din nou înăuntrul ei. Oh, chiar că era fiica mamei ei. Iar acum, se bucura din plin de asta.

— Vezi cât de uşor de satisfăcut sunt? spuse el. Îmi dai satisfacţie, şi poţi să faci ce vrei tu. Cel puţin, până rămâi însărcinată.

Ea încremeni. Bureţeii ei! Doamne sfinte, uitase cu totul de ei. Era prea târziu să mai facă ceva acum, dar nu trebuia să mai uite.

El îi dezmierdă obrazul cu nasul.

— Bănuiesc că nu o să dureze mult până să rămâi însărcinată. Pentru că, atunci când un bărbat are atât e multe ocazii de satisfacţie pe cât intenţionez eu de gând să am, copiii apar inevitabil.

Fiorii care o traversară fură temperaţi de gândul că ea îşi dorea în continuare să folosească bureţeii. Doar pentru o vreme. Sigur putea să fie iertată pentru asta.

„Ar trebui să-i spui despre bureţei”. Simon ar înţelege.

Oare? Niciun alt bărbat nu ar fi înţeles. Şi Simon era mai hotărât decât majoritatea să facă după cum îl tăia capul. Nu, încă nu putea să-i spună. Dar avea să fie în regulă; erau căsătoriţi de mai puţin de o săptămână. Ce

mai însemnau câteva zile înainte să înceapă să se gândească la copii? Cu siguranţă, reuşea să-şi depăşească frica, în cele din urmă.

Şi dacă nu reuşea?

Avea să treacă acel obstacol la momentul potrivit. Ceea ce spera să nu se întâmple prea curând.

*

Câteva ore mai târziu, Simon stătea întins în dormitor, lângă soţia lui adormită, întrebându-se dacă avea să-şi poată satisface vreodată pofta de ea. Se bucurase de satisfacţie de două ori în după-amiaza aceea şi deja tânjea să o guste din nou. Coborî privirea spre părul vâlvoi al Louisei şi spre umărul de deasupra aşternuturilor, care devenise auriu sub razele apusului de soare. Imediat, mădularul lui zvâcni. Doamne, era un împieliţat insistent. Dar şapte ani de celibat ar fi transformat orice bărbat într-un împieliţat insistent.

Chiar şi acum, îşi dorea să-i lingă fiecare centimetru de piele fină, ca de porţelan, să-şi cufunde limba în buricul ei, să-i bea nectarul dintre picioare înainte să se ridice ca să-şi îngroape mădularul atât de adânc înăuntrul ei, încât…

El înjura în barbă. Mădularul îi era acum dureros de tare. Şi chiar ar fi fost un împieliţat dacă o lua din nou. De două ori era mai mult decât trebui să suporte orice fecioară în prima ei noapte. Lăsându-se înapoi pe pernă, îşi puse un braţ peste ochi. Trebuia să doarmă. Sigur avusese parte de foarte puţin somn în ultimele zile.

Totuşi, cum să doarmă când o avea pe Louisa lângă el, după atâţia ani? Gemu. Acea obsesie făcută pentru soţia lui trebuia să înceteze. Era şi aşa destul de rău că tânjea după ea în fiecare clipă în care era treaz. Dar ea îşi folosise corpul ademenitor ca să obţină concesii pe care el nu ar fi trebuit să le accepte vreodată. Nu putea permite să se întâmple din nou. Trebuia să o scoată din politică, fără să o sfătuiască în privinţa candidaţilor. Dacă nu era atent, avea să-l convingă să susţină vreun radical idiot care urma să-i

distrugă viitorul ca premier. Dar ce putea să facă un bărbat atunci când soţia lui ispititoare îşi punea mâinile acolo unde el şi le dorise ani de zile? Mai ales când îşi dorea să le pună în continuare pe el?

„Pentru asta sunt amantele”. Vocea bunicului îi răsună în minte. „Să te satisfacă în pat, ca să-ţi păstrezi judecata când eşti cu soţia ta. O amantă nu are putere. Dar o soţie are puterea să te distrugă dacă o laşi”.

Poate că bunicul avusese dreptate, dar nu avea să o trădeze vreodată pe Louisa. El avea să o controleze rămânând hotărât în privinţa lucrurilor care aveau importantă şi dându-i libertatea în chestiunile care nu contau la fel de mult. Pentru că a trăi ca bunicul lui nu era o opţiune. Devastarea pe care nemernicul bătrân o provocase tuturor celor din jur făcea lucrurile mai mult decât clare.

Ceea ce îi reaminti… Aruncă o privire lângă el, dar soţia lui dormea profund. Putea fie să rămână acolo şi să tânjească după ea, fie să facă ceva. În mod evident, nu avea să adoarmă. Se ridică din pat, se îmbrăcă şi coborî în biroul lui. În clipa în care intră, Raji se grăbi să i se alăture.

— Bună ziua, împieliţatule. Simon coborî braţul, pentru ca Raji să se urce. Îmi pare rău că te-am părăsit, dar trebuie să te obişnuieşti cu asta. Mă tem că s-a terminat cu dormitul în patul meu. El chicoti. Nu vreau să mă lupt cu tine în fiecare noapte ca să ajung la soţia mea.

Raji murmură fericit, în timp ce Simon aprinse lumânările din biroul cufundat în întuneric şi scoase ultima cutie de scrisori. Dacă nu găsea nimic nici acolo, nu mai ştia sigur ce altceva să facă. Avea să-l ajute pe Colin cât de mult putea, desigur, dar era foarte posibil să fie incapabil să-i ofere ce îşi dorea şi ce merita cu adevărat. Chiar dacă Simon găsea dovada, tot mai trebuia să-l convingă pe rege să îl susţină pe Colin. Până în clipa de faţă, omul acela nu respectase nicio altă parte din înţelegerea lor. Maiestatea Sa nu obţinuse demisia lui Liverpool. Se tot tânguia că era mai bine să aştepte până se terminau sesiunile parlamentare. Ignorându-l pe Raji, care îi tot mirosea părul, probabil simţind parfumul de liliac al Louisei, Simon scoase

primul teanc de scrisori şi începu să citească. Ajunsese deja la a zecea, când un sunet ce răsună dinspre uşă îl făcu să ridice privirea.

Louisa era acolo, purtând doar halatul, cu chipul luminat de un zâmbet.

Pulsul lui se înteţi numaidecât. „Uşurel, omule. Nu o să fie pregătită pentru tine atât de repede”.

— N-am vrut să te trezesc, explică el când ea continuă să rămână în pragul uşii, ridicând dintr-o sprânceană.

— Presupun că trebuie să mă obişnuiesc cu un soţ care dă fuga în birou de fiecare dată când are ocazia.

— Aveam de ales între asta şi a face din nou dragoste cu tine, şi m-am gândit că un soţ respectuos nu ar trebui să îi facă aşa ceva soţiei lui proaspăt deflorate.

Ea traversă agale încăperea, zâmbetul devenindu-i aţâţător.

— Îţi este atât de greu să-mi rezişti?

El o studie cu atenţie.

— Greu? Categoric.

Închise uşa în urma ei şi se întinse spre cordonul de la halat.

— Ei bine, atunci, poate ai nevoie să fii alinat, scumpul meu.

„Scumpul meu”. Soţia lui îi spusese „scumpul meu”. Nu o mai făcuse niciodată, şi simplul sunet pe buzele ei îl încântă. Mai ales când se îndrepta spre el cu seducţie în ochi. Totuşi, nu ajunse prea departe înainte ca Raji să se urce pe birou şi să se arunce spre ea. Simon scoase un râset mâhnit, în timp ce maimuţa lui se ghemui dornică în braţele soţiei lui.

— În mod evident, Raji nu o să ne permită să facem asta. Se lăsă pe spate în scaun. Şi, în orice caz, ar trebui să-ţi acorzi timp ca să-ţi revii. Sau aşa am auzit.

Acceptând afirmaţia cu o ridicare din umeri, ea ocoli biroul şi se opri lângă el, apoi coborî privirea spre scrisori.

— La ce lucrezi atât de sârguincios în fiecare noapte?

El şovăi, dar nu avea niciun motiv să nu-i spună. Dacă

se întâmpla ceva, şi ea avea să fie afectată.

— Frunzăresc vechea corespondentă a bunicului Monteith, ca să văd dacă găsesc vreo referire la Colin Hunt.

— Colin Hunt. Nu ţi-a fost...

— Aghiotant. Da. Şi, poate, şi vărul meu.

Ea se uită lung la el.

— Vărul tău.

— Fiul unchiul meu Tobias. Ştii tu, cel care a murit în India.

— Dar credeam că a murit singur.

— Se pare că nu. Simon scoase un oftat. Nu prea e loc de îndoială că este fiul lui. Unchiul Tobias şi-a trecut numele în certificatul de naştere ca tată al lui Colin. Am autentificat deja semnătura din scrisori, aşa că măcar ştiu că asta este adevărat.

— Şi mama? Cine este?

— O indiancă. A murit când Colin era foarte tânăr. El a fost crescut de sora mamei lui, care susţine că mama lui a fost soţia legitimă a unchiului meu.

— Soţie! Dar asta ar însemna că...

— Colin este moştenitorul titlului bunicului din partea mamei. Da, dacă pot să dovedesc asta.

Ea se opri ca să asimileze vestea.

— Nu există nicio înregistrare oficială a căsătoriei?

— Din păcate, nu. Deşi se presupune că mama lui s-a căsătorit cu tatăl lui într-o biserică, locul a fost distrus de o inundaţie la puţin timp după ce a murit unchiul Tobias.

— Convenabil, sublinie Louisa.

— Da. Dar biserica chiar a fost distrusă. Partea asta este o certitudine.

— Şi certificatul de căsătorie?

— Aici, se complică lucrurile. Mătuşa lui Colin susţine că, atunci când unchiul Tobias şi-a dat seama că era pe moarte, i-a scris bunicului meu ca să-i spună despre căsătorie. A anexat certificatul drept dovadă. A fost ultima dată când a văzut cineva certificatul. La scurt timp după aceea, unchiul meu a murit, lăsându-şi soţia şi fiul îngropaţi în probleme financiare serioase. El flutură scrisoarea din

faţa lui. Poate că nu ştii asta, dar, pe atunci, văduvelor indiene ale ofiţerilor li se tăiau alocaţiile de urmaş. Deci, potrivit mătuşii lui Colin, când bunicul Monteith i-a oferit o sumă frumoasă văduvei cu condiţia să nu vorbească niciodată despre chestiunea moştenirii fiului ei, ea a fost de acord.

Simon era îngrozit când se gândea că bunicul lui putuse profita în asemenea hal de o biată femeie săracă, deşi nu era deloc surprins. Bunicul Monteith nu ar fi fost încântat să aibă un nepot pe jumătate indian. Îşi construise prea atent persoana publică pentru a permite o asemenea „pată” în linia de descendenţă a familiei.

— La vremea aceea, continuă Simon, Colin era al doilea fiu al unui al doilea fiu, aşa că moştenirea lui oricum nu conta prea mult.

Ea îşi puse mâna pe umărul lui Simon.

— Dar, de îndată ce celălalt unchi al tău a murit fără a avea copii…

— Colin a devenit moştenitor. Nu numai al titlului Monteith, ci şi al moşiilor Monteith. Care s-au dezvoltat substanţial de când le-am preluat eu.

Mâna Louisei se încordă.

— Asta ar fi, cu siguranţă, un motiv pentru care cineva ar putea minţi despre dreptul lui la moştenire.

El râse.

— Colin? Cu greu. A trebuit să-i rup braţul ca să-l conving să-mi devină aghiotant, după ce mătuşa lui a venit la mine ca să-mi spună povestea lui. Avea de gând să continue să slujească în armata peshwa, dar mi-am dat seama că moştenise mintea ascuţită a bunicului. Talentele lui s-ar fi irosit ca pedestraş. Cu toate astea, n-a fost niciodată prea interesat să fie conte. Când am încercat să-l conving să se întoarcă alături de mine acasă, a refuzat, spunând că ar trebui să las lucrurile aşa cum sunt.

— Atunci, de ce continui cu povestea asta?

— Colin este un om fără ţară. Alţi indieni nu-l acceptă, dar nici englezii nu-l acceptă. Nu este corect. El şi mama lui meritau un tratament mai bun din partea bunicului meu,

aşa că îi sunt dator să îndrept lucrurile. Şi nu doar pentru el, ci şi… El se opri, întrebându-se dacă trebuia să dezvăluie atât de multe, dar, când ea îi strânse încurajator umărul, Simon continuă: Şi pentru soţia lui.

— Oh, am uitat că are o soţie. Ea este fosta stăpână a lui Raji, nu-i aşa?

— Da. Şi ea era pe jumătate indiancă. Când era pe moarte, am jurat că o să îl ajut pe Colin să obţină ce i se cuvine de drept. Presupunând că pot să fac dovada afirmaţiilor lui.

— Dar de ce ai face un asemenea jurământ? Doar pentru că ţi-a fost aghiotant şi, poate, îţi e văr?

— Nu este suficient? o întrebă el. Cum putea să-i spună adevărul? Îl considera deja un diabolic mincinos, dar măcar părea să-l considere competent ca om de stat. Dacă afla totul…

— Cred că este ceva ce nu-mi spui. Îşi retrase mâna. Ştiu că femeile indiene sunt foarte frumoase…

La naiba, nu se gândise cum suna toată povestea lui.

— Ţi-am spus, scumpo, am fost celibatar în India. N-am avut niciodată o aventură cu soţia lui Colin, dacă asta crezi.

— Atunci, de ce i-ai face o asemenea promisiune? şopti ea. Poţi să-mi spui, dragule, chiar poţi, şi dacă ţi-a păsat în secret de ea sau…

— Nu este nimic de genul ăsta.

Acum, trebuia să-i spună totul, ca să nu o lase să îşi imagineze ceva greşit. În plus, secretul îi împovărase prea multă vreme sufletul. Dacă putea cineva să-l ajute să se liniştească, acel cineva era soţia lui cinstită şi pragmatică. Presupunând că ea nu avea să-l dispreţuiască.

— Dar ai dreptate; nu doar pentru Colin am făcut jurământul ăsta. Îi scăpă un oftat gutural. A fost din cauza a ceea ce am făcut eu. Vezi tu, eu sunt cel care i-a provocat moartea.

Capitolul 21

Dragul meu văr,

Desigur, accepţi că o privire tandră este uneori tot ce are nevoie sau vrea un trup. Din când în când, o privire tandră este chiar mai importantă decât să ceri opinia unei soţii.

Verişoara ta romantică,

Charlotte

Louisa nu ştiu ce să creadă sau să spună la auzul mărturiei lui uluitoare.

— Are legătură cu bătălia în care ai luptat alături de căpitanul Quinn?

Simon îi aruncă o privire pe furiş.

— De unde ştii?

— Azi a fost evident că n-ai vrut să vorbeşti despre asta. Louisa se aşează pe marginea biroului şi Raji se urcă în poala ei. Soţia lui Colin a murit în acea bătălie, nu-i aşa?

— De fapt, a murit chiar înaintea de ea, din cauza unor oameni Maratha. Aceştia erau războinici care slujeau ca mercenari pentru peshwa.

— Ce este peshwa?

— Un fel de prim-ministru al unei regiuni din India. Baji Rao era peshwa şi le-a poruncit unor Marathas să atace Poona. Au ars din temelii casa rezidenţilor britanici, apoi au prădat oraşul, au jefuit şi au măcelărit. Soţia lui Colin ieşea în evidenţă pentru că era pe jumătate englezoaică şi măritată cu aghiotantul meu.

— De asta te învinovăţiţi pentru moartea ei? întrebă Louisa, punându-şi mâna pe braţul lui. Scuturându-se, el se ridică brusc şi începu să umble prin birou. Aş vrea să fie aşa. Dar nu, partea mea a fost mai… ruşinoasă.

Refuzul de a-i accepta consolarea duru, dar ea încercă să nu o arate, în timp ce rămase să mângâie blana mătăsoasă a lui Raji şi aşteptă.

Când el vorbi din nou, vocea îi era rece şi distantă.

— Cu săptămâni înainte de raidul Maratha, Colin mi-a spus că soţia lui plecase la Poona ca să-şi viziteze mama şi auzise prin piaţă zvonuri despre o revoltă. Peshwa era supărat pe tratatul pe care îl convinseseră britanicii să-l semneze. Simon se îndreptă spre o masă cu piedestal şi-şi turnă nişte coniac dintr-o carafă. Aşa că i-am luat la întrebări pe doi ofiţeri nativi din zonă. M-au asigurat că totul era în regulă la Poona. Peshwa nu era nebun să se răzvrătească, au spus ei. Cunoştea puterea măreaţă a armatei britanice, au susţinut. Un ras aspru îi scăpa printre buze. M-am gândit în treacăt că poate şi ei făceau parte dintr-o eventuală rebeliune, dar erau ofiţeri foarte apreciaţi. Iar Colin avea toate motivele să-i dispreţuiască pe britanici. Am presupus că exagerează starea de fapt a lucrurilor. Mai înghiţi nişte coniac. Eu însumi negociasem tratatul cu peshwa. Ceilalţi doi peshwa păreau perfect mulţumiţi cu tratatele lor. Aşa că de ce să se răzvrătească Baji Rao? Tonul lui devenise sarcastic. La urma urmei, eu eram puternicul guvernator general. Ştiam exact ce se întâmpla în fieful meu.

— Oh, Simon, şopti ea, dar el nu îi dădu atenţie.

— În plus, Colin primise informaţia de la soţia lui, care avea şi mai multe motive ca el să nu se încreadă în britanici. Ticălosul ei de tată britanic nu se căsătorise cu mama ei. Aşa că vedea răscoale unde nu exista niciuna. Se uită absent în paharul de coniac. M-am gândit că voia să mă duc ca un prost la Poona cu o armată şi să mă fac de ruşine.

De parcă simţi tensiunea din stăpânul lui, Raji alunecă din poala ei şi se apropie de Simon, dar acesta nu-l băgă în seamă.

— Nu o cunoşteam foarte bine, iar ce ştiam nu-mi plăcea. Mă considera doar un alt englez arogant şi eu o consideram o pacoste.

Mâinile lui Simon tremurau, şi paharul de coniac odată cu ele. Cu inima în gât, Louisa se îndepărtă de birou ca să ia paharul de la el şi îl aşeză pe masă.

— Aşa că nu aveam de gând să acţionez în baza cuvântului ei, spuse Simon răguşit. M-am certat cu Colin după ce ofiţerii au plecat. I-am spus că nu trebuia să o asculte pe soţia lui, că femeile erau nişte creaturi capricioase copleşite de emoţii şi că nu erau de încredere.

Louisa înghiţi în sec.

— Bănuiesc că te-ai gândit la modul în care te-am trimis eu în India.

Privirea lui Simon se îndreptă iute spre ea.

— Cu siguranţă, nu. Am meritat ce mi-ai făcut – chiar şi atunci îmi dădeam seama de asta. Îşi trecu o mână prin păr. Când l-am avertizat pe Colin, nu m-am gândit la o femeie anume. Pur şi simplu, scuipam nişte prostii pe care bunicul mi le-a tot băgat în cap în copilărie.

Bunicul lui? Nimeni nu vorbea niciodată urât despre contele Monteith, a cărui prestaţie ca prim-ministru fusese considerată strălucită atât de liberali, cât şi de conservatori. Dar asta nu însemna că nu fusese un ticălos în viaţa privată.

Simon se cufundase într-un fotoliu din apropiere.

— În cele din urmă, Colin s-a luat după mine. Nu avea de ales – cu greu putea să adune o armată de unul singur ca să se ducă la peshwa. El îşi îngropă faţa în mâini. Aşa că, atunci când acei oameni Maratha au dat foc reşedinţei de la Poona, eram la cincizeci de kilometri depărtare, ne îndreptam spre Bombay. Vestea a ajuns repede la urechile noastre, şi am fugit acolo cu mica armată pe care o aveam la dispoziţie, dar am ajuns ca să o găsim pe soţia lui Colin pe moarte.

— Şi atunci, i-ai făcut promisiunea, şopti ea.

El îşi înalţă faţa spre ea, cu suferinţa imprimând linii adânci în trăsăturile lui frumoase.

— Întotdeauna şi-a dorit să-l vadă primind ce i se cuvenea. A fost singurul lucru pe care puteam să i-l ofer pentru a-mi lua revanşa pentru… Doamne, pentru tot.

De această dată, când îşi puse mâna pe braţul lui, el nu se împotrivi.

— De aia te-ai luptat atât de aprig în bătălia de la

Kirkee, murmură Louisa. Ca să o răzbuni.

— Ca să-i răzbun pe toţi, spuse Simon pe nerăsuflate. Şi ca să plătesc pentru greşeala mea. Ştii câţi nevinovaţi au fost ucişi înainte ca bătălia să înceapă? Câte distrugeri a suferit oraşul pentru că eu…

— Ai luat o decizie bazată pe cunoştinţe limitate, îi spuse ea. Ai făcut exact ce face orice conducător. Ai cântărit alegerile şi ai ales ce părea cel mai bine.

— Nu înţelegi, spuse el scuturând din cap. Trebuia să mă duc să evaluez eu însumi situaţia. Nu trebuia să mă bazez pe ofiţeri. Trebuia să ascult…

— De o femeie în care nu aveai încredere?

— A avut dreptate, la naiba!

— Da. Dar, dacă acţionai în baza informaţiilor ei şi se dovedea că erau greşite, te-ai fi învinuit mai puţin pentru ce ar fi urmat?

Se uită gânditor la ea, apoi o trase în poala şi o strânse atât de tare la piept, încât ea abia dacă mai putea să respire.

— Eşti prea bună cu mine, scumpo.

Ea îi mângâie părul.

— Şi tu eşti prea dur cu tine.

— Nu suficient de dur. Nu ai văzut-o pe soţia lui Colin, cu sângele curgându-i din rană, cu ochii măriţi de groază, în timp ce moartea o lua. Şi Colin plângea peste trupul ei. Imaginile… încă mă bântuie noaptea.

— Şi aşa şi trebuie. Atunci când privirea lui suferindă se întoarse spre ea, Louisa îi mângâie obrazul. Dacă nu te-ar fi bântuit, ai fi doar o epavă fără viaţă, incapabilă să simţi, în locul unui bărbat cu inima caldă, hotărât să facă ceea ce este bine.

— Nu sunt sigur că ştiu ce este bine. Dacă am putut să fac o asemenea greşeală monumentală o dată…

— Ai putea să o faci din nou, da. Asta ne arată doar că eşti supus greşelii. Ca noi toţi. Îi mângâie cu delicateţe obrazul. Şi, cu siguranţă, ai învăţat din greşeala ta.

— Doamne, aşa sper.

Furtuna remuşcării lui păru să se liniştească uşor, căci

strânsoarea i se relaxă. Vreme îndelungată, râmaseră acolo şi se strânseseră în braţe unul pe altul, în timp ce ceasul ticăia deasupra lor. După un timp, ea îi spuse:

— Mă bucur că mi-ai povestit.

— Şi eu, zise el într-un murmur gutural. Am trăit singur cu asta atâta vreme, chinuindu-mă de fiecare dată când oamenii vorbeau despre faptele mele eroice din luptă…

— Au fost eroice, protestă ea. Să nu crezi altceva. Puteai să-ţi îngropi capul în nisip sau să-ţi negi vina. În schimb, ai condus soldaţii spre victorie. Nu lăsa ca vina pentru cum a început totul să anuleze lucrurile de care ar trebui să fii mândru. Ea arătă spre scrisori. Şi încă încerci să îndrepţi lucrurile.

— Încerc, dar mă tem că nu reuşesc, spuse el cu un oftat.

— Pot să te ajut, dacă vrei. Aşa, am avea şanse mai mari să găsim ceea ce cauţi.

— Posibilitatea asta devine tot mai îndepărtată cu fiecare zi care trece. Oricum, niciodată n-am fost sigur că pot găsi ceva. Bunicul era prea viclean – şi prea preocupat de imaginea lui publică – pentru a păstra ceva care să provoace un scandal.

Ea se retrase ca să uite lung la el.

— Nu pari să ai pentru bunicul tău respectul pe care i-l arată restul lumii.

— Restul nu l-au cunoscut, spuse el. Restul nu au fost nevoiţi să îndure „pregătirea” lui.

Ea îl privi cu ochii mijiţi.

— Ce anume a făcut bunicul tău ca să te pregătească pentru înlocuirea lui ca prim-ministru?

Chipul lui Simon se întunecă.

— A fost un supraveghetor sever.

— Trebuie să fi fost mai…

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum. El îşi strecură mâna prin halatul ei, ca să-i mângâie pântecul gol. Parcă ziceai mai devreme ceva despre a mă alina?

Când ea dădu să vorbească din nou, el o sărută

apăsat, cu o înflăcărare evidentă din ceva mai mult decât simpla dorinţă. Chiar nu voia să discute despre bunicul lui.

Ea se gândea să insiste, dar el îi dezvăluise acum mai multe despre sine decât în toţi anii de când îl cunoştea. Nu voia să-l descurajeze să-i facă astfel de confidenţe şi în viitor.

Aşa că îl sărută şi îl lăsă să creadă că reuşise să-i distragă atenţia. Întotdeauna îl considerase diabolic, dar poate „secretos” era un termen mai bun. Păstra secrete pentru că nu suporta să le înfrunte la lumina zilei. Şi, chiar dacă bănuia că ţinea în continuare la păstrare cele mai întunecate secrete, putea să fie răbdătoare până când el avea să-şi ia inima în dinţi să i le dezvăluie. La urma urmei, înţelegea cum era să păstrezi secrete. Numai că secretul ei putea să le afecteze foarte mult căsnicia. Şi nu era pregătită să o facă, nu când abia începeau să se cunoască.

De aceea, când el o conduse în dormitorul lor, fu recunoscătoare că îşi pusese deja un bureţel nou înainte să vină să-l caute.

În următoarele câteva zile totuşi, bureţeii deveniră mai greu de gestionat. Noaptea nu era nicio problemă, pentru că insista ca slujitoarea ei să o dezbrace înainte ca Simon să vină în patul ei. Şi, chiar dacă el îi sugerase că puteau să doarmă amândoi în patul principal, ea susţinea că dormea mai bine singură. Cum altfel ar putea să se retragă la ea în cameră, ca să-şi scoată bureţelul şi să se cureţe cu apă caldă, aşa cum o instruise vânzătoarea din Spitalfields?

Din fericire, Simon îi acceptă solicitarea. Atât părinţii ei, cât şi ai lui dormiseră întotdeauna separat; cei care îşi permiteau dormitoare separate o făceau de obicei. Totuşi, o durea faptul că trebuia să îi ceară să se retragă în camera lui după ce făceau dragoste.

Dar restul dăţilor ridicau cu adevărat probleme: când o săruta în salon, în sala de mese sau în sala de muzică. De îndată ce sângele începea să i se înfierbânte în vene şi mâinile lui se plimbau pe corpul ei, Louisa avea nevoie de toată stăpânirea de sine ca să insiste să se retragă în

dormitorul ei, în loc să îşi lase soţul să o întindă pe vreo canapea. Ceea ce chiar părea interesant.

Aşa că începuse să-şi petreacă timpul liber în biroul lui, unde Raji nu permitea niciun fel de seducţie. Dar, chiar în dimineaţa aceea, la micul dejun, Simon glumise despre cum se ascundea ea în spatele lui Raji. Dacă nu era atentă, glumele puteau să devină curând bănuieli. Având în vedere statutul lor de proaspăt căsătoriţi, Simon avea toate motivele să se aştepte să se bucure unul de altul des. Şi ea voia asta. Dar voia şi să nu aibă deocamdată copii.

Totuşi, în după-amiaza aceea, nu trebuia să-şi facă griji că avea să fie tentată. Societatea Doamnelor din Londra se întrunea ca să discute despre candidatul propus.

Ca parte a înţelegerii lor, Simon avea de gând să participe la întâlnire. Ea chiar o programase pentru după-amiază, ca el să nu rateze sesiunile parlamentare.

El intră în salon, unde se aflau deja ea, doamna Harris, Regina şi doamna Fry, şi se aşeză în faţa ei la masa de cărţi. În clipa în care doamna Harris îl menţionă pe Charles Godwin, fu evident că avea de gând să facă exact aşa cum proceda de obicei.

— Ştiţi că Godwin este un radical, spuse Simon.

— Şi care este problema cu asta? întrebă Louisa. Parlamentul ar avea nevoie de câţiva radicali.

— Da, ar avea, o surprinse el spunând. Şi, după starea de spirit în care se află ţara acum, chiar aţi reuşi să faceţi să fie ales. Ziarul lui îi oferă un avantaj de care nu se pot bucura alţi candidaţi radicali.

— Exact asta cred şi eu, spuse Louisa.

— Dar asta nu înseamnă că v-ar ajuta cauza. Simon se lăsă pe spate în scaun. Aţi fost atente, doamnelor, la ce s-a întâmplat după afacerea St. Peter’s Field?

Louisa se încruntă.

— Desigur. Parlamentul s-a comportat înfiorător, demonstrând încă o dată că a rămas în urma vremurilor lor. Când nici măcar nu sprijină reforma procesului electoral…

— Nu o să facă niciodată asta dacă veţi continua să le aruncaţi în faţă radicali, spuse Simon.

— Şi bănuiesc că tu susţii reforma parlamentară.

— Absolut. Dacă Anglia vrea să fie în continuare o putere, trebuie să nu limiteze votul la doar câţiva nobili. Poporul trebuie să aibă o voce.

Înflăcărarea din tonul lui o surprinse. Reforma parlamentară nu era susţinută de Sidmouth şi de cohortele lui. Iar aceştia, la fel ca regele, voiau ca Simon să o reducă la tăcere. Nu trebuia să uite niciodată acest lucru. În definitiv, acesta era motivul pentru care Simon lua parte la acea întâlnire. Totuşi, părea sincer.

— Începi să vorbeşti ca un radical, domnule.

— Cu greu. Spre deosebire de Godwin, eu vreau să lucrez în cadrul sistemului actual. El vrea doar să-l răstoarne.

Acum, vorbea mai mult ca Sidmouth.

— Să-l înlocuiască, atunci, cu ceva mai bun.

— Poate. Deşi mă îndoiesc sincer că faptul că Godwin bate ţara în lung şi în lat ca să incite la insurecţie o să aducă o schimbare reală. Nu o să facă decât să atragă mai multe masacre precum cel de la Peterloo, şi ştiu că nu vreţi asta.

— Are un punct de vedere pertinent, spuse Regina.

Da, avea, şi lucrul acesta o enerva pe Louisa. Simon nu trebuia să fie vocea raţiunii acolo.

— Dar el este unul dintre oamenii lui Sidmouth, şi să bage teama de revoluţie în inimile alegătorilor este tactica lor preferată.

Simon o fixă cu o privire întunecată.

— Sigur poţi să ai încredere în mine când îmi spun părerea în această privinţă, scumpo.

— Am încredere în tine în orice altceva, dar nu în politică. Încă eşti prea mult om de stat ca să fii de încredere în sfera asta.

În ochii lui se vedea enervarea.

— Nu aveţi şi alţi candidaţi în vedere?

— Încă doi, spuse Regina. William Duncombe şi Thomas Fielden.

Chipul lui Simon se lumină.

— Fielden este o alegere excelentă. Sprijiniţi-l pe el, şi nimeni nu o să aibă nimic împotrivă.

— Nimeni nu l-ar asculta, spuse Louisa. Ar fi ca şi cum l-am avea pe cumnatul doamnei Fry în Camera Comunelor. Ea aruncă spre doamna Fry o privire plină de regret. Fără supărare.

— Nu este o problemă, draga mea, spuse doamna Fry. Totuşi, domnul Buxton ne-a netezit drumul ca să prezentăm situaţia în Camera Comunelor.

— Dar la ce folos dacă nu *fac* ceva în legătura cu asta? Cât mai poate grupul nostru să-şi permită să susţină supraveghetoare şi profesoare? Şi, chiar dacă la Newgate situaţia este mult mai bună există şi alte închisori pentru care nu putem lupta noi.

— Aceste lucruri necesită răbdare, spuse doamna Fry.

— Ceea ce nu este punctul forte al Louisei, remarcă Regina.

Louisa se uită urât la ea.

— Am avut răbdare timp de trei ani. Avem nevoie de ajutor guvernamental – şi avem nevoie de el acum, nu peste trei ani.

— Newgate a fost închisoare vreme de sute de ani, iubito, spuse Simon sec. Nu-mi închipui că situaţia o să se înrăutăţească prea curând.

Comentariul lui neserios o făcu să se înfoaie, dar se îndreptă de spate, cu o privire arogantă.

— Exact genul ăsta de lucruri spune Sidmouth ca să justifice faptul că ignoră situaţia celor săraci.

El miji ochii mici.

— Nu, Sidmouth spune că ei nu merită ajutor. Eu nu susţin asta. Pur şi simplu, subliniez că totul se mişcă încet în politică.

Gata.

— Spune-mi ceva, Simon. Dacă ai avea de ales între a deveni prim-ministru şi a susţine reforma închisorilor, ce ai alege?

În cameră se aşternu tăcerea, iar el se uită la celelalte femei şi le văzu privindu-l nerăbdătoare. Mişcându-se

incomod pe scaun, îşi întoarse privirea spre Louisa.

— Să devin prim-ministru, desigur. Când ea se înfoie, el spuse hotărât: Pentru că pot să fac mai multe ca prim-ministru decât ca un duce care stă la marginea politicii, insistând în favoarea reformei închisorilor. Şi, uneori, binele mai mare este mai important.

— Asta este scuza pe care fiecare tiran din istorie a folosit-o ca să-şi justifice acţiunile. Liverpool a folosit-o când a suspendat *habeas corpus,* acum câţiva ani.

— Şi a existat o asemenea revoltă a oamenilor, încât nu a fost suspendat pentru mult timp. Aşa ţii tirania sub control în Anglia. Nu prin alegerea radicalilor.

Ea aruncă o privire spre celelalte femei.

— Presupun că toate sunteţi de acord cu el.

— Eu nu, spuse doamna Harris cu înverşunare. Cred că domnul Godwin este perfect capabil de o campanie care să nu degenereze în violenţă sau anarhie.

— Ah, dar domnul Godwin este prietenul tău, spuse doamna Fry. Bineînţeles că o să crezi asta.

— Ai o prejudecată evidentă, doamnă Fry. Louisa îi aruncă lui Simon o privire rece. De care soţul meu profită. Ştie că orice posibilitate de violenţă, oricât de mică, îi va face pe membrii quaker să se opună susţinerii unui candidat.

— Subliniez doar, spuse Simon, că ar trebui să vă gândiţi serios la toţi cei trei candidaţi înainte de a-l susţine pe Godwin. Întrebaţi-i ce ar face în anumite situaţii. Aflaţi cât de nesăbuit este Godwin. Aş fi fericit să vă ajut cu discuţiile, dacă vreţi.

— Sunt convinsă, murmură Louisa.

— Hai, Louisa, ai fi de faţă, ca să mă ţii sub control. O licărire bruscă se aprinse în ochii lui Simon. Poţi să-l aduci şi pe Raji. L-ai putea pune să mă muşte de fiecare dată când spun ceva ce nu-ţi e pe plac. Dumnezeu ştie că împieliţatul ăla mic ar face tot ce îi porunceşti.

Glumiţa asta le făcu pe celelalte doamne să râdă, şi nici Louisa nu reuşi să nu-şi înăbuşe un zâmbet.

— Mă îndoiesc serios că Raji te-ar muşca – şi nu

contează cine i-ar porunci să facă asta. Nu este nebun. Ştie cine îl hrăneşte.

— Este amuzant cum uită asta ori de câte ori încerc să te sărut, spuse Simon cu voce guturală. Apoi, se transformă în cavalerul care o protejează pe stăpâna lui de seducătorul cel rău.

Louisa roşi, iar celelalte doamne schimbară între ele priviri cu subînţeles.

Regina se uită la ceas.

— S-a făcut târziu, nu-i aşa, doamnelor? Poate ar trebui să-i lăsăm pe prietenii noştri căsătoriţi în intimitatea lor.

— Oh, nu stricaţi întâlnirea din cauza mea, spuse Simon. Am la dispoziţie o noapte întreagă… în care să… să-l enervez pe Raji.

Prinsă între dorinţa de a-i sări în braţe şi aceea de a-l strânge de gât pentru că le îndepărtase de subiect, Louisa dădu să deschidă gura ca să vorbească, dar încremeni când ceva îi atinse piciorul. Simon îşi scosese pantoful şi îi mângâia piciorul pe sub masă. Un fior delicios o traversă pe dată, dar îl ignoră fără milă. Aruncându-i o privire de avertizare, îi împinse piciorul.

— Nu încheiem această întâlnire până nu decidem ce facem cu candidaţii noştri.

— Bineînţeles. Ochii lui Simon îi întâlniră pe ai ei, în timp ce îşi strecura piciorul pe sub fustele ei, ca să-i mângâie gamba. Sunt dispus să rămân aici atâta timp cât este necesar.

— Nu este nevoie de asta, spuse doamna Harris. Deşi eu consider că domnul Godwin este cea mai bună alegere, nu strică să îi comparăm cu mare atenţie. Excelenţa Sa are dreptate… De ce să nu îi invităm la o discuţie pe cei trei? Putem să…

Louisa abia dacă mai auzi vreun cuvânt, din moment ce piciorul lui Simon alunecă deasupra genunchiului ei, iar ea era îngrozită că vreo altă femeie putea să observe.

În acelaşi timp, partea desfrânată din ea se întrebă cât de departe putea el să meargă.

— Louisa? spuse doamna Harris. Eşti de acord?

Ea tresări.

— Eu… hmm… adică… Acum, degetul lui Simon desena alene cercuri în interiorul coapsei ei. Care era întrebarea?

Când doamnele râseră, Simon schiţă unul dintre zâmbetele lui de cuceritor.

— Doar spune da, scumpo. Ca să suspendăm şedinţa.

Doamnei Harris i se făcu milă de ea şi repetă întrebarea: dacă putea organiza discuţia pentru peste patru zile, la reşedinţa Foxmoor. Louisa încuviinţă din cap, blestemându-i pe Simon şi trucurile lui. În mod evident, grupul avea să acţioneze cu prudenţă, mulţumită lui. Ea clocoti tot timpul cât îşi luară rămas-bun de la doamne. De îndată ce toată lumea plecă, ea se uită urât la Simon.

— Ai făcut asta intenţionat, nu-i aşa?

El îi aruncă o privire de pură inocenţă.

— Ce anume?

Louisa se îndreptă spre scări.

— Le-ai distras de la subiectul legat de politică prin referirea la Raji. Apoi… ai încercat să mă seduci cu piciorul.

— Aş fi încercat să te seduc cu altceva, dar cred că doamnele s-ar fi opus dacă te luam în poala mea.

— La naiba, Simon…

El o opri cu un sărut şi o strânse în braţe înainte ca ea să apuce să reacţioneze. Pentru o clipă, ea cedă sub dulceaţa gurii lui.

Apoi, se surprinse şi îl împinse la o parte.

— Mă săruţi doar ca să mă împiedici să vorbesc despre politică. Ea se grăbi să urce treptele. Aşa cum ai vorbit despre Raji ca să pui capăt întâlnirii.

El ţinu cu uşurinţă pasul cu ea.

— Mă crezi în stare de mai multă viclenie decât aş fi capabil. Adevărul este că mi-am petrecut toată ziua gândindu-mă la momentul în care o să mă întorc acasă pentru a face dragoste cu soţia mea.

Comentariul lui senzual o topi. Să-l ia naiba pe soţul ei insistent!

Ea ajunse la etaj şi dădu să se îndrepte spre biroul lui, dar el se puse în faţa ei.

— Dar am participat la întâlnirea voastră, spuse el. Am ascultat opiniile doamnelor şi le-am studiat cu atenţie. Având în vedere diferenţele de perspectivă dintre noi – şi faptul că mintea îmi stătea la altceva –, aş spune că am fost cel mai conciliant.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Până când ai văzut că discuţia nu mergea în direcţia pe care o voiai tu. Apoi, ai folosit unul dintre trucuri ca să le distragi pe doamne ca să le influenţezi în direcţia dorită de tine.

El mormăi o înjurătură în barbă.

— Urăsc să-ţi spun asta, dar eşti singura care vrea să ia calea radicalismului. Chiar şi doamna Harris este deschisă la minte. Şi singurul motiv pentru care tu opui rezistenţă este faptul că te enervează să fii de acord cu mine.

— Nu este adevărat! protestă ea, în ciuda sâmburelui de adevăr din cuvintele lui. Şi în plus…

El o sărută din nou, de astă dată cuprinzându-i chipul între mâini. Când se retrase, ea ridică spre el privirea, năucită.

— Nu joci corect, mormăi ea. Nu încerca niciodată tactica asta împotriva vreunuia dintre adversarii tăi politici.

El chicoti.

— Îţi poţi închipui reacţia lui Sidmouth dacă aş face-o?

Ei i se tăie răsuflarea.

— Sidmouth nu este adversarul tău.

Simon încremeni când îşi dădu seama de ceea ce spusese.

— Eu… nu am vrut să sune cum a sunat.

Pe naiba că nu.

— Deci eşti de acord cu politicile lui Sidmouth? Vrei să-l vezi în continuare în postul de prim-ministru?

— Sidmouth este un rău necesar. Trebuie să-i fac jocul – şi jocul regelui – dacă vreau să devin prim-ministru.

— Şi după aceea? Ea îşi aminti că el se situase în

tabără greşită în chestiunea reformei parlamentare. Poate că nu doar acolo. Sidmouth ar urma să facă parte din cabinetul tău dacă ai deveni prim-ministru?

El şovăi un moment.

— Nu. Când ea îl privi mirata, el adăuga: Dar nu vreau ca lucrul ăsta să se răspândească, nici măcar printre prietenele tale. Înţelegi?

— Perfect! exclamă ea, prea încântată ca să se stăpânească.

— Vorbesc serios, Louisa. Niciun cuvânt.

— Buzele îmi sunt pecetluite, spuse ea cu veselie.

— Nu pot să scap de Sidmouth imediat. O să fie nevoie de timp şi de manevre…

— De răbdare şi planificare atentă, spuse ea. Da, ştiu, soţul meu precaut. Dar cum vrei să faci asta? Pe cine vrei să pui în locul lui? Te gândeşti serios să scapi de el?

El o sărută apăsat, apoi se retrase, cu ochii scăpărători.

— Putem să discutăm despre asta mâine? O trase mai aproape şi îşi lipi mădularul erect de corpul ei. În clipa asta, politica este ultimul lucru la care îmi stă mintea.

Iar dragul de el merita o răsplată după minunata lui dezvăluire.

— Bineînţeles, soţule. Ea schiţă un zâmbet. Lasă-mă zece minute, ca să mă pregătesc, înainte să vii în camera mea.

Se întoarse, apoi se îndreptă spre scări.

— Pot să te dezbrac şi eu foarte bine, să ştii, spuse el, şi porni după ea.

— O să-mi distrugi hainele, spuse ea pe nerăsuflate. Şi, pe deasupra, o să-mi sperii camerista.

Slavă cerului pentru menajera ei, a cărei prezenţă îl ţinea mereu pe Simon la distanţă, în timp ce ea îşi punea bureţelul. El murmură ceva în spatele ei, şi ea grăbi paşii. Cu siguranţă, nu era noaptea în care să-i pună răbdarea la încercare. În plus, ceea ce-i spusese îi dădea aripi. Simon voia să îl dea jos pe Sidmouth!

După ce el admisese că susţinea reforma

parlamentară, ea începuse să creadă că nu era chiar vechiul conservator apatic pe care îl crezuse. Chiar dacă împărtăşea convingerea conservatorilor despre radicali, era convinsă că putea să-i schimbe părerea de îndată ce îl făcea să asculte ce avea de spus Godwin. A doua zi. Pentru că, în seara aceea, avea de gând să se bucure de îmbrăţişările soţului ei.

Capitolul 22

Dragă Charlotte,

Sper că ai dreptate. Dacă Foxmoor nu-şi poate influenta soţia cu priviri tandre, el se va orienta, fără îndoială, spre măsuri mai restrictive – cum ar fi să-i facă bagajele şi să o trimită la ţară. Asta aş face eu dacă soţia mea mi-ar face probleme.

Vărul tău,

Michael

Chiar fără ajutorul valetului, căruia Simon îi ceruse să plece în secunda în care intrase în dormitor, Simon se dezbrăcă şi îşi puse halatul de casă în mai puţin de două minute. Nu o minţise pe Louisa – bestia de el se gândise la momentul acela toată ziua. Se ruga doar ca dorinţa pentru ea să se diminueze odată cu trecerea timpului, pentru că, pentru moment, îi dădea mari bătăi de cap. Din ce alt motiv şi-ar fi demascat planurile legate de Sidmouth? Să o ajute Dumnezeu dacă răspândea informaţiile printre prietenii ei radicali. Dacă vestea ajungea la presă, acela avea să fie sfârşitul aspiraţiilor lui politice. Încă nu avea suficientă susţinere în Camera Comunelor ca să se descotorosească de Sidmouth şi, până când o obţinea, nu trebuia să pară că i se opunea acestuia. Putea doar să spere că soţia lui avea să fie discretă.

Cel puţin la fel de discretă ca în alte aspecte. Precum relaţiile lor maritale, unde era aproape prea discretă. Se îndreptă pe lângă uşa camerei adiacente, spre dormitorul ei. Lăsase limpede de înţeles că prefera intimitatea atunci când se pregătea să vină în patul lui. Până acum, el se abţinuse, gândindu-se că fusese virgină şi că avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu intimităţile maritale. Dar, la naiba, voia să o privească dezbrăcându-se. Voia să o dezbrace chiar el. Voia să facă dragoste cu ea altundeva decât în patul ei. Voia să adoarmă cu ea noaptea, să se trezească dimineaţa cu ea în braţe. Şi, oricât îşi repeta că trebuia să fie răbdător, tânjea după acele lucruri într-un mod absolut nebunesc. Cum se presupunea că avea să-şi poată stăpâni obsesia când ea îi refuza încă toate acele intimităţi?

Duse mâna spre mânerul uşii. Sigur îi lăsase destul timp pentru a se obişnui cu ideea că era soţia lui. Şi, oricum, ce pregătiri misterioase trebuia să facă, de el, soţul ei, nu putea să le vadă? Deschizând uşa adiacentă, se opri brusc când o văzu pe camerista ei stând acolo singură şi nici urma de soţia lui. În spatele ei, uşa de la garderobă era închisă. Era ca şi cum camerista ar fi stat de pază. Curiozitatea îi fu şi mai aţâţată.

Camerista îl zări şi dădu să vorbească, dar el îşi lipi un deget de buze şi îi făcu semn să tacă. El observă că neliniştea deveni vizibilă pe chipul femeii, dar ştia că nu avea să îndrăznească să nu se supună. Însă faptul că arăta de parcă voia să o ia la fugă îi dădu de gândit.

Cu o presimţire sumbră, el se îndreptă spre uşa exterioară, o deschise având grijă să nu facă niciun zgomot şi o îndemnă să iasă. După ce o închise la fel de atent, traversă camera ca să întredeschidă uşa de la garderobă şi o văzu pe soţia lui.

Lumânarea de pe măsuţa de toaletă o dezvăluia pe Louisa stând în picioare, în cămaşa de noapte descheiată, cu spatele la el. Dar, chiar dacă stătea cu faţa spre o oglindă care dezvăluia foarte multe lucruri, ea era prea preocupată de ceea ce făcea ca să observe.

La început, el avu impresia că ea se spăla în zona intimă, pentru că avea lenjeria dată deoparte şi un picior sprijinit pe scăunel; apoi, ridică un bureţel ud spre scoica ei dulce. Mădularul lui, pe jumătate întărit, se trezi numaidecât şi se lovi de ţesătura halatului din mătase. Apoi, o privi introducând bureţelul înăuntrul ei. Simţind un gol în stomac, îşi ţinu răsuflarea ca să vadă dacă ea avea să-l scoată, dar mâna se retrase goală.

Simon umblase prin case de toleranţă destul cât să priceapă ce făcea. Şi putea să ghicească cu uşurinţă şi de ce. Ea îi refuzase o intimitate mai mare din cauza asta, la naiba cu ea!

— Cum îndrăzneşti? spuse el.

Ea tresări, şi îmbujorarea vinovată care îi invadă obrajii când îi întâlni privirea în oglinda fu de ajuns ca să-i confirme bănuielile.

Simon fu secerat de un sentiment de trădare.

— Nu este ceea ce crezi, Simon, şopti ea.

— Nu? El înaintă şi trânti uşa în urma lui. Deci nu încerci să mă împiedici să fac un moştenitor?

Ea îşi coborî iute piciorul.

— Nu… Vreau să spun că… nu are nimic de-a face cu…

— Mi-am petrecut jumătate din tinereţe într-un bordel, Louisa. Recunosc un bureţel menit să împiedice conceperea unui copil. Apropiindu-se lent de ea, îşi vârî degetul în castronelul cu lichid aflat pe masa de toaletă, apoi îl duse la nas şi mirosi. Mirosul înţepător de oţet îi luă cu asalt nările. Furios peste măsură, flutură din deget spre ea. De aia vii în patul meu cu zonele intime aşa parfumate. Pentru… pentru bătaia asta de joc nu mă laşi să te dezbrac sau să fac dragoste cu tine altundeva decât în patul tău…

— Trebuie să mă laşi să-ţi explic, spuse ea.

— Ce? Că încă mă urăşti? Că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le fac pentru tine, eşti hotărâtă să complotezi împotriva mea? Durerea care i se învolbura în gât ameninţa să-l sufoce. Nu este de mirare că ai fost aşa repede de acord să renunţi la doamnele tale când o să

rămâi însărcinată – ai plănuit să faci în aşa fel încât asta să nu se întâmple niciodată.

— Nu este adevărat. Era doar pentru o vreme, până când…

— Îţi sunt aleşi radicalii tăi? spuse el dezgustat, aproape nevenindu-i să creadă că era atât de crudă încât să-l priveze de copii fără ca măcar să-i spună. Distrugând astfel orice speranţă pe care o am de a deveni prim-ministru? Aşa ai vrut să-mi subminezi autoritatea? Aruncă oţetul în oala de noapte, apoi izbi castronelul în uşă. Asta n-am să tolerez!

În timp ce ea continua să se uite lung la el, uluită de accesul lui de furie, el îi ridică iute cămaşa de noapte, pregătindu-se să scoată chiar el bureţelul.

Apoi, ea începu să plângă.

— T… te rog, Simon, bâigui ea. Nu am… nu eram…

Abia putea să vorbească printre suspinele jalnice, şi ecoul lor îl distruse, făcându-l să se blesteme că o supărase. Apoi, să se blesteme că le băga în seamă.

Doamne, era umilitor de îndrăgostit de ea. Îi lăsă în jos cămaşa de noapte.

— Vreau să-l scoţi, spuse el cu voce joasă. Acum!

Ea încuviinţă din cap, apoi îşi ridică din nou piciorul pe scaun.

— T… trebuie să înţelegi. Eu… eu nu eram pregătită pentru copii, atâta tot. A… aveam nevoie de puţin timp… ca să mă pregătesc… pentru sânge… şi pentru doctori…

Felul în care rosti cuvântul „doctori”, de parcă îi era extrem de frică, îl luă prin surprindere. Folosise acelaşi ton în dormitorul din reşedinţa lui Draker când spusese că doctorii le făceau să sângereze şi le ciopârţeau pe femei.

— Eu… eu nu încercam să te… subminez… Ea continuă să plângă, în timp ce îşi scoase buretele. Chiar nu avea nimic…

Nu reuşi să-şi termine fraza din cauza plânsului, iar acum îşi aminti şi alte lucruri. Că, deşi doctorul lui ajunsese, în cele din urmă, în ziua aceea, câtă vreme el şi Draker negociaseră contractul de căsătorie, ea refuzase să-l lase

pe acesta să o examineze, în ciuda insistenţelor. Apoi, mai erau observaţiile pe care le făcuse la şcoală… despre prizonierele care năşteau… despre sânge. Dar de ce era aşa…

Îşi aminti brusc de discuţia cu sora lui despre prinţesa Charlotte şi gemu. „Drăcia dracului”. Îi prinse mâna tremurândă când aruncă bureţelul pe masă.

— Ai fost acolo, nu-i aşa? spuse el răguşit. Ai fost de faţă când prinţesa a murit, dând naştere.

Incapabilă să vorbească printre lacrimi, ea încuviinţă din cap.

Făcuse totul de frică. Ceea ce el ar fi intuit dacă nu ar fi fost aşa un idiot. Blestemându-se pentru cât de repede îşi pierdea cumpătul, o luă în braţe.

— Şşsttt, scumpo, îi spuse el la ureche. Este în regulă. Şşşttt.

Cu un urlet înăbuşit, ea îl luă de gât, căutând consolare de la cel care o chinuise, iar el i-o oferi, murmurând cuvinte liniştitoare, mângâind-o pe spate.

— N… n-ar fi trebuit să asist, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, lacrimile udându-i rochia. A… alungaseră aproape… pe… toată lumea din dormitorul ei.

El o mângâie şi o consolă, simţindu-se ca un monstru. Ea se strădui să îşi înăbuşe suspinele înverşunate.

— Dar ea era… sora mea. Am iubit-o. Aşa că… m-am ascuns în… garderoba ei.

— Oh, scumpo, spuse el încet.

— Travaliul a decurs destul de rău, şopti ea lipită de pieptul lui. A ţipat ore întregi…

El putea numai să-şi închipuie. Auzise că prinţesa Charlotte îşi petrecuse în travaliu două zile şi jumătate groaznice.

— Apoi, a urmat naşterea, cu bebeluşul mort. Era imens, prea mare pentru… Şi ei nu voiau să folosească forcepsul şi… Vocea îi deveni aprigă. A fost prea mult sânge, atât de mult… Nu numai atunci, dar şi înainte.

Ea îl ţintui cu o privire în care se citea indignare.

— În momentul în care a intrat în travaliu, îi scoseseră

extrem de mult sânge şi, practic, au şi înfometat-o. La ce se aşteptau de la o femeie gata să nască? Cum putea orice femeie să poarte un prunc după ce suferise atât…

Ea izbucni din nou în lacrimi, şi frica ei îl cutremură. O sărută pe păr, pe tâmplă, pe obrazul ud. Simţi un nod în gât gândindu-se la groaza care o copleşise când asistase la aşa ceva. Avea pe atunci doar douăzeci şi doi de ani – suficient de tânără cât să fie marcată de un asemenea lucru. Aproape de aceeaşi vârstă ca prinţesa.

— Ar fi trebuit să-mi spui, şopti el. Îmi doresc să fi ştiut.

Ea încremeni în braţele lui.

— Şi ce ai fi făcut? Mi-ai fi spus că… frica mea nu înseamnă nimic. Regina a născut doi copii fără… probleme. Ea înghiţi în sec. Ştiu că nu decurge întotdeauna atât de rău pe cât îmi imaginez eu. Dar, de fiecare dată când mă gândesc…

Când ea se opri cu un suspin, el îi lipi capul de pieptul lui. Probabil avea dreptate. Cu toate lucrurile care se întâmplaseră între ei, dacă i-ar fi spus de la început, ar fi presupus că refuza să aibă copii ca să-i zădărnicească planurile.

Acum, înţelegea de ce fusese aşa reticentă la gândul de a se mărita. Cu siguranţă, nu fusese o hotărâre de Ioana d’Arc să rămână o fată bătrână reformatoare.

Îşi ridică faţa spre el.

— C… chiar vreau să port copilul tău. Copiii noştri. Mi-o doresc mai mult decât orice altceva. O să mă… obişnuiesc cu ideea. Pot să fac asta. Pot.

Totuşi, stătea ţeapănă în braţele lui, iar lacrimi încă îi tremurau în ochi. La naiba, ce avea el să facă? Dacă îi respecta frica, oare cât timp avea să dureze? Trebuia să aibă un moştenitor. Iar ea ar fi o mamă minunată.

Dar nu şi dacă murea de frică la naşterea primului copil.

El gemu. Cum să facă dragoste cu ea ştiind că îi era atât de groază de rezultatul inevitabil al acţiunii în sine?

— Simon, sunt bine acum. Poţi să arunci bureţeii dacă

vrei. Eu o să…

— Şşşttt, şopti el. Avea doar o singură alegere de făcut. Blestemându-se că era aşa un prost, se întinse şi luă bureţelul. Ridică piciorul, îi spuse el.

Ea se uită înmărmurită la el.

— Poftim?

— O să facem cum vrei tu pentru o vreme. Până când… o să te simţi mai confortabil cu ideea de a-mi purta copiii.

— Nu trebuie să faci asta…

— Ba da, trebuie, spuse el hotărât. Nu vreau ca soţia mea să tremure de frică atunci când vine în patul meu. Ridică piciorul.

Când ea se supuse, el introduse bureţelul până la jumătate, apoi o lăsă pe ea să-l împingă până la capăt. Ea îşi ridica faţa spre a lui, şi expresia de uşurare de pe chipul ei îl distruse.

— Mulţumesc, îi şopti ea.

Apoi, îl sărută, şi el se agăţă de buzele ei, aşa cum nu o mai făcuse niciodată. O sărută cu înflăcărare, cu disperare. Voia să şteargă tot ce tocmai se întâmplase, să uite că soţia lui îl convinsese să accepte ceea ce alţi soţi cu capul pe umeri nu ar fi permis niciodată. „Nu lăsa niciodată lacrimile femeii să te convingă să faci ceea ce nu trebuie”, răsuna în mintea lui vocea bunicului.

Îl blestemă în gând pe Monteith, apoi se blestemă pe sine atunci când mădularul lui se trezi la viaţă cu talentul cu care Raji descoperea o pasăre. Doamne, era nebun! Totuşi, părea incapabil să se abţină când venea vorba despre ea. Louisa îi simţise, pesemne, excitaţia pentru că întrerupse sărutul şi ridică spre el o privire somnoroasă.

— Mergem la culcare acum? întrebă ea într-un murmur gutural.

El întoarse privirea şi zări imaginea lor în oglindă, picioarele înfăşurate, el cu mădularul erect şi ea cu piciorul încă ridicat pe scaun. Cămaşa de noapte îi era săltată până la talie, dezvăluind privirii feminitatea ei mătăsoasă.

Cu mădularul peste măsură de întărit, fu cuprins de o

dorinţă urgentă de o lua acolo, aşa.

— Întoarce-te cu faţa la oglindă, îi porunci el. Când ea dădu să-şi ia piciorul de pe scaun ca să se întoarcă, el îi spuse: Nu, lasă-l acolo. Vreau să văd fiecare parte din tine. Vreau să mă privesc în oglinda când te ating.

Chiar dacă faţa îi lua foc, ea se supuse, mişcându-şi corpul până ce ajunse să stea cu faţa spre oglindă, cu un picior sprijinit de scaun şi celălalt în podea, expunând carnea dulce în toată gloria ei înrourată. Lui i se uscă gura. Îi trase cămaşa de noapte peste cap, apoi se dezbrăcă de halat. Mutându-se în spatele ei, cu o mână îi cuprinse un sân, în timp ce cu cealaltă începu să dezmierde carnea delicată dintre picioarele ei. Faţa ei căpătă rozaliul părţilor sale intime, şi ea scoase un geamăt de plăcere care transformă pe dată mădularul lui în fier.

— Uneori, Louisa, spuse el cu răsuflarea întretăiată, te doresc dincolo de raţiune.

Îşi frecă erecţia peste crăpătura feselor, ca să îi arate cât de excitat era. Cu privirea înflăcărată, ea se întinse ca să-i mângâie mădularul.

— Nu. Îi dădu mâna deoparte. Pune-ţi mâinile pe masă. Vreau să te iau aşa, de la spate, în timp ce tu te uiţi. Cu gura la urechea ei, el continuă cu o şoaptă aspră: Vreau să vezi ceea ce văd eu când te penetrez. Îi muşcă uşor urechea. Vreau să vezi cât eşti de ameţitoare, să vezi imaginea care mă consumă zi şi noapte.

Cu ochii de un negru adânc, ea se supuse, se aplecă şi întinse mâinile. Părul i se revărsă peste faţă, ascunzându-i sânii, aşa că el îl strânse şi îl dădu peste un umăr, ca să o lase să se uite cum o poseda.

Doamne, ce efect avea asupra lui să o vadă aşa, în lumina difuză a lumânării. Cu chipul îmbujorat şi cu sânii care se legănau între braţele ei ca două fructe coapte, părea vulnerabilă, dulce şi atât de erotică, încât aproape că îl înnebuni.

„Nu lăsa niciodată o femeie să te conducă de mădular”.

Goni glasul bunicului din cap, apoi depărtă şi mai mult

picioarele soţiei sale, încântat de suspinul ei surprins. Intenţionat, el transformă acel suspin într-un geamăt atunci când se întinse şi se apucă să-i dezmierde feminitatea. Şi, când ea se apăsă pe degetul lui, tânjind după mai multe atingeri, el se simţi cuprins de un iureş de victorie. Probabil chiar îl afecta prea mult, dar măcar şi ea avea acelaşi efect asupra lui. Apoi, ea închise ochii.

— Nu! mormăi pe gâtul ei. Trebuie să te uiţi la mine când îţi posed corpul frumos.

Ochii ei se deschiseră, şi Louisa îl fixă cu o privire revoltată.

— Te vreau înăuntrul meu.

— Abia când nu mai poţi îndura, spuse el, apoi îi chinui micuţa perlă delicată, mângâind, răvăşind, aşa cum ştia că îi plăcea. Vreau să mă implori, Louisa.

Ea îi zâmbi în oglindă.

— Nu o să rezişti niciodată atât de mult, spuse ea, cu o tachinare cochetă.

Iar când îşi roti soldurile ca să-şi treacă posteriorul dulce peste mădularul lui tare, el se temu că ea avea dreptate. Erecţia lui se culcuşise în leagănul posteriorului ei delicios. Dar refuza să o lase să câştige acea rundă. După timpul petrecut cu femeile uşoare din bordel, plătite de bunicul lui, ştia cum să-şi recapete controlul asupra mădularului – şi o făcu fără milă.

— Pot să rezist atâta timp cât este nevoie, micuţa mea ispititoare.

O lăsa să-şi pună bureţeii, dar avea să o facă să-l implore, recunoscând că el nu era singurul îndrăgostit din acea căsnicie. Avea să o controleze… şi se controla şi pe el… chiar dacă avea să dureze ore întregi. Aşa că îi mângâie sânii, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, frecând între degete sfârcurile tari, apoi trecându-şi delicat degetele peste perlele încordate, până când ea icni şi îşi lipi sânii de mâna lui.

— Eu sunt capul acestei case, mă auzi? spuse el pe nerăsuflate, imaginea ei mişcându-se sub mâinile lui aproape mai mult decât putea să suporte. Dar vocea

bunicului lui îl bântuia, făcându-i propria voce să răsune aspru atunci când adaugă: Îţi las bureţeii doar pentru că sunt îngăduitor, ai înţeles?

Ea gemu, dar încuviinţă din cap.

— Gata cu răzvrătirile astea ascunse, spuse el tăios. Nu-mi voi lăsa soţia să mă ia de prost.

— N-am vrut să… şopti ea. Niciodată n-aş fi…

— Jură, îi ceru el, în timp ce o mângâie neîncetat între picioare. Jură că o să fii cinstită cu mine de acum încolo.

— Da, Simon, jur.

El îşi afundă degetul înăuntrul ei, atât cât să o tachineze, apoi îl scoase cu o mişcare bruscă.

— Tu îmi aparţii mie, spuse el în timp ce îi trase şoldurile mai în spate. Strecurându-şi mădularul între picioarele ei, îi mângâie moliciunea catifelată. Spune-o. Corpul tău, mintea ta, voinţa ta… sunt ale mele.

— Şi tu? Ochii ei se aprinseră brusc. Tu îmi aparţii?

— Întotdeauna ţi-am aparţinut, spuse el, recunoaşterea aceasta scăpându-i printre buze înainte să apuce să o oprească.

— Atunci, ia-mă acum, spuse ea printre dinţi. Te rog, soţul meu, arată-mi că aparţinem unul altuia…

El se supuse. Schimbând unghiul, o pătrunse atât de adânc, încât ea se cutremură, apoi scoase un oftat de pură şi dulce plăcere.

Ceea ce nu făcu decât să-l înflăcăreze şi mai mult. O penetră din nou şi din nou, mângâindu-i perla înrourată, în timp ce aluneca înăuntru şi înapoi în ea, de la spate. Supse uşor din curbura umărului ei, apoi o muscă de linia delicata a gâtului, dorindu-şi să o devoreze cu totul. Cu cât o pătrundea şi o dezmierda mai tare, cu atât respiraţie ei se înteţea şi privirea îl fixa în oglindă, până când ajunseră amândoi să răsufle întretăiat, chinuindu-se ca două animale sălbatice care se luptau pentru dominaţie, fiecare hotărât să-l facă pe celălalt să-şi piardă primul controlul.

În cele din urmă, atinseră punctul culminant aproape în acelaşi moment. Corpul ei încremeni înainte de a scoate un strigăt şi de a se prăbuşi în braţele lui. O clipă mai

târziu, el ajunse pe propria culme a extazului şi îşi eliberă sămânţa înăuntrul ei. Sămânţa lui, care nu avea să prindă niciodată rădăcini.

Gândul trecător i se imprimă în conştiinţă, chiar în timp ce el se împingea în ea, umplând-o, cu inima bătând nebuneşte. Îşi şterse gândul din minte la fel de repede. Timp. Ea avea nevoie de timp. El putea să-i dea timp dacă trebuia.

Dură câteva secunde pentru ca răsuflarea lui să se domolească şi ceva mai multe pentru ca mădularul lui să alunece dinăuntrul ei. Dar, imediat după aceea, ea se întoarse astfel încât să-i cuprindă mijlocul şi să-l ţină aproape. El o sărută, răvăşindu-i mai întâi gura, apoi urechea şi scobitura gâtului.

— A fost foarte… interesant, murmură în timp ce el îi dezmierda gâtul. Nu mi-am închipuit niciodată că aş putea să… fac dragoste în felul ăsta.

— Există sute de feluri în care se poate face dragoste, şi vreau să-l încercăm pe fiecare în parte.

Deşi pe chip i se citea încântarea, Louisa îl privi gânditoare.

— Când ai învăţat toate tehnicile astea? În timpul tinereţii petrecute într-un bordel?

El dădu să răspundă, apoi îşi aminti ce îi dezvăluise la mânie.

— Presupun, spuse el sec, apoi îşi plecă gura, să o sărute.

Ea îşi întoarse capul într-o parte.

— De ce ţi-ai petrece tinereţea într-un bordel şi apoi… ai trăit în celibat în India?

— Mă săturasem deja, recunoscu el.

Dacă ea afla vreodată adevărul despre acea perioadă din viaţa lui, avea să descopere slăbiciunea care rămăsese în el, în ciuda pregătirii blestemate a bunicului său. Şi apoi, ea avea să se folosească de asta ca să-l controleze. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

— Majoritatea bărbaţilor… începu ea.

— Nu discută despre tinereţea lor nărăvaşă cu soţiile,

încheie el. Ridicând-o în braţe, ieşi din garderobă. A fost cu mult timp în urmă. Abia dacă merită pomenit. Mi-am făcut de cap ca oricare alt tânăr. Dar acum sunt destul de matur cât să vreau să semăn ceva mai rodnic... Se opri cu un geamăt. Iartă-mă, murmură el în timp ce o ducea prin dormitorul ei înspre al lui, fără să se oprească.

Ea îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— Nu tu trebuie să-ţi ceri scuze. Eu sunt cea care...

— Este în regulă, spuse el încordat, nedorind să se gândească la bureţeii ei.

— Vreau doar să ştii că regret că am fost o laşă şi nu ţi-am spus.

— Este în regulă, repeta el. Când ea tresări, el îşi îndulci tonul. Putem să aşteptăm o vreme înainte să avem copii, scumpo. Ajunşi la patul ei, cu aşternuturile date la o parte, el o întinse, apoi se lăsă lângă ea. Dar vreau un lucru în schimbul îngăduinţei mele.

Ea se întoarse spre el, cu faţa brusc îngrijorată.

— Oh?

— Gata cu paturile separate, bine?

Cu un zâmbet, ea se aşeză lângă el.

— Dacă asta vrei. Eu am făcut-o doar ca...

— Da, mi-am dat seama de asta, o întrerupse el, fără să vrea să mai audă un cuvânt despre cum se furişase ca să se ocupe de bureţeii ăia. Fă ce trebuie să faci. Numai întoarce-te în patul meu după ce ai terminat.

O lumină jucăuşă licări în ochii ei.

— Şi dacă patul meu este mai confortabil?

— Atunci, ne mutăm în camera ta. Îi mângâie obrazul. Atât timp cât dormim în acelaşi pat, nu-mi pasă care pat este.

Cuvintele aduseră un zâmbet pe buzele ei, care îi făcură sângele să-i alerge prin vene. Delicat, îi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— Nu eşti genul de soţ pe care mi-l imaginam.

El îi prinse mâna, apoi îi depuse un sărut în palmă.

— Oh?

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că eşti atât de...

posesiv. Nu după ce ai obţinut ce ai vrut de la mine.

Ce voise de la ea? Nu avea nici pe departe ceea ce voise de la ea. Bunicul lui nu reuşise niciodată să ucidă în el ceva ce reprezenta cea mai întunecată slăbiciune a lui: dorinţa de a avea afecţiunea şi dragostea pe care văzuse că le împărtăşeau soţii Trusbut.

Dar astea aveau să îi scape mereu. Bunicul îl făcuse incapabil să ofere dragoste, incapabil să simtă altceva decât plăcere şi obsesie. Şi ce femeie avea să-i arate dragoste atunci când tot ce putea el să ofere era pasiune?

— Te deranjează firea mea posesivă? întrebă, apoi îşi ţinu răsuflarea.

— Uneori, recunoscu ea. Apoi, cu un zâmbet senzual, îşi trecu degetul peste piept lui. Alteori, mă excită.

El se întări numaidecât.

— Chiar aşa?

Ea îşi coborî mâna spre abdomenul lui.

— Oh, da. Poate că n-am moştenit dorinţa mamei de a avea nenumăraţi bărbaţi, dar cu siguranţă am moştenit... dorinţele ei.

— Slavă Domnului! spuse el răguşit, în timp ce îi acoperi gura cu a lui.

Poate că pasiunea avea să fie de-ajuns pentru ei.

Dar, mai târziu, în timp ce ea dormea lângă el şi noaptea cuprinse încăperea pe care ea acceptase, în sfârşit, să o împartă cu el, Simon se uită lung în întuneric şi, din nou, îşi dori mai mult, ceva mai profund. Ceva de care ştia că nu putea să aibă niciodată parte.

Capitolul 23

Dragul meu văr,

Nu aveam nici cea mai vagă idee că eşti în stare să fii

aşa un tiran cu sărmana ta soţie. Ai măcar o soţie sau aceasta este opinia unui burlac care se închipuie că poate să convingă orice femeie să facă ceea ce vrea el?

Ruda ta surprinsă,

Charlotte

Două zile mai târziu, doamnele din Societatea Doamnelor din Londra îşi terminau de intervievat potenţialii candidaţi. În timp ce Louisa se afla cu Simon, doamna Harris şi Regina în birou, nu putu să nu se simtă uşurată că terminaseră. Raji sărea prin cameră, din raft în raft, dar niciunul dintre ei nu îi dădea atenţie. Asta nu era valabil şi pentru candidaţii lor. Simon îl ţinuse intenţionat pe Raji în birou pe durata discuţiilor, una dintre tacticile lui discrete, menite să-i ia pe bărbaţi prin surprindere, ca să obţină de la ei un dram de onestitate. Din păcate, onestitatea pe care o obţinuse de la domnul Duncombe fusese destul de neaşteptată. Bufoneriile lui Raji îl determinaseră pe acesta să facă remarci dispreţuitoare la adresa indienilor pe care îi guvernase Simon. Evident, domnul Duncombe se gândise că se dădea bine pe lângă Simon cu asemenea insulte. Dacă ar fi ştiut el…

— Ei bine? o întrebă Simon acum. Ce părere ai despre ei?

Ea oftă.

— Evident, domnul Duncombe nu intră în discuţie. Cred că putem să fim de acord cu toţii că a fost… ei bine…

— Prost ca noaptea? sugeră Simon.

În timp ce restul doamnelor se chinuiră să-şi ascundă zâmbetele, Louisa îi aruncă soţului ei o privire scrutătoare.

— Aş fi spus că s-a dovedit a fi… ca să folosesc termenul domnişoarei Crenshawe… un „măgar”, dar presupun că „prost” i se potriveşte foarte bine.

Chicotind, Simon se întoarse spre celelalte doamne.

— Sunteţi de acord? Când ele încuviinţară din cap, el adăugă: Aşadar, Duncombe iese din discuţie. Simon se lăsă pe spate în scaun, dar nu se uită la ea. Şi… hmm… ce cred

doamnele despre Godwin?

Ea se încruntă.

— Ştii foarte bine ce credem noi, împieliţat înfumurat ce eşti. Nu suntem nebune. A fost dureros de evident că, în persoană, Godwin este prea aprig chiar şi pentru gusturile mele. De departe, Fielden a fost mult mai raţional şi mai convingător.

— Bine că recunoşti asta, spuse Simon, cu o urmă de uşurare în voce.

— Cum aş putea să nu, când Godwin a sugerat tactici precum ocuparea în forţă a închisorii, ca să ne dovedim hotărârea de a îmbunătăţi condiţiile?

— A fost o idee interesantă, spuse doamna Harris, aventurându-se să-şi apere prietenul.

— Aţi fi fost împuşcate toate. Simon se uită în treacăt la soţia lui. Şi, oricât v-aş susţine în scopurile voastre, chiar nu vreau să fiu încă văduv.

Ea îi aruncă o privire.

— Hai, dă-i bătaie. Acum, poţi oficial să jubilezi.

— Eu nu jubilez, spuse el, chiar dacă un zâmbet îi arcui colţurile gurii. Mă felicit pur şi simplu pentru raţiunea de care am dat dovadă când m-am însurat cu o femeie atât de atentă şi de inteligentă. Şi care este atât de cinstită încât să fie în stare să admită că s-a înşelat, chiar şi atunci când o necăjeşte teribil lucrul ăsta.

— Dacă ai impresia că avalanşa asta de complimente o să mă facă mai drăguţă… Ea schiţă un surâs. Probabil ai dreptate, împieliţat înfumurat.

— Aşadar, ce se întâmplă acum? interveni doamna Harris. N-am participat la o campanie electorală.

Simon le explică procesul, apoi adaugă:

— Trebuie să ne asigurăm că discursurile lui Fielden se concentrează pe ce trebuie. Şi să reuşim să-l facem să apară în presă…

— Continui să vorbeşti la plural, interveni Louisa. Asta înseamnă că o să ne ajuţi?

Simon aruncă o privire în jur la chipurile lor pline de speranţă, apoi oftă.

— Da. Presupun că da.

— Bine, spuse ea. Pentru că a spus foarte limpede că o să candideze doar dacă noi doi îl susţinem. Şi îi sărea inima din piept la gândul că soţul ei avea să o facă. Într-adevăr, răspunsul lui o uimise foarte mult.

Pe măsură ce discuţiile lor politice se domoliră, ea admise că Simon o uimise de multe ori în ultima vreme. Mai întâi, fusese acordul lui şocant în privinţa bureţilor. Apoi, felul iscusit în care condusese interviurile şi dorinţa uimitoare de a le ajuta în campanie. Ce trebuia să înţeleagă din asta? Toate contrastau serios cu partea lui întunecată, pe care o mai vedea uneori, ca atunci când plecase din pat ca să-şi petreacă ore întregi căutând prin scrisori. Obsesia lui de a afla adevărul despre domnul Hunt era tulburătoare. Ea începuse să creadă că era mai mult decât dorinţa de a-şi răscumpăra aşa-zisa lui greşeală. Era ceva ce avea de-a face cu dejucarea planurilor bunicului lui, de parcă, dacă o făcea, reuşea să aline puţin din durerea pe care o purta în suflet. O întrebase pe Regina despre contele de Monteith, dar Regina fusese în stare să-i spună prea puţine. Se părea că acesta nu îi acordase atenţie decât lui Simon. Regina spusese totuşi că bunicul Monteith nu îşi petrecuse niciun minut cu Simon fără să-l formeze: cum să acţioneze, cum să stea, cum să vorbească. Louisa aruncă o privire spre locul în care soţul ei vorbea cu doamnele, cu farmecul lui obişnuit, şi fu traversată de un fior. Aşa cum Simon îşi cioplea figurile, contele cioplise manierele fine de om de stat ale lui Simon.

Ea era curioasă să afle cum. Îl admonestase? Sau folosise o altă metodă mai sinistră? Era evident că Simon îl dispreţuia, ceea ce însemna că bunicul lui îi făcuse el ceva. Altfel, de ce devenea Simon uneori o creatură feroce, pe care ea abia dacă o mai recunoştea?

Ca atunci când explodase de furie în garderobă. Nu că l-ar fi putut învinui pentru asta; orice alt bărbat ar fi făcut acelaşi lucru. Dar felul în care o luase după aceea – atât de feroce, atât de înverşunat – o înspăimântase.

În acelaşi timp, se desfătase în pasiunea sălbatică a

momentului. Oh, Doamne, când făceau dragoste, Louisa devenea o făptură incredibil de desfrânată, complăcându-se în secretele intime pe care le învăţa de la el. Încercă să nu se gândească de unde le ştia el. Sau de ce părea înclinat să o chinuiască mereu cu propriile ei dorinţe, ducând-o până la punctul în care îl dorea atât de mult, încât ar fi fost dispusă să spună sau să facă orice ca să ajungă la eliberare.

Singura ei consolare era că trebuia să-i facă şi ea acelaşi lucru. Şi adesea o făcea, chiar şi când el o blestema pentru asta. Era ca şi cum între ei izbucnea un război mut al pasiunilor. Aşa era căsnicia, o conflagraţie furtunoasă şi constantă? Spera că nu. Chiar dacă acest lucru o încânta acum, se temea că putea să devină obositor. Mai ales când urma să aibă un copil. Îşi muşcă buza. Ideea de a avea un copil o ispitea tot mai mult în ultima vreme. Încă îşi punea bureţeii, dar începuse să şovăie când o făcea. Numai amintirea chinului surorii vitrege a o împiedica să renunţe cu totul la ei.

— Oh, dragă, cât s-a făcut ceasul! exclamă doamna Harris şi o smulse pe Louisa din gândurile ei. Trebuie să plecăm! Noi două trebuie să ne întâlnim azi la închisoare cu proprietarul magazinului de jucării, ca să-i arătam primul lot de jucării.

— Fir-ar, am uitat. Louisa se ridică iute, apoi se uită la ceas. Putem să ajungem acolo în jumătate de oră?

— Puteţi să luaţi trăsura mea. Simon se ridică. Mă aşteaptă mereu la intrare, ca să merg la întrunirile parlamentare. Merg cu voi la închisoare, vizitiul doamnei Harris vine după noi în ritmul lui şi, de îndată ce ne ajunge din urmă, eu îmi văd de drum.

— Nu vrem să te încurcăm… începu doamna Harris.

— Nu este nicio problemă. Pot întârzia. În plus, şi eu am avut un rol în proiectul vostru. Nu m-ar deranja să îl întâlnesc pe omul acesta, ca să văd ce a ieşit din toată povestea.

— Asta ne-ar ajuta, cu siguranţă, spuse Louisa şi schiţă spre el un zâmbet plin de recunoştinţă.

Minunata trăsură a lui Simon le permise să ajungă la închisoare în timp record. Ba, mai mult, proprietarul magazinului de jucării se dovedi atât de încântat de soldaţii pictaţi şi de doamnele elegante pe care i le arătară – şi atât de impresionat de implicarea lui Simon –, încât le spuse că voia să ia cât de multe puteau face. Louisa abia dacă mai reuşea să-şi stăpânească entuziasmul.

Când doamna Harris se duse să-i arate proprietarului unde lucrau femeile, Louisa se îndreptă cu Simon spre porţi. Îşi strecură mâna la braţul lui.

— Nici nu am cuvinte să-ţi spun cât de mult apreciază Societatea Doamnelor din Londra ajutorul tău.

— Doar Societatea Doamnelor din Londra? spuse el cu un zâmbet ştrengăresc.

— Sigur că nu. Şi ştiu că ajutorul acordat ţi-a cam dat planurile peste cap, dar…

— Aşteptaţi! strigă o voce din spatele lor.

Se întoarse să vadă o asistentă de la infirmerie care alerga după ei.

— Slavă cerului că mai sunteţi aici, domnişoară North… Vreau să spun, Excelenţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Vă amintiţi de doamna Mickle?

— Bineînţeles. Louisa o întâlnise pe Betsy Mickle când femeia şi soţul ei fuseseră întemniţaţi în zona din penitenciar rezervată pentru datornici. Născută într-o familie bună şi bine educată, Betsy căzuse în dizgraţie în tinereţe şi sfârşise într-o casă de toleranţă.

De atunci, avusese o viaţă dificilă, chiar dacă Louisa crezuse că lucrurile aveau să se îndrepte în momentul când domnul Mickle avea să-şi achite datoriile, în urmă cu un an.

— Nu-mi zice că s-a întors, spuse Louisa. Soţul ei nu poate plăti datoriile?

— Mă tem că nu. Au venit săptămâna asta, cu ea pe punctul să nască. În dimineaţa asta, a intrat în travaliu, dar acum îi este foarte rău.

— Oh, nu, spuse Louisa şi simţi un gol în stomac.

Asistenta clătină din cap cu tristeţe.

— Copilul este în poziţia greşită. Doctorul este cu ea şi crede că poate să rezolve problema, dar ea este prea agitată ca să stea nemişcată. Speram că, dacă vorbiţi cu ea, dacă o liniştiţi…

— Eu? Dar soţul ei?

— Nu suportă să o vadă suferind… Au fost nevoiţi să-l dea afară pe sărmanul om. Dar pe dumneavoastră v-a ascultat mereu. Dacă aţi putea veni cu ea la infirmerie, s-ar putea să se liniştească suficient încât doctorul să facă ceea ce trebuie.

— Bineînţeles, spuse Louisa, dar gândul o îngrozi de-a dreptul.

— Soţia mea nu poate face asta, spuse Simon şi puse o mână pe braţul Louisei. Trebuie să găsiţi pe altcineva care să se ducă acolo. Doamna Harris, poate?

— Nu, o să mă duc eu, zise Louisa. Serios, Simon, vreau să fac asta, zise ea zâmbind slab. *Trebuie* să fac asta.

Venise vremea să-şi înfrunte acea frica a ei. De ani de zile, reuşise să îşi găsească de lucru în altă parte ori de câte ori era nevoie de ajutor la infirmerie. De ani de zile, evita orice medic, refuzând chiar să o ajute pe Regina la spitalul Chelsea. Dar dacă reuşea să lase totul în urmă…

— În plus, femeia este o prietenă specială pentru mine. Nu suport gândul că trece prin aşa ceva fără să aibă alături pe cineva căruia să-i pese de ea.

El îi studie chipul.

— Atunci, vin cu tine.

— În niciun caz. Ultimul lucru de care are nevoie acum este ca un străin să se uite sub fustele ei.

— La naiba, Louisa…

— O să fie bine, îţi promit. Ea îi strânse braţul. Nu-ţi face griji. Du-te la Westminster, la sesiunile tale.

— Nu plec, spuse el hotărât. O să te aştept aici.

Inima îi sări piept.

— O să dureze ceva timp, îl avertiză ea.

— Nu-mi pasă.

Dorinţa feroce de a o proteja îi aduse un zâmbet pe buze.

— Mulţumesc. Se întinse să-l sărute pe obraz. Eşti cel mai bun soţ pe care şi l-ar putea dori cineva.

Plecă în grabă cu asistenta. În timp ce se îndreptau spre partea din spate a închisorii, asistenta îi aruncă o privire îngrijorată.

— Este primul copil al doamnei Mickle, ştiţi.

— Nu are niciun copil nelegitim de pe vremea când lucra în casa de toleranţă?

— Nu cred că a stat acolo mult timp. A plecat la un protector, şi, atunci când acesta s-a dovedit a fi un ticălos, a avut noroc să-l găsească pe domnul Mickle.

— Ar avea mai mult noroc dacă domnul în cauză şi-ar plăti datoriile, spuse Louisa când intrară în infirmerie, chiar dacă soţul lui Betsy era un bărbat cumsecade. Şi acum, o să aibă şi un copil de hrănit.

Sau spera că urmau să aibă. Când ea şi asistenta ajunseră la căpătâiul lui Betsy şi o văzură zvârcolindu-se, cu fruntea asudată, Louisa nu mai era aşa sigură.

Primul ei instinct fu să se întoarcă şi să fugă. Că trebuia să sufere cineva în asemenea hal era un lucru îngrozitor, dar faptul că Betsy, cea mai bună fiinţă din lume, trebuia să îndure aşa ceva părea teribil de nedrept. Şi cum putea Louisa să rămână să se uite…

Betsy o zări, şi gândul Louisei de a fugi se risipi, pentru că faţa femeii se lumină, în ciuda durerii.

— Domnişoară North, spuse Betsy cu răsuflarea întretăiată. Mă bucur că eşti aici.

„Domnişoară North”. Probabil era momentul potrivit să o anunţe că era acum ducesa de Foxmoor. Aşezându-se pe scaunul de lângă lui Betsy, ea apucă mâna tinerei femei.

— Nu credeai că ratez şansa de a-mi vizita prietena, nu-i aşa?

Femeia reuşi să scoată un râset ezitant, apoi faţa i se contorsionă când chinurile naşterii o cuprinseră din nou, şi strânse atât de tare mâna Louisei, că aproape o frânse.

— O să încerc să întorc copilul acum, Betsy, interveni doctorul. Trebuie să stai puţin nemişcată. Continuă să o ţii de mână pe prietena ta şi să vorbeşti cu ea.

Louisa nu-l cunoştea pe doctor, dar auzise că era renumit. Spre binele lui Betsy, se ruga să fie adevărat şi încercă să nu se gândească la faptul că şi doctorul surorii ei fusese, foarte probabil, renumit. Se concentră pe chipul lui Betsy, nu pe doctorul care îi apăsa pe burtă.

— Ce nume o să-i dai copilul? întrebă ea, făcând tot posibilul să nu arate neliniştea care îi tăia răsuflarea.

— Dacă e fată… Mary Grace, spuse Betsy pe nerăsuflate, apucând mâna Louisei ca pe un colac de salvare. Şi dacă… e băiat… James Andrew. După tatăl lui.

În ciuda fricii îngrozitoare, Louisa zâmbi.

— Sunt nume frumoase.

Betsy scoase un urlet, iar Louisa îi strânse tare mâna la piept, rugându-se la toţi sfinţii.

— Stai liniştită, îi spuse doctorul lui Betsy. Pruncul este mic. Asta e bine. Este mai uşor de întors.

— Nu puteţi să-i daţi ceva care să-i mai aline durerea? întrebă Louisa când Betsy scoase un icnet. Coniac? Laudanum?

Doctorul clătină din cap.

— Am nevoie să fie trează, ca să împingă de îndată ce pun copilul în poziţia corectă.

Şi dacă nu se ajungea atât de departe? Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Trebuia să fie puternică pentru prietena ei.

— Acum, Betsy, mai stai puţin nemişcată, spuse doctorul, uimitor de calm, în timp ce o apăsa şi o împingea.

Louisa aruncă o privire şi văzu că doctorul părea foarte concentrat. Betsy strânse iar mâna Louisei de să i-o zdrobească, dar măcar nu mai ţipa.

Dintr-odată, doctorul schiţă un zâmbet larg.

— Cred că micuţul se mişcă! Stai… stai… Asta e! S-a întors!

Lacrimi izbucniră în ochii Louisei, în timp ce Betsy se prăbuşi în pat, cu un strigăt.

— N-am terminat încă, doamnelor, spuse doctorul. Acum, trebuie să-l scoatem. Trebuie să împingi, Betsy. Împinge!

Apoi, totul se petrecu atât de repede, încât Louisa nici nu avu timp să respire. În clipa asta, Betsy abia dacă mai rezista, cu faţa contorsionată de durere şi concentrare, iar în clipa imediat următoare, doctorul ţinea în mâini un bebeluş care se zvârcolea şi plângea. Peste măsură de fericită, asistenta tăie cordonul şi curăţă bebeluşul înainte să revină la pat şi să i-l dea lui Betsy.

— Iată. Se pare că „micuţa pacoste” este o fetiţă. Şi este frumoasă ca o icoană.

Când Betsy luă copilul, Louisa începu să plângă.

— Domnişoară North! exclamă Betsy. Eşti bine?

Chinuindu-se să-şi stăpânească emoţiile nebuneşti, Louisa încuviinţă din cap printre lacrimi.

— Este… adorabilă. Se aplecă spre Betsy ca să se uite la copil. Un înger.

Şi chiar era, în ciuda feţei roşiatice şi a şuviţelor de păr negru şi umed lipite de cap.

— Vrei să o ţii pe Mary Grace? şopti Betsy.

Louisa încuviinţă din cap, prea copleşită de emoţie ca să mai vorbească. Betsy îi întinse copilul, şi Louisei i se tăie răsuflarea. Mary Grace era fragilă ca o păpuşă, cu guriţa cu un boboc de trandafir şi pumnii micuţi, care îi fluturau în aer.

— Ai ieşit gata de luptă, nu-i aşa? Şi nu-i aşa că eşti cea mai puternică fetiţă din lume?

Louisa ţinuse în braţe copiii multor femei condamnate şi de multe ori îşi legănase nepoata şi nepotul pe genunchi, dar acum era ceva diferit. Într-un fel foarte discret, simţea că ajutase la venirea acestei micuţe pe lume, iar gândul acesta o umplea de bucurie.

Una era să auzi că femeile năşteau fără probleme şi alta era să vezi asta cu ochii tăi.

Îi înapoie copilul lui Betsy, apoi simţi o urmă de invidie când guriţa copilei se îndreptă spre sânul lui Betsy. Simţi un nod în gât. Voia şi ea un copil. Voia copilul lui Simon.

— Soţul tău o să fie încântat, murmură Louisa.

— Oh, James! exclamă Betsy. Am uitat de el!

Asistenta chicoti.

— Nu-i zic că ai spus asta când mă duc să-l chem.

Ea se grăbi să plece să-l caute. După ce se ocupase de naştere, doctorul se dusese să aibă grija de alt pacient, lăsându-le pe Louisa şi Betsy singure cu drăguţa Mary.

Betsy legănă copila şi depuse un sărut pe fruntea ei micuţă.

— Este primul meu copil.

— Aşa mi-a spus asistenta.

— Mi-era teamă că sunt stearpă. Nu s-a întâmplat nimic cât am lucrat în casa aia de toleranţa de pe Drury Lane, aşa că eram îngrijorată. Ochii i se înecară în lacrimi. Dar iat-o, drăguţa mea mică.

Louisa strânse braţul lui Betsy.

— Da, este o scumpă.

Betsy se uită la Louisa.

— Şi n-aş fi putut să fac asta fără tine, domnişoara North.

— Aiurea, spuse Louisa. Se pregătea să-i spună că nu mai era domnişoara North, când Betsy aruncă o privire în spatele ei şi tresări.

— Ca să vezi! Nu-mi vine să cred că este aici, dintre toţi oamenii. Nu l-am mai văzut ani de zile.

Louisa se întoarse şi îl văzu pe Simon croindu-şi drumul prin sala aglomerată, trecând pe lângă asistente medicale şi grămezi de lenjerie murdară şi îmbibată cu sânge. Ea îi aruncă lui Betsy o privire surprinsă.

— Îl cunoşti?

Betsy încuviinţă din cap.

— Este Lord Goring. Obişnuia să vină în casa de toleranţă în fiecare sâmbătă seara, precis ca un ceas.

Inima Louisei începu să bată cu putere şi gura i se uscă. „Mi-am petrecut jumătate din tinereţe într-un bordel”. Şi, înainte de moartea tatălui său, Simon purta titlul inferior de marchizul de Goring.

— Eşti sigură că este el?

— A crescut şi e om în toată firea acum, dar l-aş recunoaşte oriunde. E singurul marchiz pe care l-am cunoscut vreodată. Sărmanul, bunicul lui se purta ca un

nemernic de fiecare dată când îl aducea pe tânăr acolo. Îl obliga să vină.

— Bunicul? O durere ascuţită se cuibări în pieptul Louisei. Bunicul lui îl aducea?

— A început să-l ducă acolo când băiatul avea paisprezece ani. Bunicul lui era bărbatul despre care ţi-am povestit, îţi aminteşti? Contele care a devenit protectorul meu pentru câteva luni?

Louisa abia dacă mai putea să respire, cu mintea invadată de o mie de gânduri.

— Nu mi-ai spus niciodată numele lui.

Betsy se încruntă.

— Nu, şi nu cred că trebuia să menţionez că-l cunosc şi pe Lord Goring. Am fost atât de surprinsă să-l văd… Ea se opri. Şşşttt, se apropie.

Doamne sfinte, şi încă nu îi spusese lui Betsy că Simon era soţul ei.

— Hmm, Betsy…

— Cum se simte proaspăta mamă?

Vocea lui Simon răsună în spatele ei. Când ea se întoarse, privirea lui era concentrată mai degrabă pe ea decât pe Betsy.

— Este bine – şi copilul la fel, spuse Louisa, apoi adăugă repede: Doamnă Mickle, acesta este soţul meu, ducele de Foxmoor.

Auzi suspinul lui Betsy, dar nu se uită la ea, căci îşi dori să vadă reacţia lui Simon.

— Asistenta m-a rugat să vă informez, doamnă Mickle, că soţul dumneavoastră doarme. El îşi îndreptă privirea spre chipul lui Betsy. Şi n-a vrut să-l trezească… Betsy?

El încremeni, şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Nu exista nici o îndoială. Se cunoşteau. Şi probabil în sens biblic. Dar valul de gelozie care o cuprinse pe Louisa era nimic în comparaţie cu tristeţea pe care o simţea la gândul că Simon fusese obligat de bunicul lui să meargă într-un bordel, la paisprezece ani. Mai ales după cât arăta de îngrozit, de parcă ar fi întâlnit un prieten din copilărie

apărut din neant ca să povestească despre metehnele lui stânjenitoare de băiat. Dar îşi reveni repede, schiţând spre Betsy o plecăciune rapidă.

— Ăsta este numele tău, nu? Betsy? Sunt sigur că soţia mea trebuie să-l fi menţionat mai devreme. Acum se fâstâcea – şi Simon nu se fâstâcea niciodată. Îmi cer iertare că vorbesc atât de familiar deşi abia ne-am cunoscut, dar, după cum mi te-a descris, mă simt de parcă te-aş cunoaşte deja.

— Mu… mulţumesc, Excelenţă, bâigui Betsy.

Simţindu-se vinovată că nu o pusese în gardă pe Betsy, Louisa o apucă de mână şi o strânse în semn de avertizare. Nu voia ca Simon să ştie ce îi spusese ea – cel puţin nu până când Louisa nu afla mai multe. Nu avea rost să-i pună pe amândoi într-o situaţie stânjenitoare.

— Naşterea a decurs minunat, spuse Louisa repede, ca să acopere tăcerea. Doctorul a adus copilul pe lume cu o viteză uimitoare, şi aici avem… o fetiţă drăgălaşă foc.

— Bine, bine, spuse Simon încordat. El îşi puse mâna pe umărul Louisei. Deci eşti gata să plecăm?

— Încă nu, spuse Louisa. Când degetele lui se înfipseră în umărul ei, Louisa se prefăcu a nu observa, schiţând un zâmbet hotărât. M-am gândit să mai rămân puţin cu Betsy, ca să o ajut cu copilul. Şi tu nu trebuie să ajungi oricum la sesiunile parlamentare?

— Şi cum te întorci acasă? întrebă el, cu o urmă de panică în privire.

— Doamna Harris este încă aici, nu-i aşa? Şi sunt sigură că mă aşteaptă să mă ducă la reşedinţa Foxmoor.

— Da, dar…

— Fugi, Simon. O să fiu bine.

El îşi plimbă privirea de la Louisa la Betsy şi înapoi la Louisa, vizibil neliniştit. Era ciudat, fiindcă îi spusese deja că fusese într-un bordel în tinereţe, aşa că nu avea de ce să-şi facă atâtea griji că ea se întâlnise cu o femeie de acolo.

Dacă nu cumva ea însemnase mai mult pentru el.

Nu, nu putea să suporte un asemenea gând. Dar avea să afle. Oh, da, cu siguranţă avea să afle.

— Soţia ta are dreptate, Excelenţă. Vocea lui Betsy era uimitor de calmă. Îşi legăna copilul. O să fie bine aici, cu mine. Este prietena mea. N-aş permite niciodată să i se întâmple vreun rău.

— Mulţumesc, spuse el cu voce goală. El întâlni privirea Louisei, neliniştea licărind în ochii lui. Să nu stai mult, scumpo. Sesiunea probabil nu se va întinde până târziu.

Ea încuviinţă din cap înainte de a-l îndemna să plece. De îndată ce el se depărtă, ea se întoarse spre Betsy, dornică să-şi primească răspunsurile.

Betsy îşi ţinea în braţe copilul aproape de dormit.

— Am făcut o greşeală, mormăi ea. L-am confundat. Nu era el. Iartă-mă, nu era el.

— Nu fi absurdă, spuse ea. Ştiu că el a fost. Şi nu doar ca urmare a spuselor tale.

Betsy dădu să nege.

— Nu ştiu ce mi-a venit să spun asemenea minciună. Soţul tău nu e omul…

— La naiba, ascultă-mă! Este în regulă… Ştiam deja despre bordel!

Betsy înalţă deodată capul.

— Ce?

— Adică, ştiam că Simon s-a dus la un bordel în tinereţe. Aruncă o privire furişă spre ceilalţi pacienţi, apoi îşi coborî vocea. Mi-a spus chiar el.

Ochii proaspetei mame păreau uriaşi pe fata ei.

— Ba, mai mult, ştiu că… i-a făcut ceva. Îşi urăşte bunicul, dar nu ştiu de ce şi acum îmi spui că acesta îl ducea la un bordel. Ea o strânse de braţ pe Betsy. Trebuie să-mi spui ce i-a făcut contele.

— Întreabă-l pe soţul tău, spuse Betsy.

— L-am întrebat deja. Nu vrea să-mi spună. Înghiţi în sec. Şi, dacă tu nu-mi spui, îmi imaginez că bunicul lui i-a făcut ceva groaznic şi pervers, aşa cum fac bărbaţii aia îngrozitori despre care aud de la condamnate, bărbaţii care ating copii…

— Nu, nu, nimic de genul ăsta! Betsy păru şovăitoare,

apoi recunoscu: Păi, mie mi s-a părut îngrozitor, dar nu era ceva pervers.

— Deci nu a pus mâna pe el.

Faţa ei se întunecă.

— Ei bine, îl bătea din când în când – îngrozitor. Dar rănile mai dureroase erau aici. Arătă spre piept. Înăuntru. Unde nu vede nimeni.

— Cu excepţia ta, şopti Louisa.

Betsy păli.

— N-a fost aşa între mine şi soţul tău, jur.

— Vrei să spui că n-ai împărţit patul cu el? întrebă ea sarcastic.

— Adică… nu i-a păsat de mine… adică, i-a păsat, dar… Scoase un oftat prelung. Pentru băiat, eu eram mai mult… cineva cu care să vorbească. Ştii? Ea înghiţi în sec şi îşi privi copila. Sărmanul, mama lui era rece ca gheaţa, iar tatăl lui era mereu pe la jocurile de noroc, iar bunicul lui…

— Îşi ademenea nepotul spre desfrânare.

— Ademenea? Betsy scoase un râset răguşit. Departe de asta. Aplecându-se mai aproape, Betsy şopti: Lord Monteith îi spunea „pregătire”, chiar aşa. Susţinea că băiatul trebuia să înveţe că „târfele sunt pentru împerecheat şi doamnele pentru măritat”.

— Sigur este o lecţie pe care majoritatea lorzilor o învaţă de unii singuri, spuse Louisa tăios. Nu înţeleg de ce simţea nevoia să…

— L-am întrebat pe Lord Monteith despre asta după ce am devenit amanta lui. A spus că unul dintre fiii lui s-a însurat cu cineva mult sub statutul lui pentru că „şi-a ascultat mădularul” şi a vrut să se asigure că nepotul lui nu avea să facă acelaşi lucru.

Louisa nu ştia dacă să se bucure de dovada că unchiul lui Simon se căsătorise într-adevăr cu acea indiancă sau să deteste faptul că acea căsnicie îi provocase atât de multă durere lui Simon. Betsy netezi părul bebeluşului cu o mângâiere maternă.

— Aşa că s-a apucat să-l înveţe pe băiat că un bărbat trebuie să-şi stăpânească nevoile. Că nu trebuie să-i pese

de femeile cu care se culcă – niciodată. Că femeile, oricât ar fi de frumoase, talentate sau atrăgătoare, se pot schimba.

Louisa se uită uluită la ea.

— Cum Dumnezeu l-a învăţat aşa ceva?

Uitându-se la Mary Grace, Betsy murmură:

— Nu sunt sigură că ar trebui să-ţi spun. Dacă soţul tău află că ţi-am zis, ce o să se întâmple cu mine? Viaţa sărmanului meu Jim e şi aşa destul de grea fără să mai avem şi un duce ca duşman.

— Simon nu ţi-ar face niciodată rău…

— Ar putea, după ce i-am făcut. Mai ales dacă vorbele mele o rănesc pe femeia pe care o iubeşte.

Simţind un junghi de durere, Louisa coborî privirea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Simon nu s-a căsătorit cu mine din iubire… S-a căsătorit cu mine pentru că… Nu, nu putea să-i spună femeii de ce se căsătoriseră – era prea umilitor. A fost mai degrabă interes decât iubire.

— O fi, dar asta nu schimbă faptul că acum te iubeşte. Mi-am dat seama după felul în care s-a uitat la tine.

Inima Louisei mai că-i sări din piept.

— Te asigur, simte afecţiune, dar…

— Eu am văzut iubire, nu simplă afecţiune. Şi ar trebui să ştiu, pentru că aşa se uită la mine dragul meu Jim.

Betsy o apucă de mână.

— Tu îl iubeşti, nu-i aşa?

Louisa rămase fără suflare. Îl iubea? De aceea inima îi creştea la simplul gândul că poate el chiar o iubea? De aia fusese aşa rănită când aflase că el conspirase cu tatăl ei? De aceea era brusc dispusă să rişte orice, chiar moartea, ca să-i poarte copilul în pântece? O lacrimă i se prelinse pe obraz. Doamne, se îndrăgostise de Simon. Din nou. După ce încercase din răsputeri să nu permită aşa ceva.

Totuşi, să îl iubească pe Simon era chiar atât de rău? Se dovedise a fi un soţ mult mai îngăduitor decât se temuse ea, şi, dacă nu ar fi fost temperamentul lui imprevizibil, ar fi zis că aveau o căsnicie minunată. Mai ales acum, că decisese să-i ofere un copil. Dar, înainte să o facă,

trebuia să ştie ce îl bântuia, ce îl împiedica să recunoască faptul că o iubea. Dacă într-adevăr o iubea.

— Chiar îmi iubesc soţul, spuse Louisa. Şi tocmai de aceea trebuie să-mi spui totul. O tristeţe teribilă îl roade, e copleşit de stări întunecate şi uneori înghiţit de mânie. Cum îl pot ajuta dacă nu ştiu ce are?

Betsy scoase un oftat obosit, apoi încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Dacă este cineva care poate să-l ajute, tu eşti aceea. Şi, după cruzimile pe care le-a avut de îndurat din partea contelui, soţul tău chiar merită un pic de fericire.

Capitolul 24

Dragă Charlotte,

Ştii că nu pot să-ţi povestesc despre situaţia mea, căci risc să-mi pierd anonimatul Dar fii sigură că sunt destul de familiar cu căile femeilor de a-şi forma impresii despre cum ar trebui să fie stăpânite.

Prietenul tău,

Michael

Simon nu se putu concentra la parlament. Continua să le vadă pe Betsy şi pe soţia lui împreună, închipuindu-şi ce ar fi putut să-i spună femeia aceea. Şi el care se gândise că nu trebuia să-şi facă griji decât pentru reacţia Louisei la chinurile naşterii. În mod evident, nu acesta era motivul de îngrijorare… Louisa părea chiar împăcată cu ideea de naştere atunci când o văzuse.

Dar cine ştia cum avea să se simtă dacă Betsy îi dezvăluia detaliile sordide ale „pregătirii” la care-l supusese bunicul Monteith? I se făcea rău numai când se gândea. Doamne, dacă şi-ar fi dat seama că era vorba despre Betsy a bunicului, nu i-ar fi permis niciodată Louisei să intre acolo.

Totuşi, Betsy avea acum un soţ şi o fetiţă. Poate că nu era mai dornică decât el să discute despre trecut. Şi, ca femeie de moravuri uşoare, Betsy fusese discretă. Şi nu avea nimic de câştigat dacă îi spunea totul Louisei. Trebuia să ştie că el nu avea să îngăduie să-i supere soţia. Dintr-odată, Lord Trusbut apăru şi se aşeză lângă el, smulgându-l din gândurile lui pline de îngrijorare.

— Ai auzit că parlamentarii se gândesc să creeze un comitet ca să scrie o lege a închisorilor? murmură baronul.

Simon se îndreptă de spate.

— Serios?

— Soţia ta ar trebui să fie mulţumită, continuă Trusbut. Şi, chiar dacă Camera Comunelor votează împotrivă, cu ocazia alegerilor care bat la uşă, lucrurile ar putea să se schimbe. Un nou parlamentar ar putea să încline balanţa.

Ceea ce era exact lucrul la care spera Louisa. Simon îl privi pe Trusbut atent.

— Cum ţi se pare ideea unei Legi a închisorilor?

— Probabil la fel ca ţie… Era timpul. Ai văzut ce-au făcut soţiile noastre şi membrele quaker la Newgate. Este uluitor. Se lăsă pe spate pe băncuţă. Şi, dacă voluntarele pot face atât de multe, gândeşte-te ce ar putea face un sistem instituţional al închisorilor finanţat de guvern.

Simon se uită ţintă la Trusbut. Omul acesta fusese dintotdeauna un gânditor independent… inteligent şi competent, dar fără stăpân în politică. El vota conform propriilor principii. Simon îl admira pentru asta. Poate că era timpul să înceapă să se asocieze cu oameni ca Trusbut şi Fielden şi chiar Draker, pentru ca, atunci când avea să se despartă de Sidmouth şi de acoliţii lui, să aibă aliaţi care să îl aştepte cu braţele deschise. Bărbaţi de caracter. Bărbaţi hotărâţi.

Bărbaţi rezonabili, care nu vedeau ororile Revoluţiei Franceze la fiecare colţ.

— Trusbut, mi te alături la o băutură mâine-seară la White’s? Eşti membru, nu-i aşa?

— Şi la Brook’s, spuse Trusbut, părând oarecum

surprins de invitaţie. Am putea chiar diseară, dacă vrei.

— În seara asta, am o întâlnire. Simon nu se ducea nicăieri până nu afla ce îi spusese Betsy soţiei lui. Dar m-aş bucura să ne întâlnim mâine-seară, după ce se termină sesiunea parlamentară.

— Aş fi onorat, răspunse Trusbut cu o încuviinţare scurtă din cap.

Schimbul de replici schimbă starea de spirit a lui Simon, lăsându-l să participe activ la discuţiile de pe ordinea de zi şi să îşi mai distragă atenţia, măcar pentru o vreme, de la grijile legate de Louisa şi de Betsy.

Ce bine era să simtă că mergea înainte. Până acum, se simţise legat de mâini şi de picioare, aşteptând ca regele să-şi îndeplinească partea de înţelegere. Dar, pe măsură ce chestiunea aceasta devenea tot mai nesigură cu fiecare zi care trecea, Simon începuse să se simtă neliniştit. Voia să facă ceva, un pas oricât de mic. Ce făcea acum părea bine. Din păcate, el nu reuşi să se bucure pentru mult timp. De îndată ce se încheie sesiunea, Sidmouth şi Castlereagh îl încolţiră pe coridoarele palatului Westminster. Sidmouth nu pierdu vremea şi trecu direct la subiect.

— Se zvoneşte că grupul soţiei tale are de gând să-l sprijine pe Charles Godwin în încercarea lui de a fi ales.

— Este mai mult decât neadevărat, răbufni Simon.

— Informaţia a venit de la Godwin însuşi.

— Atunci, este un mincinos. Simon nu era surprins; probabil că Godwin se gândea să forţeze mâna celor din Societatea Doamnelor din Londra răspândind un asemenea zvon. Probabil îşi dăduse seama că întrevederea mersese prost.

— Deci soţia ta nu l-a invitat la o discuţie, ca pe un potenţial candidat?

Simon scrâşni din dinţii. La naiba cu nemernicul de Godwin! Simon avea să-i sucească gâtul îndată ce dădea ochii cu el.

— De fapt, ba da. Şi, chiar dacă doamnele nu l-au informat încă, au hotărât să nu-l susţină.

— Dar au în minte un alt candidat.

Simon şovăi. Nu era sigur dacă avea dreptul să spună. Pe de altă parte, Societatea Doamnelor din Londra avea să-şi anunţe cât de curând candidatul. Secretul nu mai putea fi păstrat pentru mult timp.

În plus, Sidmouth nu avea cum să nu fie de acord cu Fielden.

— Da, au. Candidatul pe care l-au ales este raţional, pragmatic…

— Şi inacceptabil.

Simon miji ochii.

— Nu ştii cine este.

— Nici nu trebuie. Sidmouth se uită la Castlereagh, apoi îşi îndreptă spatele. Doamnele cu pricina sunt hotărâte să se amestece în chestiuni care le depăşesc atribuţiile. Orice candidat ar alege, este sigur că o să deterioreze însăşi structura societăţii englezeşti.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu…

— Trebuia să le determini să renunţe la ambiţia de a se implica în politică. Regele ne-a asigurat că o s-o faci.

Simon se enervă.

— Regele mi-a făcut şi mie anumite promisiuni, pe care nu le-a respectat. Aşa că poate ar trebui să vă îndreptaţi plângerile spre el.

Când se întoarse, Sidmouth spuse:

— Dacă vrei să-l înlocuieşti pe Liverpool ca prim-ministru, nu Maiestatea Sa este persoana cu care ar trebui să negociezi.

Simon încremeni.

— Ce te face să crezi că vreau să-l înlocuiesc pe Liverpool?

— Asta a fost dintotdeauna ambiţia ta, nu? Să fii prim-ministru?

Întorcându-se cu faţa spre ei, se chinui să zâmbească. „Ai grijă, omule. Nu ştii ce le-a spus regele”.

— Am ambiţiile mele. Dar sunt tânăr. Am o grămadă de timp.

Sidmouth scoase un râset batjocoritor.

— Ca majoritatea tinerilor, nu prea ai răbdare.

Înţelegem asta. Suntem pregătiţi să-ţi oferim ceea ce îţi doreşti, de îndată ce îţi doreşti.

— Oh?

Nu voia să aibă de-a face cu Sidmouth. Însă, până acum, regele nu îi sprijinise nicicum planurile, şi Simon începea să se teamă că nici nu avea să o facă vreodată.

— În mod stupid, Liverpool crede că poate rezolva problema asta cu St. Peter’s Field. Dar cineva trebuie să fie sacrificat ca să împaci mulţimea, şi el este alegerea logică. Suntem dispuşi să facem presiuni pentru o schimbare… atâta timp cât conservatorii rămân la putere.

— Desigur.

— Şi noi ne păstrăm propriile poziţii.

Simon se încordă. Nu avea de gând să îl includă pe Sidmouth în cabinetul lui, lucru de care Sidmouth îşi dăduse, probabil, seama. Alegerea lui Simon ar fi fost Robert Peel. Dar, cum regele părea absent în ultima vreme, se prea putea să nu aibă de ales. Poate că Sidmouth şi Castlereagh aveau ceva dispute pe plan politic, dar în niciun caz nu erau morţi.

— Înţeleg, spuse el neutru.

— De asemenea, ne-am aştepta ca tu şi soţia ta să nu mai aveţi nicio treabă cu Societatea Doamnelor din Londra.

La naiba! Inspiră profund, ca să liniştească.

— Nu-mi pot da seama de ce ar fi necesar aşa ceva.

— Nu putem să susţinem un prim-ministru care îi permite soţiei să se amestece în politică. Dacă nu poţi să o faci să demisioneze, nu numai că o să susţinem pe altcineva pentru funcţia de prim-ministru, dar o să ne asigurăm că nu o să ai niciodată o şansă reală. Eu şi Castlereagh avem puterea de a face asta, mai ales când parlamentarii sunt atât de neliniştiţi de alegeri şi de posibilitatea ca Godwin să le câştige din cauza susţinerii tale.

— Ţi-am spus că nici eu, nici grupul soţiei mele nu-l susţinem pe Godw…

— Ah, dar majoritatea oamenilor nu ştiu asta. Şi, până când informaţiile o să fie transmise şi confirmate, putem

face astfel încât şansele tale la Camera Comunelor să fie atât de afectate, încât nimeni nu o să îndrăznească vreodată să-ţi ofere o poziţie de putere.

Era o ameninţare clară. Dacă o lăsa pe Louisa să sprijine Societatea Doamnelor din Londra, cariera lui politică se încheia. Şi încă nu avea susţinătorii cu care să combată aşa ceva.

— Nu este vorba doar despre asta, spuse el cu voce scăzută. Aceste femei au tot dreptul să facă presiuni pentru reformă, tot dreptul să susţină un candidat rezonabil.

— Şi noi avem tot dreptul să alegem cine îl înlocuieşte pe Liverpool, nu-i aşa?

— Regele nu o să permită niciodată aşa ceva, spuse el.

— Regele ştie că purtăm această conversaţie. Spune că n-ai făcut ce spera cu fiica lui. Prin urmare, acum este rândul nostru să te convingem.

Simon păli. Nu ar fi trebuit să aibă încredere în Maiestatea Sa. Omul acela era în stare să-şi vândă propria mamă ca să-i împace pe miniştri. Nu conta că poporul lui suferea din cauza acelor idioţi nenorociţi; regele îşi dorea numai pace şi linişte, indiferent de cum erau ele obţinute. Şi să-şi petreacă timpul bucurându-se de plăcerile lui. Oare Simon era altfel? Pentru că nu voia ca Louisa să-l urască şi să-i refuze patul ei, era dispus să capituleze în faţa grupului ei, cu riscul propriei cariere. Chiar dacă ştia că să devină el prim-ministru era un lucru mai bun pentru ţară… pentru cauza ei… pe termen lung. Bunicul Monteith avea dreptate. Simon era sclavul propriilor pasiuni. Dar gata.

— Foarte bine, spuse el, deşi detesta ideea de a ceda în faţa şantajului. O să mă asigur că soţia mea demisionează din Societatea Doamnelor din Londra. Dar înţelegeţi că nu pot să fac nimic în privinţa surorii mele şi a prietenelor ei…

— Nu ne-am aştepta la asta. Doar întrerupe legăturile, şi o să fim mulţumiţi. Asta a fost, la urma urmei, ceea ce ai promis să faci de la bun început.

Adevărat. Dar fusese înainte să afle cât de demnă era

cauza Louisei. Înainte să vadă că ea şi doamnele ei erau femei foarte inteligente, la fel de capabile ca orice bărbat de o implicare rezonabilă în politică. „Nu te gândi la asta. Celelalte vor avea totuşi şansa lor. Tot ce faci este să o scoţi pe Louisa din joc”. Lucru pe care l-ar fi făcut şi ea de îndată ce rămânea însărcinată. Atunci, de ce capitularea în faţa cerinţelor lui Sidmouth părea o trădare nu numai a idealurilor ei, ci şi ale lui? Nu conta. Politica era o afacere urâtă, şi venise vremea ca şi soţia lui să afle lucrul acela. Şi, oricât de mult detesta să fie el cel care să o înveţe lecţia aceea, nu avea de ales.

*

Louisa se trezi după ora două dimineaţa în dormitorul principal de la reşedinţa Foxmoor, cu cartea încă sprijinită pe piept şi lumânarea arsă aproape complet. Nici urmă de Simon. Încă nu se întorsese de la parlament. Uneori, sesiunile se terminau târziu, dar *atât* târziu? Chiar şi sărmanul Raji, pe care îl adusese cu ea ca să-i ţină companie, moţăia pe perna lui Simon.

Încercând să nu trezească maimuţa – sau să-şi facă griji despre locul în care putea să fie soţul ei –, îşi puse halatul şi coborî la parter. Nu reuşea să doarmă acum. Aşa că, dacă tot era trează, putea să mai caute prin scrisori.

Ea şi Simon aproape terminaseră corespondenţa bunicului lui. Avocatul lui Simon trimisese un bileţel prin care le spunea că descoperise în seiful familiei o cutie cu scrisorile bunicii lui, însă Simon era sceptic cu privire la utilitatea lor. Se gândea că bunicul nu i-ar fi permis niciodată soţiei lui să păstreze ceva atât de primejdios. Potrivit lui Simon, Lord Monteith îşi ţinuse soţia cu fermitate sub papuc. Ceea ce nu o surprindea pe Louisa, având în vedere cele spuse de Betsy despre acest lord şi tacticile lui.

Încă simţea ca o gheară în capul pieptului – furia şi groaza care o copleşiseră după ce Betsy îi dezvăluise metodele crunte pe care bunicul lui Simon le folosise ca să-l înveţe „că un bărbat trebuie să-şi ţină sub control nevoile”.

Că femeile „sunt uşor de schimbat”.

Ce persoană îngrozitoare! Nu era de mirare că Simon îl ura.

Dar trebuia oare să-i spună lui Simon că ştia adevărul despre conte? Nu. Simon era mândru şi, în mod evident, umilit de metodele crude ale bunicului lui. Altfel, i-ar fi povestit deja tot ce îndurase.

Ea nu voia să-l facă să se simtă stânjenit. Voia să-l vindece, să-i arate că dragostea nu era o slăbiciune care trebuia evitată. Din ce spusese Betsy şi din lucrurile zise de el, părea să creadă că era incapabil de dragoste. Dar ea nu credea aşa ceva. Văzuse bunătatea lui Simon, îngăduinţa lui. Putea să simtă o mulţime de lucruri dacă îşi permitea să le simtă.

Dar avea să fie nevoie de răbdare şi de dragoste ca să anuleze răul făcut inimii lui de bunicul său. Un lucru pe care îl învăţase din activitatea ei de la Newgate era că sufletele rănite reacţionau cel mai bine la bunătate şi încredere. Femeile de la Newgate înfloriseră pentru că ea şi doamna Fry le spuseseră: „Avem încredere că puteţi, că sunteţi în stare să deveniţi mai bune. Vrem să vă ajutăm să reuşiţi”.

Trebuia să-şi arate încrederea în soţul ei. Făcuse deja primul pas când renunţase la bureţei. Venise vremea să lase frica în urmă, pentru ca el să poată să-şi lase trecutul în urmă. Intră în biroul lui Simon, apoi se opri brusc. Soţul ei era lungit în fotoliul din spatele biroului, adormit. Haina îi era atârnată pe un scaun, vesta strânsă cu grijă pe birou, iar lavaliera atârna de glob.

Un zâmbet îi arcui buzele. Sărmanul, dragul Simon. Probabil se întorsese târziu acasă, o găsise dormind şi hotărâse să mai caute prin scrisori. Ocolind biroul, o luă pe cea care îi rămăsese în mână. Fu de ajuns pentru ca el să se trezească şi să tresară speriat.

— Mama naibii, ce… Se opri când o văzu acolo, în cămaşă de noapte şi halat. O neîncredere ciudată îi traversă trăsăturile, înainte să-şi arunce privirea spre birou şi să mai ia o scrisoare. Eu… hmm… mai lucram puţin înainte să urc.

— Este ora două dimineaţa, dragul meu. Cred că poţi să te odihneşti acum.

— Cum de eşti trează? întrebă el.

Zâmbetul ei şovăi. Deci nu o găsise adormită. Intrase în casă şi se dusese direct în birou. Ea înghiţi în sec. Probabil nu era ceva neobişnuit pentru un bărbat ca el, nu-i aşa? Totuşi, nu o mai făcuse înainte. Chiar şi în nopţile în care hotăra să stea să lucreze până târziu, urca mai întâi, ca să-i spună.

— Eu şi Raji am adormit aşteptându-te, îi explică ea. Când m-am trezit şi am văzut că nu erai acasă, am coborât.

— N-am vrut să te îngrijorezi, spuse el, apoi adăugă, pe un ton mai distant: M-am dus la club. Bărbaţii fac asta, ştii şi tu. Rămân până târziu la cluburile lor. Băutură. Jocuri de noroc.

Totuşi, el nu mirosea a băutură.

Nu, o respingea. Iar ea bănuia că ştia şi de ce: pentru că îi era frică de ceea ce aflase ea în după-amiaza aceea despre trecutul lui. Se temea că asta avea să afecteze ceea ce simţea Louisa pentru el. Aşa că ea trebuia să-i demonstreze că nimic nu putea să îi schimbe aceste sentimente.

— Deci ai avut o noapte foarte aglomerată, nu-i aşa? spuse ea veselă şi se aplecă să-l ia de mână. Cu atât mai mult ai motive ca să vii sus şi să dormi.

El trase brusc aer în piept, apoi îi prinse mâna strâns, oprind-o pe loc. Când ea se uită la el, Simon îi întâlni privirea cu o privire somnoroasă, apoi îi lipi mâna de vintrea lui. Numaidecât, carnea zvâcni sub degetele ei.

— Nu de somn am eu nevoie, mormăi el, privind-o cu o intensitate aproape febrilă.

Ea cunoştea prea bine acea dorinţă. O simţea de fiecare dată când era încordat sau tulburat, şi apărea, inevitabil, înainte de o partidă rapidă şi înflăcărată de dragoste feroce care îi cuprindea în braţele pasiunii pe amândoi şi îi permitea lui să doarmă.

Ea nu pusese niciodată acest lucru sub semnul întrebării, dar numai pentru că nu ştiuse despre

„pregătirea” brutală a bunicului lui. Acum, ştia şi se întrebă dacă ceea ce îşi dorea cu adevărat nu era ceva ce nu îndrăznea să ceară. Apropiere. Afecţiune.

Ceea ce probabil credea că putea obţine numai dacă făcea dragoste cu ea.

„Contele avea multe reguli pe care să le respectăm cu el”, îi spusese Betsy. „Nu trebuia să vorbim niciodată cu băiatul. Şi, dacă el ne vorbea, trebuia să-i raportăm fiecare cuvânt bunicului lui. Orice altceva în afară de «fă asta, fă aia» însemna că primea o bătaie zdravănă. El a învăţat să nu spună nimic nebunesc sau sentimental. A învăţat să nu ceară nimic, ci doar să-şi revendice plăcerea”.

Încet, el îşi mângâie cu mâna ei mădularul excitat.

— De satisfacţie am eu nevoie. Cu cealaltă mână, trase de cordonul halatului ei, apoi îi scoase halatul ca să rămână numai în cămaşă de noapte.

Sfârcurile i se întăriră sub privirea lui înfometată. Dădu nişte scrisori deoparte, apoi îi porunci:

— Pe birou! Urcă-te pe birou!

Chiar dacă rostea adesea asemenea porunci, de data asta, ea fu traversată de un fior. Pentru că acum ştia de ce. Dar, acum, ea avea să-i ofere şi ceea ce el nu îndrăznea să ceară.

— Sus pe birou, Louisa, repetă Simon.

— Nu.

El clipi.

— Poftim?

„Numai anumite poziţii erau permise”.

Louisa îi ceruse lui Betsy să-i explice ce însemna acel lucru. Atunci, îşi dăduse seama că Simon făcea dragoste doar în poziţii în care deţinea controlul. Şi că există alte poziţii pe care ar fi putut să le folosească, dar nu o făcea. Louisa fusese doar prea puţin experimentată ca să îşi dea seama.

— Vreau să încerc altceva, spuse Louisa, hotărâtă să-i erodeze „pregătirea” în orice mod putea. Aplecându-se, îi descheie pantalonii, apoi izmenele, iar erecţia lui se dezvălui, eliberată. Ea îşi saltă cămaşa de noapte şi îl

încălecă.

— De unde ai aflat despre asta? întrebă el cu răsuflarea întretăiată, chiar când îşi aşeza mâinile pe şoldurile ei.

— Dintr-o carte de la magazinul din Spitalfields de unde mi-am luat bureţeii, minţi ea. Părea interesant.

Alunecând peste picioarele lui până când feminitatea ei îi cuprinse mădularul rigid, ea îşi ţinu răsuflarea, de teama reacţiei lui.

El doar gemu.

— Niciodată nu încetezi să mă uimeşti, scumpo.

Ea se simţi uşurată în faţa capitulării lui.

— Îmi dau silinţa. Se aplecă înainte ca să-şi treacă buzele peste părul lui răvăşit şi fruntea frumoasă şi lată. La ce altceva te poţi aştepta de la Cleopatra?

— Mai puţină vorbă, mai multă seducţie, mormăi el, împingându-şi mădularul gros spre ea.

Dădu să-i cuprindă sânii, dar ea îi îndepărtă mâinile.

— Aş prefera să mă joc cu tine mai întâi.

Îi scoase bretelele şi le aruncă deoparte, apoi îi descheie cămaşa şi o scoase de pe el.

„Jocul” fusese un alt tabu al bunicului său în casa de toleranţă. Femeile trebuiau să fie simple instrumente pentru nevoile lui Simon. Orice avea de-a face cu afecţiunea sau bunătatea era interzis. Inclusiv măgulirea, din moment ce femeile nu aveau voie să îi vorbească.

— Îmi place să-ţi ating corpul, Simon. Louisa îşi trecu degetele peste pieptul lui frumos şi lat. Este atât de bine făcut, exact ca sculpturile extraordinare pe care le ciopleşti. Cu un zâmbet sfios, îi tachină un sfârc. Şi mai este şi distractiv să mă joc cu el.

— Louisa… spuse el cu răsuflarea întretăiată, sprijinindu-şi capul pe scaun. Oh, Doamne, nu mă tachina… Te vreau… prea tare în seara asta.

— Doar în seara asta?

Se uită la ea cu o expresie ciudat de nedumerită.

— Bineînţeles că nu.

Tulburată, pentru o fracţiune de secundă, de reacţia

lui, îi îndrumă mâinile pe sub cămaşa de noapte, spre sânii ei.

— Îmi place la nebunie felul în care mă atingi, îi şopti ea. Felul în care mă faci să mă simt.

— Da?

El o mângâie, cu ochii plini de atâta dorinţă, încât ea simţi un junghi în inimă.

— Îmi place cum te uiţi la mine, continuă ea, hotărâtă ca tot ce se petrecea acum între ei să fie mai mult decât o simplă împreunare. Mă face să simt cât de mult îţi pasă de mine. Îmi dă fiori.

— Pot să mă gândesc la modalităţi mai bune de a-ţi da fiori. O mângâie cu erecţia lui. Şi nu te-ai jucat destul, scumpo?

Ea îşi înăbuşi un protest.

— Da, bănuiesc, spuse ea, amintindu-şi că schimbarea obiceiurilor lui nu se putea face peste noapte. Şi probabil că Simon nu avea să renunţe niciodată la dorinţa de a deţine controlul atunci când făceau dragoste. Dar măcar era un început.

Ridicându-şi genunchii, se lăsă pătrunsă de el, încântată de fiorul care îl cutremură. Dar, când el se apăsă înăuntrul ei atât de tare încât practic o ridică din poala lui, îi spuse:

— Aşteaptă. Vreau să deţin şi eu controlul măcar o dată.

Ochii lui se aprinseră.

— Întotdeauna vrei să deţii controlul, tu cu Doamnele tale din Londra şi cu bureţeii tăi…

— Nici un bureţel. Schiţă spre el un zâmbet plin de iubire şi se mişcă în poala lui. I-am aruncat pe toţi după ce am ajuns acasă astă-seară.

El clipi.

— Serios?

— Vreau copilul tău – copilul nostru. Când ochii lui se aprinseră la auzul acelei veşti, ea se ridică, apoi coborî pe el cu o lentoare ucigătoare. Experienţa de azi m-a făcut să văd că naşterea are şi recompense, şi riscuri. Şi să port

copilul tău este o recompensă căreia nu mă mai pot împotrivi.

Apoi îl sărută, iar sărutul deveni numaidecât sălbatic şi nebunesc, numai limbă, dinţi şi pasiune nestăpânită.

Atât de nestăpânită, încât avu nevoie de câteva minute ca să-şi dea seama că el preluase controlul şi o penetra în mişcări scurte şi rapide. Îşi despărţi gura de a lui.

— Stai nemişcat, pentru numele lui Dumnezeu! Este rândul meu să fac dragoste cu tine. Ochii lui străluciră, în timp ce ea se ridică prea sus pentru ca el să se mai împingă înăuntrul ei. S-ar putea chiar să-ţi placă, să ştii.

— Eşti prea lentă, murmură el.

Se coborî apăsat pe el, apoi repetă iute mişcarea.

— Este mai bine?

— Da. Tremurând de efortul de a nu o penetra, îi dezmierdă cu nasul sânii prin cămaşa de noapte. Dar ar fi şi mai bine dacă… ţi-ai scoate cămaşa de noapte.

Încântată că nu îi poruncise să o facă, ea se supuse. Dar poate că poruncile nu erau o idee atât de rea, dat fiind ce îi spusese Betsy. Îşi împinse sânii spre el.

— Suge, Simon, îi porunci ea, apoi nu putu să nu adauge: Te rog.

Nu doar că gura lui îi cuprinse sfârcul cu o febrilitate nemaiîntâlnită, dar mădularul lui părea să se întărească şi să se facă tot mai mare înăuntrul ei. Faptul că ea preluase controlul îl excita. Poate că mai exista o speranţă pentru el.

— Este atât de bine, da, şopti ea, dorind să-l răsplătească. Îmi place la nebunie când faci asta.

Spusele ei atraseră o frenezie de mângâieri şi săruturi, unul mai delicios decât altul. Ea îşi înteţi ritmul până el ajunse să geamă gutural, cu degetele îngropate în mijlocul ei, cu gura frenetica pe sânii ei.

— Atinge-mă… acolo jos… îl imploră ea, aşa cum numai tu ştii să faci…

— Aşa?

El îşi apăsă degetul chiar acolo unde îşi dorea ea. Ea tresări.

— Da, da… oh, Doamne… exact aşa.

— Asta îţi place, nu-i aşa? întrebă el, corpul lui mişcându-se în tandem cu al ei, obligând-o să se ridice în smuciri violente, apoi să coboare pe el iar şi iar.

Plăcerea o cutremura acum, asemenea unui echipaj de cai ce se îndrepta tunător spre marginea prăpastiei, mai aproape, tot mai aproape, în timp ce îl călărea ca o desfrânată, împreunându-se cu el, delectându-se cu puterea pe care o avea asupra lui, încântată de puterea pe care el o avea asupra ei.

Mâinile lui se strânseră în jurul braţelor ei ca nişte gheare.

— Mă vrei? mârâi el din gât. Deja litania era bine cunoscută, dar nu părea incapabilă să nu-i ofere cuvintele de care părea să aibă atâta nevoie.

— Da, îi şopti ea.

— Spune, îi porunci el. Te vreau, Simon! Îţi aparţin, Simon!

— Te vreau, Simon… îţi aparţin… Simon. Apoi adăugă, intenţionat: Te iubesc… Simon.

Cuvintele scoaseră un urlet de la el, apoi îl aruncară în braţele pasiunii, şi o luă cu el într-o fericire perfectă.

În timp ce se revărsă înăuntrul ei, strângând-o în braţe cu ferocitatea unui cuceritor, ea îi sărută părul, fruntea şi orice alt loc la care ajungea, hotărâtă să-l facă să înţeleagă cât de profunde îi erau sentimentele. Numai după ce încordarea îl părăsi şi fu sigură că putea să o audă şi să priceapă ce îi spunea, ea şopti din nou:

— Te iubesc, Simon.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic, doar gemu şi o strânse mai tare în braţe, buzele lui desenând săruturi peste obrazul, maxilarul şi gâtul ei.

Apoi, el se retrase şi îi aruncă o privire atât de neliniştită, încât ea simţi un gol în stomac. Şi, în clipa aceea, ea îşi dădu seama că se dăduse de gol.

— Acum ştii, nu-i aşa? spuse el gutural. Ţi-a spus.

Capitolul 25

Dragul meu văr,

Acum, mă faci să mă întreb, domnule, cu privire la adevăratul motiv pentru care rămâi anonim. Chiar este pentru că nu vrei să faci rău reputaţiei mele, aşa cum ai susţinut prima dată? Sau o faci din teama de a mă implica? Pentru că te asigur, dragul meu văr, că, dacă ai încerca vreodată să mă stăpâneşti, te-aş face să blestemi ziua în care m-ai cunoscut.

Corespondenta ta înfuriată,

Charlotte

— Ea? se bâlbâi Louisa. Ea cine?

— Betsy, la naiba! O ridică pe Louisa din poală şi o puse deoparte. Apoi, cu spatele la ea, se ridică şi începu să se încheie la izmene şi la pantaloni. Ţi-a povestit despre… bunicul meu şi despre „pregătirea” lui.

— Nu ştiu la ce…

— Nu mă minţi! Se întoarse brusc spre ea, cu faţa cuprinsă de mânie, până când îi văzu chipul marcat de îngrijorare. Apoi, expresia lui se îmblânzi. Hai, scumpa mea, îmi dau seama că ţi-a spus după modul în care te-ai purtat.

— A fost aşa evident? întrebă ea, incapabilă să-şi înlăture durerea din glas, în timp ce îşi trăgea pe ea cămaşa de noapte.

— Nu, spuse el în grabă. Nu până nu mi-ai spus că…

El se opri brusc, dar ea ştia ce voise să spună. „Că mă iubeşti”. Louisa simţi cum se strânse inima în piept.

— Nu contează cum mi-am dat seama. Îşi trecu degetele prin păr. Ideea este că mi-am dat seama. Şi acum, vreau să ştiu exact ce ţi-a spus uşuratica aia.

— Nu-i spune aşa! protestă Louisa. Nu mai este o uşuratică. Şi chiar nu a vrut să-mi spună, îţi jur. Eu am forţat-o.

El râse.

— Ai forţat-o. Cum să nu?! Ce ai făcut? Ai ridicat-o de pe pat şi ai bătut-o mâr?

— Bineînţeles că nu, dar ştii cum sunt când îmi pun ceva în minte. Ea îşi încrucişă braţele la piept, în timp ce se gândea cum să-i explice totul fără să-l facă să fie mai supărat pe Betsy. Eu… hmm… mi-am dat seama că v-aţi recunoscut unul pe altul şi mi-am amintit că ea a lucrat într-o casă de toleranţă. Aşa că i-am cerut să-mi spună cum te-a cunoscut şi… totul a venit de la sine.

— Înţeleg. Strecurându-şi degetele pe sub centura de la pantaloni, el îşi împinse pieptul în faţă, cu o atitudine războinică. Pot să-mi închipui cum a pus problema, cât de deplorabil m-a făcut să par.

— Sigur că nu, spuse Louisa neutră, hotărâtă să nu îşi dezvăluie compasiunea prin voce.

Simon ar fi detestat să fie compătimit.

— Crede-mă, prietenii mei de la Eton ar fi fost înnebuniţi de fericire să fie târâţi într-un bordel din Londra o dată pe săptămână şi să li se ofere toate curvele pe care şi le-ar fi dorit. El începu să se plimbe prin încăpere. Ce băiat nu şi-ar dori un adevărat festin de femei care să facă întocmai ce le porunceşte el?

— Mai puţin, să discute cu el, murmură ea.

El se întoarse şi o fixă cu o privire sumbră.

— Vreau să ştiu fiecare cuvânt blestemat pe care ţi i-a spus, la naiba!

Louisa îi întâlni hotărâtă privirea. „Ascunde-ţi mila”, îşi spuse ea. „Fii scurtă şi la obiect”.

— Mi-a spus că bunicul tău avea reguli pe care tu şi femeile trebuia să le respectaţi. Şi că, dacă nu le respectai, primeai bătaie.

— Nici una mai serioasă decât cele pe care băieţii le primeau în mod obişnuit la Eton, răbufni el.

— Mi-a spus că, dacă femeile încălcau regulile, erau date afară.

Afirmaţia asta îl făcu să tresară.

— Nu cred că ţi-a spus unde… că erau gonite în celălalt bordel, cel în care nu era atât de frumos, unde

clienţii aveau o înclinaţie pentru… practici necuviincioase. Desigur, n-am aflat asta decât după câţiva ani.

— Nu era din vina ta, spuse ea încet.

— La început, n-am observat, continuă el, de parcă ea nu ar fi spus nimic. La început, am crezut că era doar o coincidenţă faptul că femeile care se purtau cel mai frumos cu mine, cele pentru care arătam ceva interes, care nu stăteau ca nişte statui mute în timp ce eu îmi făceam treaba, nu mai erau acolo când veneam a doua oară.

El îşi încleştă pumnii.

— Dar, după câteva vizite, a fost greu să nu observ. El nu le lăsa niciodată să-şi spună numele, dar oricum îmi dădeam seama că erau diferite. Aşa că, atunci când o ceream pe „roşcata frumoasă” sau pe „blonda cu picioarele lungi”, bunicul meu mă bătea de-mi suna apa în cap. Am încetat să mai cer. El râse cu amărăciune. Lecţia era să învăţ să nu-mi pese de ceea ce li se întâmpla, să-mi intre în cap că o femeie era la fel cu oricare alta. Cel puţin, asta continua să-mi repete el.

— În schimb, te-a învăţat să te simţi vinovat.

— Da, de îndată ce mi-am dat seama că alegerile mele le făceau să dispară. Nu mi-a spus unde se duceau – doar că nu conta. Mi-am închipuit că erau azvârlite în stradă, lăsate să moară de foame sau de sărăcie, pentru că eu îmi exprimasem o preferinţă. Băieţii de paisprezece tind să fie deosebit de dramatici.

— Băieţi de paisprezece n-au ce să caute prin bordeluri.

El se îndreptă spre şemineu şi se sprijini de poliţă ca să privească lung la tăciunii reci.

— N-a gonit prea multe. Nu a fost nevoie. Nu şi după ce şi-a exprimat regulile atât de clar încât nimeni nu a mai îndrăznit să le încalce. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui. Bineînţeles, asta însemna că femeile erau îngrozite de mine, îngrozite că puteam să le plac prea mult şi că riscau să cadă în dizgraţie. Aşa că aveau grijă să nu facă nimic altceva decât să urmeze ordinele pe care le dădeam în pat. Nu se uitau la mine, nu îmi vorbeau, nu-mi… răspundeau

când vorbeam cu ele sau… le atingeam. Stăteau acolo… ca nişte bucăţi inerte de carne.

Inima Louisei se strânse în piept. Chiar şi ea ştia că tinerii voiau să fie alintaţi şi măguliţi. Nu trataţi ca nişte tauri trimişi la montă.

Un râs amar scapă printre buzele lui.

— Ironia este că, dacă vreunul dintre prietenii mei ar fi ştiut, ar fi implorat să facă schimb cu mine. Desigur, n-am îndrăznit să le spun… Bunicul meu mi-a zis foarte clar că nu trebuia să mă destăinui nimănui, şi mi-a fost atât de frică de ce ar fi putut să-mi facă, încât n-am încălcat niciodată regula asta. El pufni. Nu că nepăsătorii mei colegi ar fi înţeles ceva. Orice tânăr idiot crede că să ai sub tine o femeie frumoasă şi absolut supusă, care nu cere nimic în timp ce îţi faci tu meandrele, este ceva ideal. Fu zdruncinat de un tremur. Dar niciunul dintre ei nu a văzut vreodată groaza de pe chipul unei femei doar pentru că el i-a spus că are sâni minunaţi. Şi nici nu ştie cum este ca fiecare cuvânt pe care îl rosteşte să fie raportat fără greş bunicului de către doamna care mă supraveghea…

— Te supraveghea? Cineva te supraveghea?

— Desigur. Cum naiba putea să se asigure bunicul meu blestemat că făceam ce voia el?

— Dar Betsy mi-a spus că aţi reuşit să încălcaţi regulile.

Îndepărtându-se de şemineu, el veni agale spre ea.

— Prietena ta Betsy nu era o uşuratică obişnuită. Fusese crescută ca o lady din înalta societate. Un zâmbet rece i se desenă pe buze. Betsy mi-a spus că regulile i se păreau crude. Aşa că, a doua oară când m-am culcat cu ea, mi-a dat un bileţel în care spunea că, dacă îi dădeam patroanei o guinee, puteam să fac orice voiam. El scutură din cap. Nu ştiu de ce nu mă gândisem niciodată să le plătesc. Chiar şi atunci, ştiam că banii puteau să cumpere orice. Iar tata îmi lăsase o alocaţie suficient de mare cât să-mi permit asta. În schimb, eu am petrecut mai mult de un an suportând „pregătirea” bunicului.

— Erai tânăr. Şi îngrozit de bunicul tău. Ai acceptat

pentru că aşa ţi-a spus el să faci. Sunt chiar surprinsă că patroana chiar a fost de acord să acţioneze împotriva voinţei lui.

— Cred că îşi pierduse răbdarea cu el. Oricine putea să-şi dea seama că trăiam un calvar – şi probabil şi-a închipuit că era mai bine să se pună bine cu moştenitorul unui duce, care avea mulţi ani înaintea lui în care să frecventeze bordelurile, decât cu un duce bătrân care plătea bine, dar care le făcea nefericite pe fetele ei.

— Deci tu şi Betsy aţi început… să fiţi prieteni.

Probabil că Simon simţise încordarea din vocea ei, pentru că îi aruncă o privire îngrijorată.

— Nu a fost aşa între noi.

— Asta mi-a spus şi ea, zise Louisa pe nerăsuflate.

Era greu să nu poarte pică femeii care îl alinase pe soţul ei în bordel.

— Oh, scumpa mea. El se apropie şi o cuprinse în braţe. N-ai niciun motiv să fii geloasă pe Betsy. Au trecut aproape douăzeci de ani. Şi, de cele mai multe ori, tot ce făceam era să vorbim.

— Ştiu. Mi-a povestit. Louisa chiar o întrebase pe Betsy şi despre ce discutaseră. Despre şcoală. Despre prietenii lui. Despre cât de mult îi plăcea budinca. Tot felul de lucruri stupide.

— Trebuie să înţelegi, spuse Simon, strângând-o mai aproape pe Louisa. Betsy a fost singura femeie cu care am putut să vorbesc. Literalmente. Când bunicul venea să mă ia de la Eton, mă ducea direct la bordel. Nu ajungeam niciodată acasă. O vedeam pe Regina numai în vacanţe, şi în scrisorile pe care mi le trimitea era indiferentă.

Louisa ştia de ce, dar bănuia că Simon nu avea habar. Probabil că Regina era încă prea stânjenită să admită că învăţase să citească şi să scrie după ce se măritase, când soţul ei o ajutase să treacă peste problema ciudată de a vedea literele greşit.

Simon o mângâie pe spate.

— Bunicul i-a plătit pe colegii mei de scoală ca să raporteze dacă îndrăzneam să vorbesc cu vreo femeie

nepotrivită, şi, dacă o făceam…

— Erai bătut.

El încuviinţă din cap.

— Dar Betsy mă asculta sporovăind despre orice. Îmi povestea lucruri. Despre femei, despre ce le plăcea. Am crezut că îl ura pe bunicul meu la fel de mult ca mine.

— Până când a devenit amanta lui.

Încordându-se, el se îndepărtă de ea.

— Ţi-a spus şi despre asta, nu-i aşa?

— Ştiam deja că s-a bucurat la un moment dat de protecţia unui duce. Şi că nu a durat prea mult.

Păru surprins de afirmaţia ei.

— Nu?

— Nu. L-a părăsit cu prima ocazie. A pus deoparte fiecare bănuţ pe care el i-l dădea, apoi a fugit la Bath şi şi-a găsit o slujbă ca modistă. Până când l-a cunoscut pe soţul ei şi s-a mutat înapoi la Londra.

Informaţia aceasta păru să-l tulbure pe Simon.

— Am presupus dintotdeauna… el mi-a spus că…

— Că i-a fost amantă până la moartea lui? Ce altceva să-ţi fi spus? Că îl părăsise? Că îl folosise? Nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Louisa îşi puse mâna pe braţul lui. Îi pare rău pentru ce ţi-a făcut, să ştii.

— Este cam târziu, nu? zise el cu amărăciune şi îi îndepărtă mâna. Sigur nu i-a părut rău atunci. M-a lăsat baltă fără să clipească. După ce el ne-a descoperit vorbind într-o seară, a avut nevoie de doar câteva momente în privat cu ea ca să o convingă să devină amanta lui.

Louisei i se puse un nod în gât când se gândi la cât de mult suferise Simon.

— Nu i-a dat de ales. Putea să devină amanta lui sau să fie trimisă la celălalt bordel. Şi se temea că, dacă nu devenea amanta lui, nu avea să scape niciodată de viaţa pe care o ducea.

— Cu asta a ameninţat-o? Simon păru, pentru o clipă, mânios. Apoi, se încruntă. Nu, nu cred aşa ceva. Ea mi-ar fi spus. Bunicul ne-a lăsat singuri, ca să ne luăm rămas-bun. Golul din ochii lui îi sfâşie inima. Am implorat-o să nu se

încurce cu el. I-am spus că o s-o fac amanta mea, chiar dacă ştiam că nu puteam să-mi permit să o plătesc din alocaţia mea. Dar mi-a zis că…

— Că nu-i păsa de tine, că se săturase să te consoleze. „Că îşi dorea un bărbat adevărat în patul ei”. Louisa nu putea să-l tortureze cu o asemenea amintire. Da, ştiu ce ţi-a spus. Bunicul tău nu i-a dat de ales. A fost nevoită fie să distrugă prietenia cu tine, fie să se uite cum bătrânul te snopea în bătaie. Şi nu a suportat să te vadă snopit în bătaie.

El se uită la ea vreme îndelungată, cu o îndoială uluită. Apoi, expresia de pe chipul lui se schimbă.

— Oh, Doamne. În tot timpul ăsta, eu m-am gândit că ea…

— Te-a trădat. Că s-a prefăcut că te place, dar că nu te-a plăcut niciodată. Bineînţeles că te-ai gândit la asta. Ea îl cuprinse în braţe, uşurată că el nu o respinse. Era mai bine decât să recunoască adevărul – că trădarea ei nu era decât încă una dintre „lecţiile” îngrozitoare ale bunicului tău.

El îşi îngropă faţa la gâtul ei.

— Dar ar fi trebuit să-mi fi dat seama că el era capabil de aşa ceva.

— De o asemenea cruzime? Cum ţi-ai fi putut închipui asta? Cum să-şi imagineze cineva că un om căruia ar trebui să-i pese de tine s-ar putea purta atât de groaznic?

El tremura acum, cu braţele încordate de la efortul de a nu-şi trăda simţămintele.

— Nu totul a fost îngrozitor, să ştii, se împotrivi el. Pe drumul spre şi de la Londra, m-a învăţat tot ce ştia despre politică. Era un om inteligent şi cu foarte multe cunoştinţe.

— Cu foarte multe cunoştinţe şi foarte depravat. Ea mângâie părul lui Simon, întrebându-se cum de fusese în stare Lord Monteith să se poarte cu soţul ei drag cu atâta răceală. Şi a încercat din răsputeri să facă şi din tine un depravat. Nici n-ai idee cât de mult îşi regretă Betsy rolul pe care l-a jucat în toată povestea asta.

Râsul lui amar o sfâşie.

— Ar fi trebuit să-i demaşte cacealmaua. Aş fi preferat să fiu snopit în bătaie. Bătăile nu mai însemnau nimic pentru mine atunci.

— Ştiu asta, spuse ea, cu un nod în gât şi lacrimi în ochi. Dar ea nu ştia.

— Betsy a avut întotdeauna o inimă bună… spuse el cu răsuflarea întretăiată.

— Dacă este vreo consolare, să ştii că a detestat fiecare clipă în care a fost cu bunicul tău. A zis că era un om detestabil. Şi şi-a dorit mereu să nu fi făcut ce i-a cerut el.

Simon răsuflă apăsat şi greu pentru o clipă, apoi, cu o strângere rapidă, se retrase din braţele ei.

— De fapt, mi-a făcut o favoare, spuse Simon obosit. După aceea, am refuzat să mai joc jocurile lui. I-am spus că, oricât de mult mă bătea, aveam să fac doar ce mă tăia capul, să mă culc cu orice femeie îmi doream. Dacă ele dispăreau, foarte bine. Între faptul că mie nu-mi mai păsa de ce se întâmpla şi iritarea patroanei bordelului, el a pierdut controlul asupra situaţiei. Vizitele la bordel au încetat.

— Dar răul fusese făcut, zise ea.

— Dacă vrei să-i spui tu aşa. Cu mişcări nesigure, îşi luă cămaşa şi o îmbrăcă. Oricât au fost de infernale metodele lui, chiar au funcţionat. Am învăţat o lecţie nepreţuită.

— Că femeile nu sunt de neînlocuit? întrebă ea cu asprime.

— Nu. Asta n-am învăţat niciodată. O apucă de bărbie şi schiţă un zâmbet trist. Dimpotrivă, vizitele la bordel m-au învăţat opusul. Un mod prin care m-am răzvrătit înainte să apară Betsy a fost să încerc să-mi excit partenerele, chiar şi atunci când erau îngrozite de mine. Am încercat totul, am făcut totul. Şi aşa am descoperit că fiecare femeie are preferinţe diferite. Zâmbetul lui păli. Şi că să plăteşti o femeie afectează modul în care te bucuri de experienţă.

— Motiv pentru care ai rămas celibatar în India.

— Da. Asta şi faptul că am învăţat foarte bine cealaltă

lecţie a bunicului. Îi întâlni hotărât privirea. Chiar a reuşit să mă înveţe să-mi pun ambiţia mai presus de orice. Învăţându-mă să nu permit... pasiunii să-mi întunece raţiunea.

Pasiune. Folosea foarte mult acel cuvânt. Ea începu să se întrebe dacă pentru el însemna altceva.

— Şi cum rămâne cu dragostea? şopti ea. Care este locul ei în ierarhia ta?

El se îndepărtă iute de ea.

— Nu are loc, spuse el cu voce goală. Ăsta este singurul lucru pe care bunicul meu depravat a reuşit să-l distrugă în mine – capacitatea de a iubi. Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, o s-o faci. Sunt incapabil să iubesc pe cineva.

— Nu crezi asta cu adevărat, spuse ea, cu inima frântă la auzul cuvintelor lui. Şi nici eu nu cred.

— Nu? Fiecare muşchi din corpul lui se încordă. Ştii cu cine am fost la club în seara asta, Louisa?

O prevestire de rău augur o făcu să se înfioare.

— Cu cine?

— Cu Sidmouth şi Castlereagh. Am discutat despre viitorul meu ca prim-ministru.

— Ai zis că o să ai nevoie de ei ca să câştigi poziţia asta, spuse ea prudentă.

— Din păcate, am nevoie de ei mai mult decât m-am aşteptat, zise el, cu vocea mai distantă decât auzise vreodată la el. Motiv pentru care... mâine-dimineaţă o să te duc la moşia mea de la Shropshire.

Nu ar fi putut să o uimească mai mult nici dacă o plesnea.

— Nu înţeleg.

Îşi încleştă pumnii şi păru incapabil să se uite la ea.

— Mi-au spus verde în faţă că o să mă împiedice să devin prim-ministru dacă nu încetez imediat orice legătură – şi soţia mea la fel – cu Societatea Doamnelor din Londra.

— Poftim? Cum îndrăznesc? Ea se îndreptă de spate, tremurând din cap până în picioare de mânie. N-au niciun drept să intervină dacă alegi să-mi susţii grupul!

— Le-am spus asta. Nu au fost de acord. Nu mi-au lăsat de ales, a trebuit să mă conformez.

Ea se uită lung la el, scoasă din sărite.

— Deci o să rupi legăturile cu mine. Chiar dacă am acceptat condiţiile înţelegerii noastre. Chiar dacă mi-am schimbat candidatul…

— Lor nu le pasă de înţelegerea noastră blestemată, fir-ar să fie! Se întoarse spre ea, cu ochii în flăcări. Şi nici nu le pasă cine este candidatul tău. Îşi doresc doar ca tu şi doamnele tale să nu vă mai amestecaţi în politică.

Deşi ea înţelegea de ce făcea toate astea, durerea nu se potoli.

— Şi, din moment ce le-ai spus tatălui meu… şi lor… de la bun început că o să te descurci cu treaba asta, ai fost imediat de acord să-mi faci bagajele şi să mă trimiţi la Shropshire?

— Asta nu a fost ideea lor, recunoscu el. Fără îndoială, ei se aşteaptă să-ţi cer demisia. O încordare plină de amărăciune răsună în vocea lui. Desigur, ei nu ştiu cât de rar ascultă soţia mea de cererile mele. Aşa că te duc de aici ca să fac lucrurile mai uşoare.

Ea se strădui să-şi ţină în frâu mânia.

— Pentru mine? Sau pentru tine?

— Pentru amândoi.

Panica o copleşi.

— Dar tu vii cu mine.

— Nu voi rămâne. Doar te prezint personalului şi…

— Îmi aranjezi închisoarea. Angoasa ameninţă să o sufoce. De aia ai vrut să faci dragoste cu mine. Pentru că ştiai că o să fie ultima oară.

Vinovăţia îi traversă chipul.

— Doar pentru o vreme, până se suspendă întrunirile parlamentare şi pot să revin alături de tine. El trase adânc aer în piept. Oricum ai fi părăsit Societatea Doamnelor din Londra de îndată ce ai fi rămas însărcinată cu copilul nostru.

— Despre ce vorbeşti?

— Aşa ne-a fost înţelegerea.

— Ba nu! Am fost de acord să nu mă mai duc la închisoare, atâta tot. N-am spus nimic despre încheierea celorlalte activităţi, cum ar fi susţinerea reformei şi încercarea de a ne promova candidatul. Şi, oricum, când ai spus că o să-l susţii pe Fielden, am crezut că ai ajuns să accepţi că eu fac parte din acel grup. Că ai putea chiar să o aprobi.

— Ştiu ce ai crezut tu. Şi este adevărat că eu… El se opri, apoi îşi drese glasul. Când vorbi din nou, ochii îi erau implacabili. Nu contează ce am avut de gând. Nu ştiam că sunt aşa hotărâţi să-ţi distrugă organizaţia. Acum, că-mi dau seama de asta, trebuie să iau alte măsuri.

Ea nu putea să creadă aşa ceva. Toate lucrurile pentru care muncise, tot ce crezuse că ştia despre soţul ei… totul se prăbuşea în faţa ochilor ei.

— O să renunţi la Fielden.

— Amândoi o să renunţam, spuse el încordat.

O durere ascuţită o lovi în inimă.

— Dar i-am trimis deja o scrisoare prin care exprimam clar faptul că Societatea Doamnelor din Londra o să-l susţină pentru cabinet.

— Atunci, o să-l informez eu de contrariul.

— Este membru al propriului tău partid, pentru numele lui Dumnezeu, strigă ea. Nu există niciun alt motiv – în afară de idioţenia lor – pentru care să-l laşi baltă.

El fu cuprins de un tremur.

— Lucrurile se schimbă.

— Nu, tu te-ai schimbat. Cu lacrimi care îi înţepau ochii, ea îşi înfăşură braţele în jurul taliei. Eşti dispus să-ţi vinzi sufletul acelor diavoli ca să devii prim-ministru.

Furia se aprinse pe chipul lui.

— Când o să înveţi că politica înseamnă compromisuri? Nu pot să fac absolut nimic pentru reformă dacă n-am o poziţie de putere.

Ea scutură din cap.

— Chiar crezi că o să te lase să susţii reforma de îndată ce te pun în poziţia aia de putere? Ai spus că o să-l alungi pe Sidmouth, dar nu o să îndrăzneşti să-i faci asta

bărbatului care te-a făcut premier. Măcar cu tata de partea ta, aveai şansa să-ţi alegi propriul cabinet. Dar dacă te amesteci cu miniştrii lui…

— La naiba, aşa trebuie să stea lucrurile pentru moment.

— Pentru moment? Ea se îndreptă spre el şi îl prinse de mâini, disperată să ajungă la el. Vinde-ţi sufletul, şi îl vei fi vândut pentru totdeauna. Nu o să se oprească aici… Sidmouth nu este genul care face „compromisuri”. O să te atragă cu ei în iad, fărâmă cu fărâmă, până când o să uiţi orice ideal pentru care lupţi.

El îşi eliberă brusc mâinile.

— Pot să-mi fac propriii susţinători. Cu timp…

— Sidmouth şi Castlereagh nu o să-ţi dea timp. Nici măcar nu-ţi lasă timp să iei decizia asta. Ori faci cum îţi cer ei acum, ori gata.

Ochii lui se aprinseră.

— Nu sunt în Anglia de suficient timp cât să conduc Camera Comunelor fără ei, la naiba!

— Poate că nu chiar acum, dar încă ai poziţia din Camera Lorzilor. Sidmouth nu poate face nimic în privinţa asta. Cât despre Camera Comunelor, ai soţii unora dintre doamne, ca să nu mai vorbim despre cumnatul doamnei Fry. O să-l ai pe Fielden, dacă câştigă. Poţi să-ţi aduni susţinătorii fără Sidmouth…

— În câţi ani? întrebă el tăios. Până atunci, Dumnezeu ştie ce o să se aleagă de ţara asta.

Louisa se uită lung la faţa lui întunecată, chinuindu-se să-şi reţină mânia, înghiţindu-şi cuvintele furioase care-i stăteau pe limbă. Mai exista ceva pe lângă acea ambiţie feroce a lui Simon. În ultimele săptămâni, ajunsese să-şi cunoască bine soţul. Nu era genul de om care să le permită unor oameni pe care îi dispreţuia să-l oblige să facă ceva. Totuşi, în povestea aceea părea să-şi piardă orice urmă de caracter şi de integritate. Dacă ea voia să schimbe starea de fapt, trebuia să cunoască motivul. Trebuia să-şi stăpânească furia, să fie raţională.

— Ce te-a făcut să decizi să devii prim-ministru,

Simon?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Ce vrei să spui?

— Poţi să lucrezi în Camera Lorzilor şi să aduci schimbări şi, poate, să faci aproape la fel de mult bine. De ce ai ambiţia de a fi prim-ministru? Este un pas foarte neobişnuit pentru un bărbat cu averea şi titlurile tale.

— Cineva trebuie să facă asta, spuse el sec.

Ea scrâşni din dinţi ca să nu-i dea o replică usturătoare.

— Ăsta nu este un răspuns. De ce trebuie să fii tu acela?

El se îndreptă de spate.

— Pentru ca totul să fie bine făcut. Pentru ca ţara să îşi depăşească frica de Domnia Terorii şi să ajungă într-un punct mai bun.

— Şi numai tu poţi să faci asta?

— Am fost crescut pentru asta. Oricât de detestabile au fost tacticile bunicului, el m-a învăţat lucruri uluitoare despre politică. Ar fi nechibzuit şi iresponsabil să risipesc cunoaşterea asta într-o căutare zadarnică a propriei mele plăceri…

— Vrei să spui, ca unchiul tău, Tobias, şi tatăl tău, ducele.

El o privi cu precauţie.

— Da.

— Deci o faci ca să dovedeşti că eşti un bărbat mai bun decât ei? întrebă ea, confuză. Pentru că nu vrei să-ţi dezamăgeşti bunicul, aşa cum au făcut fiul şi ginerele lui?

— Bineînţeles că nu! El îi aruncă o privire dispreţuitoare. De ce ar trebui să-mi pese dacă dezamăgesc pe cineva care a murit? El pufni. L-am dezamăgit acum multă vreme. Bunicul nu a crezut niciodată că aş putea deveni prim-ministru. După… greşeala mea cu tine de acum şapte ani, mi-a spus că eram „prea înrobit de pasiune” ca să guvernez vreodată cu succes vreo ţară.

Ea începea să înţeleagă. Şi ceea ce înţelese îi frânse

inima.

— Aşa că ţi-ai propus să-i dovedeşti că se înşela. Mai întâi, ai guvernat India fără să cedezi vreodată în faţa pasiunii. Dar asta a fost doar pregătirea pentru adevăratul test – guvernarea Angliei. I se tăie răsuflarea. Numai că eu eram încă prin preajmă când te-ai întors, ispitindu-ţi în continuare „pasiunea”. Iar tu nu poţi să-i dovedeşti că se înşela atâta timp cât eu fac asta – te influenţez, mă amestec…

— Nu, replică el. Asta nu are nimic de-a face cu el.

— Ba are totul de-a face cu el, spuse ea cu înverşunare. Trebuie să-ţi dovedeşti ţie că el s-a înşelat în privinţa ta, şi, pentru a face asta, trebuie să rezişti în faţa pasiunii tale. Ăsta este adevăratul motiv pentru care vrei să mă trimiţi la Shropshire. Pentru că ştii că nu poţi rezista „pasiunii” atâta timp cât eu sunt prin apropiere.

El se uită la ea cu ochi goi.

— Dar nu este vorba că încerci să rezişti numai pasiunii, nu-i aşa? spuse ea, sufocată de lacrimi neplânse. Te lupţi cu impulsul de a-ţi păsa – nu numai de mine, ci şi de reforma închisorilor şi de toate problemele pe care le ignoră Sidmouth şi Castlereagh. Pentru că să-ţi pese înseamnă să simţi ceva – şi nimic nu te îngrozeşte mai mult decât asta.

— De-ajuns, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

— Dacă simţi ceva, continuă ea neîndurătoare, rişti să fii rănit, la fel cum te-a rănit cruzimea bunicului tău, cum te-a rănit neglijenţa părinţilor, cum te-a rănit aparenta trădare a lui Betsy…

— Taci, la naiba cu tine! strigă el şi o apucă de umeri. Te înşeli! Nu este vorba despre asta! Este doar politică…

— Nimic nu este niciodată doar politică, spuse ea. Nu-ţi dai seama? Crezi că-i dovedeşti că s-a înşelat, dar tot ce faci este să devii ca el! Devii chiar omul pe care îl deteşti. Încerci să-ţi împietreşti inima, ca să ai puterea de a face ce-ţi cer ei. Ea îşi ridică mâinile şi îi cuprinse chipul. Şi asta te ucide, dragostea mea. Compromis după compromis, după compromis.

Pentru o clipă, crezu că poate ajunsese la el. Ochii lui păreau bântuiţi, pierduţi, iar degetele i se înfipseră dureros în umerii ei.

Apoi, cu un tremur sfâşietor, o împinse departe de el.

— Tu nu înţelegi cum funcţionează politica şi nu o să înţelegi niciodată.

Vocea lui deveni rece – nu mai era vocea dragului ei Simon. Era vocea măreţului prim-ministru Monteith. Iar Louisa nu avea nicio îndoială că, pe undeva prin iad, omul acela chiuia triumfător.

— Îmi pare rău că te deranjează, Louisa, spuse el tăios, dar aşa trebuie să fie. Şi o să plecăm spre Shropshire de dimineaţă.

Ei i se taie răsuflarea, dar apoi îşi adună curajul. Ştia ce trebuia să facă acum. Chiar dacă el avea să o deteste.

— Pleacă la Shropshire dacă vrei. Dar eu nu vin cu tine.

Furia îi sculptă trăsăturile în cea mai rece marmură.

— Nu o să-mi distrugi şansele de a deveni premier!

— Nu, n-aş face asta. În primul rând, sfidarea soţului meu ar dăuna eforturilor mele de reformă. În al doilea, te iubesc, şi asta înseamnă că nu o să-ţi distrug speranţele pentru viitor, chiar dacă eu cred că te înşeli. Când simpla menţionare a iubirii îl făcu să tresară, inima ei se mai frânse o dată. Aşa că o să rămân aici la Londra şi o să fiu soţia devotată, dacă de asta ai nevoie.

Tensiunea din el slăbi puţin. Dar ea nu terminase ce avea de spus.

— Însă asta nu înseamnă că o să renunţ la organizaţia mea fără să spun nimic. Este corect să le pregătesc pentru demisia mea, să mă întâlnesc cu ele şi cu domnul Fielden în persoană, ca să le explic, să aranjez ca alte membre să-mi ia locul în comitete. Sigur nu o să-mi refuzi acest lucru

— Louisa… începu el, cu faţa întunecată.

— N-am s-o fac în public, nu-ţi face griji. Şi n-am s-o fac aici, zise ea tăios. N-aş vrea să ajungă pe la urechile „prietenilor” tăi că le permiţi doamnelor mele să intre în casa ta. Se uită lung spre locul în care zorii zilei luminau

deja fereastra. Aşa că mă duc la Regina.

Afirmaţia îl luă prin surprindere.

— Pentru cât timp?

— Atât cât va fi nevoie.

Până când îşi dădea seama cum putea să trăiască alături de acel Simon. Cel care părea incapabil să dea trecutul uitării.

— Nu trebuie să te duci la sora mea, spuse el răguşit. Sunt sigur că o să ai grijă să te retragi cu discreţie din politică. Atâta timp cât eşti rezonabilă, aş prefera să te am aici.

— Ai plănuit să mă trimiţi la Shropshire pentru mai multe săptămâni, aşa că nu văd ce diferenţă ar fi să îmi petrec timpul la… Ea se opri brusc, de îndată ce îşi dădu seama de răspuns. Oh, da, înţeleg. În Shropshire, ai fi putut să ascunzi de mine genul de om care ai devenit. Şi, dacă rămân aici în casa noastră, crezi că poţi să foloseşti „pasiunea” ca să mă faci să nu-l mai văd. Când furia se aprinse pe chipul lui, ea adaugă încet: Dar te iubesc prea mult ca să mă ascund de adevăr. Dacă trebuie să-mi petrec restul vieţii uitându-mă cum renunţi la principiile tale ca să-i dovedeşti ceva afurisitului tău de bunic, am nevoie de timp departe de tine pentru a mă pregăti.

— Ca să îţi mai domoleşti mânia, vrei să zici, răbufni el.

— Spune-ţi asta dacă te face să te simţi mai bine, şopti ea. Dar singura persoană pe care sunt furioasă în clipa asta este contele Monteith. Pentru că, dacă nu ar fi el, ştiu negreşit că soţul meu ar putea deveni cel mai mare om de stat pe care l-a cunoscut vreodată Anglia. Indiferent dacă ar deveni sau nu prim-ministru.

Înghiţindu-şi lacrimile, ea se îndreptă spre uşă.

— Louisa, o strigă el. Ai spus că mă iubeşti.

— Da, şopti ea.

— Atunci, rămâi. Te rog.

Simon nu o rugase niciodată nimic în afara dormitorului. Îi ceruse, îi poruncise, o obligase. Iar ea era tentată, oh, atât de tentată, să cedeze.

Dar, dacă el era în stare să accepte cu uşurinţă compromis după compromis, ea nu putea.

— Nu pot acum. Îmi pare rău. Am probleme de care trebuie să mă ocup, şi pur şi simplu nu pot să fac asta când sunt cu tine.

El pufni.

— Cine se ascunde de adevăr acum? Singurul motiv pentru care te grăbeşti să te duci la Regina este faptul că eu am recunoscut că nu sunt în stare să te iubesc. Şi asta te supără.

— Mă supără? Nu. Pentru că nu eşti incapabil de iubire, Simon. Ţi-e frică de iubire. Şi asta nu mă supără – doar mă întristează.

El nu ieşi din birou câtă vreme ea îşi împachetă câteva lucruri într-o mică valiză, sub privirea atentă a lui Raji, apoi dădu drumul maimuţei din dormitorul lor. El nu ieşi pe coridor când ea chemă trăsura şi nu strigă niciun rămas-bun când ea ieşi pe uşă, cu Raji luptându-se cu lacheii în încercarea de a pleca odată cu ea.

Dar tocmai când trăsură o luă din loc în lumina timpurie a zorilor, ea se uită înapoi şi îl zări stând la fereastra biroului, privind-o, stoic, distant. Şi imaginea aceea îi frânse cel mai tare inima.

Capitolul 26

Dragă Charlotte,

Să te stăpânesc? Nu aş încerca aşa ceva. Se întâmplă să-mi placă să am capul ataşat de trup. Dar este adevărat că prietena ta ducesa de Foxmoor ar putea să se retragă din Societatea Doamnelor din Londra?

Varul tău curios,

Michael

După plecarea soţiei lui, Simon se foi neîncetat prin birou. Raji îi urmărea fiecare mişcare cu o încruntare ursuză, purtându-se de parcă îşi pierduse cel mai apropiat prieten.

Simon se simţea la fel. Simon se uită urât la animalul lui de companie.

— Naiba să te ia, nu te mai uita aşa la mine! Ne-a abandonat, prietene. Nu este vina mea că ea a plecat acasă la Regina. Este doar supărată pentru că şi-a pierdut blestemata de influentă asupra mea.

Exact. El câştigase bătălia lor continuă. De fapt, o convinsese pe Louisa să se retragă din Societatea Doamnelor din Londra.

Şi de ce nu simţea asta ca pe o victorie? În sfârşit, îşi aranjase cariera pe făgaşul corect. De ce nu era entuziasmat că, în cele din urmă, preluase controlul asupra pasiunii lui? Din cauza unor prostii fără sens spuse de soţia lui despre pasiune şi sentimente? Mormăi o înjurătură. Ea nu înţelegea. Era femeie – ele cred că totul se rezumă la „grijă” şi „sentimente”. Dar unele lucruri trec dincolo de asta. Politica era una dintre ele.

— Nimic nu este vreodată numai politică, murmură el. Ce prostie! Ce ştia ea despre asta? Nu fusese niciodată obligată să facă compromisuri, nu avusese de ce. Doar atunci când îi dăduse el motive. Scrâşni din dinţi. Se îndoia foarte serios că vreun alt om de stat se confruntase cu o asemenea imprudenţă din partea soţiei. Era, probabil, singurul care suporta aşa situaţie. Era, probabil, singurul care se deranja chiar să asculte opiniile soţiei lui.

Ea îl obligase să aibă acea poziţie. Nu era vina lui că ea refuza să recunoască necesităţile politice. Din cauza aceea, femeile nu erau oameni de stat – pentru că ele nu înţelegeau natura imorală a politicii.

După cum spunea întotdeauna bunicul Monteith, femeile… Simon gemu. El nu era pe cale să devină bunicul lui. Ferească Dumnezeu!

Da, învăţase multe de la bătrân şi îşi amintea din când în când sfaturile lui, dar asta nu însemna că intrase în

pielea lui. Categoric nu. Nu ar fi niciodată ca bunicul lui, niciodată. Ea îl făcea să înnebunească. El trebuia să evadeze din locul acela şi să scape de acuzaţiile ei ridicole. Dar unde să meargă? Sesiunea nu începea până mai târziu, şi azi oricum el nu era sigur că avea să poată sta să se uite la Sidmouth şi la Castlereagh. Avea nevoie de ceva fizic care să îi scoată vocea ei din minte. O plimbare călare. Da, ca să-şi limpezească mintea înainte ca restul lumii din Londra să se trezească. Se grăbi să urce scările ca să se schimbe în costumul de călărie, dar, de îndată ce intră în dormitor, înjură. Patul îl făcu să se gândească numaidecât la ea, iar mirosul ei de liliac plutea încă în cameră. Raji sări pe măsuţa ei de toaletă, apoi clănţăni furios spre el.

— Pleacă de acolo, nebun ameţit ce eşti! Înşfăcându-l pe Raji, îl aruncă pe pat, dar apoi animalul lui de companie începu să se balanseze pe draperii şi să ţipe. Crezi că mie îmi convine că ea are să fie plecată?

Simon mârâi. Mintea lui era invadată de imagini cu ea făcând dragoste cu el în birou, ca o walkirie neînfricată hotărâtă să-i şteargă trecutul. El nu atinsese niciodată atât de sălbatic punctul culminant. Şi nici nu se urâse vreodată atât de mult pentru asta.

Pentru că îşi imaginase, prosteşte, că încă o partidă de amor avea să-i satisfacă nevoia pe care o simţea pentru ea, dar descoperise că nu făcuse decât să-şi accentueze sentimentul de vinovăţie.

La naiba, nu avea nimic pentru care să se simtă vinovat! Făcuse ceea ce trebuia să facă. Era mai bine aşa. Ea trebuia să înţeleagă ce se cerea de la soţia unui om de stat, indiferent de cât de dureros era pentru ea să recunoască adevărul.

Nu conta cât de mult îl iubea.

Cu un geamăt, se lăsă în scaunul de lângă măsuţă de toaletă şi îşi îngropă faţa în mâini. „Te iubesc”. Fuseseră cele mai crude cuvinte pe care i le spusese vreodată. Nu bănuise niciodată cât de dulce puteau suna pe buzele ei până când nu i le spusese. Până când nu îi dezvăluise singurul lucru pe care şi-l dorise toată viaţa.

Singurul lucru la care nu avea niciun drept, din moment ce nu putea să rostească la rândul lui acele cuvinte. Dar ea era o nebună romantică şi nu-l credea incapabil. Credea că lui îi era frică. Un laş. O „întrista”.

La naiba cu ea! Îl compătimea! Cum îndrăznea să-l compătimească?

Pierzându-şi cumpătul, îşi trecu mâna peste măsuţa de toaletă, aruncând sticlele de parfum, cutiile cu farduri şi periile. Raji se opri brusc din legănatul lui ca să atârne smiorcăind de scheletul patului. Simon simţea că avea să-i explodez capul – iar vocea bunicului lui veni să-l chinuiască şi să-i dea apă la moară. „Aşa… arată-i soţiei tale cine este la putere. Fii bărbat. Este o femeie ca oricare alta”.

Doar că nu era.

— Trebuie să plec de aici, spuse Simon, în timp ce mirosul parfumului ameninţa să-l sufoce şi vocea bunicului îl chinuia. Se ridică, îşi schimbă în mare grabă hainele, apoi îl ridică pe Raji de pe pat. Vino, neisprăvitule. Mergem să facem o plimbare călare.

Undeva unde nimic nu-i mai amintea de bunicul Monteith. Sau de ea.

*

Îşi petrecu restul zilei încercând să facă întocmai. Călări prin Brompton Vale – din fericire, pustie la acea oră matinală. N-ar fi trebuit să-l facă să se gândească la ea, din moment ce nu fusese niciodată acolo cu ea. Cu toate astea, stejarii şi gardurile de tisă îi aminteau de pădurile unde o sărutase pentru prima dată după întoarcerea lui din India. Iar când Raji făcu un salt brusc printre crengi, nu se putu abţine să nu-şi amintească de felul în care o păcălise ca să-l sărute a doua oară… şi să-l lase să-i dezmierde şi să-i adulmece trupul dulce şi parfumat…

Brompton Vale nu era o alegere bună ca să uite de ea.

Din nefericire, îi luă două ore bune ca să-l convingă pe Raji să coboare şi să se îndrepte spre cea de-a doua

alegere: biroul avocatului lui, care găsise scrisorile bunicii Monteith. Simon intenţionase să-i ceară să i le trimită, dar putea la fel de bine să le ia şi singur. Nimic din biroul avocatului nu putea să-i amintească de Louisa.

Din nefericire, vederea scrisului foarte mărunt al bunicii pe exteriorul cutiei îi stârni alte amintiri dureroase. Amintirea bunicului care-şi agresa soţia, o numea „biata proastă” şi îi poruncea ce să facă. Felul în care Simon încercase să o agreseze pe Louisa.

El scrâşni din dinţi. Nu era adevărat; nu o agresase. Făcuse cereri perfect rezonabile. Ea nu era rezonabilă, nu putea pricepe de ce trebuia să acţioneze el aşa. Biroul avocatului era clar altă alegere greşită dacă voia să uite de ea. Cea de-a treia variantă se dovedi mai bună. După ce îl lăsă la reşedinţa Foxmoor pe Raji – şi scrisorile –, se îndreptă spre White’s. Nu numai că acolo chiar nu putea avea amintiri legate de Louisa, dar îi oferea şi soluţia perfectă pentru durerea lui – să poată să bea singur.

Simon nu era mare băutor. Nu-i plăcea să-şi piardă controlul asupra simţurilor. Dar anumite ocazii îi impuneau unui om să-şi îngroape necazurile într-o sticlă, şi aceea era, din pură întâmplare, una dintre ocaziile acestea. Din nefericire, abia pornise în căutarea uitării la White’s, când o voce familiară îl strigă:

— Foxmoor?

El ridică privirea.

— Ah, Trusbut. Bună seara. Ridica o sticlă. Vin de Porto?

Încuviinţând din cap, Trusbut se lasă cu grijă pe un scaun în faţa lui Simon, proptindu-şi bastonul între picioarele lui fusiforme.

— Nu te-am văzut pe la sesiuni, aşa că nu am fost sigur că îţi aminteşti de întâlnirea noastră.

Întâlnirea lor? Dumnezeule, uitase complet de ea.

— Am pierdut ceva interesant la Westminster? întrebă Simon în timp ce umplea un pahar pentru Trusbut.

— Nu în sesiune. Trusbut se aplecă să continue. Dar am auzit câteva bârfe interesante. Un prieten din Camera

Comunelor mi-a spus că Thomas Fielden a primit ieri un bileţel de la soţia ta, în care spunea că tu şi Societatea Doamnelor din Londra intenţionaţi să-l susţineţi în alegerile parţiale.

Degetele lui Simon se încleştară pe paharul lui. La naiba, uitase că Louisa îl informase deja pe Fielden de alegerea lor. Ea trebuia să renunţe acum la alegerile parţiale. Dar el nu putea să-i spună lui Trusbut despre asta. Îi era dator Louisei să nu dezvăluie nimic până când nu vorbea ea cu Fielden şi cu membrele Societăţii Doamnelor din Londra.

Trusbut sorbi din paharul de vin.

— Trebuie să mărturisesc că am fost bucuros să aud asta. Se discutase despre susţinerea lui Godwin de către Societatea Doamnelor din Londra, şi asta ar fi foarte rău.

Încuviinţând din cap, Simon luă o gură din paharul lui. Nu voia să aibă acea conversaţie. Dar nici nu voia să-l îndepărteze pe Trusbut.

— Fielden este un om bun, foarte rezonabil, continuă Trusbut. Şi foarte interesat de reformă.

— Înţeleg, spuse Simon neutru. Rămaseră tăcuţi o clipă. Apoi, Trusbut îşi drese glasul. De fapt, noutăţile despre Fielden îmi dau curaj să abordez o chestiune destul de delicată.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum Simon era să discute probleme delicate. Dar, înainte să-l întrerupă, Trusbut spuse:

— Este vorba despre Liverpool. Şi cabinetul lui.

Luat prin surprindere, Simon cercetă faţa lui Trusbut, dar nu putu să citească nimic în ochii sticloşi ai bătrânului.

— Este, într-adevăr, un subiect delicat.

— Unii dintre noi… adică… eşti probabil conştient de situaţia explozivă care a apărut în Anglia în ultimii ani.

— Da.

Mai conştient decât îşi dorea, având în vedere dezastrul provocat în mariajul lui.

— O parte dintre noi consideră că este timpul pentru o schimbare în guvern.

Simon clipi. Începuseră deja Sidmouth şi Castlereagh să-şi pregătească forţele?

— Sunt cu totul de acord, spuse el evaziv.

— Nu prim-ministrul, înţelegi tu. Liverpool are defectele lui, dar nu este un lider prost. Oamenii l-ar susţine dacă n-ar fi Sidmouth şi Castlereagh. Ei sunt cei pe care masele îi acuză pentru problemele recente, şi pe bună dreptate.

Înghiţind o gură generoasă de vin, Simon se rezemă de scaun. Nu se aşteptase la aşa ceva.

— Deci ce propuneţi, mai exact, tu şi prietenii tăi?

— Am vorbit discret, bineînţeles, cu Liverpool. Şi el pare de acord că cei doi miniştri trebuie să-şi dea demisia. Este chiar dispus să se lase îndrumat de persoane mai moderate în alegerea celor doi înlocuitori.

— Serios? spuse Simon tulburat.

Cum de pierduse acea parte monumentală din uneltire?

Era uşor de răspuns: fusese distras de soţia lui, de rege şi de Sidmouth. Părea să creadă că Liverpool era în întregime asediat de cei din Camera Comunelor şi Camera Lorzilor, dar adevărul nu era atât de limpede.

— Ce noi miniştri aveţi în gând tu şi prietenii tăi?

— Robert Peel ca ministru de interne, bineînţeles. Trusbut înclină paharul spre Simon. Tu şi soţia ta ar trebui să aprobaţi, având în vedere sprijinul lui pentru reforma închisorilor.

— Da, Peel ar fi alegerea mea.

— George Carming ca ministru de externe, continuă Trusbut.

— Carming! exclamă Simon. Regelui n-o să-i placă asta.

— Nu, dar noi nu avem de gând să îl consultăm. Liverpool vrea să prezinte asta ca pe un fapt împlinit. Regele n-o să aibă de ales decât să accepte – după ce îi este prezentat ca un lucru înţelept.

— Înţeleg.

Acea schimbare de situaţie îl surprinse pe Simon.

— Carming este un politician strălucit.

— Este, într-adevăr, recunoscu Simon.

Chiar dacă refuzase odată poziţia de prim-ministru, Carming putea accepta poziţia de ministru de externe. Bărbatul se situa, din nefericire, împotriva reformei parlamentare, dar poate reuşea să fie convins să-şi schimbe poziţia. Măcar susţinea alte reforme. Trusbut îl surprinse luând o înghiţitură mare de vin.

— Şi... ăăă... ne-am gândit că şi tu ai putea lua în consideraţie o poziţie.

Inima lui Simon i se opri în piept.

— Oh?

— Ministru al apărării. Dată fiind experienţa ta din India, ne-am gândit că ai fi un avantaj în acea sferă. Trusbut îl ţintui cu o privire pătrunzătoare. Din moment ce ţelul tău este să devii într-o bună zi prim-ministru, această poziţie ţi-ar oferi un început excelent. Pentru ziua în care Liverpool va fi dispus să renunţe la post. Ceea ce, având în vedere actuala criză din ţară, sperăm să nu fie prea repede.

Simon se întrebă dacă Trusbut ştia că Sidmouth şi Castlereagh voiau să-l înlăture pe Liverpool. Cu siguranţă nu, altfel n-ar mai fi vorbit despre asta cu bărbatul pe care voiau cei doi să-l pună în locul lui Liverpool. Dar era posibil să ştie totuşi ce intenţionau. De aceea îi făcuseră oferta – ca să-i elimine pe ceilalţi şi să îl ia pe Simon în tabăra lor. Cu condiţia ca el să-şi vândă sufletul şi să-şi ţină soţia sub papuc.

El înghiţi vinul de Porto, tulburat de felul radical în care datele problemei se schimbaseră. Fiindcă, dacă Trusbut şi camarazii lui aveau succes...

— Chiar puteţi să faceţi ca schimbarea asta să aibă loc? Să obţineţi demisiile celor doi?

— Putem. În special dacă ni te alături. Imediat ce te-ai întors, nu ştiam ce alianţe îţi faci, dată fiind fosta ta prietenie cu regele. În ziua aceea la mine acasă, ai spus foarte clar că te opui candidaţilor radicali, dar nu mi-am dat seama dacă susţineai alte extreme. În special în lumina legăturii tale cu Monteith.

— Bunicul meu?

— L-a promovat pe Sidmouth la începuturile lui.

Simon nu ştiuse detaliul acela. În momentul în care fusese suficient de matur cât să-şi preia sarcinile în parlament, bunicul lui era de mult pensionat din postul de prim-ministru. Un fior îi coborî pe şira spinării, în timp ce îşi aminti de cuvintele Louisei cum că devenea asemenea bunicului lui. Doamne sfinte!

Brusc, îi trecu prin minte că Trusbut avea aproape vârsta pe care ar fi avut-o bunicul lui dacă ar fi trăit.

— L-ai cunoscut pe bunicul meu?

— Nu personal, nu.

Tonul lui aspru arătă că ascundea ceva.

— Dar ai ştiut destule cât să nu fii de acord cu el, ghici Simon. Când Trusbut păru îngrijorat, el adăugă: înţeleg, crede-mă. Şi mi-ar plăcea foarte mult să aud părerea ta sinceră despre el.

— A fost un politician puternic, un negociator abil şi un orator minunat, dar…

— Dar?

Trusbut se încruntă.

— L-am auzit la un moment dat vorbindu-i în particular lui Lady Monteith la o petrecere. Maniera în care a făcut-o a fost foarte necivilizată. Într-adevăr, mie mi-ar fi ruşine să-i spun asemenea… lucruri groaznice lui Lillian a mea.

— Necivilizată. O evaluare foarte perspicace a caracterului bunicului meu.

— Dar pot spune că tu nu eşti un asemenea bărbat, domnule. Trusbut continuă: într-adevăr, am fost impresionat de felul în care te porţi cu a ta. Se pot spune multe despre un bărbat după felul în care se poartă cu femeile aflate în grija lui, nu-i aşa?

— Cred că ai dreptate, spuse Simon, cu sângele bubuindu-i în urechi.

Trusbut se uită la ceas.

— Şi apropo de soţii, eu i-am promis soţiei mele că o să fiu la cină în seara asta. Îl privi întrebător pe Simon.

Despre problema pe care am menţionat-o…

— Aş putea avea o zi să mă gândesc, domnule?

— Bineînţeles. El se ridică. Am încredere că o să fii discret.

Simon reuşi să zâmbească.

— Bineînţeles. N-o să audă nimeni despre asta de la mine.

— Atunci, ne vedem mâine după-amiază la întâlnire?

— Întâlnire? întrebă Simon.

— L-am văzut azi mai devreme pe Lord Draker. M-a rugat să-i spun lui Lillian că soţia ta a convocat o întâlnire a Societăţii Doamnelor din Londra pentru mâine. Întrucât se presupune că Fielden o să fie prezent acolo, presupun că întâlnirea este organizată pentru a-l anunţa de sprijinul vostru.

Nu. Întâlnirea era ca să fie anunţată retragerea Louisei.

— Ah, întâlnirea, reuşi să spună Simon. Reaminteşte-mi la ce oră este.

Trusbut îl privi atent.

— Draker a spus că la patru după-amiaza.

— Adevărat. Se chinui să zâmbească. Nu sunt sigur că o să particip. S-ar putea să am o altă întâlnire. Dar o să încerc.

— Atunci, sper să te văd acolo.

Luându-şi bastonul, Trusbut ieşi uşor din camera. Mult timp după ce plecă bătrânul lord, Simon rămase privind lung vinul de Porto. În tot acel timp, se gândise doar la o singură soluţie pentru problemele care afectau guvernul actual… demisia lui Liverpool. Şi numai pentru că Simon avusese de gând să-i ia locul. Propunerea lui Trusbut deschidea alte posibilităţi. Peel era un conservator, dar nu chiar din garda veche. Era, cu siguranţă, mult mai moderat decât Sidmouth sau Castlereagh. Iar dacă bărbaţi ca Trusbut voiau să-l susţină, erau probabil şi nerăbdători să înceapă reformele, nu numai în procesul electoral, dar şi în alte sfere. Cum ar fi, închisorile.

Ceea ce însemna că ei puteau obţine exact ce-şi

dorea Simon să realizeze singur. Iar tot ce trebuia să facă era să uite de dorinţa de a deveni prim-ministru pentru moment. Poate pentru totdeauna.

„De ce trebuie să fii tu acela?”

Cuvintele soţiei lui îi răsunau în urechi, în timp ce lăsa paharul jos. Da, de ce trebuia să fie el prim-ministru? Răspunsul fusese că doar el putea să garanteze că Anglia era pe drumul cel bun. Dar era cu adevărat motivul lui? Sau Louisa descoperise adevărul – că era mai preocupat să-i demonstreze ceva bunicului Monteith decât să facă ce era cel mai bine pentru ţara lui? Un gând sumbru şi, foarte posibil, corect. Chiar acum, cu propunerea lui Trusbut în faţa lui, primul lui instinct era să refuze. Dar de ce? Pentru că trebuia să-şi tempereze ambiţia. Pentru că nu avea să fie în stare să-i demonstreze bunicului că se înşela.

El îşi încleştă degetele pe pahar. Louisa avea dreptate. Nu-i păsa de Anglia… încerca doar să liniştească vocea blestemată a unui mort.

Brusc, nu mai era nerăbdător să bea de unul singur ca să uite. Se ridică şi puse paharul deoparte, apoi părăsi clubul şi se îndreptă spre casă, uşor ameţit.

Dacă accepta propunerea lui Trusbut, totul se schimba. N-ar mai fi existat niciun motiv ca Louisa să renunţe la Societatea Doamnelor din Londra, niciun motiv ca soţia lui să se uite la el cu atâta dezamăgire şi milă care îi îngheţau sângele în vene.

„Iar începi”, aproape îl auzi pe bunicul lui sarcastic, „să-ţi laşi pasiunea să-ţi saboteze ambiţia”.

Să o saboteze? Sau să o sporească?

Şi dacă Louisa avea dreptate şi în privinţa asta? Şi dacă nu pasiunea încerca el să controleze, ci propriile sentimente? Partea din el căreia îi păsa de ceea ce li se întâmplase fermierilor care aşteptau să fie reprezentaţi în guvern şi femeilor condamnate care voiau doar puţină bunăvoinţă şi o şansă ca să o ia de la capăt? Partea care tânjea ca soţia lui să-l privească cu mândrie şi respect. Şi dragoste. Cu siguranţă, dragoste. Odată ajuns acasă, merse direct în dormitorul lui, refuzând să ia o decizie aşa

importantă când trupul lui avea atâta nevoie de somn. Dar somnul îl ocoli într-un pat ale cărui aşternuturi purtau mirosul soţiei lui. Aşa că se ridică şi se duse în biroul lui. Dacă ceva putea să-l adoarmă… erau acele scrisori blestemate. Deschise cutia pe care o adusese de la avocatul lui şi răsfoi câteva, fiind sigur că era un demers inutil. Apoi, ridică un pachet subţire, şi inima lui începu să bată. Nu doar că marginile erau arse, de parcă cineva le salvase din foc, dar purta ştampila Indiei. Nu-şi putu opri o tresărire de entuziasm. În special când separă cu grijă paginile fragile de pergament şi găsi un document oficial strâns în mijloc. Certificatul de căsătorie al unchiului Tobias.

Repede, Simon separă paginile scrisorii şi începu să descifreze scrisul nefamiliar al unchiului lui. Când termină, se rezemă şi se uită orbeşte prin cameră. Greu de crezut că asta fusese în documentele bunicii în tot acel timp. Îşi amintea de ea ca de o femeie sfioasă, intimidată de bunicul lui.

Salvarea hârtiilor acelora din flăcări fusese mica ei revoltă. Probabil îşi dăduse seama că soţul ei nu se aştepta ca ea să îl sfideze şi nu avea să se uite niciodată prin hârtiile ei după ce ea murea. Din moment ce fiul ei cel mare era încă în viaţă la moartea ei, ea nu avea cum să ştie dacă hârtia aceea putea fi necesară într-o bună zi. Dar o păstrase, pentru orice eventualitate. Aşa cum ar fi făcut oricare mamă grijulie. Iar dacă ea, bunica lui tristă şi demnă de milă, putuse ignora cererile soţului ei ticălos, ca să-l sfideze de dincolo de mormânt, şi Simon putea al naibii de bine să o facă.

Pentru că adevărul era că el nu voia să-l mai asculte pe Monteith. El voia să asculte de cererile inimii lui.

În mod evident, acestea apăreau una după alta. Altfel, de ce simţea noduri în stomac la gândul că pierdea respectul soţiei lui? De ce exista o durere apăsătoare în pieptul lui care se agrava de fiecare dată când se gândea la un viitor în care trăiau separat, ca părinţii lui?

Nu putea s-o facă. Nu acum, când simţise gustul dragostei.

În acea clipă, el ştiu exact care trebuia să fie drumul lui.

Aşteptă ca vocea bunicului lui să-l mai chinuiască, să-l mai plesnească, să-l facă prost – dar nu se mai auzi nimic. Doar o tăcere binecuvântată, fericită, o pace pură şi sfântă. De parcă fantomele unchiului şi ale bunicii lui îl făcuseră, în cele din urmă, pe Monteith să se retragă ruşinat.

Tot ce rămăsese era vocea dulce şi melodioasă a soţiei lui. „Ştiu negreşit că soţul meu ar putea deveni cel mai mare om de stat pe care l-a cunoscut vreodată Anglia. Indiferent dacă ar deveni sau nu prim-ministru”.

Şi, cu acea declaraţie plină de speranţă şi dragoste răsunându-i în urechi, el reuşi să adoarmă, în sfârşit.

Capitolul 27

Dragul meu văr,

Nu mi-o pot închipui pe Louisa demisionând din poziţia ei, cu excepţia cazului în care un motiv mai serios i-o impune. Ar putea să o facă din dragoste. Încep să cred că îşi iubeşte soţul din toată inima.

Verişoara ta,

Charlotte

La patru fără cinci minute în după-amiaza următoare, Regina şi Louisa stăteau la intrarea în sala de bal a reşedinţei lui Draker, urmărind cum membrele din Societatea Doamnelor din Londra mişunau printre rândurile de scaune alături de mai multe reprezentante ale grupului doamnei Fry. Veniseră şi câţiva bărbaţi care susţinuseră scopurile societăţii. Chiar şi Lord Trusbut era acolo cu soţia lui, deşi continua să se uite încruntat la ceasul său de buzunar.

— Simon n-are niciun drept să-ţi ceară asta, şopti

Regina în timp ce scruta încăperea. Data viitoare când îl văd, o să-i spun.

— N-o să fie de niciun folos. Louisa aruncă o privire furişă spre locul în care Marcus stătea gânditor, la câţiva paşi distanţă. Nu i-ai spus fratelui meu, nu-i aşa? El crede că vreau cu adevărat să demisionez?

— N-am spus niciun cuvânt, dar el nu e vreun prost. Poate să îşi dea seama numai uitându-se la tine că ceva nu este în regulă. Dar încearcă din răsputeri să nu se amestece. Nu crede în intervenţiile între un soţ şi soţia lui. Ea se ridică. Totuşi, eu nu sunt de aceeaşi părere. Dacă m-ai lăsa, aş vorbi cu Simon…

— Asta n-o să schimbe cu nimic lucrurile. Fratele tău este chiar mai încăpăţânat decât mine. Odată ce-şi stabileşte o traiectorie, el nu se abate, oricât de mult l-ar motiva cineva.

Nici să-l iubească nu părea să funcţioneze. Cu toate că nu se putea împiedica. Îşi petrecuse ultima noapte foindu-se în aşternuturi, fiindu-i dor de el; se gândise la tot ce spusese, dorindu-şi ceea ce nu putea avea. O parte din ea sperase ca el să apară în dimineaţa aceea şi să o implore să se întoarcă acasă. Dacă ar fi venit acolo după ea, poate sacrificiul ei ar fi fost mai uşor.

Pentru că singurul lucru la care nu putea să spere era o păsuire. Ambiţia lui Simon uzurpase întotdeauna totul – şi pe oricine – în viaţa lui. Ea ar fi fost nebună să creadă că avea să renunţe la tot doar ca ea să poată continua să conducă organizaţia.

Nu conta că oamenii lui erau complet nerezonabili. Nu conta că el nu îi respecta nici pe ei, nici obiectivele lor, şi că cedarea în faţa lor însemna sfârşitul propriilor lui obiective de reformă. Era hotărât să-şi dovedească valoarea în faţa idiotului lui de bunic mort. Iar ea nu putea să facă absolut nimic ca să rezolve situaţia. Lacrimi se iviră în ochii ei, dar şi le şterse cu disperare. Cu siguranţă, plânsese destul în ultima zi cât să umple un lac… Trebuia să umple şi un ocean? Dar cum să se abţină din plâns cu variantele jalnice pe care i le oferea viitorul?

Nu-l putea părăsi pe Simon. Chiar dacă era o chestiune ce se putea gestiona legal, nu avea să poată niciodată să divorţeze de el pentru că decizia asta ar însemna distrugerea aspiraţiile lui politice. Dar puteau să trăiască separat. Ea se putea ocupa de moşia lui, în timp ce el îşi petrecea timpul la Londra. Şi, când se termina sesiunea şi el se întorcea la ţară, puteau continua să ducă vieţi separate. Nu era ca şi cum s-ar fi împiedicat unul de celălalt pe marea lui proprietate. Problema era că ea nu voia să-l părăsească sau să trăiască separat de el. Ea voia să fie soţia lui, să-i poarte copiii, să trăiască în armonie cu el. Dar nu putea să facă aşa ceva când asta însemna să-i permită să o dea deoparte. Cât timp trebuia să mai treacă înainte ca ea să devină ca mama lui… fragilă şi distantă, rece şi nepăsătoare? Cât timp trebuia să mai treacă mai înainte ca ea să devină exact ca el?

Un lacheu îşi făcu loc prin mulţime ca să se apropie de podium.

— Excelenţă, spuse el când ajunse lângă ea şi Regina. Este un bărbat de la *The Times* care cere să ia parte la întâlnirea voastră.

Louisa îşi ţinu răsuflarea.

— Poftim? Cum s-a aflat despre asta?

— Poate le-a spus domnul Fielden? şopti Regina.

— Înainte de întâlnirea cu el de mai devreme?

— Dumnezeule mare, sper că nu.

Louisa aruncă doar o privire spre locul în stătea domnul Fielden, viteaz şi sumbru. Fusese de acord să rămână până după întâlnire, dar dezamăgirea lui era evidentă.

— Domnul Fielden nu pare genul care să se dea bine pe lângă presă de capul lui. Ea se întoarse spre lacheu. Spune-i domnului de la *The Times* să plece, te rog.

Încuviinţând din cap, lacheul plecă, dar se întoarse câteva clipe mai târziu.

— Domnul refuză, Excelenţă. Spune că aşteaptă sa vină soţul dumneavoastră, ducele.

Ea se încruntă.

— Ducele nu ia parte la această adunare, indiferent de ce presupune presa. Aşadar, spune-i să plece, altfel o să…

— Mă ocup eu de asta, spuse Marcus, atras de discuţie.

După ce ei plecară, ea rămase acolo, într-o sâcâitoare stare de agitaţie.

— Mă întreb cum de au aflat cei de la *The Times.* Dacă una dintre doamnele noastre le-a spus, jur că o să aflu.

— Cum? întrebă Regina. Oricum nu o să mai faci parte din Societatea Doamnelor din Londra.

Inima Louisei i se opri pentru o clipă în piept.

— Fir-ar să fie! Se uită lung spre mulţime, cu lacrimi în ochi. Membrele organizaţiei erau aşezate la locurile lor şi o priveau nerăbdătoare. Mai bine să termine odată, înainte să se frângă în bucăţele. Presupun că este timpul să încep.

Regina încuviinţă din cap şi se duse să se aşeze în primul rând.

Cu un gol în stomac, Louisa îşi ocupă locul de pe podium şi aşteptă până când mulţimea făcu linişte.

— Bună dimineaţa, doamnelor. Apreciez mult că aţi venit azi aici. Cu multă tristeţe şi regret trebuie să anunţ…

— …Că soţul ei a întârziat nepermis de mult, încheie o voce din partea din spate a încăperii.

Cuvintele îi rămaseră suspendate pe buze, şi privi lung spre Simon, care se grăbea să vină în faţă, cu câţiva bărbaţi în urma lui. Arata obosit, în timp ce făcea semne spre scaune, iar însoţitorii lui se aşezară pe locurile găsite goale.

Ea se încordă, neştiind ce să creadă. El chiar îndrăznea să-i preia şedinţa? După ce o forţase să o ţină?

Când el ajunse la podium, ea murmură:

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Reprezentanţi ai presei, spuse el cu voce scăzută. Îmi pare rău… intenţionam să ajung acum o oră, dar am avut ceva dificultăţi în a scăpa de Sidmouth şi de Castlereagh.

— Dacă ai impresia că o să-ţi permit să foloseşti adunarea mea pentru scopurile tale politice…

— Ai încredere în mine. Îi luă mâna şi o strânse cu putere. Lasă-mă să-mi spun părerea, de acord? Promit că nu o să regreţi, dragostea mea.

Cuvintele „dragostea mea” o luară prin surprindere. Se uită fix la el. Părea mult diferit de cum îl lăsase cu o zi în urmă în biroul lui. Însufleţirea de pe chipul lui împrumuta frumoşilor lui ochi albaştri o nouă strălucire. Şi zâmbea atât de cald, încât nu se putu să nu se aprindă şi înăuntrul ei o scânteie. Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, ea încuviinţă din cap, apoi se întoarse împreună cu el să înfrunte mulţimea care tot murmura. Ea îl zări pe fratele ei stând în spate, cu un zâmbet aprobator pe buze, ceea ce îi întări speranţa.

Simon îşi drese glasul, şi mulţimea făcu linişte.

— Aşa cum a spus soţia mea, apreciem mult că aţi venit astăzi aici. Pentru că suntem bucuroşi să anunţăm că o să ne alăturăm Societăţii Doamnelor din Londra în susţinerea domnului Thomas Fielden la viitoarele alegeri parţiale.

Louisei i se taie răsuflarea şi aruncă o privire lungă spre Simon, căci abia dacă putea să-şi creadă urechilor. La urma urmei, el îl susţinea pe domnul Fielden?

Ca răspuns la şocul ei, Simon îi făcu cu ochiul… îi făcu cu ochiul, dintre toate lucrurile! Apoi, îi strânse din nou mâna şi continuă:

— Vreţi să veniţi până la podium, domnule Fielden?

Domnul Fielden se ridică, arătând la fel de nedumerit ca ea, şi îşi croi drum în faţă în mijlocul aplauzelor şi al murmurului general de aprobare îngânat de doamne. Louisa aruncă în treacăt o privire furişă spre jurnalişti, care scriau frenetic în carneţelele lor.

Când bărbatul ajunse la podium, Simon îi luă mâna şi o scutură cu putere, apoi reveni la podium.

— Suntem încrezători că domnul Fielden o să fie o valoare pentru Camera Comunelor, ţinând cont mai ales de interesul lui neobosit faţă de reforma închisorilor. Făcu un

pas înapoi. Doriţi să spuneţi câteva cuvinte, domnule?

— Vă mulţumesc, Excelenţă.

Domnul Fielden se apropie de podium. Spre meritul lui, omul era în stare să gândească de capul lui, pentru că ţinu un discurs concis în care îşi expuse limpede obiectivele. În tot acel timp, Louisa rămase încremenită, strivind cu mâna ei mâna lui Simon. Asta însemna că îi venise mintea la cap?

Domnul Fielden îşi termină discursul, apoi se întoarse la locul lui în mijlocul aplauzelor entuziasmate. Simon o trase pe Louisa înapoi spre podium.

— În ultimele săptămâni, am avut marea plăcere să o urmăresc pe soţia mea la conducerea acestei minunate organizaţii. În acest timp, cauza ei a devenit şi a mea. De aceea, am plăcerea să anunţ că, începând de azi, bunul meu prieten Robert Peel a acceptat să conducă o comisie parlamentară pentru elaborarea unui proiect de lege pentru legea închisorilor.

O tăcere mormântală se lăsă în sală. Apoi, doamnele se ridicară împreună şi începură să bată furtunos din palme. Genunchii Louisei tremurară sub greutatea emoţiilor dezlănţuite, iar Simon o prinse de talie ca să o liniştească.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli aşa, dragostea mea, murmură el. Am vrut să-ţi spun înainte ca adunarea să înceapă, dar am avut o zi plină de întâlniri şi abia am reuşit să ajung aici, conducând nebuneşte un faeton prin Hyde Park.

— N-ai de ce să te scuzi, stai liniştit! spuse ea tulburată. Un proiect de lege pentru închisori! Ştii de cât timp se insistă pentru aşa ceva? Nu ştiu ce ai făcut să obţii asta, dar…

— O să-ţi spun eu mai târziu, o întrerupse el. Dar, mai întâi, trebuie să terminăm aici.

Aplauzele începură să se stingă, iar ea se ridică pe vârfuri ca să-i şoptească la ureche:

— Asta înseamnă că nu trebuie să-mi dau demisia din Societatea Doamnele din Londra, nu-i aşa?

El îi zâmbi ştrengăreşte, chiar dacă în ochii lui se

vedea remuşcarea.

— Şi să le lăsăm de izbelişte acum, când sunt la un pas de realizarea celui mai înalt ţel? La ce te gândeşti, femeie?

Îi crescu inima în piept. „Mă gândesc că te iubesc”.

Simon se întoarse spre mulţime.

— Şi acum, o să-i las podiumul soţiei mele, să continue şedinţa, din moment ce nu sunt încă membru oficial al Societăţii Doamnelor din Londra.

Cuvintele lui provocară câteva râsete, în timp ce Louisa păşi pe podium.

— Mă tem că orice alte cuvinte pe care le-aş putea rosti eu nu se pot compara cu aceste veşti minunate. Dar, înainte să suspendăm şedinţa, vreau să-i mulţumesc ducelui din tot sufletul. Schiţă spre el un zâmbet plin de dragoste. Pentru că astăzi, m-a făcut peste măsură de mândră că sunt soţia lui. În mijlocul altor ropote de aplauze, ea suspendă şedinţa. Pană să apuce să rămână singură cu soţul ei, mai trecu o oră. Reporterii îl asaltară cu întrebări, la care răspunse cu obişnuitul lui aplomb. Între timp, ea fu ocupată cu membrele quaker şi cu membrele organizaţiei ei, care îi mulţumiră. Se simţea aproape vinovată să le accepte mulţumirile. Simon îl convinsese pe Robert Peel să formeze comisia, era sigură de asta.

Apoi, Lady Trusbut îşi croi drum spre Louisa, urmată de soţul ei.

— Ce victorie, draga mea! O victorie absolută! jubilă ea. Abia aştept să le spun fetelor. Opal o să fie de-a dreptul înnebunită de bucurie. Ea se aplecă mai aproape. Ştii, este cea care a încurajat cel mai mult participarea mea la grupul tău. Din cauza aversiunii ei faţă de cuşti.

Louisa râse.

— Atunci, mulţumeşte-i lui Opal din partea mea. O strânse de mână pe Lady Trusbut. Pentru că suntem încântate să avem sprijinul vostru. Al tău şi al soţului tău.

Privind iute în jur după Lord Trusbut, Louisa îl zări stând deoparte, lângă Simon, absorbiţi într-o discuţie secretoasă. Când cei doi bărbaţi încheiară şi se întoarseră

la soţiile lor, Lord Trusbut zâmbea cu gura până la urechi.

— Vino, draga mea, îi spuse Lord Trusbut soţiei lui când se apropiară. Trebuie să plecăm. I-am promis lui Fielden că o să ne oprim la el acasă pentru a pune la punct strategia. Când Lady Trusbut păru a da să protesteze pentru că plecau atât de devreme, el adaugă, cu ochi sclipitori: Şi domnul Fielden are peruşi. Trei bucăţi.

Fu de ajuns pentru ca Lady Trusbut să ciripească un rămas-bun şi să-l ia de braţ pe soţul ei. Înainte ca Lord Trusbut să plece, el încuviinţă din cap aprobator spre Simon.

— Ne vedem mâine la Westminster, ca să ne întâlnim cu Liverpool, Peel şi Carming.

Liverpool, Peel şi Carming? Ea se uită lung la Simon. Era un grup ciudat, nu? Din fericire, Regina îi conducea deja spre ieşire pe rătăciţi. Ea făcu o pauză ca să-i trimită un sărut Louisei, apoi părăsi sala de bal şi închise uşile.

În sfârşit, Louisa şi Simon erau singuri. Cu inima plină de fericire, îl întrebă cu sufletul la gură:

— Despre ce vorbea Lord Trusbut?

— Nu este pe deplin stabilit, dar se formează un nou guvern.

— Liverpool îşi dă demisia?

— Nu. Sidmouth şi Castlereagh îşi dau demisia. Nu încă, dar în curând. N-au de ales.

Ea îl privi uimită.

— Dar asta înseamnă…

— Că nu o să fiu prim-ministru. Îi zâmbi. Oricum, o să mai dureze ceva. O să fiu ministru al apărării în cabinetul lui Liverpool. Cu Peel ministru interne şi Carming ministru de externe – de îndată ce îl convingem pe rege.

— D… dar cum s-a întâmplat?

El îi relată conversaţia avuta cu Trusbut şi îi dezvălui că schimbarea plutea în aer de mai mult timp.

Totuşi, nu explică şi ce voia ea să ştie cu adevărat.

— Şi tu eşti fericit cu asta? Vreau să spun, să nu fii prim-ministru?

Zâmbetul pe care îl schiţă spre ea părea autentic.

— Bine, de fapt. Ai avut dreptate... încercam doar să-i demonstrez bunicului cine sunt. Dar, dacă mi-aş fi vândut sufletul lui Sidmouth şi lui Castlereagh, aş fi regretat toată viaţa. Bunicul Monteith era dintr-o altă epocă, aşa cum sunt şi ei. Dar locul meu nu era acolo. El îi luă mâna. Locul meu este aici. Cu tine.

Speranţa crescu în pieptul ei.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Trebuie să întrebi? spuse el răguşit. Da, cred că da. El îi mângâie mâna. Practic, au fost mai multe lucruri. Primul, am găsit certificatul de căsătorie al unchiului Tobias printre hârtiile bunicii. Împreună cu scrisoarea asta.

Uimită, ea privi cum el scoase o foaie cu marginile arse din buzunarul hainei şi i-o întinse. Ea o citi repede. Adresată bunicii lui Simon, începea cu relatarea unchiului despre cum ajunse în prag de moarte.

Dar ultimele două paragrafe o făcură să simtă un junghi în inimă:

Trimit asta în speranţa că tu poţi să-l convingi pe tata să facă ce este drept pentru soţia mea dragă şi pentru fiul meu. Ca moştenitori legitimi ai mei, ei ar trebui să primească orice moştenire li se cuvine după moartea mea. Ştiu că tata nu înţelege alegerea mea, dar asta este din cauză că el se teme de dragoste prea mult ca să se bucure de ea. În schimb, îşi aduce o slabă consolare prin realizările lui. Dar spune-i că mor fericit ştiind că, pentru o scurtă perioadă de timp, am avut cel mai bun lucru pe care-l poate cere un bărbat în lumea asta schimbătoare: o femeie pe care să o iubesc.

Fiul tău credincios,

Tobias Hunt

O usturau ochii de la lacrimi în timp ce îi înapoie scrisoarea lui Simon. El o luă şi spuse cu voce înăbuşită:

— Se pare că bunica a încercat să-l convingă pe bunicul, iar el a aruncat documentele în foc. Ea le-a salvat,

probabil, şi le-a păstrat în toţi anii ăştia. Poţi să-ţi imaginezi ce am simţit când am citit asta. Mi s-a întipărit în creier ce mi-ai spus. Şi ştiam fără nicio îndoială că eram deja pe cale să devin ca bunicul meu – dacă nu erai tu.

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

— Nu cred asta. Întotdeauna am avut încredere că tu ai putea să fii un bărbat mai bun dacă alegeai să fii.

— Şi cuvintele tale mi-au chinuit conştiinţa de când le-ai rostit. Îi ridică mâinile la buze şi i le sărută. Într-adevăr, asta m-a făcut să mă răzgândesc. Asta şi teama de a te pierde.

— Nu m-ai fi pierdut.

— Nu? Ai prea multă integritate ca să trăieşti cu un bărbat căruia îi lipseşte aşa ceva. Şi nu aş fi putut îndura să văd cum femeia pe care o iubesc îşi pierde respectul faţă de mine – „compromis peste compromis, peste compromis”.

Reacţia lui la cuvintele ei îi ajunse la inimă. Apoi, asimilă şi restul cuvintelor.

— Femeia pe care o iubeşti?

Lacrimi de fericire îi provocară un nod în gât. El o luă în braţe, iar în ochii lui era dureros de multă tandreţe.

— Te iubesc cu adevărat. Cred că te iubesc de ani de zile. Dar eram înspăimântat de asta, aşa cum ai spus… înspăimântat că faptul că te iubesc ar însemna că bunicul a avut dreptate când spunea despre mine că eram sclavul pasiunilor mele. El avea, probabil, dreptate – şi nu-mi pasă. Pentru că tu eşti „cel mai bun lucru pe care îl poate cere un bărbat”.

Apoi o sărută, cu genul de afecţiune fină şi dulce care hrănea sufletul înfometat al unei femei. Când, în sfârşit, el se retrase, ea înţelese de ce poeţii vorbeau despre inimi care explodau de bucurie. Pentru că mai mult ca sigur inima ei părea a sta să explodeze în orice minut.

— Hai, scumpo, să mergem acasă, spuse el.

Ea nu rezistă să nu îl tachineze.

— Este o rugăminte? Sau o porunca?

Ochii lui străluciră spre ea, în timp ce o conduse spre

uşă.

— Tu ce crezi?

— Cred că este un lucru bun că nu te-ai căsătorit cu mine acum şapte ani, spuse ea ameţită de fericire. Nu sunt sigură că m-aş fi putut descurca atunci cu tine.

Privirea lui o făcu să-i clocotească sângele în vene.

— Şi crezi că poţi să te descurci cu mine acum?

— Nu. Când el râse, ea adăugă: Dar cu siguranţă o să mă bucur de fiecare clipă încercând.

Epilog

Dragul meu văr,

Prietena mea stă să nască la reşedinţa Foxmoor mai degrabă decât la moşia de la ţară a soţului ei. Nu voia să fie departe, în timp ce parlamentul era în sesiune, şi bănuiesc că nici ducele n-a vrut ca ea să fie departe. Nu că este drăguţ? Ea spune că el plănuieşte pentru botez o petrecere care să rivalizeze cu petrecerea de încoronare a regelui. Mi-e teamă că glumeşte doar pe jumătate.

Verişoara ta,

Charlotte

Simon se plimba nervos pe coridorul din afara dormitorului soţiei lui. Raji făcea acelaşi lucru lângă el. Niciunul din ei nu părea fericit.

— Cel puţin, ţipătul s-a oprit, mormăi Simon către Raji.

Ţipătul soţiei lui şi cel al animalului lui său de companie. Ar fi trebuit să-l alunge pe Raji în birou, aşa cum Louisa îl alungase pe Simon pe coridor. Dar el avea nevoie de companie.

— Afurisiţi de doctori, îi spuse Simon lui Raji. Trebuia ea să decidă ca doctorul închisorii să îl aducă pe lume pe

copilul nostru. Nu putea să-l lase pe doctorul meu competent să o asiste. A ţinut să nască doar cu bărbatul cu care a născut Betsy.

Raji clănţăni drept răspuns, apoi îl apucă de picior pe Simon.

— Măcar doctorul meu nu m-ar fi dat afară din cameră. Tot ce făceam era să-l implor pe omul acela să-i oprească durerea. Ce-i rău în asta? Simon îl ridică pe ştrengar, având nevoie să-şi ţină mâinile ocupate ca să nu dea cu pumnul în perete. A spus că o agit. Eu pe ea? Ea îmi pune capăt zilelor! Au trecut paisprezece ore blestemate. Totuşi, de cât timp este nevoie ca să naşti un copil?

Uşa se deschise, şi doctorul se ivi în prag, zâmbind cu gura până la urechi.

— Aveţi un băiat frumos şi sănătos, Excelenţă.

Simon îşi recăpătă suflul şi îl strânse atât de tare pe Raji, încât sărmanul împieliţat protestă.

— Şi Louisa? Este…?

— Este bine. Obosită, dar asta era de aşteptat.

Lacrimile se iviră în ochii lui Simon.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

Se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi-l împinse pe Raji în mâinile doctorului.

— Aşteptaţi! strigă doctorul. Ce să fac eu cu el?

— Doar nu-l lăsa să intre aici, atâta tot, spuse Simon.

Când intră în cameră şi închise uşa după el, îl auzi pe doctor murmurând:

— Nici nu aveam de gând.

Regina o ajuta pe asistentă să-l cureţe pe fiul lui, dar Simon avea ochi doar pentru soţia lui, care stătea culcată pe marginea patului. N-o mai văzuse atât de palidă, atât de sleită de puteri. Atât de al naibii de frumoasă.

Se grăbi spre ea şi o apucă de mână.

— Nu o să mai avem altul, îţi jur. O să folosim bureţei şi orice e nevoie şi o să urmărim fazele lunii…

— Nu fi ridicol, spuse ea cu o urmă de zâmbet. Nu o să facem aşa ceva. Îi luă mâna şi o puse în dreptul inimii ei. Ştii, n-a fost chiar atât de rău.

— Ai ţipat! Raji aproape şi-a ieşit din minţi când te-a auzit.

— Şi tu? îl necăji ea.

— Eu îmi ieşisem oricum complet din minţi. Vocea lui deveni răguşită. Nu te-am auzit niciodată ţipând aşa.

— Ai ţipa şi tu dacă cineva ar încerca să-şi facă loc ca să iasă afară din pântecul tău. Ochii ei sclipiră spre el. Dar date fiind manierele tale, cred că data viitoare o să te izgonesc într-o cameră îndepărtată. La Shropshire, poate.

— Nu este deloc amuzant, mormăi el. Mi-a fost teamă să nu te pierd.

Ea îi cuprinse chipul între mâini, cu un zâmbet duios.

— Ştiu. Dar nu era să las ceva atât de prostesc precum chinurile naşterii unui copil să mă împiedice să-mi petrec viaţa cu tine. Când Regina se apropie şi puse copilul în braţele Louisei, ea adăugă: Şi cu fiul nostru.

Simon simţi un nod în gât. Fiul lor. În sfârşit, îşi dădu seama. Avea un fiu. Se aplecă mai aproape ca să se uite la mititelul care se tot agita, la ochii închişi şi la gura ca o cireaşă, apoi clipi repede şi des pentru a-şi reţine lacrimile.

— Este absolut perfect.

— Bineînţeles. Că doar este al tău, nu?

Simon se înecă de râs şi se simţi ameţit. Atinse pumnul micuţ, şi degetele mici se închiseră în jurul degetului lui, strângând surprinzător de tare.

— Acum, spune-mi, ce s-a întâmplat? zise Louisa cu nerăbdare.

— Ce s-a întâmplat unde? replică el, ocupat să se minuneze de fiul lui.

— Cu legea închisorilor! A trecut de a doua lectură?

Dumnezeule mare, uitase complet unde era când ea intrase în travaliu.

— Da, Ioana d’Arc. A trecut. Tocmai anunţaseră când servitorul m-a chemat acasă.

— Asta înseamnă că este sigur că o să devină o lege a parlamentului. Ea îl privi lung, cu ochii luminoşi. Oh, domnul Fielden şi-a ţinut discursul? Cel pe care l-am scris pentru el?

— Bineînţeles! Şi a fost un discurs la fel de răvăşitor

ca femeia care l-a scris. O prinse de sub bărbie. Eşti o femeie cu totul aparte. Abia ai născut primul nostru copil, şi tu la asta te gândeşti?

— Nu numai la asta. Ea zâmbi uşor. Vreau să aflu noutăţi şi despre vărul nostru. Regina a spus că astăzi urma să se ia decizia privind titlul lui. Nu mă aşteptam să se întâmple aşa repede...

— În sfârşit, regele şi-a ţinut una dintre promisiuni, dacă-ţi vine să crezi. S-a lamentat un pic, dar, după modul în care eu şi Trusbut l-am forţat să-şi schimbe cabinetul anul trecut, ştia că nu trebuia să mă supere în ceea ce privea titlul lui Colin. I-am spus că voiam să termine cât mai repede şi s-a asigurat că aşa are să se întâmple.

— Aşadar?

— Colin este acum oficial conte de Monteith. El îi aruncă o privire. Şi bunicul meu se răsuceşte acum oficial în mormânt.

— Bine. Ea zâmbi spre fiul lor. Sper să se răsucească de zeci de ori până creşte băiatul nostru. Pentru că micul John David Henry Augustus o să fie un prim-ministru mult mai progresist decât a fost vreodată bunicul tău afurisit.

— Nici un fiu de-al meu nu o să fie vreodată prim-ministru, spuse Simon serios.

Ea îl privi amuzată.

— De ce nu?

— Pentru că vreau ceva mai bun pentru el.

— Cum ar fi?

Cu inima plină de fericire, el apasă un sărut pe fruntea ei asudată.

— Asta, scumpo. O dragoste profundă şi de durată.

Ea îl privi lung, cu ochi luminoşi.

— De ce nu ar putea să le aibă pe amândouă? Tu le ai.

— Ah, dar eu am fost norocos, şi mă îndoiesc că povestea se va repeta. Politica, în general, nu contribuie la căsnicii fericite. Gândeşte-te la cea a bunicului meu.

— Care a decurs prost pentru că el era aşa un monstru.

— Poate. El se uită lung la fiul lui. Sau poate politica creează bărbaţi ca el... mici Napoleoni trişti care nu pot să nu controleze totul, chiar şi vieţile lor private. Ceea ce înseamnă că ei trebuie să bată pe oricine nu pot controla. Mângâind părul soţiei lui, Simon se minună din nou de norocul lui. Oricum ar fi, dacă eu ar trebui să aleg între o căsătorie fericită şi un viitor în politică pentru fiul meu, căsătoria fericită ar câştiga detaşat.

Luă copilul de la Louisa şi îl ţinu pentru prima dată în braţe, cu un nod în gât de emoţie. Viaţa era frumoasă.

— Pentru că, aşa cum a spus odată unchiul Tobias, cel mai bun lucru pe care îl poate cere un bărbat în lumea asta schimbătoare este o femeie pe care să o iubească.

Sfârşit